

A classic movie poster for 'The Love Boat'. It features Katharine Hepburn in a bright yellow, off-the-shoulder dress, sitting in a small wooden boat on a blue body of water. Richard Widmark stands behind her, leaning over her shoulder. The background shows a lush green hillside under a blue sky with a large, glowing orange sun or moon. The overall tone is romantic and nostalgic.

Катлийн Удиуиз

ЛЮБИМИЯТ НЕПОЗНАТ

КАТЛИЙН УДИУИЗ ЛЮБИМИЯТ НЕПОЗНАТ

Превод: Колектив

chitanka.info

При драматични обстоятелства Астън Уайнгейт загубва чаровната Лайърин, за която току-що се е сгодил. Дълги години той смята, че тя се е удавила в Мисисипи, докато един ден среща млада жена, която поразително ѝ прилича, оказва се, че непознатата е загубила паметта си — тя не може да разпознае Астън. Освен това е и годеница на друг — двуличния Малкълм Синклер. Но Астън не се предава. Той неуморно се бори за жената, в която сърцето му безпогрешно разпознава изгубената любима.

ПРОЛОГ

Приглушени човешки гласове и равномерните тласъци на могъщата машина разрушиха покоя над обляната от лунна светлина река. Масивният корпус на плаващия дворец завиваше царствено, оставяйки зад себе си сребриста пенлива пътека. Носът му разцепваше водата и все пак цареше някаква мирна хармония между насрещното течение, продължителните въздишки на огромните бутала и плисъка под лопатките на колелото. Всички палуби бяха украсени с фенери и целият параход сякаш излъчваше собствено сияние. Единствено в навигационната кабина, разположена в предната част на най-горната палуба, малка компасна лампа хвърляше мътни отблясъци върху моряка на кормилото. Погледът му неотклонно следеше смолисточерната повърхност пред кораба. Плътено до него беше застанал капитанът и с тих глас му посочваше опасните прагове и плитчини. Тъй корабът, ръководен умело, без усилия и почти невъзмутимо заобиколи коварно островче от тиня, а малко по-нагоре по реката и дълго, изкоренено дърво.

В задната част на навигационната кабина висок, широкоплещест мъж се беше облегал на прозореца. Под краката си усещаше надеждните постоянни пулсации на кораба и лека усмивка заигра по устните му. Беше прегърнал една млада жена, а тя се притискаше в мускулестото му тяло. Тя усещаше тихата гордост, която той изпитваше към своята „Речна магьосница“ при нейното първо плаване нагоре срещу течението.

Капитанът извади лулата си от устата, завъртя леко глава и подхвърли през рамо:

— За чисто нов кораб е много добре, сър. — В думите му също беше примесена някаква сърдита, навъсена гордост. — Малко неуверен още, но иначе е пъргав като подплашено сърне.

— Прав сте, капитане, така е. — Високият мъж разсеяно галеше с палец ръката на жена си. — Така е.

Капитанът отново се зае с лулата си. После продължи:

— Котлите са разработени добре, а буталата все едно, че шепнат. През деня сме се движили най-малко със скорост от осем възела, и то при доста силно насрещно течение. Реката тази година е попълноводна от друг път.

Той се наведе към моряка и посочи с дръжката на лулата си към някаква тъмна маса, носена от водата в близост до един от завоите.

— Най-добре е на завоите да се придържаш плътно до брега. Иначе ще се натъкнем на онова чудо там.

Високият мъж не слушаше думите на капитана. Той гледаше само жената до себе си и усмихнатите ѝ зелени очи. За един момент я притисна още по-здраво в прегръдката си, а нейните пръсти нежно галеха гръдта му. След това погледът му се отдели от нейното лице.

— Оставяме ви отново на вашите задължения, капитане. Ако ви потрябвам за нещо, ще ме намерите в каютата ми.

— Лека нощ, сър. — Капитанът докосна с показалец шапката си. — Имам чест, госпожо.

Мъжът и жената излязоха от кабината и заслизаха по стълбите. На долната палуба те се спряха, жената се притисна към гръдта му и силуетите им се сляха. С възхищение наблюдаваха заедно идиличната гледка на посребрената от луната река и на пенливата следа зад кораба.

— Красиво е — промълви тя.

— Точно като теб, скъпа — отвърна тихо той.

Тя нежно прекара ръка по силните очертания на неговата брадичка.

— Още не мога да повярвам, че наистина сме мъж и жена. Сякаш беше вчера, когато реших да си умра стара мома.

— И какво, не беше ли наистина вчера — усмихна се Аштън развеселен.

Тя тихичко се засмя.

— Е, преди около месец или нещо подобно. — Прегърна главата му и се притисна към него. — Всъщност всяка жена ли завладяваш с такава скорост?

— Само ако ми е грабнала сърцето с атака като теб. — Той я загледа с въпросително извити нагоре вежди. — Мъчно ли ти е, че не изчака разрешението на баща си?

— Не! — увери го тя и на свой ред попита — А ти? Съжаляваш ли, че вече не си ерген?

— Моя скъпа, скъпа Лиарин — промълви мъжът и устните му докоснаха устата ѝ. — Преди да те срещна, изобщо не съм знаел какво значи да живееш.

Внезапно някъде под нозете им се появи тих шум. Аштън вдигна глава и се заслуша. Шумът беше последван от звучно тракане, а след това от трясък. Страховит писък прониза слуха им. От котлите със съскане се отдели облак пара и обгърна цялата предна палуба на „Речната магьосница“. И лопатъчното колело бавно престана да се върти. Тъй гордият доскоро параход се превърна в тромав, грубоват сал, който започна да се извърта странично по посока на течението. От котелното помещение долетяха предупредителни викове, капитанът задържа тревожно връвта на парната свирка, но освен подигравателното пъшкане, с което отлетяха и последните остатъци от налягане, не се случи нищо друго. Капитанът веднага сграбчи веригата на камбанката и подаде алармен сигнал за всички, които можеха да го чуят.

Тъмната маса плаващи нечистотии се приближаваше и постепенно прие правоъгълни очертания. Тя блъсна парахода странично, и то тъй силно, че целият корпус се разтrese. Внезапно от струпания гъсталак, замаскирал до този момент една голяма лодка, наизскачаха свирепи мъже и с куки се нахвърлиха връз ударената „Речна магьосница“.

— Пирати! — изкрещя Аштън.

В същия миг отнякъде отекна изстрел и сякаш разярена пчела бръмна покрай лицето му. Той приклепна, придържа жена си към дъсчения под и повтори предупредителния си вик. В този миг бандитите бяха вече на долната палуба. Размахвайки оръжия, те се завтекоха покрай перилата на борда към стълбите и започнаха да се катерят към горните палуби.

Екипажът и пасажерите усетиха надвисналата над тях опасност и всеки грабна най-близкото оръжие. Отвсякъде трещяха изстрели. Над тридесет пирати се нахвърлиха върху пътуващите с диви крясъци и скоро и двете страни се вчепкаха в ожесточена битка. Целият кораб се превърна в някакво царство на безумието.

Аштън свали бързо тъмното си наметало и покри сребристойбалата рокля на жена си, за да не се превърне в удобна мишена. Ниско приведени, двамата си проправиха път до стълбата.

Навсякъде около тях рикошираха куршуми и Аштън притисна Лиарин до стената на една от каютите, предпазвайки тялото ѝ със своето собствено. Иззад гърба му се чу тропот на тичащи крака и той се извърна рязко. Към него се носеше пират, размахал в ръката си нож. Нападението бе тъй свирепо, че Аштън се блъсна с гръб в стената. Лиарин изкрещя ужасена и се люшна към перилата на борда. В разразилата се яростна схватка пиратът постоянно се опитваше да забие своя нож в тялото на Аштън.

Навсякъде се водеше ожесточена битка, а в това време капитанът и неговият кормчия се опитваха отново да овладеят кораба. Параходът зарови внезапно нос в пясъчния праг, който беше заобиколил преди малко, и течението наклони корпуса наляво. Той се удари в островче от тиня и от силния тласък рязко се наклони надясно. Капитанът и кормчията загубиха равновесие и се блъснаха в стената на кабината. Морякът се строполи окървавен на земята, а капитанът замаян се свлече на колене.

От внезапния тласък Лиарин излетя над перилата и изчезна в тъмната нощ. Писъкът ѝ се смеси със силен плясък във водата и замря. Някой сякаш прободе Аштън с нажежено острие. Страхът за жена му го превърна в освирепял бик. Той отърси от себе си нападателя, скочи бързо на крака и го изрита с ботуш право в лицето. Пиратът замря и Аштън се втурна към борда. Той викаше името на жена си, а погледът му я търсеше сред разбунените тъмни води. От дълбините като че ли изплува някакво бяло петно. В следващия миг Лиарин се появи на повърхността. Аштън издърпа бързо ботушите от краката си, покачи се на перилото и се наклони да скочи в мрачните дълбини. Но в този момент той усети силен страничен удар — някаква сила извъртя тялото му и го дръпна назад, а в главата му отекна пистолетен изстрел.

— Лиарин! Лиарин!

Не беше сигурен дали наистина изкрещя името ѝ или пък само си го бе помислил. Едно-единствено нещо изпълваше съзнанието му в този момент — че е длъжен да я спаси. Тя представляваше неговия живот, всичко друго на този свят губеше смисъл. Той се строполи на пода, опита се отчаяно да надигне глава, но нощта около него започна да се сгъстява. Като през пелена той съзря едно разкривено, брадато лице, обрамчено от черна къдрава брада. Пиратът го нападна с високо вдигнат нож, но в този момент внезапно изтрещя пушка и бандитът

замръзна на място. По лицето му се появи невярващ израз, а отляво на гърдите избуя кръв. Дясната ръка се отпусна и ножът падна от безсилните пръсти. За Аштън светът потъна в мрак. Той не можа вече да види как пиратът се сгромоляса надолу по стълбата...

Лиарин не бе тъй крехка, колкото изглеждаше на пръв поглед; желанието за живот ѝ придаде неподозирани сили. Не бе очаквала истинската любов тъй дълго, за да ѝ я отнемат толкова лесно. С всяка фибра на тялото си тя се бореше да се задържи на повърхността, докато тежките, мокри поли я теглеха обратно надолу към тинестите дълбини. И тогава тя съзря проблясването на пистолетен изстрел, видя как мъжът ѝ се строполи на палубата. Смелостта ѝ я напусна. Там, където допреди малко цареше радост и надежда, остана само зейнала празнина. Течението заплете полите ѝ, завъртя ги и ги претегли в мрака под нея. За втори път студените води се ключиха над главата ѝ, но тя нямаше вече сили за борба. В началото бавно, а след това все по-бързо и по-бързо тялото ѝ пропадеше в мрачната бездна, докато накрая и ръцете престанаха да се движат.

ПЪРВА ГЛАВА

Мисисипи, 9 март 1833 година

Силен, топъл дъжд, примесен с вятър, плющя целия ден по земята. Но с падането на черния покров, който нощта заметна над хълмове, поля и гори, стихна и бушуващата буря. Навсякъде се възцари покой. Дори и въздухът сякаш замря, останал без дъх, докато долу, досами земята, се раждаше бяла злокобна мъгла. Призрачните пари се стелеха безцелно над блатата и гъсталаците, обгръщаха все поголеми пространства, прониквайки във всички гънки и кухни по пътя си и галеха дънерите и стволите на дърветата. Високо над мъглата възлести клони, обрасли в мъх, се протягаха в мрака. Капчици роса се стичаха по тях и се губеха надолу в кипящата, разбунена маса. От време на време луната изникваше иззад разкъсаните, бягащи облаци и обливаше със сребърно сияние неземния свят от черни сенки, които сякаш искаха да я докоснат.

В морето от изпарения плуваха порутен тухлен дом и малка стопанска постройка, плътно прилепнала до него. Висока, островърха решетка от ковано желязо обграждаше от всички страни и къщата, полузадушена в прегръдката на вековни дървета, и двора пред нея. Цареше покой.

Изведнъж някъде изскърцаха панти, но почти в същия момент шумът заглъхна. Един от храстите досами задната врата се поклащаше някак неестествено, зад клоните предпазливо се надигна сянка на човек. Природата наново затаи дъх. Призракът огледа внимателно заградения двор и развял черно наметало, се понесе като гигантски прилеп през мъглата, фигурата се спотаи плътно до къщата, там, където някой беше махнал решетката между две каменни колони. Две ръце в ръкавица припряно зачаткаха огнивото над малка купчина барут. Островърхо пламъче припламна сред барута и от него се издигна гъст сив пушек, който се сля с мъглата.

Три бавно горящи запалителни фитила сякаш оживяха в избуялия пламък и продължиха да тлеят дори когато барутът изгоря

докрай. Жарта си проправи равномерно път под къщата в три различни посоки. Нейна цел бяха няколко запълнени с барут отточни вадички, които пък водеха към купчини с намаслени парцали и сухи съчки. Съскането на изгарящите фитили се смеси с нервно шумолене и скърцане, а пернатите обитатели на влажното преддверие, предчувствайки надвисналата катастрофа, напуснаха обезпокоени своите дупки и гнезда и потънаха в нощта.

Крадливата сянка обърна гръб на къщата и се завтече към железния портал. Тя се промъкна през един отвор, чиято верига лежеше разкъсана на земята и се втурна към края на гората. Там, привързан за едно дърво, я очакваше едър, расов, звездочел жребец — животно, родено да лети в кариер. Сянката възседна коня и пое бавно по влажната пръст, така че да не се чува тропотът на копитата. И едва когато се отдалечи достатъчно и предпазливостта стана излишна, човекът подгони жребеца с края на юздите в бесен галоп. Само миг по-късно нощта погълна ездача и неговия кон.

След изчезването им за момент настана пълна тишина. После самотната къща застана, предусещайки сякаш надвисналата гибел. И докато искрящите дъждовни капки падаха като сълзи от прогнилите улици, от вътрешността на сградата долетя глух, несвързан шепот. Тихи писъци, страдалческо скимтене и лудешки, сподавен кикот на душа, обладана от безумие, изпълниха нощта. А далечната луна, както винаги равнодушна към времето и човешките дела, скри лика си зад един пухкав облак и продължи небесното си пътешествие.

Тройният впряг съскащи змии сляпо следваше предназначения си път и накрая всяка от тях достигна своята цел. Купчините барут се запалиха, мъглата наоколо затрептя в жълта светлина. Огънят се разпали и се прехвърли от парцалите върху сухите съчки, след което лакомо загриза и дъсчения под. Зад единия от предните прозорци се появи мътно сияние, после стаята внезапно просветля и се превърна в бушуващ огнен ад. На фона на пламъците, тъмните решетки пред прозорците очертаха тесен черен релеф. Горещината стана нетърпима, докато накрая се пръснаха и кристалните стъкла, и парчетата се посипаха навън. Пламъците обхванаха прозорците и пропълзяха нагоре по тухления зид.

Сподавените, несвързани ридания, които долитаха от горния етаж, преминаха в пронизителни писъци и глухи резове на страх и

яроост. Сгърчени пръсти отчаяно се мъчеха да открият решетките, а множество разранени юмруци разбиваха стъклата на прозорците. Някой заудря бясно по залостената врата и само секунди по-късно един огромен мъжага я изби от рамката. Той покри плешивината си с ръце, очаквайки сякаш някой да го повали на земята, после се втурна на двора, там се обърна към горящата сграда и се вторачи в нея като дете, станало свидетел на великолепен спектакъл.

Един пазач изскочи от задната врата и побягна в мрака, без да го е грижа за нещастниците, които се бореха със заключените врати. Техните сърцераздирателни писъци и стенания заглушаваха дори бученето на стихията. Едър надзирател освободи онези, на които можеше да се помогне без много усилия; друг, дребничък, започна да се бори с херкулесовски усилия, само и само да спаси живота на клетите обречени души.

Скоро тълпа пощурели, полузадушени хора се изсипа от горящата къща. Малцина от тях бяха напълно облечени. Някои бяха успели да навлекат само по една риза, а други, по-предвидливи, се бяха увили в одеялата си и се запрепъваха залитащи и зъзнеци в мрака. Клетниците търсеха закрила едни от други и се събираха на малки групи като деца, неспособни да проумеят какво ги е сполетяло.

Безстрашният пазач се спускаше непрестанно в ада, за да спасява останалите в пламъците, докато започнаха да падат първите греди и му препречиха пътя. За последен път той изскочи от горящия приют с един безпомощен старец на ръце и се свлече на колене, като се давеше и мъчеше да поеме въздух. Изтощен и на предела на силите си, той не забеляза разбитата порта и фигурите, които една след друга се разбягваха и изчезваха в мрака на близката гора.

Пожарът ставаше все по-голям и червеникавото му сияние зловещо озаряваше нощта. Тежък сив дим на талази се издигаше към небето. Пламъците бучаха оглушително и никой не чу конския тропот, когато стройният жребец се появи отново. С рязко дръпване на юздите тъмната фигура на седлото го спря. Изпод качулката две искрящи очи огледаха скупчените на двора оцелели хора. Ездачът се раздвижи неспокойно на седлото и се загледа към хълма. Тънките му ръце опънаха юздите, след това с едно прищпорване подгони отново животното, този път навътре в гората. С широко разтворени ноздри жребецът се понесе между дърветата. И тук, в тъмния гъсталак,

ездачът го насочваше уверено, сякаш познаваше добре пътя. Животното прескочи едно съборено дърво и плавно се приземи, при което изпод биещите му копита се разхвърчаха мъх и влажни листа.

Силният насрещен вятър събори вълнената качулка от главата на ездача и откри дълга, къдрава коса, която се развяваше като знаме. Клоните закачаха копринените кичури и посягаха към веещото се наметало. Но момичето продължаваше да препуска, като току се озърташе страхливо назад, сякаш самият дявол го гонеше по петите. Един елен, притичал внезапно между дърветата, накара ездачката да извика уплашено и още по-немиловичиво да пришпори жребеца.

После между дърветата проблесна открита, посребрена от луната долина. Облекчение се разля по стегнатите до краен предел мускули на момичето. Сега пътят беше по-лек и жребецът се понесе напред като стрела.

Внезапно предупредителен вик и шум от спирачки отчаяно разкъсаха задрямалата тишина. Предните копита на жребеца не бяха докоснали още земята, когато ездачката разбра, че беше пресякла пътя на препускаща насреща ѝ карета. Леден ужас я разтърси, когато галопиращите коне изскочиха пред нея и за миг ѝ се стори, че усеща горещия им дъх и вижда горящите им очи до своите. Чернокожият кочияш отчаяно се опитваше да спре каретата, но беше твърде късно. От гърлото на момичето се изтръгна вик, задушен в следващия момент от силен удар, който изкара въздуха от дробовете му.

Затворената четириместна карета рязко се разтресе и едва не изхвърли Аштън Уингейт от мястото му. Той в миг се събуди и помисли, че кочияшът му сигурно е полудял. Но в този момент каретата се плъзна настрани в лепкавото мочурище и той можа да види какво се е случило. Една фигура изхвъркна с размахани ръце от коня и полетя като ранена птица, след което падна край пътя и се претърколи в рова. Още преди колелата на каретата да спрат да се въртят, Аштън вече беше захвърлил пелерината си и тичаше по калния път, без да изпуска от очи фигурата в дъното на рова. Долу ниско мъглата се разпръсна и той закричи в студената вода, без да обръща внимание на мочурището, което дърпаше ботушите му.

Той коленичи, хвана под мишниците безчувствената ездачка, изтегли я от калта и я подпря на размякнатия склон. Лицето ѝ беше полускрито от разбърканите мокри кичури коса. Наведе се над нея, но

не усети никакво дишане да излиза от устните ѝ. Взе отпуснатата ѝ ръка и се опита безуспешно да намери пулса на нежната китка. Тогава бързо притисна пръсти на едно място до гърлото. Там, под студената кожа, усети най-после онова, което търсеше — сигурността, че все още е жива, поне до този момент.

Аштън погледна нагоре и видя кочияша си да чака край пътя. Изглеждаше смъртно уплашен.

— Спокойно, Хайръм, тя още диша — увери го Аштън.

Падналият жребец цвилеше от болка и се хвърляше напред, като се мъчеше да се изправи на крака. Аштън посочи раненото животно и извика:

— Хайръм, извади пистолета от ботуша си и отърви коня от мъките му!

— Да, господарю! Веднага ще го направя! — Въпреки че тази задача едва ли би могла да се нарече приятна, Хайръм се радваше, че може да се заложи с нещо.

Аштън се наведе отново над ездачката. Нищо не показваше, че тя идва в съзнание. Прогизналото наметало обгръщаше неподвижното ѝ тяло като леден пашкул. Той развърза копринените ленти и я освободи от мокрия плен. Изведнъж очите му се разшириха от изненада. Дори при слабата светлина, идваща от каретата, личеше, че това не е младо момиче, за каквото я беше взел. Мократа нощница очертаваше тяло на жена, наистина млада, но несъмнено зряла.

Изстрел разкъса нощната тишина. Аштън рязко вдигна глава. Жребецът престана да бие с копита, падна назад и бавно се плъзна надолу по склона. На фона на луната се очерта силуетът на Хайръм с отпуснати рамене. Аштън знаеше, че кочияшът обича животните най-много от всичко, но нямаше време за тъга, защото на карта беше заложен по-ценен живот.

— Хайръм! Побързай, трябва да откараме момичето у дома!

— Да, господарю!

Чернокожият притича и помогна на господаря си да вземе ранената жена на ръце. Аштън я повдигна високо, остави главата ѝ да се опре на рамото му и след това се закатери с мъка по стръмния, хлъзгав склон. При последните крачки Хайръм успя да го подхване, после избърза и отвори вратата на каретата. Кочияшът се молеше на Бога всичко да свърши добре. През последните десет години смъртта

беше честа гостенка у Уингейтови. Първо загинаха родителите на Аштън по време на едно наводнение, което отнесе къщата им в Каролина. После, преди три години, смъртта отново се появи в образа на банда речни пирати, които нападнаха Аштъновия параход, а по време на битката жена му се удави. Нито Хайръм, нито господарят му биха искали да срещнат отново зловещата черна отмъстителка.

Аштън положи младата жена върху пелерината си и я зави в топлата дреха.

— Дали е... ще се оправи ли, господарю? — попита Хайръм и изви врат, за да може да вижда през рамо господаря си.

— Не знам, Хайръм — отговори Аштън.

Той седна и взе на коленете си припадналата жена, за да смекчи друсането по време на тежкия път, който им предстоеше. Когато обгърна крехката фигура, усети леко ухание на жасмин. В душата му изплува един сладък спомен, но той го потисна решително. Не можеше да бъде и нямаше да позволи неосъществими копнежи да размътват ума му.

Аштън докосна лицето на младата жена, за да отмахне разбърканите червеникаворуси коси; калните сплъстени къдрици се съпротивляваха. С нежна настойчивост разплете няколко кичура и ги отметна зад ушите на жената. Когато се облегна отново назад и светлината на фенера падна върху лицето ѝ, дъхът му секна. Гледаше вцепенен изваяните черти.

— Лиарин — прошепна той и болезнен копнеж го прониза.

Подобно на лавина в него нахлуха спомените от щастливите дни на тяхното запознанство, а по-късно и на сватбата им в Ню Орлиънс. Бяха го уверявали, че тя е мъртва, но сега изведнъж повярва, че е станала ужасна грешка и че жената в обятията му е Лиарин и никоя друга. В противен случай приликата между двете беше повече от поразителна.

Хайръм забеляза изражението му и се разтревожи:

— Господарю, какво става? Изглеждате така, сякаш току-що сте видели дух?

— Може и така да е — промълви Аштън. В душата му надеждата разперваше криле и се бореше със страха. А ако това беше наистина Лиарин...

Той осъзна в каква опасност се намираше животът ѝ и извика на Хайръм, за да потисне ужаса:

— Бързо! Скачай на капрата и шибай конете!

Уплашеният кочияш захлопна вратата и се метна на капрата. Аштън подпря крак на насрещната седалка, а Хайръм ревна, докато освобождаваше спирачките:

— Иееаа, тръгнахме!

Впрягът се понесе. След няколко метра от гърбовете на животните се вдигна пара в студения нощен въздух. С бясна скорост те навлязоха в първия завой, когато едно от колелата пропадна в дълбока бразда. Каретата се наклони рязко и Аштън притисна към себе си скъпоценния товар, като че ли крепеше собственото си сърце. Изпълнен с необичайна радост, той се наведе над момичето, затвори очи и започна да се моли беззвучно:

— О, Господи, нека наистина е Лиарин... и направи така, че да живее!

Мъждивият трептящ светлик на фенера правеше бледата ѝ кожа златиста, но хладината на плътта опровергаваше илюзията. Красотата на чертите ѝ беше почти болезнена. Пръстите на Аштън трепереха, когато докосна посинялата подутина на челото ѝ, същото чело, което може би беше целувал с пламенна нежност. В душата му бушуваше буря. Надеждата, че жената в обятията му е, може би, неговата любима Лиарин, го издигаше на върха на блаженството, от който в следващия миг се сгромолясваше в бездънния кладенец на страха, че може отново да я загуби. Каква жестока ирония на съдбата би било да му върне съпругата, само за да я отнеме веднага за втори път.

Аштън дишаше тежко и се опитваше да внесе малко ред и логика в обърканите си мисли. Дали голямата му любов към Лиарин не го тласкаше към заблуда? Не му ли играеше лоша шега разумът му, склонен да вижда скъпото лице там, където в действителност имаше само бегла прилика? Може би просто неговата твърде рано отлетяла мечта го караше да вярва, че държи в ръцете си Лиарин? Та той я беше познавал едва месец, когато решиха да се оженят. Приятелите му в Ню Орлиънс го закачаха, че е отишъл пред олтара като изпаднал в амок, едва ли не веднага, щом е научил името на момичето. После го беше докоснала черната ръка на съдбата и той беше видял как мрачното течение отвлича любимата му. От този момент започна да брои дните

— досега точно три години, един месец и шест дни. А сега Лиарин беше отново тук — или някакво момиче, което приличаше невероятно на нея. Трябваше да признае, че е възможно да се мами, но той пропъждаше съмнението, макар и да знаеше, че това може да му струва много болка и страдание.

Погали нежно бузата ѝ и спря пръсти на слепоочието, докато долови слабото трептене на пулса. Въздъхна облекчено, но сърцето му не преставаше да блъска в гърдите.

Провикването на Хайръм извести, че приближават до плантацията. Аштън погледна през прозореца към господарската къща, която се извисяваше, цялата ярко осветена сред огромни дъбове. Бел Шен се издигаше гордо над хълмовете, приличаща на дворец във френски стил с двете си обширни крила и вековните дървета наоколо. На Аштън му мина мисълта, че най-после довежда любимата си вкъщи.

Когато доближиха къщата. Аштън видя дузина и повече карети, спрели пред входа, а отстрани бяха завързани още толкова отбрани коне. Сигурно баба му е използвала неговото завръщане като повод, за да даде прием. Той погали с поглед момичето на коленете си. Едва ли милата му баба ще е подготвена за такава гледка. Появата му с жена на ръце, при това в безсъзнание и с разпокъсана нощница, доста щеше да я стресне. След светкавичното му влюбване и последвалата сватба преди три години в Ню Орлиънс Аманда Уингейт всеки път се изпълваше с недоверие, щом внукът ѝ поемеше надолу по реката, и ето го сега резултата от поредното пътуване. Разбира се, случилото се щеше да налее вода и в мелницата на клюките, но не го интересуваше.

Хайръм дръпна спирачките, а конете край алеята отбелязаха пристигането им с неспокойно риене на копита. С поклащане и скърцане каретата най-после спря пред стълбите. Кочияшът скочи от капрата и отвори рязко вратата. Аштън грижовно загърна своя скъп товар в наметката си и заслони лицето ѝ с рамото си, за да го запази от студения нощен въздух. Лъхна го сладкият жасминов аромат и отприщи отново всичките му копнежи, потискани цели три години. Времето, изживяно заедно, беше наистина кратко, но бе надминало всяко въображение по сила и разкош на чувствата.

— Изпрати веднага за д-р Пейдж — извика през рамо, понесъл младата жена нагоре по стълбите.

— Да, господарю! — отговори бързо Хайръм. — Ще пратя Латъм. Считайте, че вече е тръгнал.

Аштън прекоси верандата. С лявата си ръка завъртя топката на вратата, а с крак я отвори широко. Почти се сблъска с иконома, който тъкмо излизаше да посрещне каретата. Аштън пренесе товара си през прага. Уилис, обикновено абсолютно невъзмутим, залитна назад и остана с отворена уста. Дългогодишният му опит в етикецията на висшето общество явно не го беше подготвил достатъчно за подобна гледка.

— Маса Аш... — Гласът му секна и той трябваше да прочисти гърлото си, преди да заговори отново. — Маса Аштън, колко е хубаво, че сте отново при нас, сър...

Но в този миг от диплите на наметалото се изплъзна дълъг меднорус кичур и той онемя окончателно. Подготвената поздравителна реч явно вече не подходеше на момента и той не можа да стори нищо друго, освен да остане да гледа след своя господар, който мина покрай него и прекоси фоайето.

Аманда Уингейт също загуби дар слово, когато повела сестра си и гостите от салона към голямото фоайе, застана между Аштън и стълбите. Цялото ѝ внимание се съсредоточи върху крехкия вързоп в ръцете му и издайническата червеникава къдрица. Сърцето ѝ заби учестено и мислите ѝ препускаха, докато пристъпваше към внука си.

— Милостиви боже, Аштън! — Тя притисна трепереща ръка към гърдите си. — Пак ли ни погоди номер и си взе нова жена?

Аштън искаше да отнесе момичето час по-скоро горе, но имаше чувството, че дължи на баба си някакво обяснение.

— Най-малко на теб може да се погоди номер, грандмер — промълви той, като използва обръщението, с което майка му се бе обръщала топло към старата дама. — Но в случая...

— Аманда — прошепна леля Дженифър предпазливо и постави ръката си върху ръката на сестра си, — може би не следва точно сега да обсъждаме какво пак е сторил Аштън. Най-малкото в присъствието на гостите.

Аманда преглътна въпросите, които пареха на устните ѝ, но объркването и тревогата ѝ не намаляха. Тихата неподвижност на Аштъновия товар я обезпокои и тя не можеше да си представи нищо друго, освен че той отнася спяща младоженка в спалнята си. Долови

нетърпението, с което внукът ѝ се стремеше към стълбите и тъкмо когато се канеше да отстъпи встрани, наметалото се свлече и ѝ даде възможност да хвърли поглед на лицето под него.

— Изключително хубава — рече тя съвсем не изненадана, че той беше избрал за жена такава красавица. Но очите ѝ се ококориха, когато наметката се смъкна по-надолу, при което се откри част от оскъдно облеченото тяло. Леко задъхана, тя добави: — И крайно неподходящо облечена!

Аманда хвърли бърз поглед наоколо, за да види кои бяха станали свидетели на тази сцена. За свой ужас трябваше да установи, че около нея се е насъбрала цяла група възрастни матрони със зяпнали уста. Предположенията и догадките зажузаха сред развълнуваните гости, като най-често се срещаха думите „нощница“ и „момичета“.

— Грандмер, съвсем не е това, което изглежда — прошепна Аштън настойчиво, за да разсее опасенията ѝ.

Аманда изстена тихо:

— Не знам дали съм в състояние да понеса истината.

Леля Дженифър се наведе към сестра си да я окуражи.

— Успокой се, Аманда, татко винаги ни призоваваше да запазим самообладание и при най-големите превратности.

Един мъж, чул явно само думата „момиче“, пристъпи към Аштън и започна приятелски да настоява:

— Хайде, Аштън, дай да ти видим булката. И без това беше крайно време да се ожениш повторно.

— Булка! — изкрещя пронизителен женски глас в съседното помещение. — Сватба! — Гостите се раздвижиха неспокойно и пропуснаха една жена, която си пробиваше път през фойето.

— Какво става тук?

Самообладанието на леля Дженифър като че ли започваше да се пропуква и тя промълви:

— Струва ми се, че точно това са превратностите, за които говореше татко.

Високата, стройна чернокоса жена си проправи път сред присъстващите, спря се и изгледа Аштън с подчертано любопитство. Казваше се Марелда Рус. Тъмните ѝ очи се плъзнаха по оплетения червен кичур коса, разшириха се, когато съзряха мокрия панталон на Аштън, и отскочиха ужасени отново към очите му.

— Аштън, какво значи всичко това? Изглеждаш така, сякаш си се търкалял с това момиче в блатото! Наистина ли си се оженил отново?

Този обрат на разговора беше повече от неприятен за Аштън, още повече че нямаше намерение да си излива душата пред цяла стая хора и да им разкрива надеждите и страховете си. Единствената отстъпка, която направи, беше да им обясни състоянието на момичето в ръцете си.

— Блъснахме я с каретата, Марелда, и конят ѝ я хвърли на пътя.

— И тя е излязла да язди по нощница? По това време? — извика младата жена. — Но моля те, Аштън, нима очакваш да ти повярваме на подобна небивалица?

Аштън силно стисна зъби, ядът му растеше. Марелда и преди си беше позволявала много, но никога не бе стигала толкова далеч да се усъмни в думите му, особено в собствения му дом и пред толкова много хора.

— Няма време за дълги обяснения — отсече той. — Трябва да се погрижим за момичето. Моля, пуснете ме да мина.

Марелда отвори уста да изнегодува, но като видя смръщеното му чело, думите заседнаха в гърлото ѝ. Тя почувства растящото раздражение на Аштън. В момента той беше почти жесток в своята затвореност и тя знаеше, че няма смисъл да настоява.

На Аманда ѝ стана неприятно, че тя самата не се беше владяла по-добре, особено когато осъзна колко критично е положението.

— Розовата стая в източното крило е свободна, Аштън. Ще изпратя Уилабел горе, за да ти помогне.

Когато внукът ѝ тръгна към стълбите, Аманда кимна на едно младо цветнокожо момиче, което беше наблюдавало цялата сцена от балюстрадата.

— Луела Мей, тичай да подготвиш стаята!

— Да, мис Аманда! — извика момичето и изтича нагоре.

Без да обръща внимание на глъчката зад гърба си, Аштън изкачи бързо извитата стълба до първия етаж. Преди три години беше мечтал да внесе младата си жена в спалнята точно по тази стълба. Дали моментът беше настъпил! Той държеше в прегръдките си една жена, която може би беше Лиарин. Ако беше в съзнание, проблемът за спалнята можеше да се разреши с един кратък въпрос и още в същия момент той щеше да се отърве от самотата.

В стаята за гости Луела Мей вече застилаше леглото под красивия балдахин. Момичето прокара още веднъж длан по белоснежните чаршафи и се отдръпна встрани.

— Не се безпокойте, маса^[1] Аштън — успокой го тя. — Мама дойде тук сега, тя знае да се погрижи за дамата. Знае всичко за болестите и ще я излекува...

Аштън не обърна никакво внимание на бърборенето на момичето. Внимателно положи своя товар на леглото. На нощната масичка имаше купа с вода и кърпа, и той започна да бърше нежно калта от бледите страни на безчувствената жена. Щом свърши, приближи лампата към овалното лице и го заразглежда жадно. Каква тайна криеше то? Очите му проследиха извивката на финия нос надолу към меките, побелели устни. Тъмната подутина накърняваше съвършенството на челото, но иначе млечнобелият ѝ тен беше безупречен. Меки кафяви вежди извиваха нежни дъги над дълги тежки ресници и той знаеше, че ако това беше наистина жена му, то очите ѝ трябва да са наситено смарагдовозелени и трепетни като млади листа, танцуващи на вятъра. Гъстата коса беше цялата разбъркана, слепнала се от калта и в нея се бяха заплели сухи листа и счупени клонки, но нищо не можеше да скрие яркия ѝ цвят. На леглото пред него лежеше точно подобие на съществото, което беше запазил с толкова любов в спомените си. Това просто не можеше да не е жена му!

— Лиарин — прошепна той в ухото ѝ. Колко дълго не беше произнасял това име? Може би не биваше да го споменава на глас — вече за втори път тази вечер?

Висока едра жена влезе в стаята и бързо прецени положението, преди да даде заповедите си на момичето.

— Иди донеси нощницата, която мис Аманда избра, и след това един чебър гореща вода, за да приготвя прилична баня за тази лейди.

Луела Мей изчезна от стаята, а майка ѝ пристъпи към леглото, за да разгледа по-подробно цицината на челото. Аштън я наблюдаваше от долния край на леглото, а дясната му ръка стискаше толкова силно таблата, че кокалчетата му побеляха.

— Какво мислиш, Уилабел? — попита той разтревожен. — Ще се оправи ли?

Икономката усети тревогата в гласа му, но не позволи да отвлечат вниманието ѝ от прегледа.

— Е, не си блъскайте главата над това, маса. Ако е рекъл Господ, младото момиче тук след някой и друг ден отново ще подскача като кобилка.

— Съвсем ли си сигурна?

Уилабел поклати замислено увитата си в бяла кърпа глава.

— Маса, аз не съм доктор. Вие може само да чакате и да гледате какво ще стане.

— По дяволите! — Аштън се обърна и закрачи неспокойно напред-назад.

Изненадана от поведението му, икономката го загледа внимателно. Тук явно ставаше дума за нещо повече, отколкото личеше на пръв поглед. Хората ненапразно са казали: няма дим без огън. Подозренията ѝ се потвърдиха, когато Аштън се опря на таблата и каза:

— Нищо ли не можем да сторим до пристигането на д-р Пейдж?
— запита той. — Трябва само да чакаме?

— Да, господарю — отговори тържествено цветнокожата жена.
— Мога да я изкъпя и освежа, докато вие направите същото за себе си.
— Тя невъзмутимо понесе цупенето му, защото знаеше, че му беше отговорила по съвест.

Аштън отстъпи неохотно, неспособен да измисли претекст да остане. Взе наметката си и тръгна към вратата, където спря и хвърли още един поглед към леглото. Младата жена не помръдваше. Почувства как го обзема леден ужас.

— Пази я добре, Уилабел.

— Точно това ще направя, маса — тържествено обеща тя. — Не я мислете.

Аштън притвори вратата и закрачи бавно по коридора. До балюстрадата се поспря, облегна се на полирания парапет и наведе замислено глава. Как да намери отговор на въпросите, които го измъчваха? Знаеше, че би било истинско чудо, ако тогава Лиарин беше успяла да доплува до далечния бряг, но ако това все пак ѝ се беше удало, защо никога не го бе потърсила? „Ривър Уич“ беше останал да лежи повреден на пясъчния нанос, така че неговите хора имаха достатъчно време да претърсят реката по протежение на няколко мили и в двете посоки — но без всякакъв резултат. Ако наистина не се беше

удавила, защо тогава не бе чул нито дума за нея през всичките тези години?

Като не намери що-годе сносно обяснение, което да подхрани надеждите му, Аштън отметна глава назад и раздвижи шията си, за да усмири болката, която го стягаше. Наложил се да съсредоточи вниманието си върху нещата наоколо. Беше построил къщата, след като се замогна, и сега се запита дали Лиарин би я харесала. Повечето хора намираха дома му очарователен, но може би в сравнение с бащиното ѝ имение в Англия той бе недотам изискан.

Погледът му се плъзна по светлия мраморен под на партера, по голямата картина в нежни тонове, която покриваше извитата стена. Отново се сети за неща, на които от месеци почти не беше обръщал внимание, в ума му изникнаха случки, които считаше за забравени. Високо над кръглата балюстрада се издигаше пищният гипсов таван със скъп полилей на него. Искрите на кристала танцуваха и трептяха по плетениците с изящни орнаменти. Нищо не напомняше за повредата, нанесена една вечер, когато пиян и настроен за груби шегичечен плъх от поселището, използвайки отсъствието на Аштън, изпоплашил прислугата, като употребил за мишена гипсовите украшения. Аманда била тази, която обърнала негодника в бяг, насочвайки към него зареден пистолет. След завръщането си Аштън наел най-добрите майстори да реставрират фоайето. После отиде при злосторника и му представи сметката. За да бъдат шансовете малко по-справедливо разпределени там долу, в бърлогата на плъховете край реката, взел със себе си и втори човек, и изнесел на негодника, както и на шестима негови приятели по пиянство, една незабравима лекция:

— Като искате да правите гюрултия, останете тогава между себеподобните си край реката и си плащайте сметките, когато ви ги представят, особено ако сте длъжници на Аштън Уингейт, който в случай на нужда може да разчита на подкрепа от своя огромен надзирател Джъд Барнъм.

Аштън се затвори в стаята си, но и там не можел да овладее страха си. С механични движения свали мокрите си дрехи, изми се, обръсна се и се преоблече, преди да се върне в розовата стая. Уилабел го избута леко в коридора, тъй като имаше още много работа около момичето. Той тръгна с нежелание надолу, където го очакваше шпалир от любопитни мъжки лица.

- Хайде, човече, разправяй — подканяха го те.
— Коя е тя?
— Къде я намери?
— Тукашна ли е?
— Какво е правила навън сам-самичка посред нощ?
— Вярно ли е, че е била само по нощница?

Въпросите го връхлитаха от всички страни като ято подплашени прилепи. Той вдигна ръце, сякаш молеше за пощада и насилено се усмихна:

— Джентълмени, моля ви. Не съм ясновидец. Още не зная дори как се казва. Не е тукашна и доколкото мога да преценя, едва ли някой от вас я познава. Защо е препускала сама през нощта, и то по нощница, също не мога да обясня, освен ако не е избягала от пожар. Мога да кажа само, че доста ни уплаши, когато изскочи изведнъж от Мортънската гора.

— Говори се, че била истинска хубавица. Кажи, Аштън, какво правиш, че винаги вадиш такъв късмет?

Късмет! — Идеше му да изкрещи. Как можеха дори да си го помислят, когато той веднъж беше загубил голямата си любов и, тъкмо намерил я отново, едва не я уби?

— Само когато разбере, че вече е в безопасност, ще може да се говори за късмет.

— Е, да, така е — каза един по-възрастен мъж. — Ако е зле ранена, ще съжалявате за лекомислието си.

От другия край на салона Марелда обстрелваше Аштън с гневни погледи, задето не беше отишъл първо при нея. Тя обмисляше цял ред ходове, с които да му покаже недоволството си. Можеше например да му обърне по-задълго гръб, но й се стори, че това ще е по-скоро загуба на време, тъй като и без това той не я забелязваше. Ако се отнасяше за някой друг, тя просто би си тръгнала, но Аштън беше изключително привлекателен. Не, мъж с такова излъчване беше просто рядкост. Дори и в най-обикновени дрехи, а не в този отлично скроен фрак, той бе зашеметяващ. Дума да не става, тя не възнамеряваше да къса връзките помежду им. В крайна сметка, благодарение тъкмо на упорството си вече беше успяла да постигне немалко.

С устрема на връхлитаща конница Марелда се понесе към своя домакин. Беше прекарала много часове пред огледалото и знаеше как

да се нацупи сладко, но сега, когато улови Аштън под ръка, постигна своя най-голям шедьовър.

— Всъщност би трябвало да ти се разсърдя за ужасния номер тази вечер — каза тя.

Мъжете наоколо побързаха да се сбогуват и да оставят двойката насаме. След укора на Марелда явно всички очакваха влюбените да се скарат; просто чудно как тя успяваше да си внуши сама, че е дамата на сърцето му. Наистина Аштън трябваше да признае, че като вдовец беше подценил значението на топлото ѝ внимание и чести посещения. Снизходителната му немара беше довела до нежелани клюки и предположения.

— Съжалявам, Марелда, не съм искал да те засегна.

Марелда изви леко глава, за да се очертае по-добре профилът ѝ. Знаеше, че е хубава и можеше да покори сърцето на почти всеки мъж с гарвановочерните си къдрици и блестящи тъмни очи.

— Предполагам, ти не си виновен, че малката е изскочила на пътя ти, но изглежда все така действаш на жените... — Внезапно ѝ хрумна една мисъл и тя попита: — А може би тя е още дете? Изглеждаше толкова малка...

Аштън поклати бавно глава.

— Не, определено не е вече дете!

— И това, разбира се, не ти е убягнало, след като си я видял по нощница — сарказмът ѝ беше унищожителен. — Знаела е какво да облече, за да привлече вниманието ти.

Забележката ѝ предизвика само един снизходителен поглед, доста ироничен при това. Не можеше да се отърве от впечатлението, че в себе си той ѝ се надсмива, но ревността вече бе забила остриите си нокти в душата ѝ и тя не можеше да се спре. Накрая Аштън отговори с едно лениво повдигане на рамене.

— Всъщност тя носеше пелерина върху нощницата си.

— Но под нея беше кажи-речи гола.

— Както кажеш, Марелда — отговори Аштън с тих сарказъм. — Това не променя факта, че се касае за нещастен случай.

— Естествено — подигра го Марелда. — Тя само е чакала да се увери, че това е твоята карета и е препуснала срещу нея.

— Надявам се, че д-р Пейдж скоро ще дойде и ще разберем какво е състоянието ѝ.

Отзад прозвуча високо кискане. Те се обърнаха и видяха, че си имат публика. Беше М. Хоръс Тич — един нисък шишко, чиито тъмни влажни очи винаги предизвикваха впечатлението, че всеки момент ще избухне в плач. Но сега той явно ликуваше, че носи лоша новина.

— Доктор Пейдж не може да дойде — каза той.

Аштън познаваше Тич като досаден събеседник, който, вместо да се захване за собствените си работи, все си вре носа в чуждите. Аманда го допускаше само от симпатия към сестра му, която със своя здрав разум беше успяла да опази от некадърността на брат си едно значително състояние от семейната плантация. Тич не притежаваше и частица от способностите на по-голямата си сестра и беше последният човек на земята, когото Аштън би желал да види тази вечер.

— Докторът е отишъл у семейство Уилкинс — охотно съобщи Хоръс. — Господжата очаква да роди поредното си дете и понеже предишния път имало някои трудности, д-р Пейдж не искал да рискува. Като си помисля колко гърла имат да хранят тези хора, се чудя какво са се разтревожили толкова за това дете.

Аштън се усмихна студено.

— Колко жалко, че при вашето раждане, Хоръс, не е присъствал някой с подобни възгледи.

Тич се зачерви като домати и с щръкналата си черна коса заприлича повече от всякога на разгневено бодливо свинче.

— Съветвам ви, Аштън, да си сдържате ез-езика — заекна той. — Не за-забравяйте, че голяма част от памука, който превозвате с вашите л-лодки, е мой.

Аштън се изсмя остро.

— Сделките са между сестра ви и мен, Хоръс, и тя печели благодарение на мен повече, отколкото би могла, с който и да е корабовладелец. Ако някога ѝ хрумне да промени нещата, друг плантатор веднага ще заеме мястото ѝ.

— Това и през ум да не ти минава, Аштън — каза Кориса Тич и се присъедини към групичката. Шумна и не твърде женствена, тя не можеше да мълчи, когато някой трябваше да бъде поставен на място. — Знам как да печеля от реколтата — тя се втрени във все още зачервеното лице на брат си, — даже когато Хоръс няма никакво понятие.

Тич видя, че в лешниковите очи на домакина се появиха весели искри. Тъй като вече нямаше как да заплашва и да си придава важност, той се отдалечи гневно и се закле да отмъсти за този срам. Кориса повдигна рамене в знак на мълчаливо извинение и последва брат си, защото знаеше, че сега той ще изпадне в най-дълбоко самосъжаление. Понякога тя се питаше докъде ще го доведат тези негови депресии.

Разнасяха шампанско и малката пауза помогна на Аштън да обуздае яда си. Взе две чаши от подноса и подаде едната на Марелда. Тя я вдигна в мълчалив тост и за момент сърцето ѝ спря да бие. Колко беше красив! Лицето му имаше остри, класически черти, а кожата му бе станала бронзова от вятъра и слънцето. На моменти устата му изглеждаше мека и изразителна, после пак твърда и затворена. Колкото и хубави да бяха кафявите очи с пъстри точици под тежките мигли, най-впечатляващи бяха страните му. Кожата блестеше като коприна върху добре оформените скули и здрави мускули, които изпъкваха, когато беше ядосан.

Марелда го удостои с пламенна усмивка и погали дългите му кафяви пръсти.

— Добре дошъл у дома, скъпи. Липсваше ми. Ужасно ми липсваше.

Той се загледа в шампанското си и клепачите скриха студения израз на очите му — мислеше за Лиарин и едва след малко отвърна:

— Винаги е хубаво да се завърнеш у дома.

Марелда пхна пръсти под ревера му и потръпна от вълнение, когато усети твърдата мускулеста гръд под дланта си.

— Винаги се тревожа, когато тръгнеш за Ню Орлиънс по някоя от твоите работи — промълви тя. — След това си толкова променен, неспокоен. Защо просто не си останеш вкъщи и не се грижиш за плантацията, както всички?

— Джъд върши тази работа много добре — отвърна Аштън — и мога спокойно да оставя имението в негови ръце, докато търся клиенти за корабите.

— Имаш добро мнение за Джъд Барнъм, нали? В действителност ти си единственият плантатор в околността, който държи черен надзирател.

— Позволи ми да ти припомня, че имението процъфтява, Марелда. Джъд неведнъж е доказвал, че мога да му се доверя — на

него и на ума му.

Но тя не отстъпваше.

— Просто ми се струва, че един бял надзирател ще накара негрите ти да работят още по-добре.

— Не се заблуждавай, Марелда. Джъд не ги оставя да мързелуват. Но после получават достатъчно храна и време за почивка. Не, в Бел Шен всичко е наред и няма нужда от промени. — Аштън отстъпи една крачка и леко се поклони. — Извини ме сега. Мисля, че идва Латъм и съм любопитен каква вест ми носи.

Марелда вдигна ръка да го задържи, но той вече беше изчезнал. Чудно как бе способен със самото си присъствие да изпълни въздуха с живот и веселие, а после да отнесе всичката радост със себе си някъде другаде.

Аштън влезе в кухнята точно когато конярчето се втурваше вътре. Запъхтян, Латъм потвърди, че докторът няма да може да дойде преди зори, обаче по съвсем друга причина.

— Изгоряла е лудницата, маса Аштън — извика момчето. — С изключение на стопанската сграда всичко друго е пепелище. Видях го със собствените си очи, докато търсех доктора.

— Лудницата ли? — Аманда и сестра ѝ влязоха в кухнята. — Какъв ужас!

— Докторът казва, че трябва да се погрижи за ранените и затова не може да дойде — обясни Латъм. — Няколко души са загинали, но повечето успели да изскочат живи навън.

— Повечето? — попита Аштън.

Латъм вдигна рамене.

— Ами лудите, които не са изгорели, са духнали. Още не са ги преброили всичките, маса Аштън.

— Каза ли на д-р Пейдж, че тук имаме нужда от него час по-скоро? — настояваше Аштън.

— Да, господарю! — увери го момчето.

Аштън се обърна към готвачката, която стоеше до печката:

— Може ли да нахраним малкия, Берта?

Старата жена се изкиска и посочи отрупаната с ядене кухненска маса:

— Имаме повече, отколкото може да изяде, маса.

— Е, Латъм — рече Аштън. — Възползвай се.

— Благодаря, сър! — негърчето грабна една чиния и се спусна към масата, която се огъваше под купищата лакомства.

Аштън пристъпи към печката и замислено се загледа в пламъците. Връзката между новината, която донесе момчето, и оскъдното облекло на Лиарин го обезпокои. Лудницата се намиреше доста далеч от града, но пък бе само на няколко мили от онази гора, където се беше появила тя. Ако не беше избягала от лудницата, а идваше към Бел Шен от града, защо тогава бе толкова странно облечена и пришпорваше коня си тъй отчаяно?

— Тези бедни, объркани души — рече леля Дженифър и тъжно поклати глава.

— Утре сутринта трябва да им изпратим една кола с храна и одеяла — предложи Аманда. — Гостите може също да добавят нещо. Клетниците сигурно имат нужда от дрехи и завивки...

Лицето на леля Дженифър доби загрижен израз:

— Аштън, не мислиш ли, че раненото момиче може да е от лудницата?

Той вдигна рязко глава и погледна слисано сестрата на баба си, но не намери думи да ѝ отговори. Аманда му се притече на помощ.

— Кое те кара да мислиш така, Дженифър?

— Някой каза, че може би е побягнала от пожар. А сега чуваме, че лудницата е изгоряла до основи.

— Може би е случайно съвпадение — рече Аманда. — Сигурна съм, че горкото дете ще ни обясни всичко, когато дойде на себе си.

Случайно, точно така си мислеше Аштън. Между двете неща има само случайна връзка, но все пак, ако Лиарин е била държана на подобно място, това можеше да обясни много неща.

Той се качи още веднъж в стаята за гости и спря за момент на прага, докато свикнат очите му с полумрака вътре. В камината трептеше слаб огън. На скрина до леглото една свещ в стъклена поставка хвърляше жълтеникава светлина върху младата жена под балдахина. Нежното ѝ лице бе тъй тихо и неподвижно, че за един ужасен миг Аштън усети сърцето си да спира. Но после видя лекото повдигане и спускане на гърдите ѝ и облекчено си пое дъх.

Уилабел се надигна от люлеещия се стол в ъгъла и пристъпи към леглото.

— Чаках да дойдете — каза тя.

— Как е? — попита той, като се приближи.

— Още не се е събудила, маса Аштън, но ми се струва, че се поотпусна малко. Доста се е ударила, а на гърба ѝ има странен белег. Чудна работа, сякаш някой я е бил. — Тя погали слабата ръка върху завивката. — Луела Мей ми помогна да ѝ измия косата, след това я изкъпахме и ѝ облякохме хубава нова нощница. Да си почива така чиста и на топло — може все пак да помогне малко.

— Искам да остана сам с нея — промълви Аштън.

Уилабел го изгледа изненадано. Разсеяният израз на лицето му подсказваше, че е по-добре сега да не му задава никакви въпроси, но загрижена за него, тя не излезе веднага. Той беше страдал толкова много от загубата на жена си, че въздействието на тази случка върху чувствата му направо я обезпокои.

— Мис Аманда беше преди малко тук и може да ѝ се стори странно, ако останете съвсем сам с едно непознато момиче.

— Трябва да говоря с нея, щом дойде на себе си.

Лаконичният отговор не разкри нищо от чувствата му и Уилабел не настоя повече. Тя тръгна към вратата, при което ѝ хрумна нещо.

— Предполагам, ще искате да знаете, че мис Марелда се кани да спи тук тази нощ.

Аштън въздъхна тежко. Една нощ не беше нищо, ако не бе склонността на Марелда да си тръгва само когато тя реши за удобно.

— Извикайте ме, ако стане нужда, маса — промълви Уилабел и затвори вратата след себе си.

Когато стъпките ѝ заглъхнаха в коридора, Аштън се обърна отново към леглото. Усещаше самотата си като болка в гърдите, докато очите му се плъзгаха бавно по момичето на леглото. Тя лежеше по гръб, дългата ѝ червена коса се разстиляше по възглавницата. Той протегна ръка и докосна пръстите ѝ, които бяха гладки и меки на допир. Ноктите бяха дълги и поддържани, точно като на Лиарин някога. Те му напомниха за една вечер на „Речната магьосница“. Аштън седеше над счетоводната книга, а Лиарин игриво прокара нокти по голите му гърди. След това леко го гризна по ухото, а зърната ѝ докоснаха тила му. Съблазънта бе толкова сладка, че цифрите скоро бяха забравени.

Спомените за Лиарин заприиждаха един от друг по-примамливи и той не можеше да им се съпротивлява повече, седна на ръба на

леглото и остави мислите свободно да се реят. Спомни си за следобеда в една хотелска стая в Ню Орлиънс. Червените лъчи на слънцето, като се процеждаха през спуснатите щори, пронизваха снежнобелия балдахин над главите им и той пламтеше в алено. Двамата лежаха в страстна прегръдка. Жасминовото ухание на Лиарин го омайваше. Нежната ѝ кожа, твърдите ѝ гърди, стройните ѝ крака го съблазняваха отново и отново да я докосва, да усеща вкуса ѝ, да я люби. В краткото време, което им оставаше, те не можеха да се наситят един на друг. Ако въобще беше възможно любовта им да стане още по-дълга и по-гореща, това се бе случило този следобед. Впрочем Аштън беше имал и други момичета, но никога преди Лиарин не бе разбирал какво значи истинска любов.

На вратата се очерта една сянка и откъсна Аштън от мислите му. Той се обърна. Марелда пристъпи в стаята.

— Аштън, тук ли си? — извика тихо тя, когато той бавно се изправи. — О, простете. Питам се вече дали не съм сбъркала стаята. Не видях никого... — Тя замлъкна и се огледа, като че ли изведнъж проумя сцената, след това впери твърд поглед в жената на леглото, преди да се извърне недовърчиво към Аштън. — Мислех, че освен теб има поне още някой. Аштън, не е прилично...

— Не се страхувай, Марелда — прекъсна я той с нескрит сарказъм. — Нищо не се е случило.

— Знаеш какви клюкари има... — каза обидено Марелда. — Ако се разчуе, ще те одумват на дълж и на шир.

— Кое да се разчуе? — Тиха усмивка заигра в ъглите на устните му. — Че аз седя сам до една ранена жена, до моята жена... — Той прехапа устни. Почти щеше да издаде какво става вътре в него. Как можа само да бъде толкова лекомислен при всички тези въпроси, които се нуждаеха от отговор? Но той беше казал твърде много и знаеше, че Марелда няма да го остави на мира, докато не разбере всичко.

— Твоя каква? — запита рязко Марелда. — Какво е за теб тази малка мърла? — Безразличният му поглед я вбеси още повече. — По дяволите, Аштън, искам да знам!

Той отиде до вратата и я затвори, за да не би гласът ѝ да събере цялата къща. Накрая каза.

— Най-добре да си вземеш един стол, Марелда. Това, което имам да ти казвам, няма да ти хареса.

— Хайде, говори! — извика тя.

— Мисля, че тази жена тук — той се усмихна извинително, — е моята съпруга.

За втори път тази вечер Марелда загуби самообладание.

— Твоята жена?! — Тя като че залитна от удара на това разкритие и трябваше да се хване за облегалката на стола. След това продължи малко по-тихо. — Мислех, че не си се оженил повторно.

— Не, не съм.

Съвсем объркана, тя сбърчи чело.

— Какво искаш да кажеш с това?

Той посочи леглото.

— Искам да кажа, че това момиче е жена ми Лиарин.

— Но... Аз мислех, ти ни каза, че се е удавила — заекваше Марелда.

— И аз бях убеден в това, докато не видях отново лицето ѝ.

Марелда го измери с недоверчив поглед. Накрая издаде напред брадичка и се приближи до леглото, вдигна свещта и я приближи до възглавницата, за да може да разгледа по-добре припадналата жена. Като забеляза хубостта на съперницата си, очите ѝ се присвиха от ревнива омраза. Ако беше сама, с най-голямо удоволствие би украсила това бледо лице с още някоя цицина. Твърде много болка и грижи беше изтърпяла заради Аштън! Или може би не заради него?

Стана ѝ ясно, че думите на Аштън почиват повече на предположения, отколкото на факти. Тя начаса се възползва от несигурността му като оръжие срещу него.

— Трябва да си наясно, че се лъжеш, Аштън. Жена ти е мъртва от три години. Ти самият каза, че е паднала през борда и че не си могъл да я спасиш, защото са те простреляли. Съзнаваш ли каква огромна случайност би било, ако тази жена се окаже наистина твоята съпруга? Признай, че е повече от невероятно Лиарин да идва от Нечиз и да се блъсне точно в твоята кола. Положително някой е наредил нещата така, та да помислиш, че тя е още жива и да ѝ дадеш всичко, което поиска. Никак не бих се учудила, ако точно в този момент твоята малка любимка, все едно коя е тя, слуша и разбира всяка наша дума. — Марелда изгледа презрително младата жена. — Но трябва да е наистина изключително талантива артистка, иначе щеше да прозреш играта ѝ от самото начало.

— Марелда — каза той уморено, — това е Лиарин.

— Не! — избухна тя. — Това е някоя отрепка, която е хвърлила око на парите ти.

— Марелда! — Гласът му стана рязък. — Лиарин не се нуждае от парите ми. Баща ѝ е богат търговец в Англия, а самата тя има наследствени имоти в Ню Орлиънс и Билокси.

— О, Аштън, поне веднъж погледни нещата такива, каквито са — умоляваше го Марелда. Беше решила, че трябвала смени тактиката. Пристъпи към него и понечи да го прегърне, но той я отмести нетърпеливо от себе си. Ридание се надигна в гърлото ѝ, сълзите ѝ рукогнаха. — Както ти си така убеден, че се касае за Лиарин, така аз съм сигурна, че това е друга жена. Ако беше тя, Аштън, какво я е възпирало в продължение на три години да ти се обади? Или според теб играта на криеница влиза в съпружеските задължения?

— Виж, няма смисъл да говорим за това сега — каза той. — Когато тя дойде на себе си, всичко ще се изясни.

— Не, тъкмо напротив, Аштън, защото тя, разбира се, ще твърди, че ти си мъжът ѝ, но това може да бъде само лъжа, измислена от някой алчен мозък.

— Мога да разпозная Лиарин при всяко положение.

Марелда се изправи с драматичен жест като някой, който е изправен сам срещу целия свят. Аштън се затваряше все повече в себе си, а тя имаше нужда от време за размисъл.

— Сега те оставям на спокойствие... при нея... Отивам в стаята си, но няма да заспя. Никога не забравяй, Аштън, колко много те обичам.

Един героичен мъченик по пътя към кладата не би държал главата си по-изправена от Марелда, докато излизаше от стаята. Тя се поколеба за миг на прага, за да даде на Аштън възможност да я спре. След това силно тресна вратата след себе си, така че да се чуе из цялата къща. Аштън си представи как прошумолява през коридорите на път за стаята си и зачака второто блъскане на врата. И не се излъга. Шумът проехтя в цялата къща, а малко по-късно във фойето се чу тракането на високи токове и объркано женско бърбене. Вратата се отвори рязко, Аштън не можа да не се усмихне, когато видя да нахлуват в стаята двете възрастни сестри, останали напълно без дъх.

— Милостиви боже, Аштън! — извика баба му, мъчейки се да си поеме въздух. — Какво те прихваща? Защо търчиш из къщата и блъскаш вратите?

— Хайде, Аманда, не бъди твърде строга с него — успокояваше я Дженифър. — Естествено, че е много възбуден, защото д-р Пейдж може да дойде едва утре сутринта и той се тревожи за бедното създание. — Тя погледна племенника си, търсейки подкрепа. — Права ли съм, миличък?

Но Аманда не се успокояваше така лесно.

— Трябваше да настоявам да не пътува пак по реката — вайкаше се тя. — Винаги, когато отиде в Ню Орлиънс, нещо се случва. Вече заприличва на проклятие.

— Но, бабо, успокой се — се опита Аштън да омилостиви Аманда. — Той улови ръцете ѝ и я притегли към камината. — Трябва да ти съобщя нещо важно.

Тя гледаше недоверчиво.

— Кажи ми първо защо блъсна вратите. После може и да те изслушам.

Аштън се засмя и сложи нежно ръце около тесните ѝ рамене.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не аз, а Марелда блъсна вратите?

— Марелда? — замръзна Аманда. — Но защо, Аштън?

— Защото ѝ казах, че раненото момиче е Лиарин...

— Лиарин? Жена ти Лиарин? — съвсем се обърка Аманда. — Но, Аштън... Тя е мъртва.

— Тя се удави, миличък — утешително го потупа леля Дженифър по ръката, убедена, че той съвсем се е побъркал.

— Не, тя е тук. Тя е жива! Не знам как се е изтръгнала от смъртта, но тя е тук. В тази стая.

Като че ли гръм удари двете жени. Леля Дженифър взе свещта и малкият ѝ пламък освети младата жена.

— Хубава е — промълви леля Дженифър.

— Извънредно хубава — загрижено я поправи Аманда. И се стегна, защото знаеше, че не трябва да губи почвата под краката си. Аштън беше страдал толкова дълго и ето че в безчувственото момиче видя жената, към която все още изпитваше изпепеляваща любов. Как можеше да бъде спокойна за него.

Както стоеше замислено, ѝ хрумна нещо. В стаята на Аштън имаше портрет на Лиарин. Може би той щеше да ѝ помогне.

— Аштън, миличък, момичето наистина прилича на Лиарин. Защо не донесеш портрета ѝ да го сравним?

Аштън се подчини на баба си. Когато се върна с платното, взря се в него и вече никой не можеше да го убеди, че Лиарин и припадналата са различни жени.

В негово отсъствие двете сестри бяха наслагали няколко лампи около леглото. Високо вдигнатите фитили ясно осветяваха лицето на момичето. Леля Дженифър подпря картината в горния край на леглото, отстъпи една крачка назад и с Аманда внимателно започнаха да изучават двете лица. Жената от портрета носеше жълта дреха и панделки в същия цвят в меднозлатистата си коса. Дори на грубото платно зелените ѝ като смарагд очи изглеждаха искрящи от жизненост. Но при цялата прилика с жената в леглото липсваше нещичко.

— Художникът е вложил известна топлина у своя модел — промълви Аманда, — но ако това момиче тук е Лиарин, то не я е отразил както трябва. Чертите ѝ са далеч по-нежни и съвършени.

Аштън изследва в детайли портрета, но отклоненията изглеждаха толкова незначителни, че сигурно бяха просто несполуки на художника. Леля Дженифър беше стигнала до същото заключение.

— Не можем да очакваме от един портрет пълно съвършенство, Аманда. Обикновено човек трябва да е доволен, когато поне цветът на очите и косите отговарят на оригинала.

— Ти получи картината едва след смъртта на Лиарин, нали? — попита Аманда и когато Аштън кимна, продължи. — Но откъде и от кого?

— В завещанието си дядо ѝ я беше отредил за мен. Видях портрета едва след смъртта му, но доколкото зная, са били два. Вторият бил на сестра ѝ Лианор. Когато Самъртънови посетили съдията Касиди, малко преди да се запозная с Лиарин, му дали двете картини. Донесли ги от Англия.

— Жалко, че никога не си имал възможност да се запознаеш с цялото семейство, Аштън — загрижено рече леля Дженифър.

— Най-много съжалявам, че не се запознах с Лиарин — заяви Аманда. — Колко пъти съм казвала на Аштън, че е негов дълг да остави наследници, да се продължи името на рода. А той живееше

така, сякаш свободата му значеше за него повече от семейството му. Когато най-после се ожени, то стана толкова внезапно, че за малко сърцето ми да спре и после изведнъж... — Тя щракна с пръсти. — Върна се в къщи ранен и вдовец.

— Трябва да имаш търпение, Аманда — укори я нежно леля Дженифър. — Признавам, Аштън наистина не става по-млад, но на тридесет и четири още съвсем не е за изхвърляне.

— И какво от това — подигра се Аманда. — Той изглежда по-скоро ще изгради империя в работата си, отколкото да създаде семейство.

— Мили дами, вие ме разкъсвате във въздуха, както кокошките щуреца — запротестира Аштън с усмивка. — Имайте милост!

— Милост, казва той! — Баба му го позагледа с крайчеца на окото си, но не можа да се сдържи да не се усмихне. — Аз съм тази, която трябва да моли за милост.

Когато последните гости си тръгнаха, Аштън заключи къщата и се прибра в покоите си. Меката светлина на лампата му показваше пътя през кабинета и библиотеката. В спалнята го очакваше приятната топлина на камината. Уилис предвидливо му беше приготвил гореща баня в съседното помещение — малка стая, специално пригодена за целта. Аштън се съблече, отпусна се в димящата вода и замря блажено. Пепелта на дългата черна пура растеше, докато обмисляше събитията от деня. От време на време разсеяно тръскаше в порцелановата паничка, оставена на масата заедно с една кристална кана и няколко чаши.

Пред очите му оживяваха потискани спомени. Странно защо, но той им се отдаде — непринудено и с наслада, без да изпитва мъчителното чувство, че е загубил всичко.

Съвсем ясно си спомни сутринта, когато за пръв път видя Лиарин. Придружена от една по-възрастна жена, тя се разхождаше по търговската улица на Ню Орлиънс. Толкова го заплени, че той пропусна важна среща, преследвайки я на повече от две преки. Изглежда тя не го забелязваше, докато не се спря пред един магазин за шапки. Изглежда го изпод копринения си слънчобран с питащи очи. След това до двете дами спря четириместна карета и те изчезнаха от погледа му.

Аштън беше пропуснал важна среща. Хвана една кола към дома на съдията Касиди. Разговорът нямаше да бъде приятен и той се бе подготвил за разгорещен спор. Съдията беше наредил да конфискуват парахода му и да задържат екипажа с обвинението, че се занимава с пиратство. Съществували и доказателства, както по-късно се оказа, били фалшификации. Аштън възнамеряваше да подаде остър протест. След пристигането си в резиденцията на Касиди веднага беше въведен в кабинета на съдията. Тъкмо беше започнал тирадата си, когато от съседната стая чу съвсем ясно гласа на жена. И млъкна. Естествено Аштън не можеше да знае, че при стария съдия на гости беше дошла внучката му от Англия и че това беше същата жена, която преди обед така упорито беше преследвал. Когато тя нахлу в стаята, ядът му се изпари, той грейна от радост и възслави Бог за щастливата случайност. Лиарин се изненада, но само за момент, възмущението ѝ надделя и на висок глас нахока младия мъж заради непристойното му поведение спрямо уважавания магистрат.

Аштън изслуша мъмренето ѝ с благодарна усмивка. Още щом видя искрящите зелени очи на Лиарин Самъртън, вече знаеше, че животът му без нея би бил скучен и безсмислен. Красотата ѝ надминаваше всичко, което беше виждал до този момент. Блестящите очи, тесният прав нос и меката, изразителна уста излъчваха такова съвършенство, че Аштън бе напълно пленен. Втренченият му поглед се задържа върху нея и беше така открит и изпълнен с възхищение, че Лиарин замлъкна, изчервявайки се. По-късно му призна, че никога дотогава не била срещала такова излъчване на сила и искрена топлина в очите на един мъж.

Аштън се извини на дядо ѝ и му обясни с всички подробности причината за недоволството си от задържането на парахода. Съдията Касиди го покани на вечеря, за да обсъдят по-подробно случая. В действителност обаче, както по-късно сам си призна, причината беше съвсем друга. Повече от всичко искаше поне една от внучките му да остане близо до него, а не да се ожени за някой англичанин, както беше направила майка им. Сигурен вече в благоволенieto на съдията, Аштън беше започнал да ухажда Лиарин с предпазливо усърдие.

Младият мъж излезе от ваната и се избърса. Облече дълъг кадифен халат, наля си питие и излезе на балкона. Хладният нощен въздух донесе острия аромат на голямата пиния край къщата. Аштън

яхна перилата, облегна гръб на една тънка колона и отново потъна в спомени.

Лиарин беше променила много неща в живота му. Дотогава той се бе пазил от венчилото като от чума. Но вече самата мисъл да напусне Ню Орлиънс без това момиче му се стори почти непоносима. Не можеше да си спомни кога за пръв път видя у Лиарин бъдещата си съпруга, но съвсем скоро това за него вече беше най-неотложният въпрос на света. И когато поиска ръката ѝ, въпреки обичайната си обиграност, едва съумя да намери необходимите думи, толкова много се боеше, че тя би могла да отложи отговора си, докато баща ѝ благослови връзката. Но за негова изненада Лиарин се стремеше към сватбата тъй трескаво, както и той самият. Почувства странна покорност, когато видя как грейнаха очите ѝ. Тогава тя се хвърли бурно на врата му и извика ликуващо: „О, да! Искам!“.

Въпреки решимостта и на двамата, все пак трябваше да се преодолеят някои проблеми, фактът, че бащата на Лиарин бе в Англия, означаваше, че той няма как да им даде благословията си, а и изглеждаше повече от съмнително, че би се съгласил да го стори. Лиарин предложи дядо ѝ да ги благослови, въпреки че с това явно щяха да си навлекат гнева на баща ѝ. Аштън накрая шеговито я заплаши, че веднага ще я съблазни и ще ѝ направи дете, ако ще трябва тепърва да се убеждава старият господин колко много се нуждае тя от съпруг.

Лиарин беше променила и характера на Аштън. Например цветята никога не бяха имали особено значение за него, но при една разходка из парка, когато момичето се прехласваше от уханна роза или ирис, той за пръв път откри магията им. Аштън харесваше залезите и обичаше цвета на небето в този момент, но когато двамата с Лиарин гледаха залез от прозореца на хотелския си апартамент, той се превръщаше в незабравима гледка, в съвършен поразителен край на един ден. Разкошът на небето се сливаше със смеха на Лиарин, с нежния ѝ глас и с блаженството, което носеше.

Аштън остави чашата на парапета и дръпна от пурата, като се опитваше да проникне с поглед в тъмната нощ.

След седмица на несравним възторг младоженците се качиха на „Речната магьосница“, за да отплават надолу по реката към Нечиз и да посетят, както си му е редът, роднините. Двамата мислеха по-късно да

се върнат отново в Ню Орлиънс, за да посрещнат бащата и сестрата на Лиарин. Младата жена не се уморяваше да предупреждава Аштън за баща си. Робърт Самъртън беше от онези англичани, които не цениха особено простоватите американци. Единственото изключение беше майка им Деидре, която той бе обичал дълбоко. Поради нейната привързаност към баща си и родния дом, Самъртън беше живял до внезапната ѝ смърт в Ню Орлиънс. След това отпътувал за Англия с двете си малки деца и останал там, докато дъщеря му Лианор не се сгоди за един млад благородник от Карибско море. И тъй като така и така се налагаше да пътуват до островния рай на годеника, Самъртън беше послушал Лиарин да я заведе при дядо ѝ, докато той и нейната сестра заминат да подготвят сватбеното тържество.

Проблемът беше да се обясни на Робърт Самъртън, че докато той е подготвял сватбата на едната си дъщеря, другата се бе влюбила в напълно непознат и се беше омъжила за него. Тъй като пътуването за Нечиз бе свършило трагично, срещата между Аштън и бащата на Лиарин така и не се състоя. Вестта за гибелта на младоженката стигнала в Ню Орлиънс, преди Аштън да се оправи от раняването и да може сам да предприеме пътуване. Когато най-последно се почувства в състояние да тръгне, старият съдия беше на смъртно ложе. Болногледачката прошепна на Аштън, че Самъртънови, възмутени от своеволието на дядото, заминали незабавно за Англия, без дори да се осведомят дали ще живее младият съпруг, или не.

Хладен вятър нахлу под халата на Аштън и накара голото му тяло да настръхне. Той обърна лицето си и усети по страните си влажната мъгла. Свежият, почти солен дъх го облъхна. Също както тогава на реката, когато последният щастлив миг от живота му се превърна в непрекъсната болка. Въпреки че собственият му кораб, както и още много други, напразно бяха претърсвали миля по миля реката и в двете посоки, седмица и повече Аштън отказваше да приеме очевидното. Бяха намерили доста подуте трупове на пирати, от Лиарин обаче нямаше и следа. Не намериха и парцалче от дрехата ѝ, дори и носна кърпа. На Аштън не му остана нищо друго, освен да се примири с трагичния факт. Реката бе погълнала още една жертва, докато течеше вяло и безчувствено по своя път. Цели три години загубата на жена му беше помрачавала ден по ден живота на Аштън.

Най-после отново се появи надежда. Утре животът му може би щеше да започне отново. Лиарин си беше у дома.

[1] Съкратеното диалектно обръщение от мистър. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Тя осъзна себе си в едно-единствено бавно движение, събуди се за живот от абсолютна празнота, без да помни нищо преди сегашния неопределен миг. Намираше се в безвремие, където нямаше никаква мисъл и никакъв спомен за предишно битие. Подобно на ембрион се носеше из тъмнината — жива, дишаща, но отделена от света — един размит филм, който я обгръщаше, извън нейното съществуване. Назад цареше светлина — далечно, мамещо сияние. Разумът ѝ изплуваше бавно на повърхността на съзнанието, но когато се приближи до неясната граница, където проникваха първите лъчи на действителността, изпита силна болка като от животински нокти, които се забиват в слепоочията ѝ. Страданието я стресна и тя отново потъна под мрак, без желание да напусне равнодушната, без болки забрава и да приеме вместо нея звънтящите удари на будността.

Към нея като през дълъг тунел достигнаха едва разбираеми, глухи думи, които я принуждаваха да вземе някакво решение.

— Чувате ли ме? — гласът стана по-ясен и по-силен. — Мадам, чувате ли ме?

Болката ѝ се засили, когато я изтеглиха против волята ѝ нагоре във владение на неприятното чувство, от нея се изтръгна слабо, протестиращо стенание. И на кол за мъчения не би изпитвала поголеми мъки; болеше я цялото тяло, като че ли го бяха изтезавали жестоко. Непоносима умора тегнеше върху всичките ѝ крайници, когато опита да се раздвижи, трябваше да се пребори с почти непреодолима вцепененост.

Отвори очи, но веднага ги закри с ръка и извърна глава, защото я пробождаха нахлуващите през прозореца лъчи на изгряващото слънце.

— Пуснете пердетата — каза някой. Беше мъжът, който седеше на ръба на леглото ѝ. — Болят я очите от светлината.

Болезненият блясък отстъпи на успокояващ полумрак. Едната ѝ ръка, покрила очите, се насочи като от само себе си към чувствителното място на челото. Тя потрепна. Усети подутина, но не

можеше да си спомни от какво може да е. Примигваше, докато приведената над нея сянка доби образа на възрастен мъж със сива брада. Бакенбардите му бяха посивели, по лицето имаше множество бръчки. Но веселите искрици в очите зад очилата с тънки метални рамки не бяха повлияни от годините.

— Вече си мислех, че не се чувствате добре в нашата компания. Млада госпожо, аз съм д-р Пейдж, повикаха ме, за да се погрижа за вас.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но единственото, което излезе, беше дрезгав звук. Прекара сух език по напуканите си устни. Лекарят взе чашата с вода от ръцете на едрата негърка зад себе си. После мушна длан под раменете на пациентката си, повдигна я малко и приближи ръба на чашата до устните ѝ. Когато тя утоли жаждата си, я остави да се отпусне отново на възглавницата и сложи мокра кърпа на челото ѝ. Пулсиращата болка постепенно утихна и тя успя да отвори очи, без да примигва.

— Как се чувствате? — попита любезно д-р Пейдж.

Вместо отговор тя само смръщи чело. После се огледа изпитателно. Намираще се в голямо легло с балдахин, с цяла планина възглавници зад гърба си. Над главата ѝ тапицерията беше надиплена като слънце от плисираната розова коприна с избродирани рози. Стените на стаята бяха облицовани в материя на цветя в светложълто, нежнозелено и светлокафяво. Завесите бяха също от розова коприна с пискюли и плетени шнурове. Розови и светлозелени бяха и възглавниците по пръснатите из помещението столове.

Стаята бе весела и обзаведена с вкус, но усещането за растяща липса на ориентация потисна приятното впечатление на младата жена: тя се намираше в напълно чужд свят. Онова, което виждаше, не ѝ говореше нищо. Нито мебели, нито прибори, нито някоя рамка или картина. Дори и памучната нощница, в която бе облечена, или хората в стаята. Тя видя две възрастни дами, изправени до прозореца и една негърка с колосана престилка и ослепително бяла кърпа на главата, която стоеше до стола на лекаря. Зад нея имаше още един мъж с лице към камината и ръжен в ръка. Без да напруга много втвърдените си мускули, Лиарин можеше да види само тила му, бяла копринена риза и светлосиви раирани панталони. Държането му раздвижи някакво любопитство у нея, защото, напук на вниманието на другите, той ѝ

беше обърнал гръб, като че искаше да стои настрана от нея и от хората в стаята.

Млада негърка влезе с табла, на която бяха наредени прибори за чай и чаша бульон. Доктор Пейдж взе чашата и я подаде на пациентката си.

— Опитайте да го изпиете. Ще ви помогне да се съвземете.

Отзивчиви ръце ѝ подложиха възглавниците така, че се намери в полуседнало положение. Тя вкуси от горещия бульон, след това вдигна поглед над ръба на чашата, за да огледа още веднъж помещението.

— Защо съм тук?

— Сблъскали сте се с една карета. Донесоха ви, след като вашият кон ви е хвърлил на земята — каза д-р Пейдж.

— Конят ми?

Лекарят ѝ предаде случилото се, като не преставаше да наблюдава лицето ѝ.

— Съжалявам, мадам. Животното трябваше да бъде убито.

— Убито? — Тя се опита да си спомни за инцидента, но усилието само засили пулсиращата болка в главата ѝ, докато накрая съвсем замъгли мислите ѝ. Тя притисна пръсти към слепоочията си: — Изглежда, че не мога да си спомня.

— Паднала сте лошо, млада госпожо. Отпуснете се, успокойте се и скоро паметта ще се върне.

Погледът ѝ отново се стрелна през помещението в отчаяно търсене на нещо познато.

— Къде съм?

— Бел Шен, плантацията на Аштън Уингейт.

— Аштън Уингейт? — Тя го погледна въпросително. Чувстваше любопитството, с което всички наоколо чакаха нейната реакция.

Мъжът в сивия панталон окачи ръжена на стойката и се обърна. Странно, но тя изпита силен страх още преди да види лицето му. Притисна се към възглавниците и го наблюдаваше зорко, когато той прекоси помещението. Въпреки че напругаше паметта си, не откри никаква причина за внезапното неприятно чувство. Свежото, хубаво лице би развълнувало всяка жена. Вместо това се случи нещо, което сякаш докосна с леден дъх сърцето ѝ. Младият мъж се спря в долния край на леглото и погледът му потърси нейния. Щом надникна в очите му, тя отпусна като замаяна чашата.

— Още не разбирам напълно чудото, което те върна отново при мен; така или иначе, благодаря на небето, мила.

Тя го гледаше ужасена и се питаше кой от двамата бе изгубил разсъдъка си. Дали не беше пиян? Не, той не правеше такова впечатление. Гордата му, изправена стойка говореше, че е мъж със самочувствие. Защо тогава се обръщаше към нея сякаш я познаваше?

Ако преди това Аштън беше чувствал и най-малкото колебание, когато съзря тъмнозелените ѝ очи, изведнъж всяко съмнение изчезна. Той познаваше тези очи, те принадлежаха на жена му.

— Доста се изплаших, когато те срещнах снощи — каза той. — Мислех те за мъртва. А ето че след три дълги години отново си тук и аз вече не съм вдовец.

Значи тя самата бе загубила разсъдъка си! Другите не биха го оставили да говори, ако това бяха бръцолевенията на луд. Лиарин започна да трепери. Страхът, че е заболяла душевно, я парализира така, че едва успяваше да контролира крайниците си. Болката в слепоочията стана непоносима; тя се замята в леглото, притиснала с две ръце главата си и стиснала здраво очи като преграда за враждебния свят.

— Лиарин!

Името проехтя глухо през огнената пелена на болката, умоляваше и заповядваше едновременно. Въпреки това то не предизвикваше никакви спомени у нея, а само я объркваше още повече. Съзнанието ѝ не намираше опора, която да го изтръгне от непрогледната тъмнина на непознатото и да го остави на твърда почва, с непокътната способност да си спомня. Съществуваше само този момент и краткото време от събуждането ѝ насам. Стаята започна да се върти, тя се притисна с разперени ръце към леглото, за да намери някак опора в този обърнат с главата надолу свят, но усилията ѝ бяха безполезни. Погълна я тъмен, бездънен водовъртеж.

— Бързо — каза д-р Пейдж на Уилабел. — Донеси ми солите от куфарчето. — Той вдигна ръка и даде знак на Аштън да се приближи. — Тя изпадна в шок. Дайте ѝ време.

Аштън се отдръпна и наблюдаваше безпомощно страданието на младата жена. Докторът пхна ръка под главата ѝ, докато с другата поднесе под носа ѝ шишенце с бял прах. Острите изпарения разпръснаха мъглата, тя отвори очи и отново видя помещението, този път по-ясно. Всяка подробност изпъкваше с болезнена острота, тя видя

мъчителя си до ръба на леглото — не беше ли самият той обърканата, измъчена душа?

Обезсилена, Лиарин се отпусна назад, без да забележи, че е отхвърлила сатенената завивка и обшития с дантели чаршаф. Кожата ѝ бе мокра от пот и тя се наслади на хладината, която проникваше през нощницата ѝ, но когато усети пламналия поглед на младия мъж, разбра, че и плътната материя не скрива тялото ѝ. Бузите ѝ се зачервиха. Не стига, че този негодник я постави натясно, а сега ѝ досаждаше с погледите си. Тя дръпна завивките отново върху себе си. След това чу одрезгавелия си глас:

— Бихте ли ми дали още малко вода?

— Разбира се, детето ми — д-р Пейдж посегна към чашата.

Тя учтиво отхвърли помощта му и сама поднесе с трепереща ръка водата към устните си, при което очите ѝ потърсиха отново фигурата в края на леглото. Беше висок мъж, широкоплещест, но тесен в кръста. Копринената риза едва прикриваше стегнатото му мускулесто тяло, опънатите панталони подчертаваха дългите жилави бедра. Не беше нито слаб, нито пълен и изглеждаше в отлична форма; явно имаше всички основания за високото си самочувствие.

Момичето подаде чашата на лекаря и попита боязливо:

— Трябва ли да познавам някого в тази стая?

Доктор Пейдж зяпна и когато погледна Аштън, видя, че смайването му е дори още по-голямо. Господарят на Бел Шен беше съвсем объркан, той, който твърдо бе вярвал, че жената на леглото е Лиарин, любимата, венчана с него пред олтара. Който можеше да заложи живота си за това.

— Не си ли Лиарин?

Тя смръщи чело поразена и несигурно повдигна рамене.

— Аз... аз... наистина не знам коя съм.

Трепереща от страх, зачака отговора му. Той би могъл да я помисли за умопобъркана поради това признание. Видя изумлението, което се изписа по лицето му, докато не сваляше погледа си от нея. Останалите изглеждаха не по-малко възбудени.

Лея Дженифър се приближи към леглото и потупа утешително ръката на младата жена.

— Хайде, хайде, скъпа. Сигурна съм, че веднага ще си спомните.

— Джени, никой не забравя името си — укори я Аманда. — Момичето просто има нужда от малко почивка.

— Може би не е там работата, Аманда — каза д-р Пейдж замислено. — Съществува загуба на паметта — терминът за това е амнезия. И доколкото зная, тя се проявява като частична загуба на паметта, при което лицето забравя някакво събитие или кратък период от живота си. В други случаи пропадането на паметта е по-обхватно и пациентите забравят името си, къде живеят, дори цялата история на своя живот, а запазват способността си да пишат, четат и т.н. По-рядко се случва обаче някой да забрави всичко, да не си спомня нищо от онова, което е станало преди момента на събуждането. — Докторът разпери безпомощно ръце. — Трябва да призная, че наистина не зная какво да правя. Никога досега не съм имал случай на амнезия.

— Все пак, Франклин, какво ли става сега в душата на това клето създание — загрижено рече Аманда, която си бе мислила, че въпросът за самоличността би могъл да се реши бързо, щом младата жена дойде отново на себе си и сега се питаше как ли ще се отрази всичко това на Аштън.

— Аманда, не можете да очаквате да знам всичко.

— Не се измъквайте, Франклин — не се предаваше Аманда, като го потупа по рамото като някой невъзприемчив ученик. — Открийте от какво страда момичето и го излекувайте, не искам нищо повече.

— Страхувам се, че не е толкова просто — отвърна лекарят. — Има различни причини за амнезия — шок, болест. В този случай предполагам, че се дължи на инцидента, но доколкото зная, няма никакъв сигурен метод на лечение.

— Но нали псе пак ще премине? — попита Аштън.

Доктор Пейдж вдигна рамене.

— Съжалявам, Аштън. Наистина не мога да кажа какво ще се случи. Възможно е след няколко дни почивка тя да си възвърне паметта, но може да продължи и повече. Или никога да не се върне. Не ни остава друго, освен да чакаме.

Младата жена в леглото беше вперила поглед в лекаря. Имаше чувството, че преживява ужасен кошмар, от който не е в състояние да се отърве.

— Мислите ли, че е възможно аз да съм тази Лиарин и даже да не го зная?

— Аштън твърди, че сте Лиарин Уингейт — ласкаво отвърна д-р Пейдж. — Ние, разбира се, не можем да преценим това, защото никой от нас не ви е познавал.

Тя беше отправила колеблив поглед към младия мъж, докато питаше възрастния:

— Този ли трябва да бъде Аштън?

— Да. Това е Аштън — каза Аманда. — Това поне го зная със сигурност.

Младата жена погледна към Аштън, вълнението ѝ не можеше да не се забележи:

— И вие знаете със сигурност коя съм?

— Може ли един мъж да забрави собствената си жена?

— Жена? — изплъзна се от устата ѝ. Едва сега разбра в какво положение се намира. Ако думите му отговаряха на истината, тя беше омъжена за един напълно непознат човек. Треперейки, Лиарин закри лицето си с ръце. — Но аз дори не ви познавам.

— Мадам, позволете да ви се представя — спокойното му държание я възхити. Той все още я гледаше нежно, след което изведнъж се усмихна и се поклони дълбоко. — Аштън Уингейт, ваш покорен слуга, хубава госпожо. А това — той посочи двете възрастни дами — са моята баба Аманда Уингейт и сестра ѝ Дженифър Тейт. — Сочейки с глава към негърката, добави. — А това е икономката ни Уилабел. — Когато продължи, гласът му звучеше малко по-сериозно. — Мисля, че леля Джени и Уилабел ще удостоверят моята самоличност, както стори баба ми. Те ще ви уверят, че преди три години са научили за женитбата ми с Лиарин Самъртън.

Объркването ѝ нарасна още повече.

— Но щом сме женени от три години и роднините ви живеят с вас в една и съща къща, защо тогава не знаят коя съм аз?

— Те никога не са се запознавали с теб.

Тя повдигна дясната си вежда. Докато чакаше той да продължи, обмисляше що за игра играе с нея. Все пак бе единственият, който твърдеше, че може да я разпознае.

Аштън долови недоверието ѝ и се опита да го разсее. Не разбираше напълно състоянието ѝ, но не се съмняваше, че именно тя е жената, която беше обичал толкова.

— Когато пътувахме насам, параходът ни беше нападнат от пирати. По време на боя ти падна през борда, а аз бях улучен от куршум. Хората ми въобще не забелязали отсъствието ти, докато не дойдох в съзнание. Повече от седмица претърсвах реката и бреговете, но не можах да те намерят. Бях принуден да приема, че си се удавила.

— И живяхте три години с тази мисъл?

— Едва снощи разбрах, че не е вярно.

Тя не искаше да му противоречи на всяка цена, но имаше някои моменти обаче, които се нуждаеха от разясняване.

— Възможно е вашата жена наистина да е загинала, сър, а аз просто да имам известна прилика с нея. Три години са твърде дълъг срок, за да си спомняте точно как изглежда даден човек.

— Аштън, покажи ѝ портрета на Лиарин — предложи леля Дженифър. — Може би това ще ѝ помогне да се убеди.

Той кимна, взе картината от масата и я поднесе на младата жена. Сърцето му заби по-бързо.

— Така ли изглеждам? — погледна го объркано тя.

— Мило дете! — учудването на Аманда нямаше граници. — Искате да кажете, че нямате понятие как изглеждате? — Тя взе малко ръчно огледало от тоалетната масичка и го подаде на момичето. — Ето, това си ти, мила моя. — Както виждаш, все още имаш следи от падането, но въпреки това си твърде хубава.

Младата жена се втренчи в огледалото; виждаше лицето на една непозната. Впрочем болезнените сини петна и подутини по челото и бузите ѝ бяха известни, но въпреки това не можеше да познае лицето си. Тя огледа критично фино изваяните черти, очите и високите скули. Червеникаворусата коса се спускаше като буйна грива по раменете. Погледът ѝ слисано се премести обратно към портрета. Картината доказваше, че хората наоколо наистина са я познавали преди нещастния случай, защото приликата между двете лица беше несъмнена.

— Всичко това ми идва прекалено бързо — прошепна тя и се отпусна отново на възглавниците.

— Починете си, мила — посъветва я д-р Пейдж. — Тук сте на сигурно място, ще се грижат за вас.

Лекарят сложи на челото ѝ студена мокра кърпа, която покриваше и болящите я очи, след това стана.

— А сега, Аманда, да видим закуската, която сте ми обещали!

Той се запъти към вратата, последван от трите жени. На прага се обърна още веднъж, но като видя загрижеността по лицето на Аштън, се отказа да го покани към масата.

— Не се задържайте твърде много — каза само той.

Вратата се затвори и двамата млади в стаята се спогледаха. В очите на момичето се четеше нещо повече от колебливост. Аштън гледаше лицето, което се бе явявало толкова често в сънищата му. Почувства силно желание да грабне Лиарин в обятията си, да я притисне към себе си. Но се овладя, седна на ръба на леглото и взе само ръката ѝ.

— Моя скъпа Лиарин, толкова много копнея за мига, когато ще оздравееш. Зная, че ти си жената, която съм обичал, и ако Бог пожелае, скоро и ти ще го знаеш.

Бавно, сякаш се страхуваше да не го нарани, тя издърпа ръката си и се скри до брадичката под завивката.

— Вие ме наричате Лиарин, но това име не събужда никакви спомени у мен. Не се сещам за друго, освен за няколкото мига, когато един глас ме извика от мрака. Трябва да си помисля... Но нямам нищо, за което бих могла да помисля. Уморена съм, главата ме боли. Докторът каза, че трябва да почивам... — Тя докосна ръката му с върха на пръстите си. — Не ви познавам, Аштън. — Една несигурна усмивка се появи на устните ѝ. — Може тук да е моят дом и вашите думи да отговарят на истината. В сегашното си състояние не бих могла да бъда сигурна. Ако това ви задоволява, ще приема името Лиарин до момента, в който се убедя, че може би то не е моето собствено. — Тя притвори клепачи, докато всички предмети в помещението се сляха и остана да вижда само лицето му. — А сега искам да спя, Аштън.

Изпълненият му с копнеж поглед попиваше красотата ѝ, присъствието ѝ смекчаваше болката от миналите години, през които бе повярвал, че няма да може никога вече да я гледа. Той се наведе напред, докосна нежно с устни устата ѝ, после се изправи и напусна помещението. Не забеляза как смарагдовите ѝ очи се отвориха и го проследиха, докато затвори вратата след себе си.

Отвън той спря със затворени очи, докато се успокои разтуптяното му сърце. Когато най-после беше в състояние да диша нормално, слезе с бавни крачки при другите в трапезарията.

Баба му вдигна глава и понечи да заговори, но почака той първо да седне начело на масата.

— Видях портрета със собствените си очи — каза тя — и мисля, че имаш всички основания да я считаш за Лиарин, но все пак не се ли съмняваш поне малко? Ами ако не е тя?

— Не мога да си представя, че може да е някой друг — въздъхна той. — Като я погледна, виждам Лиарин.

— Какво знаеш за сестра ѝ? — попита леля Дженифър.

Аштън не отговори, докато Уилис слагаше сребърна чиния с шунка на масата. После си взе един резен и каза:

— Сигурно Лианор вече живее в някоя карибска плантация. Когато се запознах с Лиарин, тъкмо се крояха планове за сватбата ѝ, но наистина не знам какво се е случило след завръщането ѝ в Англия. Не чух нищо повече за нея.

Аманда отпи глътка кафе от порцелановата си чаша.

— Не забравяй, че прибързаната ти сватба донесе всичките ни неприятности. Представете си какъв потрес е изживял Робърт Самъртън да научи едновременно за сватбата и смъртта на дъщеря си.

— Всичко щеше да се оправи, грандмер — каза Аштън, — но, както знаеш, катастрофата осуети плановите ни.

— Това ме навежда на един друг въпрос, Аштън. Защо мина толкова време, докато Лиарин се опита да те намери? Къде е била през цялото това време?

— Марелда ми зададе същия въпрос.

— Е, да, трябва да признаеш, че е важно да му се отговори — рече Аманда. — Дали тази амнезия не е болест, която на пристъпи се връща отново и отново? А може би затова не е предприела никакъв опит да те открие? — Тя погледна д-р Пейдж. — Вие какво мислите, Франклин?

— Съмнявам се. — Докторът пусна бучка захар в кафето си, след това се прокашля, като че това, което трябваше да каже, го притесняваше. — Както всички знаете, лудницата е изгоряла, но известно ли ви е също така, че властите още не могат да намерят всички оцелели обитатели?

Аштън стрелна Пейдж с остър поглед.

— Какво общо има това с Лиарин?

Докторът подпря лакти на ръба на масата и сключи ръце като за молитва. Търсеше начин да се изрази така, че да не разсърди Аштън.

— Ако анализирате обстоятелствата около нещастния случай, мястото, където е станал, близостта на лудницата и странното облекло на Лиарин, не ви ли идва на ум, че може да е избягала от това заведение?

Лицето на Аштън доби ледено изражение.

— Да не искате с това да намекнете, че жена ми е луда?

Доктор Пейдж се опита да издържи тежкия поглед на плантатора.

— Кой би могъл да знае точно какво е станало преди три години, Аштън? Лиарин може да е била сериозно наранена. — Той видя как младият мъж стисна челюсти и разбра, че се движи по тънък лед. Побърза да се доизкаже, за да предотврати все пак бурята. — Аштън, чуйте ме. Понякога в лудницата пращат хора заради дреболии и нередко дори без никакъв повод. Все едно, че погребват човек жив. Вие можете да изгниете в този ад, без вашите роднини въобще да знаят къде сте.

Откъм фоайето се чу тракане на токчета и Аштън накара с жест лекаря да замълчи.

— Това е Марелда. Не бих желал да научи нещо за разговора ни.

— Не се безпокойте, Аштън — увери го д-р Пейдж. — Аз изкарах на бял свят това момиче и го познавам достатъчно добре, за да внимавам много какви оръжия му давам в ръцете.

— Тогава сме на едно мнение — каза Аштън.

Чернокосата жена влезе наперено в помещението цяла в облак шумоляща коприна и се поспря, за да даде възможност на присъстващите да се възхитят на изкуството ѝ да се облича. Когато накрая събра всички погледи, тя обиколи масата, целуна двете възрастни дами по бузата, хвърли сладка усмивка към домакина и се плъзна на стола от дясната му страна.

— Как се чувстваш тази сутрин, Аштън? — попита тя, но веднага продължи. — От присъствието на д-р Пейдж разбирам, че си бил горе при гостенката си. — Тя погледна лекаря. — Как е пациентката ви, докторе? Дойде ли вече на себе си?

— Да, но има увреждания — отговори бавно д-р Пейдж.

— Положително не много тежки, готова съм да се обзаложа — каза Марелда с толкова сарказъм, колкото считаше, че може да си позволи.

— На това само времето може да даде отговор.

Сухите думи на лекаря не я задоволиха, така че Марелда обходи лицата наоколо с настойчив поглед. Леля Дженифър първа се почувства неудобно от мълчанието и се опита да поясни.

— Франклин иска да каже, че в момента Лиарин има затруднения с паметта, което може да продължи известно време.

Очите на Марелда станаха студени и твърди.

— Лиарин? — Ледена усмивка заигра по лицето ѝ. — Предполагам, си спомня, че е жена на Аштън — всичко останало може и да е забравила за удобство.

Аштън вдигна чашата си, за да му долее Уилис още кафе. Най-накрая с нежелание се обърна към Марелда.

— Лиарин не може дори и това да си спомни. Трябваше аз да ѝ кажа как се казва.

Марелда позеленя от ревност, едва съзнаваше какво говори.

— Казваш, че тя не си спомня дори собственото си име? Никога не съм чувала подобно нещо.

Тънките устни на Аманда се извиха в усмивка.

— Не го взимай толкова навътре, Марелда. През цялата си лекарска практика Франклин не е имал подобен случай.

— Това никак не ме учудва. Представи си, някой си е забравил името. Дори самата мисъл е смешна.

— Не е толкова смешна, колкото ви се струва, Марелда — каза доктор Пейдж. — Съществува дори медицински термин за състоянието ѝ. Амнезията може да не е много разпространена, но наистина я има.

— Но как можете да сте сигурни, че тя страда от тази... амнезия — каза Марелда. — Имам предвид, може само да се преструва, че не помни.

Лекарят отговори с бавно свиване на раменете.

— Наистина, не мога да съм напълно сигурен, но не виждам и причина, поради която тя да ни играе театър.

— Ако е достатъчно хитра, може и никога да не разберете причината. — Марелда забеляза как се сковава лицето на Аштън и

усети, че е прекалила. Побърза да добави: — От друга страна, страданието ѝ може и да е истинско.

— В момента нямаме основания да не вярваме на момичето — каза д-р Пейдж. Той постави длани на масата, след това кимна на Аштън и на двете по-възрастни жени. — Трябва да ви помоля да ме извините. След такава прекрасна закуска човек изведнъж забелязва колко е уморен, ако не е мигнал през нощта. Вероятно ще дремя през целия път към къщи. — Лекарят стана. — По-късно ще видя още веднъж Лиарин. Гледайте да спи много и да се храни добре. Повече от това не мога да ви посъветвам в момента.

Аштън също се надигна.

— Ще помисля по въпроса, който засегнахме преди малко, д-р Пейдж. Тъй като и без това трябва да ида в Нечиз, ще гледам да разбера нещо, въпреки че не очаквам много от това.

— Надявам се, че всичко ще бъде добре — каза искрено докторът.

Марелда се ядоса, че Аштън не беше споделил с нея намеренията си и не се сдържа да подхвърли:

— И ще оставиш своето съкровище съвсем само?

Аштън ѝ хвърли подигравателен поглед.

— Мила ми Марелда, сигурен съм, че и в мое отсъствие ще се забавляваш чудесно в Бел Шен, но ако настояваш...

Усещайки бодлите в думите му, Марелда го поправи надменно.

— Имах предвид малката на първия етаж, любими.

— Моля да ме извиниш, Марелда. — Той се поклони леко, преди да излезе от стаята с д-р Пейдж.

Намусена, Марелда хапна няколко залька, след това въздъхна.

— Кога Аштън най-после ще се вразуми.

— Да се вразуми? — Леля Дженифър хич не прикриваше недоумението си. — Какво имаш предвид, мила?

Марелда посочи ядосано нагоре към първия етаж.

— Аштън довежда някаква скитница в дома си, слага я да спи в разкошно легло и се отнася с нея като с гостенка — гласът на Марелда се повиши. — И на всичкото отгоре твърди, че тя била изчезналата му съпруга.

Леля Дженифър побърза да защити племенника си.

— Мила моя, знаеш, че Аштън никога не би настоявал, че това е жена му, ако не беше напълно убеден в думите си.

— Аз твърдя, че момичето е една интригантка, която само прилича на покойната му жена — отговори Марелда.

— Каквато и да е тя — се намеси Аманда, — все пак е зле ранена и най-малкото заслужава няколко дни спокойствие.

Марелда простря драматично ръце към тавана и призова небесните сили.

— О, жестока съдба, колко пъти още ще ме пронизваш с жилото си? Не ми ли стигаше, дете веднъж бях изместена и пренебрегната? Колко още трябва да изтърпя? — Задушиха я ридания. И тя притисна до челото си юмрук.

Дженифър хвърли смаян поглед на сестра си, тя пък вдигна ръце за безшумно ръкопляскане.

— Марелда, скъпа, мислила ли си някога да станеш актриса? — попита Аманда. — Ти имаш истински талант да се изразяваш.

Марелда се отпусна назад на стола и се намуси.

— Виждам, че съм единствената, която още не е попаднала в мрежите на малката скитница.

Очите на Аманда заискриха. Тя попи устни със салфетката и поклати ядосано глава.

— Моля те да престанеш да наричаш момичето така. По всяка вероятност ти клеветиш жената на моя внук, трябва да си разбрала, че лоялността към семейството за мен е най-важното нещо на този свят. Слагам я дори над приятелството.

Макар и убедена, че се противопоставя на неправдата, която само тя може да види, Марелда усети, че има опасност да загуби един ценен съюзник. Тя вдигна ръка до челото си и заплака.

— Моля те да ме извиниш, Аманда. При мисълта, че може да загубя за втори път Аштън, направо полудявам. Толкова ме е страх, че наговорих много глупости.

Аманда се съгласи мълчаливо с нея, но сметна, че е по-добре да смени темата и да си спести по-нататъшни сцени.

Жената, която се беше съгласила да носи името Лиарин, държеше ръце пред лицето си и разглеждаше тънките си пръсти. На

безименния пръст на лявата ръка имаше тънка златна халка, която показваше, че е омъжена. Тази мисъл я разстройваше, защото ѝ беше трудно да повярва на обясненията на непознатия мъж, когато въобще не се чувстваше негова жена.

Завесите бяха все още спуснати, не пропускаха утринната светлина и държаха помещението в хладен полумрак. Изведнъж ѝ се прииска да усети топлото слънце по кожата си, да се окъпе в светлината му и да остави страховете ѝ да бъдат отнесени от утешителните му лъчи. Тя се примъкна внимателно до ръба на леглото. При всяко движение я пронизваше остра болка, като че ли разкъсваха на парчета тялото ѝ, но тя стисна зъби и се премести още малко. Изправи се с мъка, спря за момент и притисна ръце към слепоочията си, докато чуковете в главата ѝ се превърнаха в тъпа болка. Измъкна внимателно краката си от леглото, опря ги на пода и се облегна на рамката на леглото, защото стаята се завъртя пред очите ѝ. Когато световъртежът утихна, тя малко по малко се довлече до долния край на леглото. По-скоро пълзеше, отколкото ходеше, а ръката ѝ не смееше да изпусне дюшека. Когато стигна до края на леглото, обгърна здраво с ръце масивния край на рамката и отпусна чело на хладното, фино резбовано дърво, докато чакаше да се съвземе. Когато отново се почувства достатъчно силна, тя събра цялата си смелост и направи крачка встрани от спасителното легло. Коленете ѝ бяха толкова меки, че за малко да падне, но тя напрегна цялата си воля и успя да се задържи на крака. После се повлече бавно през стаята, като се хващаше за мебелите.

Когато стигна най-сетне до прозореца, тя дръпна пердетата и закри очите си с длани, за да се предпази от ярката светлина. Слънцето я докосна като топъл състрадателен приятел. Лиарин облегна глава на рамката на прозореца и се загледа към огромната, добре окосена поляна. Големи дървета с широки клони образуваха мощни покриви, през които струеше слънчева светлина. Въпреки че зимата беше оголила клоните и бе отнесла здравия цвят на тревата, се виждаше, че имението е грижливо поддържано. Керемиденочервени пътеки се извиваха покрай чисто подрязани храсти и лехи с бръшлян, разположени около дебелия ствол на дърветата. Зад един идеално прав и подстриган жив плет се издигаше градинска беседка с богато

украсен покрив. Добре защитена от любопитни погледи, тя изглеждаше като създадена за влюбени, търсещи усамотение.

Лиарин се обърна и подпря на облегалката на близкия стол, преди да тръгне обратно към леглото. Когато се пусна от стола, усети с крайчеца на очите си движение отляво. Тя бързо обърна глава. Огнени стрели пронизаха главата ѝ и я накараха да плаща за моментното си невнимание. Потърси стола с ръка, а с другата покри очи, докато бушуването зад челото ѝ престана и можеше отново да мисли свързано. Когато отвори очи, видя отражението си в едно голямо огледало. Изпълнена с любопитство, тя се приближи, но за това изглежда трябваша повече сили, отколкото тя имаше. Тя се подчини на растящото изтощение и спря на известно разстояние, като се опитваше да открие нещо в образа си, което да ѝ припомни коя е.

Това, което видя, не я впечатли особено. Напротив, помисли си, че изглежда така ужасно, както се и чувстваше. Малкото цвят по бузите ѝ преливаше в синкав пурпур. Същият, но по-силен, се виждаше и по челото. Синините изпъкваха грозно по бялата кожа. Разбърканата коса и тревожните широко разтворени очи ѝ придаваха вид на изоставено дете. Въпреки че разумът ѝ не подсказваше нищо, което да говори за определена възраст, тялото под тясната нощница издаваше, че тя е вече разцъфтяла напълно до женска зрялост. Явно не е водела заседнал живот, защото всичко у нея изглеждаше стройно и стегнато.

Говореше с лекота няколко езика, числата ни най-малко не я затрудняваха, но причината и за двете неща си оставаше тайна. Тя знаеше как се слага маса, какви съдове по какъв повод се използват, владееше и най-грациозните реверанси и най-сложните стъпки на най-различни танци, но разумът ѝ не беше в състояние да открие извора на всички тези знания.

— Лиарин Уингейт? — прошепна тя. — Ти ли си наистина тази, която виждам?

Разумът ѝ не намираше отговор, но тя и забрави в миг въпроса, защото по коридора се чуха стъпки. Някой почука тихо на вратата. Лиарин се огледа къде да се скрие, тъй като не искаше да я видят по нощница. Гърлото ѝ беше така свито, че издаде само едно грачене, но то изобщо не спря посетителя да влезе в стаята. Лиарин се обърна назад. Внезапното движение я извади от така трудно пазеното

равновесие. Стаята се люшна на една страна и падайки, тя видя Аштън да стои на прага. За части от секундата се приготви за удара, когато две силни ръце се склучиха около нея и я притиснаха до широки гърди.

Бяха сами в стаята. Когато дойде на себе си, Лиарин видя, че се намира в прегръдките на Аштън. Опита да се отскубне от ръцете му, но внезапно почувствува натиска на твърдите му бедра върху своите. Нямаше как да се изтръгне от желязната му хватка. Това засили още повече страха ѝ. Сега вече не се съмняваше в собственото си здраве, а в неговото! Трябва да бе загубил ума си, за да я нападне по такъв нахапен начин, когато роднините му са наоколо.

Тя опря едната ръка в гърдите му, а с другата забарабани по него. Слабият ѝ юмрук се удряше в железни мускули.

— Не! Моля! Не правете това!

Но силите бяха твърде неравни. Краката ѝ се залюляха във въздуха, когато той я вдигна на ръце и я пренесе на леглото. Ужасена, тя си представи предстоящата борба, която щеше да започне с насилие. Стисна очи. Когато Аштън я положи на леглото, пръстите ѝ сграбчиха завивката и я дръпнаха до брадичката.

— Хайде, покажете какъв брутален тип сте всъщност — изсъска момичето през зъби. — Няма да ви се дам доброволно, чудовище такова!

Тя чу как той тихо се засмя, след това почувства една хладна ръка да отмахна косата от челото ѝ. Отвори колебливо очи. Аштън ѝ се усмихна и седна до нея на леглото.

— Моя мила, мила Лиарин, от всичко най-много искам да пия с теб от чашата на страстта. Но когато се стигне дотам, няма да има нужда от сила. Дотогава, любима, те моля да се пазиш по-добре. Още не си се съвзела напълно и ако продължаваш да се пресилваш, така няма да оздравееш бързо.

Лиарин разбра, че напразно се страхува и въздъхна облекчено. Аштън погледна бледото ѝ лице, забеляза тъмните сенки около очите и гънката между веждите, която издаваше постоянна болка. Той потопи една кърпа в легена, почака да се охлади и я сложи на челото ѝ. Болната усети с благодарност как тъпата болка в главата ѝ отслабва. След малко погледна към Аштън и откри по лицето му толкова любов и милост, че сърцето ѝ се сви сладостно.

— Вие току-що казахте, когато се стигне дотам — промълви тя.
— Може би трябваше да кажете — ако някога се стигне дотам?

Той махна кърпата и отмести една влажна къдрица от челото ѝ, преди да очертае нежно с пръст бузите и брадичката ѝ. Надвеси се над нея. Въпреки лекия тон лицето му бе необикновено сериозно.

— Моя скъпа госпожо, не съм от хората, които си хабят думите и обикновено знам какво говоря.

Лиарин пламна цялата. Насили се да откъсне поглед от неговия и предприе героичен опит да смени темата.

— Значи вие ме донесохте тук?

Той кимна.

— И ви сложих на това легло, както преди малко.

Тя наведе очи, за да избегне настойчивия му поглед.

— С какво бях облечена, когато ме доведохте тук? Не виждам други дрехи в стаята.

— Дрехата ти беше доста изцапана и изпокъсана, затова наредих да я изперат, за да е чиста, ако отново си я поискаш.

Тя набърчи чело.

— Дрехата?

Той подръпна ръкава на нощницата, с която беше облечена.

— Нощница ли? — Тя прокара пръсти по грубия плат. — Като тази ли?

Той поклати бавно глава и усмивка трепна по хубавата му уста.

— Малко по... е, да кажем, по-женствена, или по-булчинска... каквато се носи в сватбената нощ.

Объркването ѝ растеше, между веждите ѝ се появи бръчка.

— По-булчинска?

Той охотно започна да описва дрехата.

— Много по-тънка. Без ръкави и много дълбоко изрязана тук... тук също...

Руменината отново заля лицето ѝ, когато погледът ѝ проследи пръста му. Въпреки че не я докосваше, всяко негово движение спираше дъха ѝ.

— Малко дантела тук... и тук, отстрани.

Тя искаше да каже нещо, но се задави, преди да го изрече.

— Вие... ли ме изкъпахте?

Той стана и се загледа замечтано през прозореца, после отговори развеселено:

— Не, за съжаление. Уилабел се зае с това и ми забрани да присъствам.

Лиарин въздъхна с облекчение. Значи все пак е запазила поне остатък от достойнството си пред този натрапчив непознат.

Отивайки бавно до камината, Аштън каза:

— Ще отсъствам няколко часа, но в това време Уилабел ще бъде на твое разположение. Ако имаш нужда от нещо, трябва само да й кажеш.

Той взе ръжена и обърна дървата в камината.

Изведнъж на Лиарин ѝ притъмня пред очите. Горчив като жлъчка, страхът се надигна у нея, когато нещо тънко и тъмно започна да разкъсва вълната стена на паметта ѝ. Пред вътрешния ѝ поглед затанцуваха хаотични картини, от които бавно изплува разкривено от ужас лице, вцепенено завинаги в безмълвен вик. Тя заскимтя и се заизвива в напразен опит да избяга от кошмара.

Аштън чу мъчителните звуци, извърна се и смаян видя жена си притисната към горната табла на леглото, с изцъклени от ужас очи.

— Лиарин — позова я нежно, но тя само мятеше бясно глава, неспособна да се отърси от видението.

— Махни се — крещеше тя. — Моля те!

— Лиарин, какво ти става? — Напълно объркан, той пристъпи напред, но се спря, като я видя да пълзи по леглото.

— Махни се! Остави ме на мира — хлипаше тя умоляващо. — Моля те, махни се...

— Добре, Лиарин. — Аштън се отдръпна. — Тръгвам си. — Той окачи ръжена на стойката и се запъти към вратата, а момичето се отпусна изтощено на леглото. Рязката промяна в настроението ѝ го извади напълно от равновесие, защото не можеше да разбере какво се случи. Излезе в коридора, затвори тихо вратата след себе си и почувства изведнъж, че не може да си поеме дъх. Едва сега усети как бясно биеше сърцето му и студен страх сграбчи разума му.

Когато следобед всички се оттеглиха в стаите си, къщата потъна в сънлив покой. Марелда беше доволна да остане сама и да помисли какво да прави по-нататък. Томчето със стихове, което лежеше разтворено на нощната ѝ масичка, не ѝ донесе просветление.

Напротив, сълзливите любовни обяснения само я вбесиха. Тя уви шала по-плътно около раменете и закрачи неукротима из стаята си като тигрица в клетка. Спря до нощната масичка, взе книжката и я запрелисти напосоки, като прочиташе по някой стих оттук-оттам. Накрая не издържа, изскърца със зъби и запокити проклетото томче в ъгъла.

— Що за идиоти са тези поети — изсъска Марелда. Още веднъж се разходи по дебелия мек килим. — Твърде много вярвах на лиричните глупости за разни слабоумни ухажори. Сега съм принудена да погледна действителността право в очите — безмилостен и лют враг, каквато е и всъщност.

Лицето ѝ се изкриви от омраза. „Тази малка повлекана хубавичко си изигра ролята и омагьоса моя Аштън да я помисли за жена си! Да можех и аз да скроя толкова изкусна маневра, за да види в мен истинската си и единствена любов.“

Тя се спря и впери очи в гаснещия огън в камината. Чезнещите пламъци ѝ заприличаха на нейните надежди — едно време големи и светли, сега немощни и бледи.

— По дяволите. — Тя продължи да се разхожда възбудено. — Тая мръсница ще успее да измами всички. Но не и ако... ако ми се удаде да я разоблича като лъжкиня. Как само успя за броени дни да завърти главата на Аштън? Дали е познавала Лиарин и е скроила плана си още от деня на смъртта ѝ?

Тя прехапа долната си устна и се загледа във вратата. Стаята на съперницата ѝ се намираше на другия край на коридора, точно насреща ѝ.

— Може би трябва да я пораздрусам малко. — Тъмните ѝ очи заблестяха. — Аз нямам какво да губя, но може пък да спечеля.

Марелда отвори предпазливо вратата и надзърна в коридора. С изключение на далечните шумове от кухнята, в къщата беше тихо. Тя се измъкна от стаята си и изтича до вратата на съперницата. Тя беше откrehната и когато Марелда я отвори рязко, Луела Мей се надигна от един стол до прозореца.

— Какво правиш тук? — попита хубавата брюнетка.

Уплашена от гневния въпрос, Луела Мей примигна няколко пъти, преди да успее да отговори.

— Маса Аштън ми нареди да стоя тук на пост, докато го няма. За всеки случай, ако я хване страх или нещо такова.

— Ще те сменя за малко. — С рязък жест Марелда ѝ посочи вратата. — Върви. Ще позвъня, ако имам нужда от теб.

Младата прислужница кимна боязливо и побърза да излезе.

— Не забравяй да затвориш вратата — извика след нея Марелда.

Тя седна на един стол до леглото, подпря с ръка брадичката си и започна да разглежда своята съперница. Потънала в сатена и дантелите, завита до брадичката, малката интригантка изглеждаше съвсем невинна. Една неочаквана идея изплува в съзнанието на Марелда и постепенно го завладя. За момента тя сериозно се замисли дали да не вземе една от тези чудесни копринени възглавници и да натисне с нея коварната измамница, докато спре да диша. Никой нямаше да научи какво е станало и дори спящата наистина да беше Лиарин, за Марелда щеше да е добре дошло да се отърве завинаги от нея.

— Завинаги... — произнесе тя тихо и блажено.

Тихият звън на часовника върху камината проникна в съня на Лиарин и ѝ напомни, че все още не е намерила нишката на своя живот. Тя повдигна ръка и опипа предпазливо подутината на челото. Главоболието ѝ бе почти непоносимо. На нощната масичка имаше гарафа с вода и Лиарин се надигна с мъка, за да натопа една кърпа.

— Отдавна е време да ставате. Явно не сте навикнали на редовен живот. — Острият глас на Марелда изплаши Лиарин.

Тя се подпря на лакти, но трябваше веднага да затвори очи, защото болката я връхлетя с нова сила. След малко успя да повдигне клепачи и прошепна:

— Карате ме да се чувствам неудобно, мадам.

Марелда се ухили подигравателно:

— Силно се съмнявам в това.

Сарказмът на жената беше очебиен. Лиарин не си спомняше да я познава и не разбираше причината за нейната неприязън.

— Мисля, че нещо ми убягва. Коя сте вие и какво искате от мен?

— Аз съм Марелда Рус и искам да кажете на всички вие коя сте и защо сте се вмъкнали тук.

Лиарин притисна ръка към челото, докато се опитваше да проумее думите на жената.

— Мадам, страхувам се, че нямам никакво понятие как се казвам и дори ако от това зависеше животът ми, не бих могла да ви обясня защо съм тук.

Марелда се изсмя студено, гласът ѝ беше остър като нож:

— Мила моя, както и да се казвате, вашият спектакъл накара един объркан мъж да ви счита за своя жена, въпреки че Лиарин Уингейт е мъртва от три години.

— Моят спектакъл? — зелените като смарагд очи на Лиарин се разтвориха широко, после пак се затвориха и тя клюмна на възглавницата. — Ех, мадам — въздъхна тихо, — ако това е някаква игра, моля се да сме в последното действие и аз вече да напусна сцената. Този маскарад трябва да има край, толкова съм объркана, че само сънят понякога ми носи избавление.

— И, разбира се, никой от семейството не дръзва да прекъсне този ваш прословут сън, за да ви зададе един-два неприятни въпроса — отвърна жлъчно Марелда.

Лиарин смръщи чело и впи в нея остър поглед.

— Наистина ли мислите, че сама съм се наранила и доброволно съм се хвърлила под препускаща карета?

— Познавам доста хора, които биха направили много повече, за да се докопат до цел като вашата — отвърна начаса Марелда. После сведе поглед към дългите си, грижливо поддържани нокти. — Въпреки че неуморно се вайкате колко е наранена душата ви, разумът ви, изглежда, е все така бърз, когато трябва да браните лъжите си.

Лиарин извърна лице.

— Не знам защо ме мразите толкова много. Наистина, не мога да се закълна, но ми се струва, че никога не съм ви виждала и със сигурност не ви желая злото.

Марелда не можеше да понесе повече кротостта и хубостта на това момиче и тръгна нервно към прозореца.

— Казвате, че не ми желаете злото — подигра се тя. — Ако сте наистина тази, за която се представяте...

Уморена от разговора, Лиарин протестира слабо.

— Не аз, а Аштън ми даде това име. Аз самата не мога да кажа дали е вярно, или...

Марелда гневно я прекъсна:

— Ако наистина сте негова жена, тогава сте ми забили ножа в гърлото вече един, два, три пъти. Защото не друго, а аз бях първата му годеница и любима, когато един прекрасен ден той отпътува на юг и в Ню Орлиънс среща друга жена, която го заслепи до такава степен, че веднага се ожени за нея, без да го е грижа за сълзите ми. След това се завърна като вдовец и изминаха месеци, докато започне отново да ме забелязва. — Марелда сновеше възбудено пред леглото. — Скръбта му беше толкова голяма, че той живееше само със спомените си. Въпреки че се опитвах да го утеша и да му бъда опора, все едно че не съществувах. Означавах за него по-малко и от най-последното слугинче в кухнята. Най-накрая той отново стана нормален човек и аз можех да се надявам. Снощи се събрахме в тази къща, за да отпразнуваме завръщането му. Копнеех толкова много да ме прегърне със силните си ръце и да му кажа добре дошъл. Той дойде, но вие лежахте там, където би трябвало да е моето място. Дори да сте невинна, дори да сте Лиарин, в което не вярвам, вие сте най-големият ми враг.

— Съжалявам — промълви тихо Лиарин.

— Съжалявам! — изфуча Марелда и след това продължи малко по-кратко. — Как сладко изскимтят извиненията си, но мен няма да измамите с превзетите си преструвки. И аз ще изкарам на бял свят истината, та ако ще да обърна всеки камък по пътя си. Когато се препънете в лъжите си и си счупите врата, аз ще бъда тази, която ще се смее последна. Довиждане, скъпа моя, спете добре, ако можете!

Тя се въртна и забърза с шумящи поли към вратата, отвори я със замах и я затръшна след себе си — един последен гръм, преди бурята да отшуми.

Тази дълбока омраза разтърси болезнено Лиарин. Не знаеше справедливи ли бяха или не обвиненията на Марелда и остана объркана, неспособна да прецени причините за ненадейната атака.

ТРЕТА ГЛАВА

Каретата на Аштън Уингейт зави остро и се понесе покрай широки, ръждясали порти нагоре към развалините на лудницата. Покривът на верандата на изгорялата къща опасно висеше и опушените от пожара зидове като че ли всеки момент щяха да се срутят. Дърветата около къщата бяха почернели и изглеждаха странно подрязани. Над развалините все още се извиваха струйки дим.

На двора бяха опънати палатки, за да предложат на бездомните временна защита, а няколко пазачи се мъчеха да издигнат в задния двор нещо като навес. Недалече от изгорялата сграда припламваше огън. Пламъците бяха привлекли малка група объркани хора, но една набита матрона с пръчка в ръка им пречеше да се приближат твърде много. Тя я размахваше с хъс, без да подбира, и улучваше и онези, които с тенекиени чинии чакаха раздаването на храната. По-настрани предразположените към насилие болни бяха завързани с вериги за дебели колове.

Видяното на двора потисна Аштън. Той изпитваше силно съчувствие към обитателите на лудницата, които зависеха единствено от желанието и настроението на персонала. Никога не би обрекъл някого на подобна съдба и усещаше неприязън към размахващата пръчката жена. Питаше се дали да си тръгне, без да се намеси.

Слезе от каретата и заедно с Хайръм свалиха кошници с храни и дрехи. Един от пазачите ги поздрави, притича и отвори малка порта. Няколко по-млади обитатели го последваха колебливо. Когато Аштън минаваше през вратата, те го потупваха по гърба като някой отдавна очакван приятел. Пазачът им заповяда да занесат хранителните продукти в стопанската сграда, където готвачът си вършеше работата.

— През следващите дни ще има повече — каза Аштън на посивелия надзирател и трепна, като чу пак свистенето на пръчката.

Другият, изглежда, едва сега забеляза как жената пердашеше обитателите.

— Мис Гантър — излая остро надзирателят. — Не ви ли е ясно какво могат да направят тези хора с вас, ако разбираха как се отнасяте с тях? Щом не спазвате указанията ми, ще ги оставя да правят каквото искат.

Заплахата му изглежда подейства, защото жената с нежелание отпусна пръчката. Посивелият мъж отново се обърна към Аштън и му протегна ръката си.

— Казвам се Питър Логън, сър. Около година работя в това заведение. От персонала изчезнаха двама и сега съм главен надзирател, за голямо неудоволствие на мис Гантър. — Той вдигна рамене. — Преди да се случи тази работа, си мислех, че съм допринесъл клетите дяволи да се чувстват тук малко по-добре.

— Как е могло да стане това?

Питър Логън напъха краищата на твърде голямата си смачкана риза в панталоните и се поколеба.

— Не може нищо да се каже със сигурност, сър. Ние всички спяхме, с изключение на стария Ник, който правеше нощната си обиколка из горите наоколо.

— Има ли загинали?

— Според повърхностното преброяване липсват половин дузина от обитателите. От стария Ник няма и следа. Единият от пазачите избяга тази сутрин. Предполагам, че не е могъл да понесе всички побъркани да обикалят из двора и той да се намира сред тях. — Логън стисна устни. — Естествено, ще трябва да преровим пепелта и тогава ще можем да кажем по-точно.

Аштън смръщи чело.

— Твърди се, че няколко са използвали случая да избягат.

— Да, вярно е, сър, така се говори.

— Идвал ли е някой тук, за да се оплаче?

Логън се изсмя рязко и поклати глава.

— Горе-долу всеки, за когото се сетите, сър. Тази сутрин обикаляше наоколо мистър Тич и искаше да знае възможно ли е някои от нашите питомци да избягат в Нечиз и пред какви опасности биха се видели изправени порядъчните граждани.

— Опасявам се, че Хоръс Тич си няма друга работа, освен да търси навсякъде лошото и да предизвиква колкото може повече ядове.

Пазачът хвърли бегъл поглед наоколо, след това сниши глас и се наведе към Аштън.

— Виждам, че сте умен човек, сър. Ще ви разкажа нещо, от което ще ви настръхнат косите, а може би и тези на шерифа, ако сбърка да дойде най-после тук. Аз си имам мои съмнения. Там отзад, в онази част, която не е изгоряла напълно, намерих доста фитили и мисля, че не става дума за нещастен случай, а за палеж. И още нещо... Вчера сам изтърках пода в кухнята, а като влязох тази сутрин, там имаше кръв пред печката и следи от влачене... Ръженът лежеше в огнището, а от стената липсваше един голям нож. Мога да се закълна, че там е станало нещо лошо. Освен с вас не съм споделял с никого...

— Шерифът е мой приятел. Това, което ми разказахте сега, ще го заинтересува. Ако пожарът е предизвикан, то виновникът трябва да бъде хванат и да си получи заслуженото.

— Шерифът няма да се оплаче от липса на доказателства.

Аштън плъзна поглед по мръсните фигури, които се бутаха около огъня.

— Както виждам, имате и жени тук.

— Лудостта и нещастията не спхождат само мъже, сър — отговори лаконично Логън. — Те нанасят удари там, където им хареса, дори по деца.

Аштън беше обещал на доктор Пейдж да поразпита, макар че това не му се нравеше твърде. Струваше му се, че въпросът, който искаше да зададе сега, е нелоялен по отношение на Лиарин:

— Липсва ли някоя от жените?

— Наистина липсва една, сър. Мисля, че е избягала от къщата, но не съм сигурен. Може да се е уплашила и пак да е влязла вътре. Беше странна жена. Всъщност не изглеждаше да е съвсем зле, но имаше и моменти, когато почваше да буйства. Когато се вбесеше, направо можеше да убие някого.

Ледени тръпки полазиха по гърба на Аштън. Той все още не знаеше защо Лиарин изпадна в такава паника, преди да я напусне...

— Пазачът, който липсва, се грижеше малко за нея — продължи Логън. — От време на време ѝ донасяше някоя дреболия, гребен или нещо за обличане. Когато беше в добро настроение, тя доста хващаше окото.

— Млада ли беше? — попита Аштън и изчака с притаен дъх отговора на пазача.

— Доста млада, бих казал, но място като това бързо състарява тялото, ако разбирате какво имам предвид. Кой може да каже на каква възраст е някой тук. Все пак тя беше достатъчно млада, защото косата ѝ не беше побеляла.

— И каква беше на цвят?

— Червеникаворуса, доколкото си спомням.

Аштън се насили външно да запази спокойствие и да смени темата, не искаше да предизвиква любопитството на пазача.

— И какво ще правите сега?

— Нямам представа, сър. Има едно място в Мемфис, но не знам как ще ги закарам всички там.

— Няма проблеми — рече Аштън след кратък размисъл. — Мога да наредя да закарат вас и питомците ви с параход. Тъкмо имам един на док.

Логън изглеждаше искрено изненадан от този щедър жест.

— И ще направите наистина това за тези хора? — С едно движение той посочи целия лагер и парцаливите фигури, които го населяваха.

— Да, до днес съдбата им ми беше чужда. Но сега не искам да се огранича само с няколко кошници храна и облекло.

Лицето на Логън грейна.

— Ако вашето предложение е сериозно, сър, тогава аз ще го приема с удоволствие. Когато кажете, ние сме готови.

— Ще се погрижа за необходимите приготовления и ще ви съобщя кога параходът ще отплава. Може да стане и до няколко дни. Трябва да бъде разтоварен и след това зареден с нови запаси храна.

Питър Логън хвърли поглед на временните подслони, които бяха подготвени сутринта.

— Тези палатки взех назаем от железницата, но ми казаха, че трябва да ги върна преди края на месеца. Сега излиза, че молитвите ми са били чути. Просто не знам как да ви благодаря, сър.

Двамата мъже си подадоха ръце и Аштън се върна към каретата си. Когато седна вътре, въздъхна дълбоко. Наистина щеше да бъде най-добре Логън да закара своето стадо от низвергнати в Мемфис. Тогава той и Лиарин никога нямаше да се срещнат.

Слънцето вече се скриваше, обагряйки хоризонта, когато Аштън уреди всичко в Нечиз и каретата му се понесе към Бел Шен. Щом зърна господаря си, Луела Мей веднага разнесе новината из цялата къща. Марелда провери за последен път вида си в огледалото, сложи няколко капки от любимия си парфюм на слепоочията и зад ушите. Тя беше твърдо решена да си върне Аштън, да удължи гостуването си в къщата и да се бори за това, което по право ѝ принадлежеше. Ако съперницата ѝ го убедеше, че е неговата жена, Марелда щеше да загуби играта. Поканите в Бел Шен щяха да станат по-редки. Аштън щеше да се превърне отново във всеотдаен съпруг, какъвто го помнеше и само от благоприличие щеше да отделя на другите жени по някоя и друга минута.

Марелда тръгна по коридора, но когато чу тихите поздрави долу, спря в сянката на горната балюстрада. Аштън влезе във фойето, последван от Луела Мей и Уилис, които носеха няколко красиви пакета. Видът на големите картонени кутии от най-добрите шивашки ателиета в града разпали отново ревността на Марелда. Явно той възнамеряваше да облече така наречената си жена в скъпи рокли.

— Мис Лиарин още спи — съобщи му Луела Мей. — Откакто излязохте, почти не е отваряла очи. Доктор Пейдж беше тук и каза, че тя все още е много изтощена.

— Тогава по-добре да не я безпокоя — рече Аштън и махна на двамата прислужници да сложат кутиите върху един скрин. — Уилабел може да занесе нещата горе и по-късно.

Луела Мей и Уилис се оттеглиха от фойето. Марелда приглади роклята си и прекара ръка по косата, готова да пресрещне Аштън. Но той беше изкачил само три стъпала, когато прозвуча кънтящ басов глас. За най-голямо разочарование на Марелда, Аштън се обърна и слезе отново по стълбите. Появи се грамаден негър и господарят го поздрави със сърдечно ръкостискане, което говореше за близко приятелство.

— Джъд! Хубаво е да те види човек пак.

— Добре дошъл вкъщи, сър.

Устните на Марелда се свиха с дълбоко отвращение. Не можеше да разбере отношенията помежду им и се закле, че щом влезе като господарка в Бел Шен, чернокожият надзирател ще бъде сменен и ще

се сложи край на приятелството му с Аштън. Подобни интимности с прислугата бяха недостойни.

— Имам някои идеи по сеитбата, които много бих искал да обсъдя с теб — каза Аштън.

— Ако искате да видите първо мис Лиарин, аз мога да дойда по-късно, сър — предложи негърът.

— Луела Мей каза, че още спяла и не искам да я безпокоя. Ела с мен в кабинета ми да обсъдим въпроса веднага. Чу ли за нещастния случай...

Двамата мъже се отдалечиха бавно и Марелда се опита да овладее разочарованието си. Трябваше да се въоръжи с още търпение, преди да хване домакина насаме.

През следващите дни Аштън се зае да подготви пътуването на парахода до Мемфис. Бяха подписани необходимите договори и новият товар пристигаше, преди старият да е напълно разтоварен. По всичко личеше, че пътуването няма да бъде на загуба.

Лиарин не можеше да прави нищо друго, освен да спи. Това беше единственият начин да избяга от непрестанните болки, които я измъчваха. Въпреки това всяка сутрин тя се къпеше, обличаше чиста нощница и оставяше Уилабел, която всеотдайно се грижеше за нея, да ѝ разреши косата. В края на леглото беше разстлана зелена кадифена рокля, а до нощната масичка имаше чифт копринени пантофки. Тя смътно схващаше, че и двете неща са нови и по мярка, но нямаше нито желание, нито енергия да ги пробва.

Лека-полека, почти неусетно силите ѝ започнаха да се възвръщат. Тя успяваше сутрин да се задържи няколко минути по-дълго на крака, преди непоносимата болка да я свали отново в леглото. Когато се почувстваше изтощена, Лиарин мушваше няколко възглавници зад гърба си и четеше седнала или разговаряше с Уилабел и Луела Мей, докато те почистваха стаята.

Виждаше Аштън само за малко. Когато тя свършеше с утринния тоалет, младият мъж се отбиваше в стаята ѝ, разменяха по няколко незначителни думи и той изглеждаше много въздържан. Стоеше до леглото ѝ висок, строен и привлекателен — мъж с безупречни маниери. Само изпълненият с копнеж поглед показваше трудно

потисканите му чувства. Лиарин предполагаше, че пристъпът ѝ на страх беше причина за тази сдържаност, но не намираше сили да преодолее учтивия тон и да го попита какво мисли в действителност.

Когато тя се събудеше сутрин от унеса си, Аштън беше по работа в Нечиз или някъде из плантацията. Понякога чувстваше нощем присъствието му, но не успяваше да се отърси от съня, за да говори с него. Веднъж, когато беше станала и се опитваше да направи няколко крачки, го видя от прозореца да язди жребеца си. Гледката предизвика възхищението ѝ. Черният лъскав кон галопираше през имението, главата върху дългата шия бе вдигната гордо, опашката му се развяваше. Ездачът напълно владееше коня, седеше леко и така изправен, че изглеждаше като излети заедно.

Минаваха ден след ден, без Марелда да се доближи до целта си. Тя се питаше отчаяно дали ще остане още веднъж насаме с Аштън. Не успяваше да увеличи постигнатото предимство и това я безпокоеше все повече, защото времето работеше срещу нея. В началото смяташе, че Лиарин няма — още болна — да тръгне да преследва Аштън и полето на действие ще остане нейно. Но седмицата измина и паниката ѝ започна да нараства, защото плановите ѝ се проваляха, преди да е започнала да ги изпълнява.

На втората и третата вечер след нещастния случай посрещаха гости от Каролина. Марелда въздъхна облекчено, когато гостите си заминаха. Но семейството едва се беше събрало на вечеря в салона и Латъм нахлу да съобщи на господаря си, че една чистокръвна кобила се жреби. Не стигаше ли, че Аштън целия ден не бе подвил крак — сега обърна брентито си на един дъх, извини се и изчезна, за да се преоблече. Марелда остана да се радва на вечерята с двете бърбиви стари дами. Усмивката и търпението ѝ наистина бяха подложени на тежко изпитание.

Петата вечер Марелда се опитваше да не заспи и наостряше уши, за да не пропусне стъпките на Аштън. Но се унесе и не разбра, че той отдавна се бе промъкнал на пръсти покрай стаята ѝ.

Къщата потъна в нощна тишина. Трепчайки, угасваха последните пламъци на огъня в камината. Аштън заспа, но малко по-късно внезапно се събуди. Загледа се в тъмнината и се запита какво го бе

изтръгнало от дълбокия сън. Голото му тяло беше обляно в пот и той отхвърли завивката, за да почувства хладния нощен въздух.

Опита се да си припомни пътеката, по която беше минал насън, и пред него изплуваха тъмнозелени очи, мамещи го със съблазнителен блясък. Меки устни се разтваряха в чувствена усмивка, буен водопад червени коси падаше по разкошно тяло, застанало на колене сред смачкани чаршафи. Тя вдигна грациозно ръце и пригладя тежките си къдрици. Със срамежлива усмивка го приканваше да се приближи до нея и да милва пълните ѝ млечнобели гърди, тънката талия и гъвкавите бедра. Аштън протегна ръце и поиска да я притисне към себе си, но в същия миг жената заби нокти в него. Той се отдръпна, преследван от една съскаща вещица с горящи от омраза очи. Това не беше неговата Лиарин! Това беше някаква луда от кошмарите... Една червенокоса вещица.

Изведнъж той разбра защо се бе стреснал в съня си. В мислите му се бяха прокраднали съмнения. Чувството на отчаяние се върна, когато в главата му преминаха смътните спомени. Беше видял как мощното тъмно течение на реката, която познаваше и за която бе убеден, че никога не връща плячката си обратно, му взе Лиарин. Как би могла една слаба млада жена да намери посред нощ спасителния бряг, когато това трудно се удава денем даже на як опитен мъж?

Съмненията го глождеха безмилостно и не му даваха спокойствие. Аштън спусна крака от леглото, подпря лакти на колене и скри лицето си с ръце, овладян от страх.

„Каква е истината? Тя ли е моята Лиарин, или е душевноболна жена, която само външно прилича на нея?“ — питаше се той.

Запали лампата до леглото и obu панталоните си. След това допря фитила на една свещ до горящия пламък и излезе от стаята си, за да иде бос до вратата на Лиарин. Все още го мъчеха съмненията, посени от кошмара му. Ще намери ли любимото лице или това беше само отровно сладък мираж?

Той леко завъртя топката на вратата и я отвори безшумно. Стаята тънеше в сенки, само жарта в камината едва-едва блещукаше. Аштън се приближи тихо до леглото и остави свещта на нощната масичка, така че светлината ѝ да пада върху Лиарин. Дълго стоя така, взрян в лицето ѝ, докато лека-полека почувства облекчение.

Цяла вечност бе минала, откакто беше пристъпвал пак посред нощ до леглото ѝ в една хотелска стая в Ню Орлиънс, и беше съзерцавал същите нежни черти. Тогава го порази откритието, че красотата ѝ му действа едновременно като пламък и като лед. Да, това лице принадлежеше без съмнение на неговата Лиарин, загубена и като по чудо пак намерена по волята на неведомата съдба.

Момичето въздъхна в съня си, размърда се и отметна завивката. Сега тънката нощница едва я скриваше. Погледът на Аштън падна върху пълните, равномерно повдигащи се гърди и кръшната извивка на талията ѝ. Желанието се разля като пламък по тялото му и кръвта затуптя в слепоочията му. Погали с очи плоския корем и спря на мястото, където нощницата се беше повдигнала и откриваше две голи бедра в сянката на извитите хълбоци.

Изведнъж Аштън се сепна, уловил се, че протяга ръка да докосне жадно Лиарин. Желанието го изгаряше, когато осъзна със студен ужас, че един необмислен жест може да я тласне към още по-голяма мъка и да разстрои окончателно клетия ѝ мозък.

Уплашен, че не се владее, той изтри в панталона потните си длани и отстъпи няколко крачки назад. Как може да загуби до такава степен самообладание? Беше мислил, че подобна необузданост му е чужда, но сега откриваше в характера си съвсем нова черта.

Той бавно вдигна глава и погледът му падна върху портрета, който се отразяваше в огледалото насреща. Там образът на любимата му трептеше като пламъче сред езеро от мрак, докато самата тя спеше дълбоко и не подозираше нищо за борбата, бушуваща в него.

Постепенно Аштън дойде на себе си. Имаше силна воля и можеше да противостои на страстните пориви на плътта си, колкото и разтърсващи да бяха те. Овладейл се, отново се приближи до леглото, наведе се и нежно целуна Лиарин по полуотворените устни. Може би си внушаваше само, но му се стори, че тя като че ли иска да му каже нещо. Устните ѝ се движеха насън и челото ѝ се намръщи загрижено.

Напусна спалнята тъжен и потиснат. Мисълта, че трябва да понася този болезнен, разкъсващ копнеж, му се стори несправедлива. Но времето беше негов съюзник — времето и търпението.

Първите утринни лъчи проникнаха в стаята на Лиарин, погалиха я и нежно я освободиха от прегръдките на Морфей. Отначало тя се почувства весела и ободрена, но после, когато понечи да протегне ръце над главата си, си спомни отново за раните и за загубата на паметта. Радостта ѝ от новия ден се изпари, но само за миг. Някъде дълбоко в нея започна да се надига едно леко, крилато възлнение и ѝ даде сили и смелост. Не знаеше откъде идва това чувство, но ѝ действаше по много познат начин. Лиарин усети как започваше да усеща нещата. Тя се протегна отново, но сега съвсем съзнателно търсеше болките, за да прецени силата им. Откъдето и да идваше тази възвърната енергия, тя ѝ придаваше увереността, че никога не бе заобикаляла проблемите си и че трудностите ѝ можеха да се разрешат и сега, стига да дръзнеше да хване бика за рогата. Трябваше да започне с най-простите неща. Не ѝ се щеше да прекара и този ден в леглото и колкото по-скоро се вдигнеше на крака, толкова по-бързо щеше да вземе живота си в свои ръце. Една хубава гореща баня би помогнала да се отпуснат схванатите ѝ мускули, но да изисква това в чужда къща май бе малко прекалено. От друга страна, Аштън Уингейт настояваше, че тя е неговата съпруга, следователно и стопанка тук. Погледнато така, изискванията ѝ не изглеждаха неуместни.

Лиарин се измъкна от леглото, изправи се и се примъкна предпазливо към камината. Огънят беше угаснал и в стаята беше доста студено. Малка купчина дърва бяха струпани върху месинговата поставка и тя хвърли няколко цепеници върху тлеещите въглини. После се обърна да вземе ръжена. Когато пръстите ѝ обхванаха дръжката, като светкавица ѝ блесна образът на един вдигнат ръжен. Видението беше мигновено, но изведнъж всичките ѝ сили я напуснаха. Треперейки, тя се свлече на едно кресло и потърка слепоочията си с вледенени пръсти. Не можеше да си обясни картината и се опитваше отново да я забрави, но на нейно място зейваше студена, гадна празнота.

Лиарин се стегна, борееща се с тази нова тревога. Огънят весело запламтя и тя коленичи пред камината, за да може топлината му да прогони лепкавия хлад на лошите ѝ предчувствия. Някой почука тихо на вратата, след това я отвори решително. Беше Уилабел, която тръгна към леглото, но се спря като закована, когато видя, че е празно. Лиарин се изправи с учтиво покашляне. Икономката се обърна.

— Мили боже, мис Лиарин, не знаех, че ставате вече и се разхождате наоколо — извини се тя жизнерадостно.

— Ами, чувствам се вече много по-добре.

Уилабел се разкудкудяка доволно:

— Това ще зарадва много маса Аштън. Толкова се беше разстроил, дето не бяхте добре — тя изтърси завивката и оправи чаршафа. — Искате ли да хапнете сега нещо, мисис?

Лиарин отговори с колеблива усмивка.

— Питам се дали не бих могла да се изкъпя... имам предвид истинска вана, в която човек може да се изтегне хубавичко...

Уилабел се ухили широко.

— Разбира се, мисис, защо не?

Тя вдигна кадифената дреха, която се беше свлякла от леглото и помогна на Лиарин да я облече.

— Стойте тук и си почивайте, а аз ще сляза долу и ще приготвя всичко.

Когато се върна, икономката водеше цяло шествие прислужници. Някои носеха кутии, завързани с пъстри ленти, други мъкнеха кофи с гореща вода, а последният крепеше голяма месингова вана. Наляха водата във ваната, а Уилабел приготви чисти кърпи и нареди на масичката шишенца с ароматни масла и порцеланова паничка с ухаещ сапун. Слугите се изнизаха навън.

Лиарин помириса всички шишенца, докато намери онова, чието ухание на цветя ѝ допадна. Пусна няколко капки от есенцията във водата и ароматът на жасмин изпълни стаята като магия. Момичето затвори очи, за да му се наслади по-добре. После зави косата си на голям кок и го забодя на тила. Огледа любопитно кутиите с разноцветните ленти.

— Какво е това? — попита тя.

— Тоалети, мисис, от шивача. Господарят ги поръча преди няколко дена за вас и снощи ги донесоха. Ще ви ги покажа да ги зърнете, както си лежите във ваната, мисис.

Уилабел помогна на Лиарин да свали кадифения халат и прецени състоянието на тялото ѝ с критичен поглед. Беше виждала и преди натъртванията, но сега, когато жълтеникавият им цвят бе примесен с червено и синьо, те изглеждаха съвсем зле. Някои бяха почернели и изпъкваха още повече на бялата кожа. Белегът като от камшик на гърба

на Лиарин беше покрит на места със засъхнала кръв и сякаш се бе разширил.

— Боже господи, мисис! Изглеждате, като че цял керван коли е минал през тялото ви.

Лиарин се отпусна във ваната и въздъхна от удоволствие, когато горещата вода прогони студа от крайниците ѝ.

— Така се и чувствам — рече тя.

Негърката се усмихна.

— Ако не смърдеше толкова, можеше да турим градински чай, ама при всички тия хубави рокли, дето господарят ви ги купи, не върви да миришете на лошо. Но ще взема да ви залепя на гърба една хубава лапа, това място хич не изглежда добре.

Докато Лиарин си почиваше във ваната, Уилабел отвори кутиите и показа на новата си господарка няколко изящно изработени корсажа, един корсет с банели, копринени чорапи и обшити с дантела долни фусти. От най-големите кутии извади куп модни рокли и ги разстла по столовете. Под всяка рокля сложи съответните обувки. Като видя, че Лиарин иска да излезе от ваната, Уилабел приготви чиста нощница на леглото и забърза към нея с кърпата.

— Господин Уингейт сам ли избра роклите? — запита Лиарин, докато икономката подсушаваше внимателно кожата ѝ.

— Така изглежда, мисис, и да ви кажа, много добра работа е свършил.

— Да, явно разбира от дамски дрехи.

Уилабел усети леката ирония в думите на Лиарин, поспря и я погледна въпросително:

— Не ви харесват роклите ли, мисис?

— О, напротив. Възможно ли е някой да не ги хареса? Наистина всичко е избрано много грижливо и с вкус. — Тя си облече нощницата и добави: — Твоят господар, изглежда, не се е затруднил, защото знае какво трябва да облече една жена.

Уилабел се усмихна с разбиране. Нищо чудно, че дамата се отнасяше подозрително към подобни способности, особено когато мъжът беше красив като господаря Аштън.

— Хич не си го слагайте на сърце, мисис. Още не съм виждала мъж, който толкоз да се върти около една жена, колкото той около вас. Когато мислеше, че сте умряла, само дето не си загуби ума.

Лиарин завърза сатенените панделки на нощницата около тънката си талия.

— Сигурна ли си, че наистина съм негова жена?

— Господарят каза така и това ми стига. И ако мисис не знае, нека само зърне оная картина. Наистина сте вие, всеки ще го рече.

— Мис Рус явно е на друго мнение. Доколкото знам, тя е била сгодена за мистър Уингейт, когато заминал за Ню Орлиънс и се оженил.

— Ба! — негърката погледна към тавана. — Ако мис Марелда ги говори тия, това са си нейни измишльотини, да знаете. Тя тича подире му още от малко момиче, когато дойде за пръв път в Бел Шен на ръцете на баща си. Техните умряха преди четири-пет години и ѝ оставиха таз голяма стара къща в града. Пък после взе, че подлудя да се жени. Хвърлила е око на господаря, щом виси постоянно тук. И ми се види, ще остане още доста, ако и господарят да казва, че вие сте жена му. Човек не може да се отърве от такива като нея.

— Може пък мистър Уингейт въобще да не иска тя да си иде. Все пак Марелда е много хубава жена.

— Не ми се вярва — измърмори Уилабел. — Само дет господарят е много възпитан.

— Мислиш ли, че е по-добре да не напускам стаята си? — попита Лиарин. — Мис Рус явно има нещо против мен.

Уилабел изръмжа.

— Как ли пък не, мисис. Напук на нея вие трябва по-скоро да се покажете навън, защото иначе ще вземе да си каже, че господарят Аштън си е само неин. Тя цяла седмица се катери по стените като някоя котка от яд.

— Да не искаш да кажеш, че трябва и аз да му се хвърля на врата? — попита студено Лиарин. — Та аз въобще не познавам този човек.

— Ех, мисис, ако вземете акъл от някоя, дето хубавичко го познава този мъж, откак се е пръкнал, тогава ще ви река, че няма лесно да намерите друг като него. Вярно, че сте хубавица, но както вече го рекохте, и мис Марелда е такава, пък той си е мъж.

Лиарин нямаше желание да спори с Уилабел, а още по-малко да тича подир мистър Уингейт. Ако го признаеше за свой съпруг, не беше сигурна дали е готова да приеме всички последствия. Не, тя ще бъде

предпазлива и ще се опита да не прави грешки. Дано само паметта ѝ се върне по-скоро.

Наистина мъжът, който се наричаше неин съпруг, я интересувахе. Той беше твърде привлекателен и имаше чудесни обноски. Това пролича и днес, по време на сутрешното му посещение. Като джентълмен той почака на прага, докато Уилабел съобщи за него, и Лиарин с изненада откри, че при вида му сърцето ѝ заби по-бързо. Руменината по бузите ѝ издаваше колко се вълнува.

Аштън огледа стоята и я видя до прозореца, където тя стоеше, обляна в утринна светлина. Меднозлатистата коса, която падаше свободно на раменете ѝ, сякаш пламтеше. Когато срещна погледа му, Лиарин колебливо се усмихна:

— Трябва да ви благодаря за подаръците — промълви тя. — Изключително щедро от ваша страна.

— Мога ли да вляза?

— Но разбира се. — Тя беше учудена, че я моли за разрешение и пристъпи да го посрещне.

Той се устреми към нея, към своята жена, както зъзнецият се устремява към огнището или гладният към празничната трапеза. Красотата ѝ възпламени кръвта му и прогони съмнението и несигурността от тялото му. Лудост ли беше да се събуди човек в един свят, в който всичко му е непознато — лицата, предметите, в който дори леглото, на което спи и дрехите, които носи, са му чужди? Или още по-лошо — да не знае въобще от какъв свят идва? Не, думата „лудост“ беше несъвместима с това лице.

— Изглеждаш пленителна тази сутрин.

Тя се вслуша в мекия му глас.

— Дори и със синини? — попита със съмнение.

— Толкова съм щастлив, че те не ми пречат. — Пръстите му погалиха нежно бузата ѝ. — При това вече избледняват и скоро съвсем ще изчезнат. — Той наведе глава, като почти я допря до буйната ѝ къдрава коса и затвори очи, опиянен от жасминовото ухание. В душата му нахлуха сладостни спомени.

Лиарин почувства близостта му с всяка фибра на тялото си и потръпна от вълнение. Сведе бързо очи, когато топлият му дъх докосна ухото ѝ. Като омагьосана гледаше мястото, където ризата му се разтваряше и се виждаше мускулестата му окосмена гръд. Когато той

се приближи още по-плътно до нея, всеки неин нерв затрептя и тя сложи внимателно ръка на гърдите му. Допирът беше като експлозия. Пулсът ѝ запрепуска, тя почувства как пламва цялата и отстъпи крачка назад, като триеше дланите си, сякаш се беше опарила.

— Просто съм поразена от роклите, които сте ми купили — изрече тя без дъх и отстъпи още малко. — Но все някъде трябва да имам и собствени дрехи.

— Това сега е без значение — отговори той. — Новият ти гардероб няма да ме хвърли в затвора за длъжници. А щом започнеш пак да излизаш, ще го попълним заедно.

— Не се ли страхувате, че може да се стремя само към подаръците и парите ви? Особено докато не се е изяснило дали въобще съм вашата жена?

Аштън тихо се засмя.

— Какво още не се е изяснило?

Лиарин отговори с леко повдигане на раменете.

— Има хора, които вярват, че искам да ви измамя.

— Да не би Марелда да е идвала при теб?

Тя колебливо кимна. Той потърси погледа ѝ и каза:

— Марелда те видя онази вечер за пръв път и е последният човек на земята, който би признал, че си моя жена.

— Да имах вашата убеденост... — Лиарин се обърна и тръсна нетърпеливо глава. — Знам, спомените са тук и чакат само да бъдат извадени на повърхността, но изглежда, има някаква бариера, която пречи. В момента съм чужда на самата себе си.

— Мога да ти помогна с някои факти — каза тихо той и се приближи към нея. — Но съвместният ни живот беше кратък и не знам много.

Тя го погледна.

— Моля, кажете ми каквото знаете.

Мека светлина се появи в очите му, когато гледаше лицето ѝ. Той протегна ръка и махна няколко разбъркани кичура коса от челото ѝ. След това отиде до прозореца и разказа фактите, като че ли ги беше научил наизуст.

— Ти си родена преди двадесет и три години в Ню Орлиънс и си кръстена с името Лиарин Едуина Самъртън. Майка ти Деидре Касиди

е от ирландски произход, баща ти е дошъл от Англия. Имаш една сестра. Лианор Елизабет Самъртън, родена също в Ню Орлиънс.

— Коя от нас е по-голямата?

Аштън смутено сви рамене:

— Съжалявам, мила. Бях така погълнат от любовта си към теб, че няхах време да се поинтересувам за семейството ти.

Това признание и нежността му накараха Лиарин да се изчерви отново. Промълви тихо:

— По-нататък, моля.

— Когато майка ти починала, тя оставила на теб и Лианор къща на крайбрежието в Билокси. Ти притежаваш още една къща в Ню Орлиънс, наследство от дядо ти. Завещанието е било съставено, докато още си живяла при него и макар да умря с мисълта, че си се удавила, той никога не го промени. — Аштън се обърна и скръсти ръце на гърба си. — Както виждаш, самата ти не си съвсем без средства, а и баща ти е богат английски търговец, така че едва ли имаш нужда от моето състояние. — Лека усмивка се появи на устните му. — По-скоро обратното, ако гонех зестра, ти би била за мен мишена номер едно.

Лиарин се разсмя весело:

— Сега разбирам защо държите толкова да ме изкарате ваша жена. — Когато той отговори на усмивката ѝ, тя стана още по-дръзка: — Ако се съди по някои признаци, вие трябва да сте истински развратник.

Той смръщи чело.

— Моля?

Тя посочи с очи роклите на леглото.

— Без съмнение умееете да обличате дами. — Хвърли му един недоверчив поглед. — Или трябва да кажа „да събличате“?

Аштън се изсмя и поклати глава:

— Живях като светец, мадам.

— Хм! — Лиарин бавно прекоси стаята и му хвърли поглед през рамо. — Съмнявам се в това.

— Не се съмнявай, мила моя — посъветва я той с лукаво огънче в очите. — Кълна ти се, че не съм погледнал друга жена, докато споменът за теб ме изгаряше.

— Изгарял ви бил... И колко дълго бушува този огън? Седмица? Месец? Година?

Аштън се зарадва, че най-после забелязва първите проблясъци на една личност, която вече приличаше на неговата Лиарин.

— Ако не беше още болна, мила, бих ти доказал цялата си страст към теб.

Усмивката ѝ помръкна.

— Не ще и дума, умеете да убеждавате, сър. Дано не се окажа накрая жертва на опитен ход.

Аштън забеляза, че загрижеността ѝ е истинска и стана сериозен.

— От какво се страхуваш, Лиарин?

Тя въздъхна дълбоко и помълча, преди да отговори.

— Страхувам се, че може да не съм вашата жена и ако допусна да станете мой съпруг, може един ден да си върна паметта и да разбере грешката си. Но тогава ще бъде късно; може да съм забременяла или да съм се влюбила във вас. Страхувам се да не бъда наранена.

Аштън пристъпи към нея и застана съвсем близо, но устоя на желанието да я грабне в прегръдките си.

— Обичам те, Лиарин, и не си играя със сърцето ти. Ожених се за теб, защото исках да те имам като моя жена. Всички деца, които ще се родят от любовта ни, ще носят моето име и ще имат права върху цялото ми богатство. Обещавам ти това.

Въпреки че благоразумно беше решила да го държи на разстояние, Лиарин си призна, че той заслужава да бъде обичан. В този объркан, болезнен свят нежното му внимание и вяра бяха единствената ѝ утеха.

— Трудно ми е да си представя, че съм омъжена, Аштън. Знам толкова малко за самата себе си.

— Това е напълно разбираемо, мила. Ние бяхме женени съвсем за кратко. Ти нямаше време да свикнеш с тази мисъл.

— И въпреки това нося този пръстен — промълви тя замислено и се загледа в златната халка на лявата си ръка. — Разпознавате ли го?

Той вдигна ръката ѝ и разгледа внимателно пръстена.

— Нямах време да ти избира нещо по-специално, затова купих обикновена халка. Ако паметта не ме лъже, това е пръстенът, който ти подарих.

Тя срещна влюбения му поглед.

— Може би наистина сме женени, Аштън, и само страхът ми пречи да си спомня.

— Не се измъчвай, мила — помоли я той. — Паметта ти скоро ще се върне и тогава ще знаеш цялата истина.

— Така копнея за този миг.

— И аз също, любов моя. Аз също.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Преди вечеря семейство Уингейт се събираше в салона. Беше времето на отмора след дневните усилия, време за спокоен разговор, чашка шери или бренди и малко музика. Понякога в къщата се разнасяше мекият, плътен тон на виолончело — или в съпровод на чембало, или соло, както тази вечер. Сърцето на Марелда трепна, когато чу мелодията; само Аштън можеше да накара инструмента да зазвучи с такава топлина. Той беше мъж с много дарби, който търсеше във всяко нещо съвършенството.

Марелда се спря пред огледалото във фойето и се усмихна одобрително на отражението си. Черната ѝ коса беше сресана настрани и преминаваше зад ухото във водопад от малки букли. Тази вечер беше облякла тъмночервена тафтена рокля и сега знаеше, че няма да съжалява. Усмихна се и изпъчи гърди. Изборът на дълбоко деколтираната рокля беше отлично хрумване. Подложките в корсажа повдигаха малкия ѝ бюст нагоре и създаваха илюзията за сладострастна пищност. Никой мъж не би останал равнодушен пред подобно дръзко деколте, а Аштън беше мъж. Разбира се, възрастните дами сигурно щяха да се възмутят от вида ѝ, но вниманието на домакина си струваше риска. Марелда не можеше повече да бездейства, докато червенокосата хитруша ѝ го отмъкваше под носа.

Приблужи се на пръсти до стаята на съперницата си и долепи ухо на вратата. Чу гласа на Уилабел, ала негърката говореше толкова тихо, че думите си оставаха неразбираеми. Но това нямаше значение. Марелда и не очакваше оная повлекана да стане и да слезе за вечеря. Цяла седмица не си беше подала носа от стаята си и се правеше на болна.

Малка глупачка! Докато се търкаляше, слаба и бледа върху възглавниците си, Марелда щеше да се добере до Аштън. Пък после ще видим, дали той ще упорства да я представя за изчезналата си съпруга.

Тананикайки си весело, Марелда се понесе надолу по стълбите. Чувстваше се лека и спокойна сега, когато Аштън беше на една крачка от нея. Познаваше силата си и умееше да си служи с красотата си, когато се налагаше. Но въпреки, че не се отказваше от някое удоволствие тук или там, държеше да запази девствеността си, поради което ѝ излезе име, че само си играе с мъжете. Не че имаше нещо против да изживее някое хубаво приключение, но рискът беше много голям, а тя искаше да стане жена на Аштън Уингейт.

И за да бъде въздействието наистина поразително, Марелда се приближи до салона съвсем тихо и застана на вратата, без някой да я забележи. Аманда и леля Дженифър седяха в любимите си кресла до камината, свели глава над ръкоделията си и слушаха музиката, Аштън витаеше в друг свят, отдаден изцяло на свиренето. Меланхоличният му израз издаваше някакъв дълбок, скрит копнеж, който обезпокои Марелда. Дано само не бленуваше за момичето в стаята за гости. Трябваше да се сложи край на това... и то веднага!

— Добър вечер на всички — промълви тя сърдечно и тутакси стана център на вниманието. Аштън се обърна и спря да свири, което пък накара двете възрастни дами да вдигнат учудено глави. Очите на леля Дженифър се насочиха към вратата и се разшириха, но веднага се свиха от болка, тъй като се убоде по левия показалец.

— Мили боже! — изплъзна се от устата на Аманда, при което тя притисна едната си ръка към гърлото и се отпусна назад в креслото.

Аштън се надигна и се усмихна.

— Добър вечер, Марелда.

Младата жена посочи чембалото.

— Може ли да ти акомпанирам?

— Моля — отвърна учтиво Аштън.

Той почака, докато тя се настани, и седна отново. Марелда раздвижи пръстите си по клавишите и почака той да кимне с глава. Затрогващата мелодия на виолончелото изпълни къщата с копнеж. Тогава се включи чембалото и засипа леещата се хармония със силни, ярки тонове, които все избързваха или изоставаха с половин такт. Марелдината атака върху клавишите накара леля Дженифър да настръхне и да си убоде още няколко пъти пръстите. Аманда внимаваше да не се мръщи много, но неволно кимаше, сякаш за да

подскаже на Марелда верния такт. Аштън забеляза това и се смили над двете възрастни дами, като бързо и умело завърши пиесата.

Марелда стана и отиде към бюфета, където върху сребърен поднос бяха наредени кристални гарафи. С гръб към Аштън тя взе една чаша и щедро си наля бренди.

Аманда ѝ хвърли предпазлив поглед и установи, че бюстът ѝ направо заплашва да изскочи от роклята. Напудрените, порозовели възвишения, напирани от деколтето на Марелда, накараха дори нея да се изчерви от срам. Големият часовник в ъгъла обяви с мелодичния си звън кръгъл час. Аманда използва случая и запита:

— Къде е всъщност Уилабел? Обикновено по това време вече няколко пъти е притичала, за да провери масата и да се оплаче от кухненския персонал.

Аштън отговори, без да вдигне поглед:

— Вероятно стои на главата на готвачката и я подлудява.

Темата бе добре дошла за Марелда.

— Ти въобще си много мек с хората си, Аштън — каза тя. — Уилабел командва в къщата, като че ли е нейна.

Аштън изтръгна от виолончелото висок стържещ звук, който накара Марелда да отскочи крачка назад.

Но тя не се отказваше лесно.

— Глезиш твърде много прислугата. Човек би помислил, че са членове на семейството.

— Аз не ги глезя — отговори спокойно Аштън. — Дал съм само куп пари за тях и нямам намерение да похабявам инвестициите си, като се отнасям зле с тях.

— Носят се слухове, че им плащаш нещо за работата и дори след години им даваш възможност да се откупят. Ясно ли ти е, че всъщност така нарушаваш законите?

Аштън вдигна глава и загледа Марелда, без да обръща внимание на външния ѝ вид.

— Всеки роб, който мисли само за свободата си, няма вече стойност за мен, Марелда. При първа възможност той ще се опита да избяга. А във вериги не ми върши никаква работа. Ако някой иска да напусне, аз го оставям да отработи цената си и го завеждам там, където ще бъде в безопасност. Това е просто и удобно, и по този начин не нарушавам нито един закон, доколкото ми е известно.

— Чудо е, че въобще някой работи за теб.

— Мисля, че вече обсъждахме управлението на Бел Шен. Няма нужда да започваме спора отново. — Той приключи разговора, като се приведе над струните и изтръгна от тях нежна мелодия. Ядът му постепенно утихна и мисълта за Лиарин се върна отново. Преди да слезе в салона, беше почукал на вратата ѝ, но Уилабел му каза, че тя не се чувства добре. Копнееше да я види и му беше мъчно, че тя се крие от него. Питаше се дали изобщо ще приеме някога техния брак.

Той вдигна очи и за момент му се стори, че има халюцинация. Ръцете му спряха да свирят и почти забрави да диша. Последният трепетен тон заглъхна и настъпи пълна тишина. Това бе гледка, за която беше мечтал безброй пъти през последните три години, но сега тя се оказа прекрасна действителност.

— Лиарин! — Извика ли името ѝ, или само го произнесе наум?

Марелда се обърна така рязко, че брентито в ръката ѝ се разплиска и намокри широката ѝ пола. Вбесена и невярваща, тя се взираше във видението на вратата.

Плътно зад Лиарин стоеше Уилабел, за да я подкрепи при нужда. Тя безрезервно беше приела Лиарин за своя господарка и сега очевидно се пръскаше от гордост.

Аштън се изправи. Сърцето му заби лудо, когато се взря в жена си и попи всяка подробност от външността ѝ. Дългата червеникава коса беше прихваната леко на главата, а надолу се спускаше на нежни вълни. Въздействието беше така вълшебно, както и розовата рокля, с която беше облечена. Широките копринени ръкави завършваха на китките с маншети от сатен; панделка в същия цвят украсяваше шията ѝ, която се издигаше, стройна и бяла, над разкошна дантелена яка. Лиарин беше крехка като цвете, но Аштън знаеше, че пред него стои истинска жена. Под розовата коприна се очертаваше тяло без недостатък — образец на разцъфнала красота. Той не мислеше вече за Марелда, забрави целия свят. Сякаш в салона бяха само двамата с Лиарин. Погледите им се срещнаха и останаха слети.

Смутена усмивка заигра по устните ѝ, но очите ѝ бяха сериозни. Те не изпускаха погледа му, макар че думите ѝ бяха отправени към всички:

— Уилабел каза, че ще е добре, ако слеза за вечеря. Но не бих желала да ви се натрапвам и ако преча...

— И дума не може да става! — Аштън остави виолончелото, скочи към Лиарин и взе ръката ѝ. Нареди бързо на Уилабел: — Погрижи се да сложат още един прибор.

— Не е необходимо, сър. — Икономката се подсмихна и забърза навън, като добави през рамо: — Вече съм се погрижила за това. Да, сър, то се знай.

— Извинете — промълви Лиарин. — Чух ви да свирите. Не искате ли да продължите?

— Само ако ми акомпанираш — отвърна тихо той.

— Да ви акомпанирам? — Тя се обърка за момент.

Аштън посочи чембалото. Лиарин бързо отказа.

— О, не, не мога... Няма да си спомня...

— Ще видим, може пък да се получи.

Аштън я заведе до инструмента и опита клавишите, докато тя седна на изящната пейка. Щом чу мотива, Лиарин го изсвири след него. Усмехнат, той изпълни един дълъг пасаж и с растящо въодушевление тя веднага го повтори. Когато той отдръпна полите ѝ, тя се поотмести, за да седне до нея на малката пейка. Изсвириха един малък дует на четири ръце, при което Лиарин вземаше високите тонове, а той — по-ниските. За нейна изненада ѝ хрумна един забравен стих и тя го изпя радостно, без да знае откъде бликаха думите. Накрая и двамата избухнаха в смях, и когато той я прегърна, и я притегли към себе си, тя съвсем естествено се притисна до гърдите му.

— Беше много забавно, мадам. Покорно благодаря.

— И аз благодаря, сър — отвърна тя сияеща.

Марелда наблюдаваше със стиснати зъби как пропадат най-съкровениите ѝ надежди. Повдигаше ѝ се, като гледаше как двамата си гукат весело. Беше крайно унизително да седи тук с полугола гръд, пренебрегвана от мъжа, който се въртеше омагьосан около червенокосата никаквица. Ако гордостта ѝ позволяваше, тя би станала и с вдигната глава би напуснала салона.

Другите съвсем не споделяха настроението ѝ. Аманда се радваше на присъствието на Лиарин, защото развесели не само Аштън, но и нея. Колко добре си подходяха двамата! Лиарин беше толкова красива и женствена, колкото Аштън бе представителен и мъжествен, и те изглеждаха по-добре заедно, отколкото поотделно. Наистина съвършена двойка.

Аманда размени радостна усмивка със сестра си и двете се разбраха без думи. Единственото, за което можеше да се съжاليا, бе, че Лиарин така късно се присъедини към техния семеен кръг.

Когато съобщиха, че масата е сложена, Аштън заведе жена си до мястото, определено за господарката на дома. Никой не предложи да придружи Марелда, така че тя трябваше да отиде сама до трапезарията. Разкъсваше я люта ревност, като гледаше как Аштън слага ръка върху тънката талия на Лиарин. Вбесена, тя отпрати Уилис и остана права до стола си, очаквайки Аштън да ѝ се притече на помощ. Когато той най-сетне ѝ дръпна стола, тя уж случайно изпусна носната си кърпичка. Почака, докато той се наведе и го докосна с гърдите си. Лиарин видя малката сцена и се убеди, че Уилабел беше казала истината. Марелда искаше да привлече Аштън и явно никак не бе придиричива в избора на средства.

— Радваме се, че сте сред нас, мила — каза Аманда, като спря за миг до стола на Лиарин и я докосна леко с ръка.

— Да, наистина — присъедини се леля Дженифър.

Искрената им добронамереност трогна Лиарин. Тя примигна, за да скрие внезапната влага в очите си и се усмихна смутено.

— Благодаря ви.

През цялата вечер Марелда имаше повод за страхове и ревност. Макар че тълкуваше стеснителността на Лиарин като хитрост и лукавство, и я наблюдаваше с очите на змия, дебнеща жертвата си, не успя да намери недостатък, за който публично да подиграе съперницата си. Мисълта, че от сега нататък ще бъде все така, не ѝ даваше мира. Не можеше да не се забележи готовността на семейството и на прислугата да приемат червенокосата като жена на Аштън.

Към края на вечерята Лиарин почувства, че силите започват да я напускат и помоли да я извинят. Аштън също стана, за да придружи жена си до стаята, без да го е грижа за погледите на Марелда. Лиарин залиташе леко и Аштън спря във фоайето, за да я вземе на ръце. Забеляза, че лицето ѝ се изкриви от болка.

— Извинявай, мила — каза той. — Някоя рана ли докоснах?

— Няма нищо — увери го бързо тя. — Само един белег на гърба.

Тя се сгуши на гърдите му и го прегърна през шията. Усещането беше разтърсващо. Бузите ѝ пламнаха, постепенно започна да разбира

защо Марелда не се отказваше от него. Представата, че е съпруга на този мъж, вече не изглеждаше толкова неприятна.

Аштън си спомни, че Уилабел му беше споменавала за белега по гърба на Лиарин.

— Спомняш ли си откъде имаш тази рана?

Тя повдигна рамо.

— От сблъскването, предполагам.

— Уилабел каза, че приличало на следа от камшик. Спомняш ли си подобно нещо?

— Не, нищичко. И не мога да си представя, защо някой би го направил.

— Искаш ли да ми покажеш мястото? — попита Аштън. Тя го погледна изненадано и малко недоверчиво. Той се усмихна. — Просто съм любопитен, скъпа.

Лиарин му върна усмивката:

— Можехте да измислите и по-убедителен довод, сър.

— Не съм забравил, че имате много хубав гръб, мадам, и ще е радост за мен пак да го видя. — Той блъсна вратата на спалнята и пренесе жена си през прага. — Спомням си, че всяка част от тялото ти е изключителна. — Желанието в очите му почти й отне дъха. — Ти си тъй нежна, тъй женствена...

Тя побърза да заговори за друго:

— Страхувам се, че ви се натрапих тази вечер. Откъснах ви от семейството и от гостенката ви.

— Напротив, аз съм ти задължен, защото ми даде повод да се измъкна от тях.

Тя му хвърли дяволит поглед.

— Мислех, че играта на мис Рус ви харесва.

Очите на Аштън погалиха бюста ѝ и заблестяха:

— Виждал съм и по-вълнуващи прелести от тези на мис Рус.

Усети как тя се изчервява под пронизващия му поглед и потръпва силно.

— Вече може да ме пуснете...

Въпреки че стомахът му се свиваше от възбуда, Аштън продължи да се държи безупречно и положи Лиарин върху оправеното легло под балдахина.

— Ето ни пак, мадам, невредими и без повече синини в леглото. Мисля обаче, че през нощта ще ви бъде горещо с тези дрехи. Да ви помогна ли да ги свалите?

Тя се усмихна развеселено:

— Благодаря, ще почакам Уилабел.

— Как? Отхвърляте тези покорни ръце? Мадам, един мъж има право да послужи на жена си. — Белите му зъби блеснаха в широка усмивка. — Обещавам да се държа като джентълмен.

Лиарин вдигна вежди недоверчиво.

— Ето един женен джентълмен, който се отнася сериозно към правата си.

— Естествено — подразни я той. — Че как иначе?

Тя се засмя.

— Не вярвам, че съм в безопасност, когато съм насаме с вас.

— Но, мадам! Би ли се нахвърлил един мъж върху собствената си съпруга?

— Ако е достатъчно отчаян... — отговори тя дръзко.

— Аз наистина съм отчаян — призна той откровено, — но трябва да ми имаш доверие. Ако успея да се въздържа, докато развързвам дрехата ти, ще ми повярваш ли, че се грижа само за здравето ти?

— Твърде съм уморена, за да споря с вас. — Тя отстъпваше, и то с много по-малка съпротива, отколкото го изискваше предпазливостта. Какво имаше в този мъж, че я правеше толкова отстъпчива? Той безспорно изглеждаше добре, но освен това притежаваше и една мъжка решителност, която особено много ѝ харесваше. — Помислете добре какво казвате, сър. Доверието играе голяма роля във всяко семейство.

Аштън се засмя и започна да дърпа връзките на роклята ѝ, но бързо стана сериозен, когато дрехата се разтвори и откри грозната рана. Той опъна малко кожата, за да я разгледа по-добре, което накара Лиарин да поеме рязко дъх.

— Спокойно, миличко — говореше ѝ нежно той. — Искам само да я видя. — Взе лампата и освети отблизо гърба на Лиарин. Раната започваше от лявото рамо и стигаше почти до кръста. Аштън си спомни надзирателката в лудницата с нейната пръчка, но тази резка бе

от нещо по-тежко. — Не е възможно да си получила това при падането от коня.

Мисълта, че някой нарочно я е наранил още преди сблъскването, обърка напълно Лиарин. Тя не можеше да си представи кой, как и защо би направил подобно нещо. Обърна се да сподели мислите си с Аштън и замря. Настроението му рязко се беше променило, загрижеността беше отстъпила под напора на страстно желание. Мускулите под загорялата от слънцето кожа се бяха напрегнали, ноздрите трептяха при всяко вдишване. Тя усети как силно се разтуптя сърцето ѝ, всичките ѝ сетива се бунтуваха. Страстта в погледа му разпалваше кръвта ѝ и вътрешно тя се почувства съвсем слаба. Страхуваше се, че той ще я докосне и тя ще му се отдаде, трепереща и покорна. Скоси от леглото и избяга зад паравана.

Мина дълъг, болезнен миг, преди Аштън да се овладее отново. Той попита:

— Да ти изпратя ли Уилабел?

— Не. Мисля, че сега нямам нужда от нея.

— Да продължа ли да ти помагам?

Тя се засмя нервно, свали презрамките на долната си риза и я смъкна надолу заедно с розовата рокля.

— Не мога да се преборя с чувството, че имате сърце на развратник, мистър Уингейт.

Аштън се усмихна.

— Точно това ми каза и преди три години.

— Значи поне здравият разум ми е останал.

Очите им се срещнаха над паравана.

— Във всеки случай хубостта ти е същата.

— Бихте ли ми донесли нощницата от креслото — помоли тя, за да отклони мислите му.

Аштън ѝ подаде дрехата над паравана. Докато чакаше Лиарин да излезе, той свали двуредното си сако, разкопча жилетката и ризата и хвърли връзката си на един стол. Когато тя, вече по нощница, тръгна към леглото, той не можеше да откъсне поглед от гъвкавите ѝ бедра. Лиарин усети близостта му и тялото ѝ се скова от напрежение. Аштън сложи ръка на рамото ѝ. Вълна от възбуда я заля, сърцето ѝ заби още по-силно.

Той я обърна към себе си и приближи лицето си към нейното. Зелените очи несигурно премигнаха, но после, малко преди устата му да докосне устните ѝ, клепките ѝ бавно се отпуснаха. Целувката започна като нежен въпрос, устните му галеха нежно нейните, но за секунди плахото пламъче лумна в буен огън. Желанието му я подлудяваше; тя вече не изпитваше нищо друго, освен копнеж за ласки. Ръката му се плъзна по-надолу, той я притисна към себе си, докато устата му като че ли я изпиваше. Тя се отпусна с въздишка, стори ѝ се, че телата им се сливат.

Едно почукване на вратата ги върна грубо в действителността. Аштън вдигна глава и измърмори някакво проклятие. Чуването се повтори, този път по-силно и настойчиво. Той се откъсна от Лиарин и отиде до прозореца. Откачи една кука и отвори широко крилото, за да поеме нощната прохлада и да дойде на себе си.

Лиарин също имаше нужда от малко време, за да си придаде поне външно спокоен вид.

— Да, моля. Кой е? — попита тя.

Един твърде познат глас отговори:

— Марелда Рус. Може ли да вляза?

Аштън прокара вбесен пръсти през косата си и промърмори:

— Някой ден ще счупя врата на тази жена.

— Секунда само, Марелда — помоли Лиарин и почака, докато Аштън с кимване на глава ѝ позволи да отвори вратата.

— Преди няколко дни забравих тук една книга — избърбори Марелда, като се промъкна покрай Лиарин. — Искане ми се да почета малко преди лягане. Помага ми да заспя. — Очите ѝ претърсиха набързо стаята, докато откриха това, за което беше дошла. — О, Аштън! — Тя успя да си придаде изненадан вид, въпреки че най-лошите ѝ опасения се бяха потвърдили. Очите ѝ станаха студени, но усмивката не слезе от устните ѝ. — Съжалявам, ако съм ви... попречила, мили мои.

Аштън посрещна погледа ѝ смръщен, но не каза нищо. Тя забеляза раздразнението му, затова продължи бързо:

— Само ще си взема романа. Трябва да е някъде тук, до креслото. — Тя прекоси стаята и взе книгата. Знаеше, че лежи на малката масичка до леглото на Лиарин. Все пак беше успяла да ги прекъсне.

— Ах, Аштън... — Марелда спря на вратата. — Мисля, че чух шум откъм обора, преди да се кача горе. Да пратя ли някого да види какво става? Или сам ще го сториш?

— Ще се погрижа за това — изръмжа Аштън, вече напълно вбесен.

— Да остана ли при Лиарин, докато се върнеш? — Марелда се усмихваше услужливо.

Лиарин отговори рязко:

— Не е необходимо, Марелда.

— Е, добре, лека нощ тогава и приятни сънища — изчурулика Марелда, докато затваряше вратата.

Скърцайки със зъби, Аштън грабна сакото си и го метна през рамо.

— Нарочно го направи!

Лиарин мислеше същото, но не искаше да подклажда още повече яда му.

— Надявам се, че с конете всичко е наред.

— Марелда си го е измислила — отговори Аштън. Лицето му се разведри, когато притегли Лиарин към себе си. — Цяла мъка е да те напусна.

— Би било мъка, ако останеш — прошепна тя. — Аз още не съм готова, Аштън. Върви, моля те, да нагледаш конете и ми остави време да размисля.

Леко почукване накара Аштън да вдигне глава от счетоводната книга. Почти в същия момент часовникът на писалището удари единадесет. Той стана и се протегна, за да раздвижи схванатия си гръб. След лъжливата тревога с конете преди малко каква ли неприятност му се готвеше сега? Отвори вратата неохотно.

Гледката надмина и най-лошите му опасения. На прага стоеше Марелда, облечена в лек отворен пенъор върху прозрачна нощница. Дрехата откриваше повече, отколкото скриваше. Беше само от една паяжина върху тялото ѝ. Косата ѝ падаше като тъмен водопад по раменете и когато се промъкна в стаята му, сладък, тежък аромат изпълни въздуха. Марелда затвори вратата, облегна се на нея с прелъстителка усмивка и изпъчи малките си гърди. В очите ѝ беше

изписана недвусмислена покана. След като той не откликна, тя се приближи бавно към него, докато го принуди да отстъпи, за да избегне допира.

— Мисля, че правиш грешка — каза той. Две дълбоки бръчки прорязаха челото му.

— Никаква грешка, Аштън! — Червените ѝ устни се разтвориха, докато смъкваше пенъора от раменете си. — Не мога повече да те дебна между брака ти и твоето заблуждение — каза тя театрално. — Дойдох да ти предложа себе си, за да знаеш какво мога да ти дам. Никоя друга жена няма да задоволи страстта ти така, както аз, която те познавам по-добре от всички. Увеличаш се по непознати, но те са само временни заблуждения. Все някога ще им се наситиш, но аз ще съм винаги тук, за да те обичам.

Той поклати глава, ядосан от упоритостта ѝ. Ако някога я беше ухажвал пламенно, все пак би разбрал нежеланието ѝ да се откаже от него.

— Съжалявам, Марелда. Аз не съм подходящият мъж за теб, а дори да бях, не съм свободен, за да приема предложението ти.

Но тя не мислеше да се откаже така лесно. Опита се да го омае с нежен, умоляващ глас:

— Ти си толкова свободен, колкото пожелаеш, Аштън, и аз съм дошла по собствена воля, за да ти се отдам. Знаеш, че ме обичаш. Защо се съпротивляваш тогава? Не е ли това по-силно от нас?

За момент Аштън се вгледа смаяно в нея, напълно неподготвен за аргументите ѝ. След това въздъхна дълбоко и се опита да смекчи думите си с почти сърдечна усмивка:

— Мамиш се, Марелда. Трябва да разбереш, че аз обичам жена си. — Усмивката му изчезна и той каза още веднъж, подчертавайки всяка дума: — Обичам Лиарин.

Най-после Марелда схвана смисъла и за няколко секунди у нея настъпи страшна промяна. Каdifената усмивка се превърна в гневно фучене. Тъмните ѝ очи пламнаха и тя се нахвърли със съскане върху му, като се опитваше да му издере лицето.

— Марелда, успокой се! — каза ѝ остро той, хвана я за китките и я задържа на разстояние от себе си, докато тя се извиваше бясно насам-натам. — Няма да стигнеш доникъде така.

От гърлото на Марелда се чу ръмжене, тя се отскубна, наведе се за пенъора, нахлузи ръкавите и завърза колана. Ружът и тушът на миглите ѝ контрастираха толкова рязко с бледия ѝ тен, че с изкривеното си от гняв лице, подобно на маска, заприлича на някоя евтина проститутка. С трескави, резки движения тя прокара ръка по косата си и обсипа Аштън с най-долни улични ругатни. Веждите му се вдигнаха развеселено.

— Мръсен негодник! През цялото време се разхождаш наоколо в тези проклети тесни панталони и поклащаш стегнатия си задник, докато се унижих дотам, че нахлух в спалнята ти! Положих безпомощно влюбеното си сърце в ръцете ти, а ти го разкъсваш на парчета и ми го хвърляш пред краката като изгнил плод; след това ми обръщаш гръб, самодоволен и надут, за да се наслаждаваш на гърдите на една съвсем чужда жена! — Тя сложи ръка на дръжката на вратата, отметна назад глава и избълва яростно: — Долен кучи син! Мръсник! Пфу! Мъже! Всички до един си оставате идиоти до последния си дъх!

Тя отвори рязко вратата и я блъсна отново след себе си. Малко по-късно затръшна и вратата на собствената си стая.

ПЕТА ГЛАВА

Марелда напусна Бел Шен със стремителността на лятна буря. След кратко сбогуване с двете възрастни дами, които бяха малко объркани от внезапното ѝ решение, тя се разпореди да натоварят големия ѝ куфар на каретата. Аштън се появи, за да я изпрати, но тя го удостои само с едно кратко кимване, не забеляза протегнатата му ръка и се качи вътре с помощта на кочияша. Когато колата замина, Аманда и Дженифър хвърлиха към Аштън любопитни погледи, но никой от двете не можа да си обясни широката усмивка, която озари лицето му.

Марелда все още кипеше от ярост. През целия път до Нечиз тя мърмореше мрачни проклетия с надеждата, че земята ще се разтвори и ще погълне господаря на Бел Шен и неговата избраница. Вестта за смъртта им би подсладила остатъка от дните ѝ. Марелда даде свещен обет да изиграе буен танц на гроба на малката повлекана. Беше страдала твърде много заради нея. Колко долно, колко нечестно беше всичко!

Събитията от предната вечер току изскачаха в съзнанието ѝ като изчадия на ада и разлютяваха още повече омразата ѝ. Не ѝ стигаше само да кълне двойката и да я хули, не, във въображението си тя ги разсъбличаше голи и ги просваше на масата за изтезания. Те трябваше да платят за всяко унижение, за всяка погубена надежда. Не се мина много и жаждата ѝ за отмъщение я накара да се замисли сериозно как да вгорчи живота на двамата, но за съжаление не ѝ идваше нищо наум. Правосъдието щеше да остане глухо за аргументите ѝ. Каквото и да направеше, накрая пак тя щеше да излезе глупачката. Страхуваше се да не се оплете в собствените си мрежи, затова реши да не мисли повече по този въпрос, поне засега. Малко по-късно ѝ хрумна как да си отмъсти и на двамата, без самата тя да пострада.

Каретата трополеше надолу по главната улица на Нечиз и мина покрай група мъже, които стояха на тротоара пред една кръчма и разговаряха. В първия миг Марелда не им обърна особено внимание, докато не откри сред тях Хоръс Тич. Той стоеше извън групата и се

надигаше на пръсти, за да вижда по-добре, но другите не се интересуваха от него. Марелда смяташе Тич по-скоро за някаква странна птица и често му се присмиваше зад гърба, но възхитените погледи, с които я проследяваше, не ѝ бяха убягнали. Реши, че може да го използва за планове си, без да му се отплаща с нещо повече от една благодарствена усмивка.

Тя размени няколко думи с кочияша и секунда по-късно затворената карета спря до тротоара. Наведе се от прозореца и размаха носната си кърпичка, за да привлече вниманието на дребния мъж.

— Мистър Тич! Мистър Тич!

Хоръс Тич се огледа и засия, като разбра кой го вика. Набързо се извини пред другарите си и припряно се заклатушка към каретата. Когато стигна до нея, просто се задушаваше от радост.

— Мила мис Рус! Безкрайно съм щастлив да ви видя!

В нейно лице сцената се беше лишила от един ярък талант. Коронният ѝ номер беше да се прави на превзета, срамежлива млада дама, за каквато се представи и в момента пред Тич. Естествено Хоръс можеше да бъде подмамен с едно не толкова прецизно изпълнение, но свенливите, сведени надолу очи и плахата усмивка му направиха неотразимо впечатление.

— Много сте галантен, мистър Тич. С вас една дама се чувства като нещо изключително.

— Но вие наистина сте изключителна, мис Рус — разпалено отвърна Тич.

— Ах, мистър Тич, винаги говорите такива мили неща. Човек трябва да внимава да не му се завърти главата от толкова ласкателства.

Хоръс се топеше от възторг.

— Не, не, това няма нищо общо с ласкателството! Вие сте най-пленителната жена в цял Нечиз! И най-красивата.

Марелда сведе отново поглед и се усмихна смутено.

— Страхувам се, че ако продължавате да говорите така, ще ме накарате да се изчервя, мистър Тич.

Хоръс изпъчи гърди, при което жилетката му застрашително се опъна. Никога преди това не беше успявал да накара някоя жена да се изчерви, дори и от яд, и мисълта, че беше постигнал такъв успех при пленителната Марелда Рус, даде мощен тласък на самочувствието му. Докато се наслаждаваше от триумфа си, той забеляза изведнъж, че

усмивка ѝ се смени със загриженост и че тя нервно мачка носната кърпичка в ръцете си. После се сети, че тя го беше извикала, и попита предпазливо:

— Хм... мога ли да ви помогна с нещо, мис Рус?

— О, мистър Тич, никога не бих се решила да ви досаждам...

— Моля ви, за мен ще бъде удоволствие.

— Е, щом сте сигурен, че не искам твърде много...

— Напълно сигурен съм, мис Рус! — извика Хоръс. — Каквото и да поискате, ще бъде изпълнено, стига да е по силите ми.

Марелда си даде вид, че се колебае, след това започна да лъже.

— Просто не знам към кого да се обърна. Знаете ли, чичо ми ще дойде на гости, а той има навика да пие вечер по един малък пунш, по здравословни причини, разбирате, нали?

— О, да, естествено.

Гласът ѝ звучеше сладко-сладко, когато продължи:

— От глупост съм забравила да изпратя слугите да вземат едно-две шишета за килера с провизии, а той пристига още тази вечер. Казвам ви, без мъж вкъщи, който да се грижи за такива дреболии, съм просто загубена. Шкафът за спиртни напитки е съвсем празен и ако не мога да предложа нещо на чичо, той ще остане ужасно разочарован от моето гостоприемство. Аз самата се страхувам да вляза в някоя кръчма. Една дама не може да се появи на такова място. А ако пратя кочияша, той трябва да остави каретата без надзор.

— О, моля ви! Позволете ми да свърша това за вас, мис Рус! — Хоръс лапна въдицата.

— Наистина ли ще го направите, мистър Тич? — Марелда развърза шнура на кесийката си; няколко монети звъннаха, когато започна да рови из нея. — Ако проявите още малко търпение, тук имам пари, сър.

Опиянен от възможността да помогне на тази привлекателна жена, Хоръс побърза да каже:

— Не искам да слушам нищо за пари, мис Рус. Моля ви, позволете ми да ви окажа тази услуга като джентълмен от старата школа. Това е най-малкото, което мога да направя.

Хоръс тръгна веднага. Клатушката се забързано като патица, която пресича замръзнало езеро. По пътя той реши, че би услужил по-

добре на прелестната млада дама, ако купи две или три бутилки, а не една.

Очите на Марелда придобиха алчен блясък, когато я връхлетя цял рояк мисли. Любовта ѝ към парите не беше заситена от малкото състояние, което ѝ остави баща ѝ, а тук се разкриваше златна мина, която досега незаслужено беше пренебрегнала. Семейство Тич притежаваше достатъчно пари, за да се забравят недостатъците на дребния младеж. А и Хоръс явно много искаше да изпълни всяко нейно желание. Тя беше така запленена от изгледите да увеличи богатството си, та ѝ се стори, че са изминали само секунди, когато вратата на кръчмата се отвори пак и Хоръс Тич заситни насам, понесъл голям чувал. Той дойде право при каретата, отвори с една ръка вратата и постави подаръците в краката на Марелда.

— Това ще стигне за няколко дни, мис Рус. — Той разтвори чувала, за да може тя да надникне вътре. — На вашия... ъ-ъ... чичо не бива да липсва нищо по време на посещението.

— О, мистър Тич, много съм ви задължена! Никога няма да успея да ви се отблагодаря! Не искате ли да седнете при мен в каретата? Да ви закарам донякъде?

— За мен би било удоволствие да пътувам с вас дори до края на света, мис Рус. — Той направи знак на някакъв негър, който седеше на капрата на една карета от другата страна на улицата, да кара след тях.

Хоръс се вмъкна във вътрешността на колата и седна срещу момичето. Все още се чувстваше малко неудобно в нейно присъствие.

Марелда посочи с кърпичката към мъжете отсреща, на които той беше обърнал гръб.

— Надявам се, че не съм ви откъснала от някой важен разговор с вашите приятели.

— Разговорът беше достатъчно важен, за да накара да се уплашат всеки мъж, всяка жена и всяко дете в Нечиз, ако знаеха истината — заяви Тич с многозначителен вид. — Трябва да се действа незабавно.

— Господи, звучи много страшно! — Марелда затрепка с мигли, за да прикрие любопитството си. — За какво говорите, мистър Тич?

— За онези луди, които са избягали от лудницата, естествено.

Изненадата на Марелда беше истинска.

— Избягали от лудницата?

— Нищо ли не сте чули за това? — Хоръс беше извънредно щастлив, че може да я осведоми. — Лудницата е изгоряла и в бъркотията неколцина от обитателите избягали. В този момент те обикалят наоколо и никой не може да каже на каква опасност сме изложени.

— Но кога е станало това?

— Същата вечер, когато всички очаквахме в Бел Шен завръщането на Аштън Уингейт.

Марелда се облегна назад и се загледа в Хоръс Тич, докато мислите ѝ бавно закръжиха около новината. Аштън беше казал, че Лиарин може да се е спасила от някоя горяща къща и виж ти, а сега става ясно, че по същото време лудницата е била в пламъци. Случайност ли беше това? Или щастлива възможност за нея? В мислите си тя злорадо потриваше ръце и едва не се изсмя на глас. Може би все пак щеше да си отмъсти, без да се излага на опасност. Тя се постара да добие загрижен вид, когато погледна дребния мъж насреща си и попита невинно:

— Мислите ли, че момичето, което Аштън докара вкъщи, може да е избягало от лудницата?

Рошавите вежди на Хоръс Тич се вдигнаха изненадано. Тази възможност въобще не му беше минала през ума.

— Защо не? Като си помисля всъщност...

— Аштън твърди, че тя била покойната му жена, която сега възкръснала, но кой би му повярвал на това? — Марелда виждаше как Хоръс кълве зърната, които му подхвърляше. — Как може да е жена му, когато всеки знае, че Лиарин Уингейт се е удавила преди три години?

— Но защо... защо Аштън ще твърди, че е жена му, ако в действителност не е?

Марелда намръщи загрижено чело, преди да отговори.

— Просто ми е неудобно, да го кажа, но вие знаете какъв става Аштън, като види някое хубаво лице. Ако тя наистина идва от лудницата и твърди, че не може да си спомни нищо... е, това е изключително удобно за него!

Хоръс потриваше брадичката си замислено. Думите на мис Рус може и да бяха верни, но той не би се решил никога да излезе срещу Аштън и да го обвини в лъжа.

— Бих казал, че тази жена си е намерила сигурно убежище.

Марелда беше слисана, че той не сграбчва с две ръце възможността, която му се предлагаше.

— Какво искате да кажете?

— Никой няма да се реши да се захване с Аштън Уингейт — отговори простишко той.

— Но момичето може да е избягало от лудницата! — Разочарована от липсата на смелост у него, тя му припомни собствените му думи. — Ние всички сме в голяма опасност!

— Страхувам се, че ще трябва да почакаме тя да направи нещо, преди да я измъкнем от Бел Шен.

— И какво да направи? — Марелда едва прикриваше растящото си раздражение. — Да убие някого?

— Или да го нарани! Трябва да е нещо наистина ужасно, за да се опълчим срещу Уингейт.

— Няма да мога да мигна нощем! — заяви Марелда, въпреки че всеки, който я познаваше, знаеше, че след няколко чаши пунш вече нищо не можеше да смути съня ѝ, та ако ще и цялата Мисисипи да излезе из бреговете си и да отнесе къщата. — Онази жена може да ме убие в леглото, а никой няма да си мръдне пръста да ме защити.

— Бих ви предложил с голямо удоволствие закрилата си, мис Рус — щедро обеща Хоръс. — Ако ще се чувствате по-сигурна, мога всеки ден... или... ъ-ъ... всяка вечер да идвам при вас, за да видя какво става.

— О, бихте ли направили това, Хоръс? — С топла усмивка тя сложи облечената с ръкавица ръка върху неговата. — Вие сте истински приятел.

Сега, когато Мъмфърд Хоръс Тич получи най-после известно поощрение, любовта му към Марелда Рус нарасна неимоверно. Той едва изчака да мине една седмица, за да не се сблъска с чичото, пък и да измисли подходящ претекст, за да почука на вратата ѝ. Прислужницата му отвори и го изгледа малко скептично, преди да го заведе в салона и да му каже да чака, докато уведоми господарката за посещението. Въпреки че часовникът показваше почти единадесет, Марелда, изглежда, още спеше. В усърдието да изпълни новите си задължения, Хоръс не бе забелязал, че тази дама има навика да става късно. Прислужницата му донесе кафе в сребърна кана и пръстите му забарабаниха нервно по ръба на порцелановата чинийка, докато

часовникът отмерваше секундите. Беше изпил вече две чаши от черната горчива течност, когато Марелда се появи най-сетне в салона, но чакането си заслужаваше, поне от негова гледна точка. По всичко личеше, че тя беше нахлузила първата попаднала ѝ рокля и тънката дреха така щедро разкриваше от бюста ѝ, че силното кафе се качи в главата му.

— Моля най-покорно за извинение, милостива госпожице — измънка Хоръс и скочи, при което за малко не изсипа горещата напитка в скута си. — Нямах намерение да смутя съня ви.

Марелда бавно прекоси помещението, сипа си чаша кафе, подслади го с няколко лъжички захар и прибави малко сметана. Чак тогава забеляза червеното като рак лице на Хоръс Тич. Очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите и да се търкулнат право в предизвикателното ѝ деколте. Тъй като той можеше всеки миг да получи сърдечен удар, тя му обърна уж случайно гръб, докато вдигаше чашата към устните си.

— Не се притеснявайте мистър Тич. Просто не мислех... ъ-ъ... че ще имам гост по това време. — Тя лениво погледна часовника. — Ако знаех, че ще се отбиете, за да видите как съм, щях да се подготвя по-добре. — Това си беше чиста лъжа, но тя не се смущаваше от нея; по-скоро се наслаждаваше на ефекта, който полуоблечената ѝ фигура оказваше върху дребния, закръглен мъж.

— Моля — промълви тя великодушно и посочи креслото, от което Хоръс беше скочил — седнете удобно. — Докато той седнаше, тя се настани на един стол срещу него и показа за момент долната част на крака си, преди да го скрие под роклята.

В главата на Хоръс цареше хаос от пищни гърди, морни тъмни очи и рубиненочервени устни, който го накара да се изпотн. Той опъна врат и го завъртя насам-натам, за да разхлаби връзката си, която внезапно му беше отесняла.

— Аз... ъ-ъ... мисля, че щом сега вече сме приятели, то... ъ-ъ... „мистър“ звучи... доста... официално. Може би... — Той не се осмели да изрази с думи предложението си и бе ужасно облекчен, когато дамата, изглежда, го разбра.

— Естествено. — Тя отпи една глътка, при което го погледна в очите над ръба на чашата. — Можете да ме наричате Марелда, а аз —

тя се наведе и го дари с една съблазнителна усмивка — ще ви наричам Мъмфърд.

Струваше му голямо усилие да откъсне поглед от деколтето ѝ и да я погледне в очите. Беше невероятно трудно да възрази на Марелда, защото не искаше в никакъв случай тя да остане с впечатлението, че нещо у нея не му харесва.

— Аз... ъ-ъ... — Потта се стичаше на вадички по лицето му. Той копнееше единствено за свеж, хладен въздух. — Моето... ъ-ъ... второ собствено име е Хоръс и аз...

— Но, миличък — тя сви сладко устни. — Мъмфърд ми харесва много повече или дори...

Хоръс се сви, сякаш очакваше да го ударят.

— ... Мъми!

— Аз... ъ-ъ... предпочитам да ми казват Хоръс. — Гласът му стана съвсем тих, когато си позволи да противоречи на една толкова привлекателна жена. — Майка ми и Сиси ме наричаха винаги Мъми, а момчетата... — Споменът за някои от подигравките беше доста болезнен за него. Той седеше изправен на ръба на креслото, беше вперил очи във върховете на обувките си и се опитваше да смени темата, без същевременно да разлее кафето от чашата, която държеше.

— Разбира се, скъпи! — Марелда остави настрана чашата си и се изправи. — Както желаете.

Хоръс се надигна с мъка, когато тя се приближи плътно до него. Сладкият лавандулов дъх на кожата ѝ замая сетивата му.

— Вече се убедихте, че тук всичко е наред и че не ме заплашва никаква опасност — рече тя с делови тон. После прокара ръка по хълбока си, за да опъне дрехата и от погледа ѝ не убягна как очите му проследиха движението ѝ. — Наистина стана късно, така че трябва да се погрижа за обяда. — Тя изобщо не закусваше, освен когато гостуваше в Бел Шен. Направо потръпваше, като си спомнеше в колко часа ставаха там. — Имате ли още нещо да ми кажете? Получихте ли някакви сведения за онази жена?

Марелда хвана ръката му и го поведе към вратата, като го докосваше уж случайно с бюста си.

— Сигурна съм, че е някоя от избягалите луди. Защо иначе ще пропуска същата вечер през гората, облечена само по нощница? Наистина е срамота, че никой не смее да поговори с Аштън за това.

Той поема голям риск, като я оставя да живее при себе си. Я си представете, че тя е запалила лудницата и сега само чака да запали и Бел Шен.

Хоръс Тич не помнеше как точно се озова отвън на верандата. Спомняше си само за сладки устни, извити в пленителна усмивка, преди вратата да ги скрие от погледа му, а мисълта за мекия бюст, който се притискаше до ръката му, го влудяваше и сърцето му биеше лудо. Постепенно на хладния въздух главата му се проясни и той забеляза, че държи шапка в ръка. Шапката явно беше негова, той си я сложи и тръгна към къщи. Трополенето на колела му напомни, че беше пристигнал с карета. Качи се в нея и се замисли дали да не поговори с Аштън Уингейт за момичето и какво можеше да се случи, ако не подходи умело към тази работа.

Хоръс не преставаше да оглежда проблема от всички страни, но тъкмо когато сметнеше, че е намерил подходяща тактика, фантазията му раждаше някаква сцена, в края на която Аштън Уингейт даваше воля на яростта си и погаждаше на него, Мъмфърд Хоръс Тич, всевъзможни номера. Мислите му все още бяха заети с този въпрос, когато каретата зави край един ъгъл, на който се бяха събрали неколцина мъже. Една високо изречена дума привлече вниманието му: „Лудница!“.

Хоръс почука веднага и заповяда на кочияша да спре. Слезе, приближи се и се заслуша любопитно. Един мъж на заменен от умора кон разказваше оживено:

— Да, намерили го в една от задните стаи с нож в гърба. Шерифът подозира, че е някой от надзирателите и че пожарът е запален нарочно, за да се прикрие убийството. Аз мисля, че някой от лудите го е пречукал, откраднал му е ключовете, драснал е клечката и е изчезнал.

Мъжете посрещнаха това описание с мърморене и коментари, а гласовете им ставаха все по-гневни. Докато се заслушваше, Хоръс разбра, че може би няма да е необходимо сам да се изправя срещу Аштън Уингейт, ако разкажеше на тези момчета онова, което знаеше.

Той се вгледа и установи, че повечето от мъжете бяха пияници и надничари, които само временно се захващаха за някоя работа, колкото да припечелят някоя пара за кръчмата. По дрехите им можеше да се познае лесно, че не принадлежат към имотното съсловие и сигурно

щяха да се отнесат с уважение към един богат човек. Тъй като се беше облякъл в най-хубавите си дрехи заради Марелда, Хоръс беше достатъчно издокаран, за да вземе акъла на бедните хорица. Елегантният му сив сюртук и подходящите панталони имаха райета с цвят на сини сливи, а брокатената жилетка беше на цветчета в същия син нюанс. Всичко това се допълваше от сиво-бялата бродирана копринена вратовръзка. В този си вид той би могъл да накара дори Аштън Уингейт да позелене от завист.

Хоръс се покашля, за да привлече вниманието на мъжете към себе си.

— Хора, я слушайте! Трябва да направим нещо, за да се защитим от тези луди, които обикалят наоколо. Тук вече никой не е сигурен в нищо, а жените ни рискуват живота си всеки път, когато отиват сами в Нечиз.

Мъжете закимаха и изръмжаха одобрително. След няколко секунди те отново насочиха цялото си внимание към Хоръс Тич. Той изпъчи гърди, забодя палци в джобовете на жилетката, и се впусна в темата. Забеляза, че някои го зяпаха с отворени уста, което никак не го учуди, защото го прие като израз на възхищение. Един от мъжете се наведе към съседа си и каза:

— Тоя не е никакъв мъж, щом още в ранни зори се е нагиздил в такива дрехи.

Хоръс се направи, че не е чул нищо. Мъжът потърка наболата си брада и продължи:

— Сигурно е пил цяла нощ, а след това се е забавлявал с някоя от флърците на Меги Котънмаут.

— Ние трябва да вземем тази работа в ръцете си — дереше се Хоръс. — Не само жените са в опасност. Известно е, че подобни хора често имат сила колкото петима или шестима мъже. Те са в състояние да разкъсат някой добър гражданин и данъкоплатец на парчета заради няколко цента в джоба му. — Той търсеше точните думи, които да възпламенят тълпата. — Казвам ви, крайно време е да се обединим и да заловим отново лудите, преди да са ни хванали за гушата.

Сред групата настъпи тишина, когато мъжете проумяха, че той наистина ги приканва да предприемат нещо. Междувременно се бяха присъединили още неколцина любопитни, някой пусна сред хората една стомна, та да разквасят жадните си гърла.

— Досега се предполагаше, че избягалите обитатели на лудницата са само мъже, но аз чух, че между тях имало и една жена. А същата нощ, когато изгоря лудницата, Аштън Уингейт е довел в къщата си едно ранено момиче, облечено с нощница и покрито от горе до долу с кал и синини. Ако се замисли човек, че между Бел Шен и лудницата има само няколко мили блатиста местност, не е трудно да си направи изводите, нали?

Някои от мъжете кимнаха в знак на съгласие.

— Изобщо не искам да мисля, какво би могла да направи лудата на бедните хора там или на двете стари дами, когато Аштън Уингейт тръгне на път и ги остави сами вкъщи. Може би ще запали пак някое малко пожарче.

Повечето не изпитваха особена симпатия към старите дами, още по-малко пък към едрият черен надзирател, който командваше там. Съвсем наскоро Аштън Уингейт им беше показал какво може да стане, ако някой посегне на имота му. Спомниха си, че веднъж той извика шерифа, за да прибере няколко мъже, които тръгнали на лов за миещи мечки. След няколко часа зад решетките те трябвало да му заплатят и кравата, която през нощта им заприличала на миеща мечка. Разправяха се истории как били наемани работници за Бел Шен и след това били принудени да бършат там рамо до рамо с робите. Всички знаеха, че при Аштън Уингейт не можеше да се изкара и една надница, без човек да се претрепе от работа. Всяка възможност да му се натрие носът трябваше да се използва, а тази изглеждаше далеч по-добра от много други. Кога щеше да им падне сгоден случай да опердашат Уингейт на собствената му веранда?

— Не бива да допускаме подобни неща — крещеше разгорещен Хоръс. — Тази луда може да убие десетина души, че и повече, ако не я приберат.

Разнесе се одобрителен рев и когато отново настъпи тишина, Хоръс продължи с тънкия си писклив глас:

— Наш свещен дълг е да направим улиците отново сигурни за нашите жени и деца.

— Прав е! — изрева някой.

Намесиха се и други.

— Кой знае пътя дотам? Имаме нужда от някой, който да ни води!

Хоръс не биваше в никакъв случай да оставя ентусиазмът им да спадне.

— Аз ще се заема с това! — извика той и още в същия миг осъзна грешката си. — Ще ви рисувам карта — поправи се бързо. Гласът му стана по-тих, когато добави: — Аз... ъ-ъ... бих отишъл сам, но нямам кон.

— Вземете моя! Имаме нужда от някой, който да ни показва пътя.

Хоръс изгледа ужасен ръката си, в която изведнъж се озоваха чифт юзди; вдигна очи, но собственикът на коня не се виждаше никъде. Кокалестата кранта на другия край на юздата коварно се втрени в Хоръс. Животното изглеждаше така, сякаш го е сътворил някой некадърник, който беше напъхал слепешката куп дълги остри кокали в една кафеникава, обрасла тук-там с козина животинска кожа. Тесните очи на крантата разкриваха неприкритото ѝ намерение да хвърли всеки, който прояви глупостта да се качи на гърба ѝ. Хоръс потръпна, когато си помисли какви болки изпита при последния си опит за езда. Тогава се беше закълел да не слиза никога от добре тапицираната седалка на каретата си.

— Аз... ъ-ъ... не мога... — мънкаше той хипнотизиран от злонамерения конски поглед. После с престорен прилив на смелост извика разтревожено: — Не знаем какво може да стори тази жена. Ще ни трябва...

— Ето! — Отнякъде през въздуха прелетя ръждива двуцевка и кацна в ръцете му. — Заредена е и е без предпазител — извика непознат глас. — Трябва да я държите внимателно като бебе, ясно ли е?

Огнестрелните оръжия спадаха към нещата, с които Хоръс никога не беше се спогаждал. Винаги, когато гръмнеха, някое място по тялото му започваше да кърви. Отначало баща му го обсипваше с подигравки, защото не можеше да стреля, след това се залови да го научи. Само час по-късно старият господин лежеше на една маса и оплакваше пробитата си шапка и повредените пешове на сюртука си, докато докторът се опитваше да извади сачмите от задните му части. Когато се пооправи, Тич-старши хвърли един як пердах на сина си и никога повече не заговори на тази тема.

— Да тръгваме тогава! — извика друг глас. — Да не губим повече време.

Мъжете вече се мятаха на конете, които внезапно изникнаха отнякъде. Хоръс също се видя на седлото, гушнал пушката в ръка. Почти веднага почувства силни болки по цялото тяло. Паникьосан се огледа за кочияша и каретата си. Забеляза мустакатия заместник-шериф, който го наблюдаваше от известно разстояние, като спокойно дъвчеше тютюна си, без да предприеме нищо, за да сложи край на това начинание. Доста мъже се покатериха в една голяма кола, към която се присъединиха и няколко по-малки талиги. Цялата тази кавалкада се събра зад дребното конте, покачено върху кокалестата кранта. Хоръс все още се оглеждаше за кочияша си и се закле да му отпори ушите по-късно. Но сега нямаше измъкване.

Някой шибна коня му и в следващия миг те потеглиха сред неописуема врява. Хоръс не спираше да се чуди как дори и най-невзрачната кранта успява така да разтърсва кокалите. Ъглите на устните му се кривяха в болезнени гримаси, докато задникът му се мяташе безмилостно нагоре-надолу по седлото. За да избегне тази мъка, той се опита да се изправи на стремената, но едва не излетя с главата напред през шията на коня. А когато уплашен притисна поздраво с крака тялото на животното, то изглежда сметна, че трябва да препусне още по-бързо. Той опъна с всички сили юздите, но сега пък крантата запристъпва вдървено, от което главата му взе да се тръска напред-назад при всяка крачка. Пътят до Бел Шен беше дълъг и Хоръс имаше чувството, че минава право през ада.

Под пръстите на Лиарин чембалото сякаш оживяваше. Тя беше възхитена, че умее да се справя с инструмента и след като двете дами се оттеглиха горе, се беше промъкнала в салона и се опитваше да разбере докъде се простира талантът ѝ. Сладките звуци бяха привлекли Аштън в салона веднага щом се беше върнал вкъщи.

Той седеше в едно кресло, пушеше дълга черна пура, гледаше как колелцата се издигат бавно към тавана и слушаше с упоение леката, игрива мелодия. Имаше чувството, че съдбата направо го глези. Не познаваше никоя друга жена, която така да го възбужда и да предизвиква толкова приятни чувства в душата му. Дори самото ѝ

присъствие изпълваше живота му с блаженство. И все пак той знаеше, че тя все още е една загадка и имаше да му разказва толкова много за това къде и как беше живяла през изминалите три години.

Приятната атмосфера беше нарушена от силно и настойчиво чукане по вратата. Лиарин престана да свири и се огледа, сякаш беше забравила, че отвъд салона има и друг свят. Когато Аштън извика: „Влез!“, в помещението се появи един от конярите с шапка в ръка. Хикъри обикновено никога не влизаше в къщата и Аштън веднага разбра, че нещо не е наред.

— Господарю! — изрече момчето задъхано и тревожно махна с ръка в посока към Нечиз. — Една тълпа мъже препускат по пътя и комай са намислили нещо лошо. — Той преглътна, замълча за момент, пое въздух и продължи: — Право насам идат, да знаете, щото наоколо няма друга къща.

Аштън размисли набързо и загаси пурата си в един пепелник.

— Да видим какво посрещане можем да им приготвим. Имаш ли още сила в краката?

— Да, сър. — Хикъри се ухили и кимна. — Аз бях горе на плевнята и ги видях, че идат. Докато стигнат дотук, ще вдигнат още една миля пушилка, може и повече.

— Джъд е долу на реката и сече гъсталака. Ще изтичаш при него и ще му кажеш да дойде веднага и да доведе със себе си всеки човек, с който разполага. Може да си имаме ядове. Хайде, Хикъри, тичай по-скоро.

Конярчето побърза навън. Лиарин беше станала от табуретката. Аштън видя колко е разтревожена. Отиде при нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Моля те, не се вълнувай, любима — каза той. — В града има няколко момчета, които понякога се напиват и след това яздят из околностите, за да видят къде могат пак да си изпросят боя. Знаем как да се оправяме с тях, без някой да пострада, така че продължавай спокойно да свириш. Музиката ти много ми харесва. Трябва да обсъдя още нещо с Уилабел, след това ще изляза на верандата.

Той целуна ръката ѝ, усмихна се успокояващо и излезе. Лиарин седна отново пред чембалото, но без Аштън помещението изглеждаше тъжно и тя скоро загуби желание да свири.

Колите и ездачите се приближаваха стремително към верандата, където ги очакваше Аштън Уингейт. Щом стигнаха до целта си, всеки от мъжете се опита да заеме най-добрата позиция. Губещ в тази бъркотия беше, разбира се, най-лошият ездач, в случая някой си Мъмфърд Хоръс Тич. Този дребен момък, когото, без да иска, се оказа водач на ордата, успя с голяма мъка да спре крантата си, преди да удари копита о първите стъпала на стълбата. Ужас разкриви лицето му. Той дишаше през стиснати зъби, изправяше се на стремената, за да смекчи болката и се опитваше отчаяно да освободи пушката си от оплетените юзди, при което цевите описваха лудешки кръгове. Настана малко объркване и спътниците на Тич се разпръснаха.

Накрая Хоръс успя да откачи затвора на пушката от примките на юздите и след бърз поглед наоколо установи, че съюзниците му са се оттеглили доста назад. Значи нему се падаше задачата да хвърли ръкавицата в лицето на мистър Уингейт. Тъй като всички очакваха той да вземе най-послед думата, Хоръс се изкашля и се поизправи, колкото можа, но без особен ефект — Аштън все така стърчеше доста над него. Господарят на Бел Шен явно се забавляваше, което още повече смачкваше самочувствието на Хоръс. Той отново се прокашля нервно, но колкото и да се мъчеше, не му идваше наум никаква свята дума, с която да започне.

Аштън Уингейт спаси положението, като вдигна очи към слънцето и след това се обърна към посетителя си:

— Добър ден, мистър Тич. — Той поздрави и другите с кратко кимване. — Господа, избрали сте си хубав ден за пикник.

М. Хоръс Тич се опита да изглежда с един-два сантиметра по-висок, преди да посегне към пушката, която заплашваше да му се изплъзне.

— Грешите, ако мислите, че ще разколебаете тези мъже с изтъркани приказки, сър.

Аштън повдигна вежди.

— Но вие ще ме отървете от заблудата ми, нали, мистър Тич, или се лъжа? Да започнем с това, какво търсите вие и приятелите ви в моя имот?

Пушката постепенно дотежа на Хоръс и той я местеше ту на едната, ту на другата страна.

— Точно това и ще направя, сър, и ви съветвам добре да ме чуете. Ние сме тук от името на гражданството в Нечиз и в целия окръг Дейвис.

— Тъй ли? — скептично попита Аштън.

— Хората в околността са изправени пред голямо изпитание. — Хоръс се потеше обилно и с удоволствие би си изтрил челото, ако ръцете му бяха заети. — Както вече знаете, по време на пожара от лудницата са избягали доста обитатели. Научихме от добре информиран източник, че вие сте забъркан в тази работа. — Той забеляза как погледът на младия плантатор едва забележимо се изостри, но продължи, окуражен от присъствието на групата зад гърба си. — Изглежда, вие сте дали подслон на една от тези луди.

Хоръс затаи дъх, очаквайки реакцията на Уингейт; все пак думите му бяха прозвучали доста силно. Но господарят на Бел Шен не трепна, само мускулите му леко изпъкнаха и Хоръс реши, че не е бил разбран добре.

— Искам да кажа, сър, че младата жена, която сте довели в къщата си неотдавна, вероятно е една от лудите.

Зад Хоръс се чу одобрителна глъчка, но Аштън само погледна още веднъж към слънцето, а после към часовника си.

Объркан от невъзмутимостта му, Хоръс подзе отново:

— Наистина, мистър Уингейт, не разбирам защо поемате такъв риск — да приберете в къщата си една луда! Ние сме длъжни да настояваме, тя да бъде предадена на властите. — Най-после успя да привлече вниманието на Аштън. Побърза да продължи: — Естествено само ако се установи недвусмислено коя е тя... разбирате, заради жените и децата наоколо.

Сега, когато искането беше изречено, останалите мъже се поотпуснаха малко. Вълна от одобрение мина през ездачите.

— Точно така!

— Добре го каза, Тич!

— Да бъде затворена веднага под ключ!

Странно, Аштън се държеше тъй, сякаш всичко това не го засягаше.

— Момчета, вие сте яздили дълго, а днес е страшна жегата. Едва ли е удоволствие да седите през цялото време на седлата. Защо не слезете и не си починете малко?

Мъжете се спогледаха мълчаливо. Някои от тях и без това вече се чудеха как да се измъкнат от тази история. Накрая кимнаха и слязоха долу.

М. Хоръс Тич беше най-щастлив от всички да стъпи на твърда земя. Нямаше място по тялото му, което да не го болеше и той се запита дали да не се върне до Нечиз пеша, вместо с жалката си кранта. Помъчи се на няколко пъти да прехвърли крак през седлото, но дългата пушка все му пречеше. Най-накрая седна точно върху нея и ако спусъкът не беше ръждясал, сигурно щеше да простреля собственото си бедро.

Реши да слезе, като държи пушката над главата си и като праметна крака си през седлото, внезапно се оказа с единия крак в лявото стреме, а с другия не можеше да достигне земята. Така с впримчен в стремето крак, той рискуваше да бъде влачен през целия път обратно до града.

Най-после един от придружителите му се смили и му се притече на помощ. Когато кракът му беше освободен, Хоръс се изправи с мъка, като използваше пушката вместо патерица. След като пооправи криволяво тоалета си, вдигна поглед към своя домакин и установи, че Аштън Уингейт го гледа почти със съчувствие.

— Сър, трябва да ви предупредя... — започна той гневно, но трябваше да прекъсне, за да изплюе праха от устата си. — Ние няма да се оставим да ни отпратите току-така. Бихме толкова път, за да се погрижим общината ни отново да е в безопасност.

Надничарите, които беше събрал около себе си, размахваха пушките и тоягите си, за да покажат, че напълно подкрепят думите му.

Аштън плъзна спокойно поглед над мъжете, след това извика на един слуга да донесе буре с прясна вода и стомна ром. Той изля с широк жест кафявата гледжосана стомна в бурето. После разбърка съдържанието с един черпак, поднесе го към устата си и отпи с наслада.

Скупчени, мъжете странно притихнаха и със завистливи очи следяха всяко движение. Сухите езици жадно облизваха напуканите устни, ноздрите се издуваха, за да поемат сладкия дъх на алкохола. Аштън свали черпака от устата си и изсипа мъчително бавно остатъка от течността в бурето.

— Пътят е дълъг и прахен — извика той. — Хайде, момчета, пийнете по глътка.

Въздишка на облекчение мина през тълпата, надигнаха се одобрителни викове. След това всички се юрнаха едновременно към бурето, настана боричкане и ръгане с лакти. Аштън отстъпи една крачка и се ухили, като гледаше от верандата как мъжете се блъскат в краката му.

Накрая и Хоръс се поддаде на изгарящата го жажда и вдигна пълния черпак. Почна да пие на лакоми глътки, преди да се сети защо бяха дошли в Бел Шен.

— Мистър Уингейт! Съгласен ли сте да ни предадете жената, за да я заведем при шерифа?

Бурето беше почти празно и хората отново се събраха зад своя предводител. Хоръс беше силно впечатлен от собствената си значимост. Прехвърляше пушката от едната си ръка в другата и се обръщаше непрестанно назад.

При други обстоятелства Аштън би сметнал това представление за ужасно комично, но сега само се усмихна студено. От известно време не чуваше чембалото и се надяваше, че Уилабел се е сетила да заведе Лиарин горе в стаята ѝ.

Хоръс Тич обърна отново кръглото си мърляво лице към него и се изкашля.

— Сега знаете защо сме тук, сър. Ако бъдете така добър да извикате момичето, ще се погрижа да не ви се случи нищо.

Аштън не отговори и изразът на лицето му остана непроменен, но очите на Хоръс се облешиха, когато предната врата се разтвори и Джъд Барнъм, исполинският чернокож надзирател на Бел Шен, се показва с два огромни пистолета на колана и с пушка в ръцете. На гърдите си носеше широк патрондаш с цяла дузина патрони за ужасните оръжия. Застана безмълвно с разкراчени крака, извади от джоба си шепа малки заострени парчета метал, които напъха в цевта на пушката. После я намеси отново в сгъвката на ръката си и погледна в очите дребния мъж начело на тълпата.

Присъстващите изтръпнаха при мисълта за кървавата баня, която можеше да предизвика подобно въоръжение. Стомасите им се свиха болезнено. Внезапно тази следобедна езда престана да им изглежда забавна.

— За съжаление вие сте жертва на недоразумение, господа — съобщи им бодро Аштън.

Хоръс понечи да каже нещо, но устата му беше пресъхнала, този път от страх. Беше чувал, че Аштън Уингейт не се церемони много с пияници и негодьяи, но не можеше да предположи, че ще се опълчи при такова надмощие.

— Това важи особено за вас, мистър Тич — каза Аштън.

— Защо? — заекна Хоръс.

— Дамата, за която така непочтително се изразихте, е моята жена и вие би трябвало да знаете, че нищо не може да ми бъде отнето със сила, особено когато то означава толкова много за мен.

— Ако е вашата жена, защо никога не сме я виждали? — попита отзад един брадат мъж с гнили зъби.

— Ако шерифът Добс иска да ми зададе някакви въпроси, готов съм с удоволствие да му отговоря, но на никого от вас не дължа обяснение.

— Как не! Шерифът сигурно му е приятел. Старият Харви няма да направи нищо, за да не си развали отношенията с Негова Светлост лорда. Трябва сами да си свършим работата, ако искаме справедливост.

Всеобщо одобрение последва тези думи.

— Да! Накрая ще излезе, че е същата луда, дето е убила пазача и може пак да убие някого. Нищо чудно да дойде и нашият ред.

— Точно така! Ако не я даде доброволно, сами ще си я вземем.

Като по команда мъжете се спуснаха към верандата. Джъд излезе крачка напред, изтегли един от пистолетите и насочи дулото към нападателите, които веднага отстъпиха.

— Не съм чул господарят Аштън да е канил някой от вас на хубавата, чиста веранда — каза той любезно. После се ухили, при което се показаха два реда прекрасни бели зъби. — Аз на ваше място много щях да внимавам, щото господарят може доста да се разсърди, ако го ядосат. Може да ми каже да гръмна главите на някои от вас. Разбрано?

— Май ти не разбираш нещо, черньо! Ще убиеш бял мъж и ще бъдеш обесен. Я помисли малко!

Усмивката на Джъд не трепна нито за миг.

— А на теб каква ти е ползата, че ще намажа въжето, като отдавна ще си заровен на шест стъпки в земята?

— Нахална чернилка! — извика един мръсен, неугледен мъж. — Държи се като лорд, мамка му...

— Много сме, ще ги надвием! — изрева друг.

— Миналата година пред очите ми двамата сами обърнаха магазина на стария Сол — обади се трети. — Я да пообмислим по-добре тая работа.

— Ето един добър съвет, джентълмени — се съгласи Аштън. — Не взимайте прибързано решение.

— Няма да ни уплашите, господарю Аштън — подигра му се един як мъжага. — Ще ви направим на кайма, вас и черните ви дяволи.

Аштън вдигна ръка и махна надясно и наляво.

— Я се покажете момчета, преди тези идиоти тук да си докарат белята.

Река от потни чернокожи мъже се изля от двете страни на къщата. Някои от тях носеха коси, други вили за сено или брадви, а някои бяха успели да се снабдят дори с пистолети или с други оръжия. По захилените им физиономии личеше, че се радваха на това, което предстоеше. От предната врата на къщата излезе Уилис, стиснал пушка, която напълно можеше да се мери с тази на мистър Тич.

Аштън се разхождаше бавно по верандата и оглеждаше лицата на неканените гости, придобили внезапно загрижен вид.

— Знаете, че не търпя натрапници в своя имот, още по-малко, ако са дошли тук да крадат или да рушат нещо, което ми принадлежи. Наричат ме корав човек, защото винаги изисквам незабавно обезщетение, колкото и малка да е щетата. Е, засега явно не мога да ви избеса, защото още не сте откраднали и не сте убили никого. Мога да наредя да ви наложат, както заслужавате, но нямам повече време да се занимавам с вас. Мисля, че една дълга, изпълнена с размисъл разходка до Нечиз ще ви бъде от полза.

Той се усмихна снизходително, хвърли поглед към Джъд и кимна. Чернокожият се ухили, вдигна пистолета и пушката към небето и натисна спусъците. Изстрелите процепиха въздуха, последвани от трясъка на всички оръжия в ръцете на Аштъновите мъже. Гърмежите стреснаха конете, а падащият дъжд от метал им подежда като рояк разлютени пчели. В следващия миг като че ли се отприщи адът. Подплашените животни се изправиха на задните си крака, хукнаха и зацвилиха диво.

После препуснаха в галоп и скоро изчезнаха зад голям облак прах. Току след тях по извития и заграден с дървета път се приближи друга група ездачи. Начело яздеше шерифът Добс, а между мъжете Аштън позна един, когото предпочиташе да не вижда в Бел Шен. Беше Питър Логън от лудницата. Аштън веднага съжали, че не беше накарал капитана на парахода да побърза.

Харви Добс насочи коня си към верандата, огледа тълпата и въоръжените чернокожи, като дъвчеше замислено един фас от пура. Сетне погледът му се насочи към облака прах в далечината. Накрая извади фасата от устата си, огледа го за момент и го хвърли под верандата.

— Трябваше да се сетя, че няма да имате нужда от помощ. — Харви удостои Аштън с крива усмивка, след това кимна към заместника си. — Фос видял суматохата в града, та решихме да проверим дали тук всичко е наред.

Мустакатият заместник-шериф вдигна рошавите си вежди, погледна Хоръс Тич и изплю голяма топка тютюн право в краката му. Водачът на останалата без коне шайка отскочи встрани.

— Виждате ли каква я свършихте! — развика се той, извади носната си кърпа и избърса върховете на ботушите си. Когато се наведе напред, пушката му се изплъзна и той по невнимание натисна спусъка. Двете дула се изпразниха с гръм в пръстта, а откатът на пушката беше толкова силен, че Хоръс загуби равновесие и се насади точно върху кафявата топка сдъвкан тютюн. За момент се възцари мълчание, докато шерифът пръв не започна да се киска, след това се разсмя силно и постепенно кикотът му зарази и останалите.

Шерифът Добс прекара ръка по устата си, сякаш искаше да изтрие смеха. После скочи от седлото и подкани Питър Логън също да слезе.

— Мистър Логън се съгласи да ме придружи и да изясни на място работата, за да не може повече никой идиот — той удостои Хоръс със смразяващ поглед, — да се появява тук и да ви създава ядове. Достатъчно е само да зърне момичето и всички слухове веднага да пресекнат. — Харви огледа мъжете, които бяха изслушали внимателно думите му и им заяви: — Мистър Логън е от болничното заведение. Той може да разпознае избягалата.

Аштън хвърли бегъл поглед към надзирателя.

— Жена ми не се чувстваше добре през последните дни. Не бих искал да се вълнува.

Веждите на Добс се вдигнаха рязко.

— Жена ви?

Аштън кимна сковано.

— Нямам сега желание за дълги обяснения, Харви, но тя наистина е Лиарин.

— А аз помислих... — започна Харви, но след това спря объркан. — Сигурен ли сте, Аштън?

— Да.

Тази едничка дума беше напълно достатъчна за шерифа, ала имаше и друга хора, с които трябваше да се съобрази.

— За да бъдете спокоен и занапред, би трябвало все пак да дадем възможност на мистър Логън да я види, Аштън. Било е извършено убийство и тези момчета може да си наумят отново да наминат, когато не сте вкъщи.

— Не бих желал сега да я подлагам на такова напрежение, Харви.

Предната врата се откря и Аштън се обърна. Сърцето му спря, когато съзря Лиарин. Уилабел стоеше зад нея и се опитваше да я задържи.

— Трябва да знам със сигурност — прошепна настойчиво Лиарин. Тя се освободи, отвори докрай вратата и излезе на светлината на залязващото слънце. Някои от побойниците поеха шумно дъх, защото тази, която се приближаваше към тримата мъже на верандата, приличаше на ангел. Аштън никога не беше я виждал по-пленителна, отколкото в този момент. Сресаната назад коса и бледосинята рокля с дантели по края образуваха мека и изящна рамка за крехката ѝ хубост. Нейната прелест накара присъстващите да се усъмнят в разума на Хоръс Тич, защото очевидно не ставаше дума за някоя душевноболна с див поглед. Това не беше побесняла луда. А само едно бледо, уплашено момиче.

Някои от смелите придружители на Хоръс си спомниха внезапно нещо за доброто поведение и свалиха бързо измачканите си шапки. Самият Хоръс също беше поразен и му се щеше да се извини пред младата жена, но се отказа, защото знаеше, че Марелда надали би одобрила това.

Лиарин се усмихна малко несигурно, когато застана до Аштън. Тя вдигна колебливо очи към лицето на шерифа, който беше поне една глава по-висок от нея.

— Искали сте да говорите с мен, сър — каза тихо тя.

Харви Добс се изкашля и хвърли кос поглед към Питър Логън, който се беше втренчил занемял в младата жена. Той бавно свали шапката си и се взря в Аштън, който го гледаше напрегнато. Мрачният му поглед, изглежда, накара пазача отново да дойде на себе си. Логън бързо се обърна към шерифа и поклати глава. След това се обърна към собственика на Бел Шен и повтори поклатането, но го допълни с усмивка и намигане.

Въпреки че поведението на надзирателя го ядоса и го накара да се замисли дали Логън въобще може да разпознае някого, Аштън почувства как го залива вълна на облекчение. Впрочем той никога не беше смятал Лиарин за избягала обитателка на лудницата, но все пак не биваше да се изключва възможността да е била затворена несправедливо там. Сега Питър Логън беше изяснил този въпрос и Лиарин бе въвн от опасност. Аштън сложи ръка на кръста ѝ и я представи.

— Това е жена ми Лиарин — заяви той гордо. — Скъпа, това е Харви Добс, мой приятел, а това — той посочи пазача — е Питър Логън, който заминава тази вечер с един от нашите параходи за Мемфис.

— Правилно ли чух, че сте от болничното заведение? — попита Лиарин и с това учуди всички.

— Да, мадам, вярно е — отговори Логън.

— Нямаше как да не чуя. Искам да кажа, гласовете бяха толкова силни... — Лиарин посочи към шайката побойници. — Чух достатъчно, за да разбера, че току-що съм била спасена от тази банда доблестни граждани. — Очите ѝ се спряха на Хоръс Тич, който сведе бързо поглед и от неудобство започна да тъпче от крак на крак. Смущението съвсем не намаля, когато тя продължи, обръщайки се към шерифа: — Сър, аз наистина не съм тази, която търсите, но бих искала да ви помоля да вземете присърце участието на тези клетки, нещастни хора, които са успели да избягат, и да не позволите да им изиграят такъв лош номер като на мен.

— Разбира се, мадам — отговори шерифът Добс с уважение. — Непременно ще го сторя.

— Относно убийството би трябвало да се помисли също дали не е извършено от някой външен човек. Или искате да обвините обитателите, без да бъдат изслушани?

— Не, мадам. — Твърдият тон на шерифа гарантираше, че това няма да се случи.

— Ще се доверя на думите ви и вярвам, че нищо лошо няма да сполети тези нещастници, докато вие отговаряте за правото и закона.

— Ще направя всичко, каквото мога, за да не ви разочаровам — увери я Добс с усмивка.

— Убедена съм в това. Но какво ще стане с тези хора тук? — Лиарин погледна към неканените посетители. — Те загубиха конете си и не виждам как ще се върнат в Нечиз. Дълго ли се ходи пеша дотам?

Аштън се поусмихна, когато мъжете се сетиха отново за съдбата си и започнаха да мърморят недоволно, но нито един не се реши да се оплаче на висок глас.

— Достатъчно дълго, за да имат време да обмислят някои неща, любима — рече той.

— Може би трябва да ги закараме обратно в града?

— Истинска светица, Бог да я благослови — извика един мъж. Стоящите наоколо обнадеждено се раздвижиха. Една кола би им свършила чудесна работа в тази жегата. Те очакваха със затаен дъх решението на Аштън.

Господарят на Бел Шен погледна Джъд и попита:

— Имаме ли кола, която е достатъчно голяма, за да побере всички тези хора?

Гигантът помисли за миг, след това разбра накъде бие господарят му и широко се ухили.

— Е, да, има една, ама тя е от обора. Няма да допадне на джентълмените тук.

— Всичко друго би било по-добро от вървенето пеша! — провикна се един пълен мъж от групата. Краката вече го боляха от продължителното стоене.

Аштън се обърна към Хикъри.

— Докарай тук колата от обора. Не можем да оставим мистър Тич да ходи пеша до Нечиз и да си съсипе новите обувки.

Скоро колата се появи иззад плевнята. Без съмнение беше достатъчно голяма, теглеха я чифт яки работни коне. Лиарин притисна парфюмираната си кърпичка към носа и устата си, защото от колата се разнасяше убийствена смрад на пресен тор. Големи буци бяха полепнали по вътрешните стени и покриваха пода. Облак лъскави мухи се носеше с бръмчене над возилото.

Хоръс Тич беше ужасен.

— Сериозно ли ни предлагате това отвратително нещо?

— За съжаление не съм в състояние да услужа с друга подходяща по големина кола, а вие сте довели доста хора — припомни му Аштън.

Шерифът Добс огледа недоволната сбирщина с широка усмивка.

— Чухте го, момчета. Време е да си ходите. И знайте, че следващия път няма да се отървете така леко. Тогава ще трябва да работите тук под ръководството на Джъд Барнъм, за да съберете сумата за гаранцията. — После развеселено се обърна към стопанина: — След няколко мили изобщо няма да забелязват, че колата вони, но Бог да е на помощ на околните, когато пристигнат.

— Това ще ги накара да се позамислят — рече Аштън.

Харви Добс отново стана сериозен.

— Някои от тези момчета не забравят така лесно, Аштън. Внимавайте добре в бъдеще къде ходите и с кого си имате работа. Понякога тези, които изглеждат най-безобидни, таят най-голяма омраза.

Аштън сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Ще внимавам, Харви. И благодаря.

— Няма защо. — Шерифът се обърна и се загледа след отдалечаващата се група.

Неколцина мъже, които бяха предпочели да ходят пеша, вече куцаха, а благородният Мъмфърд Хоръс Тич, който на идване гордо беше яздил начело, сега за срам беше последен в колоната. Едва по-късно съпротивата му се пречупи и той се остави да го изтеглят на колата.

ШЕСТА ГЛАВА

Тропотът на конете заглъхна бавно в далечината. Над къщата се възцари тишина, но Лиарин не можеше да се успокои. Тя се беше върнала в салона, за да може Аштън да размени на четири очи още няколко думи с приятелите си, преди шерифът и хората му да си тръгнат. Сега седеше напрегната на ръба на един стол и не спираше да трепери. Когато чу обвинението на Хоръс Тич и бандата му, почти ѝ беше прилошало от страх, че мъжете можеха да излязат прави и тя наистина да е избягала от лудницата.

От деня, в който се събуди от празнотата, не беше страдала така от загубата на паметта си, както в този миг. Струваше ѝ се, че стои пред някаква врата и знае, че решението на загадката може да бъде намерено от другата страна, но е неспособна да натисне дръжката, за да я отвори. Толкова искаше да знае откъде произхожда, кое е семейството ѝ, кои са били приятелите ѝ и какви събития я бяха довели до сблъсъка с каретата на Аштън.

Мистър Логън беше категоричен и въпросът като че ли се бе изяснил. Но преди това ѝ беше направило впечатление нещо странно. Въпреки че Аштън беше показал недвусмислено, че ще я защитава до смърт от бандата, не изглеждаше въодушевен от срещата с побелелия пазач. Сякаш и него го гризеше някакво съмнение.

Тя изтри треперещите си пръсти в полата и се загледа в скромната златна халка, докато внезапна болка зад челото не я накара да затвори очи. Разтри бавно слепоочията си с пръсти, опита се да изгони туптенето с масаж. Внезапно в съзнанието ѝ се появи една картина: ръжен с остър шип накрая, обхванат от една ръка. Желязната пръчка се вдигна и изсвистя надолу, после отново и отново, с жестока неумолимост. Внезапно на мястото на ръжена изникна разкривена маска, тя се превърна в мъжко лице, широко отворена уста и ужасени очи, които се врязваха дълбоко в душата ѝ. Тя се сви и заскимтя от страх, искаше да избяга от това ужасно видение, което не преставаше да я мъчи.

Скочи с приглушен вик, когато една ръка легна на рамото ѝ. Тя се стресна, искаше да се отскубне, но друга ръка обхвана талията ѝ и я притисна към широки гърди.

— Лиарин? — Аштън я разтърси леко, за да я върне в съзнание. — Лиарин, какво има?

Тя го гледаше изплашено и въртеше глава.

— Не знам, Аштън — заекна тя. — Една ужасна картина... Не ми дава покой. — Тя обърна лице, сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Виждам вдигната ръка и тя удря... удря постоянно! — Изхлипа силно, раменете ѝ се тресяха. — Питам се дали не съм сторила нещо ужасно. Може би трябваше да изпълниш желанието им. Може би аз съм тази, която търсят, а мистър Логън да е излъгал!

— Глупости! — Аштън я хвана за раменете и се взря в окъпаните от сълзи смарагдовозелени очи, като че искаше да я принуди да му вярва. — Като изключим загубата на паметта ти, иначе всичко е наред. Ти си претърпяла шок и не можеш да си спомниш. Да не искаш да превърнеш обвиненията на тези хора в свои спомени?

— Не — изстена тя. — Ти не разбираш. Това видение го имах още преди да дойдат тук мъжете днес следобед.

Аштън я привлече към себе си и докосна нежно челото ѝ с устни.

— Вероятно е само някакъв сън, който си сънувала някога и сега го взимаш на сериозно.

— Бих искала да ти повярвам. — Лиарин склони глава на гърдите му. Когато той я прегръщаше, чувството ѝ за сигурност ставаше реално и дълбоко в нея се пробуди мъчителен порив.

— Толкова бих желала да вярвам, че този кошмар никога не се е случвал. Аз... бих искала да съм твоя жена. Бих искала... бих искала да съм част от теб и семейството ти, да знам със сигурност, че мястото ми е тук, в тази къща. Просто трябва да знам истината!

Аштън взе лицето ѝ с две ръце.

— Тогава ми вярвай, Лиарин — настоя той шепнешком. — Приеми фактите така, както ти ги обясних. Не искам нищо друго. Ако знаеше само колко те обичам, нямаше да се страхуваш.

Бавно, предпазливо наведе уста към устните ѝ и я зацелува все по-силно и възбуждащо, докато страховете ѝ отстъпиха някъде в края на съзнанието ѝ. Игриво, но настойчиво успя да я накара да му отвърне. Заспалата жарава се разпали с нов огън. Ръцете ѝ се плъзнаха

нагоре по гърба му, а устните се поддадоха на пламенния му натиск. Беше като чудо, сякаш небето слизаше на земята. Те споделяха с наслада упоителния нектар, който могат да усетят само истински влюбените. Трополене на токове във фоайето ги откъсна един от друг.

Аштън вдигна глава и погледът в очите му почти я изгори с безмълвното си обещание. Пусна я нежно и излезе от стаята, като я остави там, възбудена и изпълнена с изгаряща страст. Тя не искаше да я види никой; прибра поли и изтича през трапезарията в коридора, където се сепна, смутена и зачервена, когато Аштън се спря на другия му край и се обърна. Струваше ѝ се, че погледът му я докосва навсякъде, че я разсъблича гола и навлиза в нея, в сърцевината на нейното същество. Смелостта на този поглед спря дъха ѝ и в очите му тя прочете, че правилно е изтълкувал състоянието ѝ.

Накрая той си тръгна. През оглушителните удари на сърцето си Лиарин чу бърбенето на двете стари дами, които тъкмо влизаха в салона, фоайето беше празно. Лиарин побягна, защото знаеше, че позволи ли му сега да я докосне, това би помело всякакво благоразумие.

Останала без дъх, тя изтича нагоре по стълбите и се скри в стаята си. Заклучи вратата и се сви на канапето, но не я изпускаше от поглед и наостряше уши, за да не пропусне случайно шума от ботушите му в коридора. Ето го! Той се приближи до вратата и замря. Чу се тихо почукване. Тя прехапа устни, когато то се повтори. Накрая се почука за трети път, топката на вратата се завъртя, после стъпките му се отдалечиха по коридора. Лиарин въздъхна от облекчение, но се почувства и някак разочарована.

От север нахлуха студени ветрове. Появиха се големи черни облаци и закриха и последната руменина на западния хоризонт. Започна да вали, отначало само ситни капки, които прочистиха въздуха от праха и донесоха прекрасен свеж мирис. След това вятърът се превърна в буря. Светкавици раздираха здрача и върху полята на Бел Шен се изля истински порой. Из стаите се разтичаха слуги да затворят прозорците и да разпалят огньовете, които бяха изгасени през деня. Лошото време предизвика весели разговори за съдбата на мистър Тич и бандата му. Всички бяха единомислени, че техният колар Хикъри има

достатъчно ум, за да намери някъде подслон, но как тайфата щеше да прекара вечерта в някоя плевня, без да се разкъса взаимно, никой не знаеше.

Уилабел помогна на младата си господарка да се преоблече за вечеря и въпреки че Лиарин би предпочела да се скрие в стаята си, накрая отстъпи пред милите грижи на чернокожата икономка. Не ѝ беше трудно да избере рокля, тъй като имаше една-единствена — смарагдовозелената. Беше много елегантен тоалет с открити рамене, дълбоко деколте и пристегнат корсаж, който повдигаше бюста. Всяка дама със скромността на Лиарин би се притеснявала от неговата предизвикателност, особено в присъствието на Аштън. Впрочем деколтето беше малко по-прибрано от това, с което Марелда се появяваше напоследък, но във всички случаи говореше за дързост и самочувствие.

Когато слезе по стълбите и чу тиха музика от салона, Лиарин се почувства малко по-спокойна. Докато Аштън беше зает с виолончелото си, щяха да ѝ бъдат спестени настоящите му нежности и пронизителните погледи. Нещо повече. Докато той се отдаваше на свиренето, тя щеше да има възможност да го наблюдава до насита.

Топлите пламъчета, които танцуваха над големите свещници, потапяха помещението в мека светлина. В камината гореше весел огън и създаваше приятна интимна атмосфера.

По нощното небе навън все още проблясваха светкавици, бурята бушуваше около къщата и брулеше дървета и храсти в градината. Аштън седеше с гръб към вратата.

Въпреки че го виждаше само отзад, Лиарин позна веднага, че е облечен както винаги безупречно. Той, изглежда, имаше вкус към елегантни и отлично ушити дрехи, както личеше сега от тъмносиния фрак без нито една гънка, обгръщащ изящно широките плещи и тънката талия. Естествено заслугата бе не само на шивача. Висок и строен като бог, с гъвкави движения, Аштън изглеждаше също така добре и в старите си панталони за езда, които носеше често денем.

Младата жена не искаше да го смуцава и стъпваше на пръсти, но Аштън мигом я усети и музиката секна. Той остави инструмента и пристъпи сякаш към нея. Запленен от красотата ѝ, погледът му се спря възхитено на закръгления ѝ бюст. Пое ръцете ѝ в своите и наведе глава, за да целуне устата ѝ с разтворени устни. Когато я докосна леко с език,

тялото ѝ се разтърси като от удар. Не беше очаквала такава волност в присъствието на възрастните дами. Освободи се притеснено от прегръдката му.

— Баба ти ще получи сърдечен удар — протестира тя задъхана.

Аштън се усмихна.

— Заради мен? Успокой се, тя не е тук.

— Не е тук? — Лиарин погледна към двете празни кресла, в които обикновено седяха дамите. — А къде е?

— Аманда и леля Дженифър са поканени на вечеря у съседите — сви рамене той. — Поканата важеше и за нас двамата, но аз помолих да ни извинят.

— Тогава... — Лиарин огледа загрижено салона, докато внезапно разбра. — Тогава значи сме сами?

— Да, ако не броим слугите. — Той повдигна развеселено дясната вежда. — Не си ли доволна, мила?

Лиарин кимна колебливо.

— Доста сте хитър, мистър Уингейт.

Аштън се засмя и я заведе до бюфета, където в светлината на свещите проблясваха кристалните гарафи. Наля шери в една чаша, прибави мъничко вода и ѝ я подаде.

— И защо да съм хитър?

Тя отпи една глътка и въздъхна дълбоко, преди да отговори:

— Мисля, че възнамеряваш да ме прелъстиш.

Зъбите му светнаха, когато ѝ се ухили наново.

— Мила моя, разликата между прелъстяване и изнасилване е в малката думичка „не“. Трябва само да я кажеш.

Лиарин не намери остроумен отговор. Беше започнала да употребява тази малка думичка спрямо Аштън с все по-голямо неудоволствие.

Погледът му се премести върху деколтето ѝ, той се наведе и я целуна по рамото.

— Мадам, тази вечер изглеждате особено съблазнително... истински сладкиш... — Езикът му докосна леко кожата ѝ, дъхът ѝ спря, пулсът ѝ затуптя бурно. Ярка руменина заля лицето ѝ. Развеселен, той наблюдаваше как баграта се разлива надолу по гърдите ѝ. — Само едно вкусане не е достатъчно — шепнеше той и се

навеждаше още по-дълбоко, за да я целуне там, където започваха примамливите ѝ гърди.

— Аштън!

Един клон удари стъклото на прозореца и Лиарин подскочи. Опита се да отблъсне Аштън с едната си ръка, като шепнеше настойчиво:

— Моля те... прислугата!

Развеселен, той се изправи и я целуна малко по-благоприлично по слепоочието. Ликуваше вътрешно, че тя го отблъсна само заради слугите.

— Ах, любима, така съм закадниял за теб, че едва се сдържам, дори и при толкова хора в къщата. Да можех да те взема с мен в Ню Орлиънс, в старата хотелска стая, където се любехме тогава, сам-сами в света.

Някъде из къщата се блъсна врата и Уилабел влезе с шумни стъпки в трапезарията.

— Леле боже, ако се усили още малко този вятър, направо ще събори къщата — изкудкудака икономката, клатейки глава. — Като нищо ще издуха мистър Тич право в Нечиз. Пък и дъждът тъкмо хубавичко ще го окъпе в оная кола. Да можех да го зърна само! Как пък му хрумна, че ще вземем да му предадем подарката! Ама вие хубаво го наредихте мистър Аштън. Само така, сър!

Тя се изкикоти отново, после погледна изящно подредената маса. Премести няколко прибора, завъртя се още веднъж и изчезна с доволно поклащане на главата. Секунда по-късно се появи Уилис, за да съобщи, че вечерята е готова. Аштън предложи ръка на жена си и я заведе до мястото, където Уилабел беше преместила приборите. Ръката му погали леко талията ѝ. Тя му хвърли въпросителен поглед, който очите му задържаха за един дълъг, сякаш безкраен миг.

Аштън не беше мъж, който оставя някоя възможност неизползвана. Устните му се притиснаха още веднъж в устата ѝ. Откъсна се, за да надникне в зеленикавите дълбини на очите ѝ. Лиарин се почувства като хипнотизирана, едва усещаше пръстите му, които се спускаха от шията ѝ през ключицата надолу. Устните ѝ се разтвориха и дишането ѝ се учести, когато устата му последва пътя на пръстите. Уж неволно той постави дясната си ръка на лявата ѝ гръд, но горещината, която пламна в главата ѝ при тази милувка, я накара да дойде отново

на себе си. Трепереща, тя се отдръпна от него и се отпусна на стола си. Когато той също седна, тя впи умолително очи в неговите. Устните ѝ не можеха да изрекат думите, които искаше да каже — настойчивата молба да се отнася по-предпазливо с чувствата ѝ. Да, тя искаше любов, но можеше ли всичко да стане толкова бързо? Как да различи истината от лъжата, когато не знаеше коя е?

Докато вечеряха, погледът на Аштън не се отделяше от нея. Постепенно шерито помогна на Лиарин да прогони колебанията си и тя започна да се наслаждава на интимната атмосфера, както и на нежните му докосвания, когато ръката му срещнеше нейната върху покривката.

Върнаха се отново в салона и Аштън затвори двукрилата врата след тях. Лиарин седна пред чембалото и се опита да изсвири по памет някои забравени мелодии. Аштън се наведе над нея, помагаше да си припомни отделни пасажии, но се беше съсредоточил главно върху голите ѝ рамене и закръглеността на гърдите ѝ. Когато плъзна показалеца си надолу по шията ѝ, тя се усмихна със сияещи очи и се потопи в омаята на близостта му. По едно време той стана да стъкне огъня, но щом посегна към ръжена, изведнъж нещо стана с младата жена. Пръстите ѝ замръзнаха над клавишите. Видението с железния прът, който се стоварва ожесточено върху главата на един мъж, изведнъж блесна пред нея и разруши хармонията на мига.

Аштън се обърна изненадан, когато мелодията секна с остър дисонанс. Видя паническият страх по лицето ѝ, хвърли ръжена и се спусна към нея. Знаеше добре какво я мъчи. Затова я грабна и я притисна в прегръдките си.

— Всичко е наред, миличко — мълвеше той. — Всичко вече е добре. Опитай се да не мислиш повече за това.

— Ръженът... — Лиарин трепереше в обятията му. — Виждам все една и съща картина: мъж, когото бият с железен прът. О, Аштън, няма ли да свърши това?

— Знаеш ли кой е мъжът? — попита Аштън. — Виждала ли си го някога преди?

— Всичко е много неясно. — По лицето ѝ се стичаха сълзи. — О, Аштън, толкова ме е страх! Не знам защо виждам постоянно тази картина. Може да е... може да е спомен за нещо, което съм направила. Сигурен ли си, че мистър Логън...

— Не, няма нищо общо с това — прекъсна я той. — Мъжът е бил прободен с нож, а и е бил великан, два пъти по-тежък от теб. Дори и с ръжен ти не би могла да му сториш нищо. Той щеше да ти избие острието, преди да се усетиш.

— Но белегът на гърба ми... ти каза, че изглежда, като че някой ме е бил. Може би...

Аштън я улови за раменете и я отдалечи от себе си. Заговори настойчиво:

— Питър Логън каза, че ти не си жената от лудницата, Лиарин! Приеми най-послед този факт. Ти не си жената от лудницата! Ти си Лиарин Уингейт, моята съпруга!

Естественият му авторитет като че поставяше нещата на местата им и тя постепенно преодоля страха си. Ако искаше да прекара останалата част от живота си с горе-долу ясен разсъдък, не биваше да се поддава на натрапчивите видения. Тя избърса сълзите от бузите си. Аштън отиде до бюфета и й наля чаша бренди.

— Ето, изпий това — каза той. — Ще ти подейства добре. — Той гледаше как Лиарин отпива предпазливо и се усмихна, когато тя изкриви лице с отвращение. Нежно побутна чашата към устните ѝ: — Всичкото, скъпа.

Лиарин се подчини с неудоволствие и изпи брендите на малки глътки. С последно потръпване подаде чашата на Аштън, докато усещаше, как топлината на алкохола се разлива в жилите ѝ. Аштън я притегли до канапето и я прегърна. Тя се сгуши в него, покорена от нежността му и най-послед започна да се отпуска. Седяха дълго, притиснати един до друг и се наслаждаваха на блажения миг, докато пламъците в камината трепнаха за последен път и угаснаха. Когато в стаята захладна, Аштън стана неохотно и хвърли няколко цепеници в жаравата. След това приклепна пред канапето, сложи ръка върху бедрото на Лиарин и попита:

— Сега по-добре ли си?

— Мисля, че да. — Смелостта на жеста му ѝ се видя странна, но и нежното докосване ѝ беше приятно. Бузите ѝ се зачервиха под изпитателния му поглед и тя отвърна объркано очи.

— До моята спалня има още една стая — каза той и зачака, докато тя го погледне отново. — Бих искал да спиш там тази нощ. — Лека усмивка придружи думите му. — Знам, че така изкушението ще

ме мъчи повече, но все пак бих искал да си до мене, макар и в другата стая... поне за момента. Сигурно вече си разбрала какво желая всъщност. Във всеки случай това не са отделните спални.

— Моля те, внимавай с мен, Аштън — прошепна тя с тъжна усмивка. — Ти ме привличаш толкова силно... Не съм сигурна, че ще мога да ти устоя.

Той вдигна изненадано вежди. Това признание го учуди.

— Мадам, знаете ли какъв подарък ми правите?

— Просто ти имам доверие — отвърна Лиарин с невинно изражение.

Той смръщи неволно чело, защото тази дума погребваше надеждите му.

— Хм. — Той се изправи и ѝ предложи ръка. — Елате, мадам, ще ви придружа до новата ви спалня, за да не се нахвърля още тук върху вас.

— Но ти каза, че доверието е от огромно значение за един брак.

Аштън я погледна със съмнение.

— Тази дума започна да ме преследва в последно време. Ще се опитам да променя представата ти за доверието, като те заведа отново в Ню Орлиънс. Ако и това не помогне, вече не знам какво да правя.

— Сериозно ли говориш? — попита тя. — Наистина ли ще заминеш с мен за Ню Орлиънс?

— Да — каза той. Идеята започваше да му харесва.

— Но ти току-що се върна оттам.

— Този път ще предприемем пътуването само за наше удоволствие, мадам — усмихнато я увери той.

Лиарин го изгледа скептично.

— И, разбира се, ще се опитате съвсем между другото да доведете до успешен край опитите си да ме прелъстите.

— Да, мадам, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Той я взе на ръце и нежно целуна трапчинката на шията ѝ, а тя се притисна към него и обви ръце около врата му. При това гърдите ѝ се опряха в тялото му. Изключително съблазнителна гледка, реши той и се отдаде на приятно съзерцание, докато я носеше към спалнята.

Блъсна с рамо вратата и пренесе сладкия си товар през прага, пресече с нея стаята, докато стигнаха банята, където я пусна да стъпи на пода.

— По-добре се съблечи тук, стаята още не е много топла. — Аштън посочи към един скрин, където лежеше купчина дрехи. — Помолих Уилабел да донесе някои неща.

Лиарин позна зелената си рокля и копринената нощница, и разбра, че поканата да премести спалнята си до неговата съвсем не е възникнала така спонтанно. Той явно е бил сигурен, че тя ще се съгласи. Изгледа го учудено и каза:

— Мисля, че все пак съм те подценявала.

Аштън се засмя.

— Знаех, че няма да имаш нищо против.

— Винаги ли си толкова сигурен в себе си? — попита тя.

— Въпрос на логика, мадам. Тук е много по-удобно...

— И отговаря чудесно на намеренията ти.

— Точно така — призна той откровено. Свали фрака, жилетката и шалчето и ги окачи на една дървена закачалка до вратата. После пое ръцете ѝ и ги поднесе до устните си. — Ще запаля огъня, докато се събличаш.

Вратата се затвори след него и Лиарин, останала за няколко секунди сама, се опита да дойде на себе си. Ставаше ѝ все по-ясно, че в негово присъствие почти не мислеше за съпротива. Той беше като силен магнит, който я привлича неудържимо. Трудно можеше да избяга от един толкова самоуверен мъж, след като жадуваше да се почувства нормална жена. Все повече ѝ харесваше да бъде омъжена за него. Разумно или не, тя копнееше за него телом и духом.

Каdifеният му халат висеше при останалите дрехи на закачалката и когато тя го докосна, от него я лъхна такава силна мъжка миризма, че ѝ омекнаха коленете. Пое дълбоко въздух, изненадана от странните си желания и се насили да мисли за друго. Съблече се. Копринената нощница се плъзна гъвкаво по голото ѝ тяло и тя отново се запита дали, ако се любят с Аштън, ще изпита удоволствие, или мечтите са далеч по-красиви от реалността.

Погледна се замечтано в огледалото. Очите му я бяха омаяли. В тях гореше някакъв огън, на който никоя жена не можеше да устои.

Лиарин поклати ядосано глава. Мислите ѝ пак бяха започнали да се реят не където трябва. Вместо да им дръпне юздите, тя ги беше оставила да препускат. Не беше логично да си представи как ще легне с него в леглото, докато все още ѝ изглеждаше толкова чужд. Защо се

поддаваше на подобни лекомислени блянове, когато би било по-разумно просто да държи Аштън на разстояние?

Тя завърза колана на зеления си кадифен халат и влезе в съседната стая. Босите ѝ стъпала потънаха в скъпия килим и тя се възхити на меките му пастелни тонове и на изисканата мебелировка наоколо. Будоарът предлагаше всичко, което можеше да си пожелае една жена; в сравнение с него предишната ѝ стая наистина бледнееше. Ако беше видяла по-рано тази спалня, никога не би се усъмнила в искреността на Аштън.

Когато Лиарин влезе в стаята, той се изправи. Младата жена тръгна към него, хвана го под ръка и каза усмихната:

— Стаята е прекрасна, Аштън, ти беше прав. Човек просто не може да се откаже от нея.

Вдигна се на пръсти, за да го целуне по бузата, но той бързо обърна глава и посрещна устните ѝ със своите. Страстта, с която я целуваше, я изгори като огън. Устата му се разтвори и тя докосна с език вътрешността ѝ, все още колебливо, но това го окуражи и той я притисна по-здраво към себе си. Прегръдката му стана по-силна, целувката — по-страстна. Разкъсвана между желанието и страха, тя трепереше в ръцете му. Почувства възбудата му да нараства. Разбра, че трябва незабавно да стори нещо, преди съпротивата ѝ да рухне.

— Имам нужда от време, Аштън — прошепна умолително тя, когато се отдръпна от него. — Моля те, дай ми време да намеря себе си.

Той се намръщи. Лиарин виждаше какви мъки му причинява, но не знаеше как да му помогне. Тя го последва до леглото, където той отгърна завивката ѝ. После се обърна отново към нея, въздъхна дълбоко и вдигна ръце, като че искаше да ги сложи на раменете ѝ. Тя почака да довърши жеста си, но той се извърна и простена:

— Тръгвам си.

— Моля те, Аштън... — Очите ѝ търсеха разбиране. — Не искаш ли да останеш и да поговориш с мен няколко минути?

— Мадам, или подценявате прелестите си, или пък надценявате волята ми. Изкушението е твърде силно за мен. Ако остана още само секунда тук, едно просто „не“ вече няма да е достатъчно. — Той пхна ръце в джобовете на панталоните си. Мускулите на лицето му изпъкнаха на възли. — Не мога вече да отговарям за въздържаността,

си. Моля те, Лиарин, бъди по-предпазлива. Върви и просто си легни в леглото, докато не съм загубил напълно разсъдъка си.

Лиарин не се реши да пренебрегне предупреждението му и се отказа дори да свали дрехата си, преди да се пъхне под завивката. Аштън се приближи отново към камината, хвърли още едно дърво, след това се втренчи замислено в червено-златистите пламъци. Тя наблюдаваше силуета му на фона на горящия огън и се учудваше колко скоро беше започнала да го желае. Някъде дълбоко в себе си знаеше с абсолютна сигурност, че бе изживяла моменти на най-съкровена близост с някой като него. Когато затвореше очи, можеше да си припомни почти осезаемо един мъж, който става гол от леглото ѝ и се отдалечава от нея. Бегло си спомняше ръста, широките плещи и тесния ханш, късата коса на леки вълни по бронзовия врат. Уилабел я беше убеждавала, че мъж като Аштън не се намира всеки ден и тя ѝ вярваше. Действително, ако можеха да се преценят положителните страни на един човек за толкова кратко време, той бе точно това, което ѝ трябваше, за да се радва на живот, изпълнен с любов и внимание.

— Аштън?

Той се обърна.

— Да? — Мълчанието ѝ го накара да се приближи до леглото. — Какво има, Лиарин?

Тя се помъчи да види израза на лицето му на светлината на огъня.

Знаеше, че рискува много в този момент, защото беше крайно уязвима. Да, можеше да бъде наранена дълбоко и все пак искаше той да я люби. Копнееше да почувства тялото му и да му се отдаде без задръжки. Тя отметна завивката:

— Мисля, че няма нужда да пътуваш с мен до Ню Орлиънс. Можеш да имаш всичко, което пожелаеш, сега, веднага.

Сърцето му лудо заби, дълго потисканото желание се възпламени. Откопча трескаво копчетата на ризата. След няколко секунди голите му плещи проблеснаха в светлината на огъня. Той седна на ръба на леглото, за да свали ботушите си. Лиарин се изправи на колене, измъкна се от кадифената дреха и се притисна към него. Допира на гърдите ѝ по гърба му го възбуди толкова много, че по слабините му се разля гореща, сладка болка. Това беше неговата Лиарин — топла, отдаваща се, истинска жена, способна да възпламени

всичко у него. Вторият ботуш изтрополи на пода, докато ръцете ѝ се плъзгаха по твърдата му гръд, потърсиха един белег и след това продължиха пътя си по изпъкналите мускули и окосмените гърди.

— Бързо! — прошепна тя в ухото му и го близна закачливо с върха на езика си.

Той се отпусна по гръб на леглото и посегна към нея. Притегли я надолу към себе си и я зацелува лудо, а ръцете му се плъзгаха по задничето ѝ, опипваха гърдите ѝ и накрая спряха до отвора на нощницата. Лиарин пое изненадано дъх, когато с едно дръпване той разкъса на две дрехата ѝ. Най-последно изгладнелите му очи можеха да се нагледат на пищните ѝ гърди. Устните му ги галеха. Полазиха я тръпки, нежният му огън почти спря дъха ѝ и накара сърцето ѝ да заби бурно. С още едно дръпване Аштън разкъса напълно нощницата и я захвърли в края на леглото. Очите му искряха. Със загадъчна усмивка Лиарин се изправи, хвана ръката му и го дръпна до себе си, докато застанаха на колене един срещу друг. Ръцете му се плъзнаха по хълбоците ѝ, а тя го целуваше нежно по врата и лицето. Твърдите пъпки на гърдите ѝ докосваха окосмената му гръд.

— Мисля, че съм влюбена в теб — прошепна тя. Пръстите ѝ си играеха с косите на врата му. — Желая те... О, Аштън, толкова те желая...

Той я сграбчи в ръце, устата му потърси нейната. Устните им се сляха със страстно нетърпение. Когато се откъснаха един от друг, в очите и на двамата имаше едно и също желание. С възхита Лиарин плъзна длани по гърдите на Аштън, след това по-надолу към колана на панталона и после по стройните, твърди бедра, докато той се разкопчаваше. Ръцете ѝ погалиха с леко докосване корема му, той пое дълбоко въздух и стисна зъби. Гореща кръв нахлу в слабините му, нервите му пламнаха.

Изправи се и смъкна панталона, след това застана гол пред нея. Видът му събуди у нея мъчително желание, тя протегна ръце. Той я прегърна, положи я нежно да легне, а ръцете и устните му се плъзнаха по копринената ѝ кожа със сигурността на мъж, който знае силата си. С изтънчено умение той дразнеше сетивата ѝ, а тя отговаряше с тихи, щастливи стонове. Възбудата ѝ нарастваше все повече, докато започна да трепери и да се извива. Той я взе с дълбок, горещ тласък. Буря от непрекъснати усещания я облада и я изпълни с безкрайна радост.

Тласъците му бяха нежни, изпълнени с копнеж, докато страстното желание ги накара да станат по-бързи и двамата се понесоха бурно към кулминацията. Тя се надигаше насреща му, отговаряше на коравите му удари със същата пламенност. Слети в едно, те се носеха все по-нагоре по вълните на своята страст, плуваха заедно през един проблясващ божествен свят, докато напуснаха орбитата му и се върнаха обратно на земята. С въздишка на задоволство отново сляха устни в заглъхващия топъл огън, който току-що ги беше поглъщал. Навън дъждът се лееше по стъклата на прозорците, но нито Лиарин, нито Аштън му обръщаха внимание, докато пиеха от сладкия нектар на задоволената страст.

Мъжката стая беше затъмнена срещу утринното слънце и само няколко лъча проникваха през кадифените завеси, спуснати над врати и прозорци. Лиарин се размърда и протегна ръка. Когато усети празното място до себе си, отвори очи и се изправи. В стаята беше тихо, никакъв шум не издаваше присъствието на Аштън наоколо. През нощта той я беше пренесъл в леглото си и с това веднъж завинаги беше сложил край на отделните спални. Стаята му бе подредена богато и изискано, преобладаваха пастелните тонове, тъмното дърво подчертаваше мъжката нотка. Фактът, че тук живееше нейният любим, накара Лиарин да вижда помещението в още по-приятна светлина.

Тя отметна косите от лицето си и се отпусна със замечтана въздишка на възглавницата. Спомените от изминалите часове щяха да ѝ запълнят времето, докато Аштън се върне при нея. Господарят на Бел Шен беше превзел и тялото, и душата ѝ със своя покоряващ чар. Сърцето ѝ му принадлежеше завинаги. Беше я омаял и сега тя си припомняше стройното му бронзово тяло, здравите мускули и стегнатия корем, излетите като от желязо бедра. Бузите ѝ пламнаха, когато прибави към тази картина малко по-интимни подробности. Лека усмивка заигра по устните ѝ, като си спомни как той всеки път оживяваше отново под ласката на търсецата ѝ ръка. И по-късно, когато я остави за миг, за да стъкне огъня, тя беше запленена от гъвкавата игра на мускулите по гърба му и от стегнатия мъжки задник.

Вратата на втората спалня се отвори. Лиарин разпозна тежките стъпки на Уилабел и понечи да стане, когато изведнъж се сети, че е гола. Грабна халата на Аштън от таблата на леглото и го нахлузи.

Уилабел отиде в банята, вратата се затвори след нея. Лиарин си отдъхна и се отпусна отново на леглото. Срамуваше се Уилабел да я види така, толкова скоро след като се беше клела да не се обвързва прибързано с Аштън. Но рано или късно ще трябва да обяви новото си положение на господарка на плантацията. Дори и в тази огромна къща не би могла да избегне за повече от час срещата с Уилабел.

Надойдоха и други прислужници и донесоха вода за къпане. Когато излязоха, на вратата леко се почука. Преди да отговори, Лиарин хвърли поглед в огледалото и установи, че косата ѝ е напълно разчорлена и предателска руменина покрива бузите и шията ѝ. Личеше си, че е прекарала нощта в прегръдките на мистър Уингейт и дума не можеше да става за благоприличие. Освен ако Уилабел не се покажеше много, много дискретна.

Лиарин реши да направи най-доброто в тази ситуация и смело отвори вратата. Икономката тъкмо подреждаше чисти кърпи и бельо. Тя си тананикаше тихичко под носа. Тя се обърна и поздрави господарката с обичайната си весела усмивка и бърбрене, така че Лиарин се почувства напълно непринудено. Уилабел явно не намираше присъствието ѝ в спалнята на господаря за нередно.

Малко по-късно, когато Лиарин се разтапяше от блаженство в топлата вана, долу във фойето се чу тропот на ботуши. Луела Мей изтича бързо по стълбите и почука на вратата на господарската спалня. Уилабел се измъкна веднага от покоите и остави младата жена сама.

Аштън влезе в стаята си и чу тананикане от банята. Той облегна рамо на вратата и загледа с удоволствие голата красавица във ваната. Беше се появил точно навреме. Дамата на сърцето му се къпеше и от проникващата през прозореца утринна светлина кожата ѝ с цвят на слонова кост блестеше като коприна. Приличаше на нимфа, къпеща се в някое скрито горско езеро.

Най-после Лиарин вдигна глава; беше почувствала присъствието на друг човек и помисли, че е Уилабел. Когато вместо нея видя Аштън да стои в рамката на вратата, тя се стресна. Още не беше свикнала дръзки мъжки очи да гледат тялото ѝ и се изчерви до пъпките на гърдите си.

— Добро утро, любима. Изглеждаш вълшебно!

Той носеше панталон за езда, ботуши и бяла риза с широки ръкави. Лиарин се изчерви още по-силно, защото в това облекло той

изглеждаше още по-самоуверен, което я накара да почувства по-силно собствената си голота. За да прикрие неловкостта си, тя попита:

— Беше ли вече на езда?

— Да, ходих да видя дали всичко е наред с работата по изкореняването долу край реката — отговори той, като наблюдаваше поточетата сапунена пяна, които се стичаха от гърдите ѝ. — Смятам да те заведа днес в Нечиз, за да си избереш нови рокли за пътуването ни до Ню Орлиънс.

— Мислех, че сега няма...

— Напротив, любима — Аштън пристъпи към ваната и седна на стола до нея. Взе гъбата и започна да ѝ мие гърба, като бавно движеше ръката си от долу нагоре. — Ню Орлиънс може би ще ти помогне да си възвърнеш паметта. Освен това имаме нужда от време да свикнем отново един с друг. И къде е най-добре да стане това, ако не там, където е започнало?

Лиарин наклони глава настрана и въздъхна от удоволствие, когато пръстите му започнаха да масажират гърба и раменете ѝ.

— Хубаво ли е? — попита тихо той.

— О, да, много! — Тя забрави стеснителността си и се наведе напред, за да посрещне ръцете му. Той започна да я разтрива по-силно и след това се захвана с гърдите ѝ. Сърцето ѝ заби по-бързо. С премрежен поглед потърси очите му. Той се наведе, ухапа меката част на ухото ѝ, отмахна настрана косата, която падаше по раменете ѝ като мокър водопад и покри шията ѝ с нежни целувки. Ръцете му се движеха насам-натам между гърдите ѝ, после се плъзнаха във ваната и извадиха бялото ѝ тяло на коленете му. Дрехите му се намокриха, но двамата не обърнаха внимание, те имаха очи само един за друг, останалият свят вече не съществуваше за тях.

Когато Лиарин застана горе на стълбите, Аштън отново се почувства зашеметен от вида ѝ. Тя беше избрала за разходката една от роклите, ушити за нея в Нечиз; изглеждаше очарователно. Още при първата им среща той беше разбрал, че тя по всичко отговаря на представата му за привлекателна жена. Споменът за нея не го беше напускал през последните три години, но когато я видя пред себе си от плът и кръв, разбра, че от очите му беше убягнал истинският мащаб на красотата ѝ. Или може би разумът му си правеше шега с него, защото

сега тя му се виждаше още по-хубава, отколкото беше образът в паметта му.

Аштън се усмихна и ѝ махна. Докато тя плавно слизаше по стълбите, той попиваше всяка възхитителна подробност. Роклята с корсаж от синьо-зелена тафта и широка бяла пола от същата материя открояваше почти съвършената ѝ красота. Колосана къдрава яка обгръщаше шията ѝ. Ръкавите бяха бухнали горе, а надолу прилепваха плътно по ръката. Синьо-зелената шапчица беше обточена с дантела. Белотата на шията дръзко се подчертаваше от кадифена панделка със същия цвят.

— Мадам, русалките от приказките биха позеленели от завист при вида ви — театрално издекламира Аштън.

Лиарин се изсмя и обвини шията му, а той я сграбчи през кръста и я вдигна от стълбата. Целуна я пламенно във въздуха, а тя му отвърна с цялата си страст. Той въздъхна и я пусна бавно на пода.

— Внимавай, ако продължаваш да ме възбуждаш така, ще те заведа право в леглото.

Тя му се усмихна прелъстително и пъкна ръце под жакета му.

— Все още не е късно да го направиш.

— Това е най-голямото ми желание — намигна ѝ той в отговор, — но трябва да ти купя нова нощница. Не го забравяй. Имаме нужда от солиден запас за нощите, които ни предстоят.

— Сега разбирам защо Марелда ме мрази така — прошепна тя в ухото му. — Наистина е голямо удоволствие да се люби човек с тебе.

Аштън я погледна скептично, докато прекосяваха фойето.

— Марелда не би могла да даде такава преценка, защото никога не съм бил в леглото с нея.

Лиарин притисна здраво ръката му и се усмихна:

— Много, много се радвам за това.

Хайръм чакаше до отворената врата на каретата. Когато младите излязоха от дома, той смъкна шапката от главата си и се ухили до уши.

— Леле, леле, такава хубава двойка градът отдавна не е виждал.

— Благодаря, Хайръм — отговори развеселена Лиарин. — Мистър Уингейт е много представителен мъж, нали?

— Да, мадам — отговори кочияшът. — Ама далеч не е толкова хубав като вас.

С ясен като камбанка смях Лиарин пое ръката на мъжа си и се качи в каретата. Плъзна се по кожената седалка и прибра поли, така че да има място за него. Той преметна лявата си ръка зад гърба ѝ и тя да се сгуши плътно до него.

— Обичам те — прошепна ѝ той.

Лиарин срещна нежния му поглед с мека усмивка.

— Това чувство е напълно взаимно, сър.

Каретата пое по обичайния маршрут за Нечиз, но за Аштън това пътуване беше съвсем ново изживяване. За пръв път от много месеци насам той се чувстваше напълно спокоен и уравновесен. Нощта беше донесла на тялото и сетивата му дългоочакваното освобождение. Но истинската причина за задоволството се дължеше на личността, която се притискаше така предано до него.

Лиарин махна едно влакънце от панталона му и използва случая да погали мускулестите му бедра. Аштън се засмя. Той се наведе над устните ѝ и останалата част от пътуването мина по най-приятния начин, докато Хайръм не спря колата пред шивашкото ателие.

Аштън помогна на младата си жена да слезе на тротоара, обясни на Хайръм колко време ще се забавят и обвил с ръка талията ѝ, я придружи в магазина. Мис Гъртруд забърза насреща им откъм задните помещения, като надничаеше над топовете плат, разхвърляни навред по масите. Когато видя кой беше влязъл, тромавата жена с лице на папагал, вдигна ръце към небето:

— О, мистър Уингейт, бях толкова любопитна да се запозная със съпругата ви! — изчурулика тя.

Той представи двете дами една на друга и мис Гъртруд огледа Лиарин от шапчицата до кожените пантофки през своите тесни очилца, кацнали на тънкия ѝ клонест нос. След това се усмихна и кимна одобрително:

— Баба ви беше тук вчера сутринта, мистър Уингейт и говори с такова възхищение за жена ви, че чак ми се стори прекалено, но сега виждам със собствените си очи, че всяка дума отговаря на истината. — Тя взе ръката на Лиарин и я потупа приятелски. — Щом дамите ви видят в моите тоалети, ще щурмуват магазина ми, за да ги облека също като вас. Не че не мога да правя чудеса, мисис Уингейт, но дори и аз не съм в състояние да накарам някого да изглежда като вас. Вие сте толкова очарователна, че предчувствам големи неприятности.

Лиарин се засмя на необикновения комплимент и рече:

— Значи ли това, че отказвате да ми пробвате?

Мис Гъртруд се изпъна рязко и се втренчи в Лиарин с престорен ужас.

— Какво?! Та да ви облича някой друг? Мила моя, това е смешно! Никой, освен мен не може да се справи. — Устата ѝ се изви в крива усмивка. — Естествено, че ще се юрнат към магазина ми и ще се пукнат от завист, но не берете грижа, аз ще се оправя с тях.

Да, наистина щяха да се пукнат от завист, мис Гъртруд не се съмняваше в това. От доста време се носеха слухове за хубавия Аштън Уингейт и младите красавици, които се надпреварваха за благосклонността му. Най-упорита между тях беше Марелда Рус. При честите си посещения в магазина на мис Гъртруд, тя не преставаше да се хвали колко я обожавал Уингейт. Прибързаната му сватба я беше смутила малко, но тя бързо ѝ намери обяснение: Аштън е бил принуден да се ожени от някой разгневен баща. На въпроса, кой би могъл да упражни натиск върху мистър Уингейт, Марелда Рус отговори само с повдигане на рамене. О, Аштън е обезчестил в пияно състояние някоя жена и после е бил принуден, все така пиян, да поправи стореното. Мис Гъртруд реши, че ако това е вярно, Уингейт е имал невероятен късмет да открие слепешката това съкровище с несравнима красота.

Модистката ги поведе към задната част на магазина. Лиарин се повдигна на пръсти и прошепна на Аштън:

— Мисля, че мис Гъртруд повтаря пред всичките си клиентки един и същ комплимент.

Аштън се усмихна и притисна талията ѝ.

— Мис Гъртруд е известна с това, че понякога може да бъде пряма до грубост, а и не виждам защо ще те ласкае напразно. Ако още не знаеш, ти наистина си много приятна гледка.

Не му беше убягнало, че и други мъже гледаха жена му с нескрито възхищение. Така стана и в близкия ресторант, където се отбиха да обядват. Беше вече късно и неколцината посетители се губеха из салона за хранене. Аштън срещна приятели, които искаха непременно да бъдат представени на Лиарин, а след това го потупваха по рамото и му пожелаваха всичко хубаво. Непознатите я зяпаха съвсем открито. Аштън срещаше погледите им с предизвикателно

вдигнати вежди, докато те не се откажеха. Той заведе младата си жена до една маса в дъното на залата, където можеше спокойно да се наслаждава на това, което не искаше да дели с други. Но дори и тук забеляза, че собственикът на ресторанта, един слаб кокалест мъж, я гледа с натрапчиво любопитство.

— Извинете, мадам, но правилно ли чух, че мистър Уингейт ви представи току-що като своя жена?

Лиарин кимна колебливо.

— Да.

Собственикът се почеса по главата, явно объркан.

— Тогава трябва да съм се заблудил. Мислех, че може би сте дамата, която мистър Синклер търси.

— Мистър Синклер? — попита Лиарин.

— Да, милостива госпожо, мистър Синклер каза, че жена му била отвлечена и доведена тук от похитителя си, но щом сте съпруга на мистър Уингейт, явно не бихте могли да бъдете и другата, нали така?

— Не познавам никакъв мистър Синклер — промълви тихо Лиарин, но видимо се разстрои. — Защо помислихте, че може да съм жената, която търси?

— О, тя беше веднъж тук и аз я видях, макар, за съжаление, твърде отдалеч. Тя беше изключително красива жена, също като вас. Отначало мислех, че мъжът, който я придружаваше, е кочияшът ѝ, защото караше конете, но след това взе стая непосредствено до нейната. Те почти не излизаха. Дамата, изглежда, страшно се вълнуваше от нещо, но така и не ми се удаде да говоря с нея или да я видя отблизо. Каквото и да е имало, тая работа не беше много чиста, защото и двамата се държаха доста нервно. Онзи не беше нищо особено. Мистър Синклер е много по-представителен. Както и да е, когато се появи тук, другият мъж изчезна и взе жената със себе си, така поне мисля. Мистър Синклер ги търсеше известно време, но след това се отказа, натовари куфарите на жена си в каретата, нае един човек да я кара и си замина обратно. Оттогава е идвал още един-два пъти, но не е тукашен, пък и не приказва много.

— Кога се случи всичко това? — попита Аштън.

Собственикът потри небръснатата си брадичка и се замисли за момент.

— Ако не се лъжа, малко преди да изгори лудницата. — Той премисли още веднъж и кимна решително. — Да, горе-долу тогава.

Лиарин почувства нервна тръпка в стомаха си. Макар да си повтаряше непрекъснато, че човекът я бърка с някого и че тя е Лиарин Уингейт и никоя друга, изведнъж я нападнаха съмнения. Ако не си приличаше поразително с онази жена, защо я беше заговорил собственикът? От друга страна, портретът в Бел Шен показваше, че тя без съмнение е съпругата на Аштън. Лиарин се вкопчи в тази мисъл и доброто ѝ настроение постепенно се възвърна. Аштън, който не я изпускаше из очи, забеляза с облекчение това.

След обяда излязоха да се поразходят. Пред един обрасъл с дива лоза свод Лиарин задържа Аштън, обгърна с мамеща усмивка врата му и притегли главата му за целувка. Той с радост поде играта и мигът продължи дълго.

Изведнъж някой ахна от изненада. Влюбените се откъснаха бързо един от друг и забелязаха висок мъж с пясъчен цвят на косата, който ги гледаше слисано. Той стоеше като парализиран и очите му шареха между Лиарин и Аштън. Младата жена хвана полите си и избяга смутено, а Аштън я последва засмян, като промърмори някакво извинение. На главната улица викнаха на Хайръм да докара каретата и седнали вътре, със смях одумваха смаяния, добре облечен непознат.

Човекът още стоеше под свода, когато малко по-късно се зададе Хоръс Тич с Марелда Рус под ръка. Марелда беше видяла тръгването на семейство Уингейт и каза на Хоръс:

— Просто не разбирам как успя тази жена да убеди Аштън, че е Лиарин Уингейт, след като твърдеше в същото време, че била загубила паметта си. Уж нито знаела коя е, нито откъде е. Аз все още смятам, че е от лудницата.

— Но, съкровище, мистър Логън се закле, че не я е виждал никога преди това — престраши се да възрази Хоръс.

— Като се има предвид всичко, което Аштън прави за този човек, чудно ли е, че мистър Логън е казал това, само за да не обиди благодетеля си? Трябваше да настояваш да я арестуват заради убийството на пазача, а ти се остави Аштън да те направи на глупак.

Хоръс сви юмруци и промърмори:

— Никога няма да му го простя и ти се кълна, че ще си отмъстя един ден.

— Най-добре вземи цяла армия със себе си следващия път, когато излезеш срещу Аштън Уингейт — посъветва го сухо Марелда. — Изглежда, че в такива ситуации той винаги печели.

Погледът на Марелда падна върху високия непознат и очите ѝ заблестяха възхитено. Въпреки че мъжът явно бе по-млад и по-едър от Аштън, имаше нещо, което ѝ напомняше за него. От кройката и плата на дрехите му не бе трудно да се заключи, че е състоятелен, но и без това допълнително предимство за Марелда той бе доста по-привлекателен от Хоръс Тич.

Високият мъж докосна периферията на шапката си, но старателно подстриганите му мустаци дори не трепнаха, когато Марелда му отправи съблазнителна усмивка.

Жалко, помисли си тя, разочарована от неговото безразличие. Какъв ли важен проблем тегнеше на плещите му, та почти не я забеляза? Обикновено мъжете отговаряха далеч по-възторжено на кокетната ѝ усмивка и сладната нега в погледа ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Ню Орлиънс, вратата към Мисисипи, сияйната перла на делтата! Град, еднакво обичан от светци и от грешници. Царство на лениви дни и мамещи нощи, рай, в който всеки може да потърси и да намери щастието си. Убежище за авантюристи и мечтатели, извор на приказни удоволствия, започнати в тъмните часове на нощта и подхранвани от топлото слънце. Елдорадо, в което времето тече така неусетно, както калните води на голямата река, по чийто бряг градът се е разпрострял като полумесец.

От момента, в който Лиарин и Аштън напуснаха кораба, градът се превърна в едно приключение, което всеки миг създаваше нови спомени, вместо да събуди старите. Тук всичко беше странно и неповторимо. Сладостни, екзотични миризми изпълваха улиците. Нежни храсти излъчваха упойващ аромат, а азалиите покриваха с цвят градините и пълзяха по старите зидове. Без съмнение това бе райска градина за влюбените.

Три реда „плаващи дворци“ стояха в пристанището и когато „Речната магьосница“ се приближи до кея, сърцето на Лиарин затупка бързо-бързо от вълнение. Парната сирена пронизително изсвири, докато големите комини пухтяха леко и доволно. На кея кипеше трескава дейност. Изнемощели катъри теглеха към складовете коли, натоварени с бали памук или с бъчви меласа, пристанищни работници търчаха по тесни дъски, а боцмани със зачервени лица крещяха по екипажите си.

Аштън поведе уверено жена си по стълбата. Качиха се в една открита карета и Лиарин се почувства лека като птиците, които се рееха високо над пъстрото пристанище. С въодушевлението на дете тя въртеше глава ту насам, ту натам, при което забеляза групичка предизвикателно облечени мулатки в една карета. В пъстрите си копринени тоалети те изглеждаха изключително елегантни и очарователни. Необикновеният им външен вид заплени Лиарин, докато не забеляза, че горещите им погледи и закачливите усмивки бяха

насочени не към друг, а към Аштън. Тогава разбра защо тези жени предизвикват толкова често силна ревност. Аштън се засмя, когато тя се притисна към него и изпълни желанието ѝ да демонстрира близостта им, като я прегърна през раменете.

— За тях едва ли има значение, че си женен — каза тя смутено.

— Обаче за мен има — промълви той и я целуна с цялата си страст, докато всички ги гледаха. От каретата на мулатките се разнесе развеселено кискане.

Страховете на Лиарин бързо се разпръснаха.

— Ще свърши ли някога това блаженство, Аштън, или, напротив, ще става все по-голямо?

Той се усмихна:

— Понякога са нужни големи усилия и рядка издръжливост, за да се съхрани една любов. Ако човек не се грижи постоянно за нея, тя се изхабява.

— Досега ми беше толкова лесно да те обичам — прошепна тя. — Въобще не си спомням да съм полагала усилия за това.

— Искаш ли да видиш мястото, където те срещнах за пръв път?

Тя кимна бързо.

— О, да, искам да знам всичко, което сме правили заедно. Искам да го преживея още веднъж с теб.

Аштън нареди на кочияша да кара към Стария град, след това се облегна назад, за да се наслади на пътуването. Беше качил Лиарин на парахода със свито сърце, защото не знаеше как ще ѝ подейства това и дали няма да предизвика нови кошмари у нея. Така че не беше я изпускал нито за миг от очи, готов всеки момент да даде заповед за спиране, но тя не бе показала никакъв страх или потиснатост. Напротив, беше радостно възбудена като всеки, който предприема за пръв път голямо пътуване. С надеждата да събуди спомени, той беше наел в хотел „Сен Луи“ същата стая, в която преди три години бяха изпитали блаженството на младия си брак. Изгледът от балкона щеше да бъде същият, както и шумовете, които долитаха през двукрилата врата. Той щеше да я заведе в ресторантите, в които се бяха хранили, щяха да посетят парковете, където се бяха разхождали тогава и щяха да се забавляват в същите театри. Доколкото бе по силите на един човек, всичко щеше да е точно както тогава. Повече не можеше да направи, но се надяваше, че това ще е достатъчно.

Докато пътуваха, Лиарин нямаше представа къде се намираха, ала беше довольна и щастлива, че Аштън я държи в прегръдките си. Каретата се движеше по една улица с многобройни хотели и ресторанти, след това зави по тясна търговска улица. Сградите бяха красиви, с балкони от ковано желязо. Аштън посочи редица малки магазинчета.

— Ето там, отзад! Там те видях за пръв път, но мина известно време, докато ти също ме забележиш.

Лиарин дяволито се засмя:

— Вероятно съм те била забелязала отдавна, но съм се правела на недостъпна. Не мога да си представя, че има жена, която да не те забележи.

— Въпреки това ми изкара ангелите. Бях сигурен, че животът ми свършва, когато се качи в каретата с компаньонката си и замина.

— И къде се срещнахме после?

— Е, провидението беше на моя страна. — Той се усмихна и кимна енергично. — Някаква банда речни пирати беше наклеветила моя екипаж, за да се прикрие. Бяха подкупили един човек да свидетелства, че нападателите били дошли от моя кораб и се прибрали пак на него. Но когато властите разкриха истината, мошениците вече бяха успели да се скрият. Бях бесен и отидох право при съдията, който се занимаваше с доказателствения материал срещу моите хора.

— Дядо ми ли? Съдията Касиди?

— Точно така. Един мъдър мъж, който ми позволи да разкажа как аз виждам нещата. Тъкмо се бях разпалил, когато присъстващата тук млада дама му се притече на помощ. Чудя се, как съдията ме изтърпя и как не нареди да ме изхвърлят.

Каретата сви в тясна уличка, от двете страни на която се издигаха тухлени зидове. Зад порти от ковано желязо се откриваше гледка към потънали в цвят градини. След това каретата се понесе из същинската градска част, с по-широки улици и високи къщи. Градините се превърнаха в зелени морави, сред които се издигаха обрасли с мъх дъбове. Къщите бяха в най-разнообразни стилове, но преобладаваха колониалният и западноиндийският. Пред една такава сграда каретата най-после спря.

Прозорците бяха заковани с дъски, а и вътрешността на къщата — полутъмна и лъхаща на мухъл — не предлагаше особен уют. Аштън

отвори няколко прозореца, бутна капациите и слънчевата светлина нахлу в стаята. Покритите с бели чаршафи мебели приличаха на призрачни пазачи, но явно не бяха попречили неотдавна тук да нахлуе посетител. Отпечатъци от мъжки стъпки бяха нашарили пращия под. В партера човекът, изглежда, беше обикалял безцелно, но в кабинета на съдията стъпките водеха от вратата право към една ниска масичка и после пак обратно към вратата. На стената над масичката личаха следи от две картини. Аштън лесно си представи кои може да са били.

— Когато получих твоя портрет, с писмо ми беше съобщено, че това е едната от двойка картини, които баща ти подарил на съдията. Другата изобразявала сестра ти Лианор. И двата портрета бяха на дядо ти, но когато той почина, Лианор вероятно е получила своята, както аз получих твоята. От друга страна, стъпките тук са съвсем пресни и мъжът се е отправил целенасочено именно към тази маса.

— Ако е бил крадец, защо е взел портрета, след като тук има много по-ценни вещи?

Аштън се ухили.

— Не съм виждал картините, докато са висели тук, но ако Лианор поне малко е приличала на теб, разбирам защо някой е откраднал портрета ѝ.

— Дръж се сериозно, Аштън! Трябва да има някаква разумна причина, поради която някой е взел платното.

Той повдигна рамене.

— Не мога да си представя такава причина. Никой няма право да нахлува тук, още повече без наше разрешение. Според волята на дядо ти всичко в тази къща ти принадлежи и не бива да бъде размествано.

— Но защо не е променил завещанието си след мнимата ми смърт?

— Лианор и баща ти са се скарали със стария господин, преди да заминат, и предполагам, че от цялото семейство съм му останал само аз. Поне така се изрази, когато веднъж го посетих тук. Той беше вече на смъртно легло и настояваше аз да получа всичко, което е било предназначено за теб. — Аштън огледа замислено малкото помещение. — Просто не можех да се завърна тук, след като тебе те нямаше. Твърде много спомени населяваха тази къща.

— Въобще не си спомням да съм била някога тук и все пак... — Лиарин потрепери, когато внезапно почувства студени тръпки по гърба

си. Изразът ѝ показваше растящо притеснение. — Усещам нещо... — Тя сведе очи под въпросителния му поглед и продължи полугласно: — Сякаш къщата плаче... Чувствам нещо като вопъл или предупреждение...

— Ела, съкровище — настоя нежно Аштън и я дръпна към вратата. — Ще се върнем обратно в хотела. Защо трябва да продължаваме да стоим тук, след като това те плаши.

Лиарин се остави да я изведе навън, но спря до оградата и се загледа в голямата къща с нейния извит покрив и засенчени галерии, опасващи предната част. Тъмните, мътни прозорци под горната веранда сякаш отвърнаха тъжно на погледа ѝ и като че я молеха да остане и да им вдъхне нов живот. Затворените капаци на долните прозорци бяха прашни и се нуждаеха от поправка. Цветната градина до къщата беше обрасла в сух клонак. Една дива лоза се бе покатерила почти до стряхата. Очите на Лиарин проследиха буйните ѝ филизи. Стъклата на прозорците не показваха нищо, освен тъмна празнота. И все пак Лиарин можеше да се закълне, че бе уловила някакво движение. Тя смръщи чело и огледа другите прозорци, но и там не се виждаше нищо. Дали фантазията ѝ ѝ беше изиграла някакъв номер? Или пък беше приела отражението на някоя прелитаща птица за мръдване от другата страна на стъклото?

— За какво мислиш?

Лиарин поклати и глава отвърна със смях:

— Призраци! Наблюдавам къщата и тя оживява. — Тя хвана Аштън под ръка. — Дядо ми трябва наистина да е обичал това място. Още личи, че е вложил много любов и грижи в имота.

Аштън стисна крехката ѝ ръка.

— Той би дал всичко, само ти да беше останала жива.

Тя въздъхна тъжно:

— Ужасно е, че сме я занемарили така.

— Бихме могли да я ремонтираме и да назначим слуги да се грижат за нея, така че винаги да имаме дом, когато идваме в Ню Орлиънс.

— Би било хубаво.

— Кой знае, може би по-късно някое от децата ни ще пожелае да живее тук.

Лиарин обви ръце около кръста му и се усмихна.

— Но първо трябва да забременея.

— Аз съм денонощно на ваше разположение, мадам — поклони се галантно Аштън.

— Трябва да си поговорим на спокойствие за това. Какво ще кажеш за леглото в хотела?

Очите му заблестяха.

— Тъкмо исках да ти предложа същото.

— Тогава да тръгваме — помоли тя със срамежлива усмивка. — Ти толкова често разказваше за лудориите ни в оная стая, че нямам търпение да я видя.

Аштън ѝ помогна да се качи в каретата. Кочияшът събуди конете, които потеглиха веднага в тръс. Каретата се движеше ту на сянка, ту под ярка слънчева светлина. Лиарин примигваше, играта на светлини и сенките събуди у нея несвързани спомени за друго подобно пътуване. Беше седяла до един висок, облечен в тъмни дрехи мъж, който ѝ галеше ръката... утешително? Тя наведе глава настрани и се помъчи да си спомни настроението на онзи момент. Бързото пътуване, изглежда, бе във връзка с нечия смърт, но не беше сигурна, защото чувството беше така бегло, както и образът на придружителя ѝ. Силуетът му ѝ беше странно познат, но нещо ѝ подсказваше, че не се касае за Аштън. Фигурата бе малко по-набита... и не беше ли с мустаци? Виденията объркаха Лиарин и тя се опита да ги прогони. Нищо не трябваше да помрачава щастието ѝ. Но онези далечни сцени бяха като призраци, които си играеха коварно с паметта ѝ. Те минаваха като вихрушка в главата ѝ — една фигура като сянка тук, там някакъв тих глас, но се съпротивляваха на всеки опит да бъдат извадени под ярката светлина на съзнанието.

Лиарин въздъхна. Когато Аштън вдигна вежди въпросително, тя се усмихна и сложи ръка на бедрото му.

— Толкова искам да си спомня как е било тук с теб. Мъчно ми е, че съм забравила нашите прекрасни приключения.

— Вярно е, мадам, забравили сте, но ще изживеем нови, които ще можете да отнесете със себе си вкъщи.

Следобедната светлина се промъкваше между завесите на леглото и ги караше да пламват в бяла светлина. От време на време въздушен полъх издуваше прозрачната коприна и галеше сплетените тела под нея. Бризът се смесваше с полугласни въпроси и тихи

любовни клетви, докато страстни целувки и сладостни въздишки се отронваха между отзивчиви устни. Върховете на мъжки пръсти галеха голи гърди, меки вдлъбнатини и стремителни възвишения. Други, понежни пръсти милваха силна шия, минаваха по мускулести ръце и се спускаха към плосък, твърд корем. Бели бедра поемаха напора на мъжко желание, когато любовта разгаряше нова буря от чувства — пиршество на сетивата, вкусвано без бързане под купола от коприна. Срещата на един мъж с една жена, повторно изживяване на онова, което е било и начало на всичко, което някога ще бъде. Нощта беше хладна, почти студена. Плуващите ниско облаци не позволяваха на влажната мъгла да се вдигне от улиците. Аштън остави спящата си любима, наметна халата си и излезе на балкона. Над тесния тротоар гореше уличен фенер, обгърнат от жълта светлина, самотен пазач в мрака сред глухотата на този среднощен час. Някъде отдалеч долетя музика, гръмна весел смях — сякаш за да докаже, че по всяко време има хора, които изживява мига и се опитват да спрат времето. Сега Аштън бе опиянен от настоящето, чувстваше се така щастлив след любовната игра, че започна да се страхува да не му я отнемат отново.

Усетил копнеж по топлината на своята любима, Аштън се върна в спалнята, спря се до долния край на леглото и се загледа в Лиарин. Тя спеше, свита на една страна, с дълбокия сън на невинните. Доколкото знаеше, тя все още не беше започнала да си спомня и фактът, че беше забравила всички толкова скъпи за двамата преживявания, не му даваше покой. Той самият беше съхранил здраво в паметта си последните три години, въпреки че имаше няколко събития, които би предпочел да забрави. Нощта на пиратското нападение например, после онези дълги, мъчителни дни, през които беше лежал, неспособен да помръдне, докато копнежът по Лиарин го докарваше до лудост. Дори когато напрежението ставаше непосилно и той изтощен изпаднаше в спасителна дрямка, винаги след това отваряше очи с една и съща дума на напуканите устни: „Лиарин?“. А отговорът винаги беше: „Няма я. Няма дори и следа. Реката я погълна“.

После дойдоха седмиците на оздравяването и когато се вдигна от леглото, той обикаляше къщата, неспокоен и болен. Терзанията не му позволяваха повече от няколко часа сън, а дългите нощи се влачеха убийствено бавно. Денят най-после идваше, но беше по-лош от тъмнината, защото сега виждаше празния стол до масата, леглото, в

което спеше сам, осиротелите предмети — любимата му си беше отишла завинаги.

Пътуването при дядо й беше още едно мъчение, на което се бе подложил след възстановяването си. Старият човек беше много болен и трябваше да пази леглото. Вестта, че Лиарин няма да се върне никога, за да стопли неговите последни дни, бе сломила съдията. Скърбяха заедно, докато старецът почина.

За да се отърве от нощните си кошмари, Аштън беше избягал на Изток, след това още по-далече, чак до Европа. Беше заобикалял мястото, където живееше Робърт Самъртън, не от страх пред омразния търговец, а за да не нахлуват толкова болезнено спомените за Лиарин. Но и пътуването не беше намалило мъката му и накрая се завърна отново вкъщи, за да се затрупа с работа. Усърдието му се отрази изключително добре на семейните сделки. Неговата параходна компания растеше и се развиваше по същата тази река, която му беше отнела най-скъпото. После, когато болката бе започнала да заглъхва, Лиарин внезапно се завърна при него като същество, изтръгнато от мрака и сега спеше в леглото му, подобна на ангел. И въпреки всичко изтеклите години не му даваха покой, тъй като не можеше да намери никакво обяснение за дългото й отсъствие. Защо не го беше потърсила по-рано?

„Накъде ще ме поведеш сега?“ — прошепна той едва чуто. „Освободих се от мъките си, но какво ще правя, ако някой ден те вземат от мен?“ Не можеше да си представи да я загуби още веднъж. Би претърсил цялата земя, не, цялата вселена и нямаше да се успокои, докато смъртта не го дареше с вечен мир. „Имай милост, моя Лиарин, и остани завинаги с мен. Не ме напускай повторно, защото тогава вече няма да съм човек.“

Колко дълго беше стоял така, не можеше да каже. Накрая пусна халата да се плъзне по плещите му и се наведе над нея, защото забеляза, че тя беше отворила очи и го гледаше. Той седна на ръба на леглото. Лиарин отметна завивката и протегна ръце към него. Когато голото му тяло я докосна, тя го притисна силно и горещите й устни се разтвориха под целувката му. И отново изпаднаха в безграничен екстаз, както в нощта, когато се намериха след дългата раздяла.

Сутринта Аштън поднесе закуската на жена си в леглото. На таблата имаше малка кутийка от розово дърво, почти скрита в сянката

на вазичка с жълти рози. Лиарин я забеляза едва когато се наведе да помирише цветята. При вида на богато украсената кутийка тя потърси очите на Аштън с надеждата, че ще ѝ даде обяснение, но той само безмълвно ѝ се усмихна. Много предпазливо, сякаш държеше голямо съкровище, тя повдигна капака и погледна в кутийката. Там върху възглавничка от червено кадифе лежеше необикновено красив пръстен, украсен с диаманти и смарагди.

— О, Аштън... — Сълзи напълниха очите ѝ. — Боже мой, колко е красив!

— Първия пръстен се наложи да ти го купя малко набързо. Надявам се този да изкупи вината ми.

— Господи, Аштън, стига ми щастieto да бъда твоя жена!

Той сложи пръстена на ръката ѝ.

— С този пръстен се заклевам да бъда твой мъж... — Той се наведе над нея и устните на Лиарин се разтвориха в очакване на целувка. — И тези, които Бог е събрал — прошепна той, — никой смъртен не бива да раздели... никога.

Въпреки че прекрасните обеди и вечери, скъпият хотел и разходките не събудиха у Лиарин никакви помени за миналото, младата жена продължи да разцъфтява под грижовното внимание на съпруга си. Отрупаните с цвят азалии и камелии бледнееха пред нейния блясък и както винаги, когато човек се наслаждава на живота, времето летеше страшно бързо. Скоро месецът свърши и „Речната магьосница“ ги понесе отново нагоре по реката. Пристигнаха вкъщи и се върнаха към ролите си на господар и господарка на Бел Шен.

Аштън подготвяше голямо празненство, за да представи вече официално Лиарин в обществото. На поляната пред къщата беше издигнат павилион, в който малък оркестър трябваше да свири за танците. Поканите бяха предадени устно, поводът беше разгласен надлъж и нашир.

Колкото повече приближаваше денят, толкова по-трескава работа кипеше в и около Бел Шен. Кухнята бълваше сладкиши и лакомства върху сребърни табли, от избата се вадеха бъчви с вино и стомни с ябълков сок. В градината се въртяха над огъня прасета и млади теленца и ароматът им се носеше надалеч. Няколко часа преди

започване на празненството над огньовете окачиха и шишове с кокошки, гъски и пуйки. Малко преди идването на гостите слугите наредиха по дългите маси купи с пресни плодове.

Скоро пристигнаха първите карети и по тревата припнаха със смях деца, а възрастните бавно се разхождаха по алеите. Лиарин и Аштън посрещаха тълпата от хора, хванати под ръка. Младата жена страшно се вълнуваше. Но любезността на гостите и явната им готовност да я приемат бързо я накараха да се отпусне, държанието ѝ ставаше все по-топло и очарователно. В един кратък миг на спокойствие тя попита Аштън дали сред тази блъсканица има поне един човек, който да не е негов приятел. Той беше малко ядосан, защото бяха дошли и няколко души, присъствието на които не му беше приятно. Впрочем не беше особено изненадан да види отново Марелда Рус. Тя се появи под ръка с М. Хоръс Тич. Той като че ли изпадна в паника, когато Аштън официално му представи Лиарин. Лицето му потрепваше нервно, а след това побърза да се отдалечи с патешка походка. Марелда го дръпна за ръкава, разочарована, че ѝ отне възможността да се подиграе с двойката и му се скара високо за лошото му възпитание.

— Наистина не те разбирам, Хоръс. Ти се държиш, като че ли нямаме право да сме тук, при това всяко дете знае, че Аштън е поканил тази вечер цялата околност. Защо си такъв окаян страхливец?

М. Хоръс Тич трепна болезнено и хвърли бърз поглед наоколо, за да види дали някой не е чул упрека. Понякога си беше жива мъка да придружаваш Марелда, но в обожанието си не можеше да ѝ откаже нищо, дори и когато безмилостно му отнемаше и последната капчица гордост.

По време на представянето погледът на Лиарин откри един мъж, който не я изпускаше нито за миг от очи, но и не се приближаваше, за да се запознае с нея. Струваше ѝ се някак странно познат и накрая се сети, че това е човекът, когото с Аштън бяха скандализирали с целувката си под свода. Въпреки че се опитваше да не се занимава повече с него, погледът му я смущаваше.

Когато светлините на залеза обагриха небето, слугите изнесоха лампи в парка. Като по негласна заповед гостите замлъкнаха и обърнаха глави към главния вход. Там в елегантно вечерно облекло стоеше двойката, в чиято чест се бяха събрали — и двамата по-красиви

от всякога. Уилабел подсмръкна силно и избърса една сълза, а Луела Мей допря длани една до друга с пръсти на устните, като че се молеше нищо да не смути чудото на този миг.

Аштън поведе гордо жена си надолу по стълбите, толкова бавно, че всеки да може да се възхити на грацията и красотата ѝ. Гостите им сториха път и двамата тръгнаха през поляната и по стълбите към големия павилион. Господарят кимна и музикантите засвириха валс. Той обви тънката талия на Лиарин и я завъртя умело в такт с мелодията. Обгърнати от розовата светлина на залеза и от магията на своята любов, те се носеха по дансинга, докато гостите образуваха кръг около тях и им ръкопляскаха въодушевено. Когато отзвучаха последните тактове, Аштън се отдръпна от жена си, а тя направи дълбок и грациозен реверанс. Сияещ, младият плантатор вдигна дясната си ръка и започна:

— Дами и господа, скъпи приятели! Имам щастието да ви представя жена си Лиарин...

— Сър — прекъсна го гласът на един мъж, — страхувам се, че сте жертва на ужасна заблуда.

Високият мъж с пясъчнорусата коса си пробиваше път между гостите. Излезе напред и спря пред стълбите на павилиона, където привлече погледите на всички присъстващи. Аштън го изгледа гневно. Непознатият хвърли поглед по обърканите лица наоколо, преди да се обърне отново към домакина.

— Повярвайте ми, сър, искрено съжалявам, но тази дама, която представихте като своя жена, не е Лиарин...

От тълпата се чува възклицания на изненада. Лиарин се вкопчи в ръката на Аштън, защото усети, че коленете ѝ омекват.

— Тя е Лианор Синклер, близначката на покойната ви жена...

— Не! Не е възможно! — избухна Аштън. — Тя е Лиарин и никой друг!

— Съжалявам — повтори рязко непознатият. — Заблуждавате се.

— Откъде знаете това? — попита Аштън. — Кой сте вие?

— Аз съм Малкълм Синклер — отговори мъжът твърдо. — Съпругът на тази жена.

Лиарин имаше чувството, че я удариха с юмрук по слепоочието. Тя залитна замаяна. Павилионът се завъртя около нея, докато започна да вижда препускащи ленти от светлини. Едва почувства, че Аштън я

прихвана и успя да улови смущението, което започна да обхваща гостите. Един женски глас се издигна в триумфиращ смях, и тя предположи, че това е Марелда. Аштън я положи на един стол. Доктор Пейдж изскочи сред гостите, за да помогне на съпругата му.

Пъхна под носа ѝ шишенце с амоняк и когато тя отдръпна глава от острите изпарения, срещна кафявите очи на Малкълм Синклер, който стоеше на крачка зад Аштън.

— Вярно ли е? — попита тя едва чуто. — Негова жена ли съм? Или твоя?

Аштън ѝ стисна успокояващо ръката, след това се изправи срещу Синклер.

— Знам, че тази жена е Лиарин — каза той твърдо. — Ожених се за нея преди три години в Ню Орлиънс.

— Това не е възможно. — Малкълм Синклер беше също така неотстъпчив. — Жена ви се е удавила в Мисисипи малко след женитбата при едно нападение на пирати, сър. Заявявам ви тук и сега: тази жена е Лианор и аз съм женен за нея. Тя беше отвлечена от къщи и аз стигнах по следите ѝ до Нечиз, където обаче никъде не можах да я открия. Мислех вече, че съм я загубил завинаги, докато пътищата ни се пресякоха. Когато видях жена си да целува друг мъж, бях толкова потресен, че не можах да изрека нито дума. — Той се обърна към Лиарин и разтвори с молба ръце. — Лианор, любима! Прекрати тази лоша игра! Кажи им, че си моята съпруга.

— Аз... аз не мога... — запъваше се младата жена, съвсем объркана. — Знам... мисля... аз наистина вярвам, че съм Лиарин.

— Сестра ти е мъртва — упорстваше той. — Не си ли спомняш?

— Не — прошепна отчаяно тя. — Нищо не си спомням.

— Какво е сторил той с тебе? — извика Малкълм и се обърна рязко към Аштън, пребледнял от гняв. — Не знам как сте постигнали това...

— Аштън няма нищо общо със загубата на паметта ѝ — прекъсна го спокойно доктор Пейдж. — Но тя казва истината. Не си спомня за вас, а и въобще не помни нищо. И може би никога вече няма да си спомни събитията отпреди нещастния случай.

— Нещастен случай? — попита Малкълм объркано. — Какъв нещастен случай?

Аштън го осведоми с нежелание:

— Тя се сблъска с каретата ми.

— Не знаех това — промълви Малкълм и се обърна отново към Лиарин. Очите му бяха потъмнели и загрижени. — Както е вярно, че стоя тук, така ти се кълна, че ти си Лианор Синклер! Моята жена!

Лиарин закърши ръце и отмести очи от умоляващия му поглед. Сълзи се търколиха по бузите ѝ. Тя се бореше с всички сили срещу страха, който заплашваше да я смаже.

— Имате ли доказателство за претенциите си? — запита предизвикателно Аштън. — Явно разполагате с някои повърхностни сведения за семейство Самъртън, но какво доказва това? Аз твърдя, че тя е Лиарин, а вие се кълнете, че е Лианор. Да се осланям само на думите ви ли? — Той се изсмя остро. — Не, сър, извинете, но искам нещо повече от вашата дума.

— Нямам нищо у себе си.

Аштън отвърна язвително:

— Каква случайност!

— Имам доказателства! — извика Малкълм Синклер. — Ако разрешите, ще ги донеса, те са повече от достатъчно, за да ви убедя.

— Да, интересува ме с какво разполагате в действителност — отговори Аштън. — Елате пак, когато пожелаете, но няма да е лесно да ме убедите, че тя е вашата, а не моята жена.

Малкълм сложи шапката си и се завъртя на токовете си. Гостите отстъпиха встрани. Неприятно мълчание го съпроводи, докато вървеше по отворилата се изведнъж тясна пътека. Аштън стоеше неподвижно до жена си с ръка върху треперещото ѝ рамо и явно едва забелязваше как гостите се оттеглят постепенно от павилиона. Аманда и леля Дженифър се приближиха до двамата млади, за да ги утешат, но думите изглеждаха толкова кухи и безсмислени. Празничната вечер беше загубила радостното си настроение; само злорадият смях на Марелда изпроводи двойката по пътя ѝ към къщи.

— Нали ти казах! — изстъпи се тя, отметна назад глава и се наслади на объркването, което бушуваше под челото на Аштън. — Какво има, мили? Езикът ли си глътна? Няма ли да кажеш нещо?

Хоръс Тич видя как челюстите на Аштън се напрегнаха и задърпа ръката на Марелда:

— Мисля, че е по-добре да си тръгваме.

Марелда бегло го погледна:

— Хоръс, как може да си такова безгръбначно създание?

Дребният мъж се сви засрамено и стана с няколко сантиметра понисък, фактът, че го скастриха така в присъствието на Аштън Уингейт, беше особено унизителен. Той тръгна, препъна се неловко и заизтръсква карираното си палто, като че ли не знаеше какво да прави с ръцете си. Марелда въздъхна тежко и отстъпи. Все още не можеше да си позволи да се откаже от услугите му. Хвана го под ръка и заедно напуснаха имението.

Лиарин отиде в спалнята. Движеше се като в транс. Аштън затвори вратата след нея, докато тя започна механично да се съблича. Той седна в едно кресло и я загледа. Страхуваше се за нея. Знаеше, че е объркана, но не беше в състояние да каже нещо, което да не е било вече изречено.

Тя излезе от банята с току-що измито лице, косата падаше свободно по раменете ѝ. Сатененият пенъоар, който беше облякла, подчертаваше всичките ѝ прелести, без тя да съзнава това. За Аштън, напротив, те бяха все тъй въздействащи, но сега, след като Малкълм Синклер беше хвърлил сянката на съмнението, красотата ѝ му изглеждаше мъчителна.

— Мислиш, че съм те измамил ли? — попита той, когато тя се приближи до прозореца и се загледа замислено навън.

Лиарин се обърна бавно и поклати глава.

— Малкълм Синклер още нищо не е доказал.

Тя се приближи до него, очите ѝ се потопиха дълбоко в душата му. Той разтвори колене, за да застане тя между тях. Обхвана лицето ѝ с длани и го притегли към себе си, за да усети сладостта на устните ѝ. Коприненият колан на кръста ѝ се развърза, когато го докосна с пръсти и пенъоарът се разтвори. Устата на Аштън се притисна към ухаещата ѝ плът, придвижи се по гордите възвишения и примамливи долини. Тя потрепери, когато той пробуди страстта ѝ и животът започна отново, запулсира с нова сила в жилите ѝ и я понесе към неизвестно досега удоволствие.

Два дни по-късно Уилис се появи в салона. Изразът на лицето му беше разтревожен.

— Господарю... — Тъмните му загрижени очи обиколиха помещението. — На вратата има двама мъже и искат да говорят с вас и господарката. Единият е мистър Синклер, дето беше веднъж тук, а другият бил баща на мис Лиарин. Само че ѝ вика Лианор.

Лиарин усети как ѝ стана студено. Тя започна да трепери, обхваната от отчаяние.

— Нека влязат, Уилис — каза сериозно Аштън. — Това, което имат да кажат, може да го чуе цялото семейство.

Леля Дженифър шиеше усърдно, без да гледа къде бode, докато Аманда не сваляше поглед от внука си, който се изправи и застана до стола на Лиарин. Младата жена гледаше като омагьосана към вратата. Когато Аштън я докосна по рамото, тя потърка буза в ръката му и потърси неговия поглед. Приближаващите стъпки отекнаха в изпълнената с очакване тишина като глухо биене на барабани по време на екзекуция. Лиарин се изправи и изгледа посетителите.

Малкълм Синклер влезе пръв в помещението с няколко листа в лявата ръка и с един увит предмет в дясната. Непосредствено зад него вървеше белокос, елегантно облечен господин, който се огледа любопитно из салона, докато забеляза Лиарин и забърза към нея. Той пое десницата ѝ с две ръце и явно се стараеше да запази самообладание, но устата му трепереше и той сякаш всеки миг щеше да припадне. После отново се овладя, подсмръкна кратко и се усмихна на Лиарин.

— От мъка просто не бях на себе си, детето ми. Та ние през цялото време не знаехме дори дали си жива. Малкълм ми каза, че си била отвлечена; вече почти загубихме надежда да те видим отново.

Със замъглен поглед Лиарин издърпа ръката си от поддържаните пръсти на стария човек. Питаше се дали беше плакал, защото очите и носът му бяха зачервени. Бялата къдрава коса и мустаците изпъкваха силно на фона на загорялата от слънцето кожа. Той носеше кафяво сако, кожена жилетка и кафяви панталони и беше почти цяла глава по-нисък от по-младия мъж, когото придружаваше.

— Съжалявам, сър — промълви тя. — Страхувам се, че не ви познавам.

Белокосият мъж се обърна и хвърли изненадан поглед към Малкълм. Синклер застана до него и го прегърна утешително през рамо.

— Лианор — каза тихо той, като че не искаше да я стресне, — това е твоят баща, Робърт Самъртън.

Лиарин се огледа за помощ:

— Вярно ли е? — попита тя Аштън, сякаш че се надяваше, че той ще отрече.

Той усещаше, че всички го гледат и може само да поклати глава:

— Съжалявам, любима, не мога да отговоря на твоя въпрос. Никога не съм виждал баща ти.

— Може би това ще помогне да ви убедя в правотата на твърдението ми — каза Малкълм и подаде на Аштън листовете. — Това са документите, от които се вижда, че Лианор и аз сме се венчали преди две години.

Аштън разгледа внимателно листовете и установи, че действително съдържаха потвърждение за брака. Той ги върна на Малкълм.

— Аз разполагам с подобно свидетелство, което узаконява бракосъчетанието ми с Лиарин. Обаче нито вашият, нито моят документ доказват коя е тя.

Очите на Малкълм засвяткаха от зле прикрит гняв, когато посочи белокия мъж.

— Но това е баща й.

— Може би — рече Аштън и повдигна рамо. — А може би не е. Аз никога не съм срещал този човек.

— Боже господи! Какво още е необходимо, за да се убедите? — Неотстъпчивостта на Аштън ядосваше Малкълм все повече и повече. — Защо, по дяволите, ще идвам тук и ще твърдя, че тя е моя жена, ако не беше така? Та това няма никакъв смисъл!

— И аз не знам защо бихте направили това — отвърна Аштън, — но не мога да пренебрегна чувствата си просто така и съм искрено убеден, че тази жена е Лиарин.

— Покажи му портрета, Малкълм — помоли по-възрастният мъж. — Може би тогава ще разбере заблудата си.

Младият мъж сложи портрета на една маса и го задържа още за момент покрит, докато питаше Аштън:

— Изпратиха ли ви портрета на вашата жена?

Той бавно кимна с глава.

— И сте убеден, че жената на картината е Лиарин?

— Да. — По гърба на Аштън полазиха тръпки, когато видя самодоволната усмивка на противника си.

— Тогава ще ви помоля да разгледате много внимателно този портрет и да ни кажете мнението си. — Малкълм отви донесената картина.

Аманда и леля Дженифър се мъчеха да си поемат дъх. Аштън хвана неволно рамото на Лиарин.

Портретът много приличаше на този, който Аштън беше показал на Лиарин, но все пак личаха малки разлики в чертите на лицето. Тук те изглеждаха още по-нежни и по-съвършени. Въпреки че си приличаше и с другия портрет, който беше окачен сега в салона, нямаше никакво съмнение, че тя е позирала тъкмо за тази картина.

— Другото платно, което е ваше притежание, изобразява Лиарин... вашата жена. А тази тук изобразява Лианор, моята жена! — Малкълм се усмихна, когато видя колко объркан е Аштън. — Продължавате ли да твърдите, че сте прав, сър?

Аманда и леля Дженифър гледаха неспокойно Аштън, учудени от мрачното му мълчание.

— Може би сега ще ми позволите да прибера жена си у дома, където ѝ е мястото?

— Не! — Търсейки помощ, Лиарин посегна към ръката на Аштън. — Моля ви, аз въобще не ви познавам!

Аштън стисна утешително рамото ѝ.

— Не се тревожи, любима. Няма да им позволя да те отнемат от мен.

— Как така? — кресна гневно Малкълм. — Вие нямате право да задържате жена ми тук!

— Този въпрос трябва да се реши пред съда — отсече Аштън. — Няма да се откажа от претенциите си без грижливо разследване на фактите. След като Лиарин падна преди три години от кораба ми, не открихме и следа от нея.

Малкълм изсумтя гневно:

— Знаете, че не за пръв път Мисисипи задържа завинаги жертвата си.

— Зная. Въпреки това трябва да съм сигурен, че ще бъде направено всичко, за да се изясни самоличността на Лиарин.

— Лианор — поправи го Робърт Самъртън.

— Ще изпратя пълномощници до родното място на семейството в Англия, както и до Билокси и Ню Орлиънс — рече Аштън. — Да видим какво ще открият те.

— Но подобно разследване може да продължи с месеци! — запротестира Малкълм.

— Все ми е едно колко ще продължи — отвърна остро плантаторът. — Единствената ми грижа е Лиарин. Ако наистина се лъжа, няма да ми остане нищо друго, освен да се примиря с истината. Но ще се подчиня само на нея и на никой друг.

— И вие мислите действително, че дотогава можете да задържите жена ми при себе си? — попита Малкълм, кипнал от гняв.

Аштън се усмихна сдържано.

ОСМА ГЛАВА

Слънцето клонеше към хоризонта, където беше погълнато от насъбралите се тъмни облаци. Когато нощта простря черното си наметало над земята, първите светкавици блеснаха недалече, последвани от гръмотевичен тътен. Бурята се приближаваше бавно, носеше се тежко над оловносивия пейзаж, за да се разрази най-после в ранните утринни часове. Това смути съня на Аштън, но господарят на Бел Шен не можеше да упрекне само гръмотевиците за неспокойствието си. Ненавиждаше тясното легло в стаята за гости, в която се беше оттеглил, докато някой съдия стигне до окончателно решение за самоличността на Лиарин. Нито той, нито Лиарин желяха тази раздяла, но се бяха разбрали засега да спят поотделно, за да спазят благоприличието и да успокоят съвестта на двете стари дами.

Преживяха седмица на неописуеми мъки, защото у Аштън постоянно се надигаше страхът, че Лиарин може да му бъде отнета за втори път. И сега не намираше покой в самотното си легло. Липсваше му топлината на младата жена, когато тя се сгушваше в обятията му; липсваше му тялото ѝ, когато протегнеше посред нощ ръка да го докосне; липсваше му екстазът на любовната прегръдка.

Бушуването на бурята беше като отражение на Аштъновата душа. Една ослепителна светкавица разкъса тъмнината на нощта, мокрите от дъжда стъкла на прозорците светнаха. Острият трясък на гръмотевицата го накара да подскочи с проклятие на уста. Търпението му се беше изчерпало и той скочи от леглото. С дълги, гневни крачки се отправи към банята, пресече я и нахлу в голямата спалня зад нея.

Нова светкавица освети стаята и той видя облечената в бяло фигура в средата на балдахиненото легло. Беше обгърнала с ръце свитите си крака, брадичката ѝ беше опряна на коленете. Тя не изпускаше из очи Аштън, докато той се доближаваше до леглото и когато една нова светкавица разцепи небето, очите ѝ се сведоха към голите му слабини. Очевидната му страст не я уплаши ни най-малко. Тя почака, докато коляното му не допря дюшека. Ръцете му хванаха

края на нощницата ѝ и тя вдигна своите, за да я измъкне той през главата. С тиха въздишка се отпусна назад под тежестта му и устните им започнаха да се търсят жадно. Той държеше лицето ѝ с ръце, гледаше дълбоко в очите ѝ и изведнъж забеляза, че косата ѝ беше мокра.

— Къде си била? — попита той учудено.

— Не можех да заспя — прошепна тя — и затова излязох на балкона.

— В този дъжд?

Тя кимна.

— Чувствах се толкова самотна, че почти не го усетих.

Той я целуна по бузата.

— Трябваше да дойдеш при мен.

— Не бях сигурна дали ме искаш.

— Но, любима, нима не знаеш колко много значиш за мен? Как страшно те обичам и желая. Кажи ми как да те убедя в това, което чувства сърцето ми?

— Просто ми го покажи — прошепна тя.

Главата му се наведе над гърдите ѝ, а устата ѝ се отвори в безмълвен вик, когато езикът му започна да гали нежната пъпка. Ръцете му се движеха дръзко и умело по тялото ѝ, докато с пръстите си тя усещаше трепета на мускулите под кожата му. Той повдигна хълбоците ѝ към своите и те се сляха като две същества, предопределени завинаги едно за друго. Неговите страстни, мощни тласъци я отнесоха далеч над проблясващите светлини на предметния свят към място, където в съзнанието ѝ затанцуваха безброй образи. Тогава в спомените ѝ блеснаха внезапно и други моменти на най-пламенно удоволствие, късчета от картина, на която имаше гол мъж, чието лице и фигура постоянно се изплъзваха. Колкото и да се мъчеше, тя не можеше да разпознае лицето в мрака, обаче мъжът беше също тъй смел и страстен като този, с когото лежеше сега в леглото.

Тя бавно дойде на себе си и образът се стопи, когато усети разтуптяното сърце на Аштън до гърдите си.

— Надявах се, че ще дойдеш — въздъхна тя. — През цялата седмица се чувствах толкова зле сама в това огромно легло.

Аштън се подпря на лакти. Погледна я в блесналите очи и каза:

— Нямах да издържа нито секунда повече без теб.

— Какво ще правим сега? — попита тя спокойно. — Как бих могла някога да престана да се чувствам твоя жена и да приема, че принадлежа на Малкълм.

— Не е и нужно — каза той с въздишка и докосна устни до ухото ѝ. — Не смятам да те оставя да си идеш.

— Но ще трябва, ако съм жена на Малкълм.

— Не мога да повярвам, че това е истина — изстена той и се обърна по гръб, като потърка с две ръце челото си. — Мисълта да те пусна да си вървиш, просто ме влудява. Когато помислих, че си мъртва, почти престанах да се чувствам мъж, и сега, когато отново си тук, как мога да позволя друг мъж да те притиска в прегръдките си!

Лиарин се приведе над него. Докосна с върховете на пръстите си един белег от лявата страна на гърдите му.

— Чувствам се толкова сигурна при теб, като че съм живяла винаги тук.

Дългите му пръсти се вмъкнаха под косата ѝ и погалиха успокояващо тила ѝ.

— Бихме могли да отидем в Европа...

Тя поклати глава. Дълъг кичур падна на ръката му.

— Ти не си мъж, който бяга от истината, Аштън.

Ръката му се плъзна надолу, докато докосна лявата ѝ гърд. Топлата, мека плът разгоря нов огън в тялото му. Колкото повече го обхващаше желанието да я люби, толкова по-малко можеше да си представи, че ще му я отнемат. Устните ѝ се сведоха над неговите, но преди да успеят да се целунат, чуха далечно чукане.

Аштън хвърли поглед към часовника на камината, но в тъмнината не можа да различи стрелките.

— По дяволите...! Трябва да е два или три часът сутринта!

Чукането се повтори, този път по-силно и по-настойчиво. Прозвуча глас, думите се разбираха въпреки разстоянието.

— Господарю, събудете се! Складовете ви в Нечиз горят!

— Проклятие! — С един скок Аштън се намери наспред спалнята. Изтича гол в стаята за гости и наметна бързо един халат. След това отвори със замах вратата към коридора. Отвън стоеше Уилис, също по халат, с нощна шапка на главата и свещ в ръка. Той гледаше Аштън с широко отворени очи.

— Господарю — изрече боязливо, — долу на вратата има един мъж и казва, че складовете ви на пристанището са се подпалили от бурята и че докато идете, сигурно ще пламнат и останалите.

— Прати някого при Джъд и му кажи да събере хората, за да можем да се преборим с огъня. Ще слеза долу веднага щом се облека.

Негърът се поколеба.

— Господарю, ако нямате нищо против, искам да дойда с вас. Доста ме бива да мъкна кофи.

— Тогава побързай. Нямаме време за губене.

— Да, сър! — Уилис хукна навън.

Лиарин влезе в стаята за гости, като се загръщаше в пенъоара си.

— Какво става?

— Трябва веднага да ида в Нечиз — отвърна Аштън и съблече халата. — Складовете ми горят.

Тя побърза да му помогне при обличането.

— Вали доста силно. Дали дъждът няма да попречи на огъня да се разрасне?

— Дано!

Той напъха ризата си в панталона, Лиарин му подаде палтото.

— Каквото и да става, бъди внимателен! — помоли тя.

Той я притегли към себе си и затвори устните ѝ с бърза, твърда целувка, преди да каже дрезгаво:

— От сега нататък можеш да забравиш идеята за отделни спални. Няма да те дам. Малкълм Синклер ще трябва да ме убие, преди да те вземе от мен.

Обзе я страх:

— О, Аштън, не говори така!

— Казвам, каквото мисля!

Той се откъсна от нея и изтича навън към фоайето. При оборите Джъд качваше група мъже на една кола и помагаше да опънат брезент отгоре ѝ, за да ги пази от дъжда. Аштън дръпна шапката над очите си, навлече мушамата и примигна към хоризонта на изток, където небето все още беше тъмно. Нямаше и следа от дрезгавина зад тъмните облаци. Той хукна към колата и скочи при Джъд на капрата. Веднага след това каруцата затрополи по калния път към Нечиз.

През цялото пътуване Аштън не губеше надежда. При пристигането им имаше пълното основание да бъде благодарен на

дъжда, защото пороят беше ограничил пожара само върху средните сгради, а страничните складове бяха останали невредими. Заедно с Дъжд и управителя стоеше под един навес и наблюдаваше димящите развалини.

— Много ли загубихме?

— Доста, сър — отвърна високо управителят, за да надвие барабаненето на дъждовните капки по металния покрив. — Но можеше да бъде и по-лошо. Чиста случайност бе, че вчера едно корабче натовари по-голямата част от памука, така че в склада останаха около тридесет бали, а също дузина бали лен, няколко бъчви меласа... и това май беше всичко. Като изключим проклетата светкавица, която удари, имаме късмет, че валеше толкова силно, иначе цялата околност щеше да пламне.

— Извинете, господа... — каза един дрезгав глас зад тях. — Някой от вас да е мистър Уингейт?

Те се обърнаха и видяха един просяк. Дрехите му бяха мокри и парцаливи, ботушите — толкова износени, че върховете им се бяха обърнали нагоре.

— Аз съм мистър Уингейт — рече Аштън.

Скитникът обърса носа си с ръкав посочи изгорелия склад.

— Ако случайно имате някоя излишна монета, бих могъл да ви кажа как започна пожарът.

Аштън опипа джобовете си и видя, че са празни. Управителят също не намери пари и се извини с вдигане на рамене.

— Май съм се облякъл твърде бързо.

— Ще ви се издължа друг път — предложи Аштън.

— Е, добре, тъй като вие лично ми обещавате, приемам думите ви, мистър Уингейт. Мисля, че съм длъжен да говоря.

— Какво искате да кажете?

Просякът се изкиска тихо.

— Вече доста време спя в старата ви барака. Прескачах през счупения прозорец отзад и си намирах някоя мека бала памук. Вътре винаги беше сухо, дори уютно, особено в нощ като тази.

— Казахте, че можете да ни обясните как е започнал пожарът — настоя Аштън.

— Да, сър, сега ще обясня. Тъкмо легнах да поспя, когато изведнъж чух гласове отвън пред счупения прозорец. Е, разбирате, че

се стреснах и се приближих, за да чуя по-добре. Всичко ми стана ясно. Онези искаха да подпалят бараката. Идеята да изгоря в пламъците, не ми допадна особено. При тая мисъл за малко да си глътна езика, ама как да избягам, като негодниците обикаляха още пред бараката?

— Колко души бяха — попита Аштън.

— Трима, може би четирима. Единият съм го мярвал в кръчмата, поне така си мисля. Вън беше доста тъмно, докато не блесна светкавица и тогава видях, че на най-високия му липсват два пръста на лявата ръка. Е, това ме подсети, че съм виждал вече тоя мръсен стар побойник долу в кръчмата.

— Вие казахте, че са били трима-четирима — продължаваше да разпитва Аштън.

— Да-а... — Мъжът се почеса по брадясалата физиономия. — Единият беше нисък и дебел... доста издокаран... а лицето му все потрепваше нервно.

Аштън хвърли поглед към Джъд.

— Досуц като нашия приятел Хоръс Тич.

Негърът замислено смръщи чело.

— Че на него стиска ли му да участва в такава работа?

— Ако Марелда го е изкомандвала, всичко е възможно — отвърна презрително Аштън.

— И мислите, че е направил това, за да си отмъсти?

— Не знам, но ще разбере. Ще дойдеш ли, Джъд?

Джъд се ухили широко.

— Че как иначе?

Уилабел пристъпваше колебливо и нервно подръпваше престилката си, докато господарката ѝ не я погледна. Лиарин никога не беше виждала икономката толкова смутена и интуицията ѝ подсказваше, че тя не е дошла заради някаква дреболия.

— Какво има, Уилабел?

— Мисис... — Тъмните очи на негърката бяха загрижени и тя заговори с нежелание: — Този човек, дето твърди, че ви е татко, чака долу и иска да ви види.

Сякаш нечия студена ръка сграбчи сърцето на Лиарин. Мътната сива светлина на дъждовната утрин не бе успяла да засенчи спомена за

последните часове с Аштън, но приятното чувство сега внезапно се смени с униние.

Уилабел попита с надежда в гласа:

— Да му кажа ли да дойде по-късно, когато господарят се върне?

Лиарин стана иззад малкото писалище и почувства, че гърлото ѝ се стяга, но успя да запази самообладание.

— Не, Уилабел. Ще чуя какво има да ми каже. Длъжна съм да го направя.

Икономката вдигна очи към небето.

— Още като се събудих отзарана, си знаех, че няма да е хубав тоя ден — промърмори тя. — Първо изгоря складът, а сега дойде тоя човек, и то когато господарят не си е вкъщи.

— Не се тревожи, Уилабел — успокои я Лиарин. — Кажи му, че ей сега ще слеза долу.

— Да, мадам — отвърна мрачно икономката и се заклати към вратата.

Когато влезе в салона, установи, че неканеният гост вече си е налял чаша бренди и е запалил една от пурите на мистър Уингейт. Това нахалство развали още повече настроението на Уилабел. Тя сърдито изгледа натрапника и сковано съобщи:

— Господарят не е вкъщи, но господарката каза, че ще слезе веднага.

— Кога ще се върне мистър Уингейт?

— Не знам — процеди Уилабел, — но колкото по-скоро, толкова по-добре.

Робърт Самъртън вдигна въпросително вежди.

— Май не ти харесва, че посещавам дъщеря си?

— Мис Лиарин съвсем се обърка от тия приказки, че била жена на друг мъж...

— Името ѝ е Лианор. — Посетителят небрежно се пресегна към порцелановия пепелник, но не улучи и пепелта падна отвън. — Помъчи се да го запомниш.

Още преди непознатият да тръсне така нахално пепелта на масата, в очите на Уилабел святкаше тъмен огън; но сега вече пламна и цялото ѝ лице. Тя отиде до масата, почисти пепелта с ръка и троснато отвърна:

— Господарят я нарича Лиарин и туй ми стига.

Робърт Самъртън се засмя злобно.

— Значи си също толкова сляпа и глупава, колкото и господарят ти. Той искаше да види доказателства и ние му ги дадохме, но това не го задоволи. Само че аз няма да го оставя да използва болестта на дъщеря ми за своя изгода. Достатъчно е, че погуби сестра ѝ. Стига толкова!

— Отивам да си върша работата — отвърна кратко Уилабел.

Самъртън великодушно ѝ махна да върви. Сам не знаеше защо си губи времето да спори с някаква си прислужница, при това толкова опърничава.

— Правилно! И гледай да я свършиш добре, иначе господарят ти ще те напердаши, като се върне.

Уилабел се наду като разгневена жаба.

— Господарят никогаж не ни е бил! — викна тя ядосано. След това шумно прекоси помещението, вирнала възмутено нос, при което кристалните чаши в шкафа зазвънтяха от мощните ѝ стъпки. Беше направо разярена и прекрасно разбираше защо господарят се отнася толкова недоверчиво към новоизлюпения си тъст. Нищо добро не можеше да се каже за него!

Малко по-късно Лиарин слезе в салона. Тя пристъпваше плахо, дори страхливо. Позволи на посетителя да я целуне по бузата и да я заведе до канапето. Седна и като покорна дъщеря се заслуша в разказите му за времето, когато са живеели заедно в Англия. Той ѝ показва рисувана миниатюра на двете близначки — не можеше да се отрече, че те си приличаха поразително. Но едва когато извади рисунка на провинциална къща в стил „Тюдор“, у нея се зароди смътното чувство, че нещата, които ѝ показваше, наистина са ѝ познати.

— Ти си я рисувала — каза той, докато си сипваше още бренди. — Това е къщата ни в Англия.

Лиарин разгледа внимателно рисунката и за миг в ума ѝ изплува представата, как тича по дългите коридори на дома. Видя стени, на които бяха закачени семейни портрети, копия и щитове; припомни си дълги маси между царствени столове с високи облегалки.

— Мисля, че вече съм била там — сдържано каза тя. — Струва ми се познато.

— Аха! — извика Робърт Самъртън победоносно. — Най-сетне постигнахме някакъв напредък! Може би дори ще признаеш, че не е

изключено да съм твоят баща...

Тя неохотно вдигна рамене. Не ѝ се искаше да се съгласи с него, защото това веднага би дало предимство на Малкълм Синклер пред Аштън, а тя знаеше към кого я тегли сърцето.

— Все едно дали съм Лиарин или Лианор, и в двата случая вие бихте могли да ми бъдете баща, но как да кажа „да“, след като не си спомням за вас?

Робърт Самъртън помисли малко, после заговори отново, като внимателно подбираше думите си.

— Аз съм на мнение, че ти трябва време и някое спокойно място, където да обмислиш нещата, без Малкълм или Аштън да ти влияят. Защо не ми позволиш да те отведа в Билокси? Там, на брега, имаме къща. Ще се намерят и дрехи, и всичко друго, което ще ти е необходимо.

Тя смръщи чело. Мисълта да напусне Бел Шен и Аштън я натъжаваше.

— Тук съм щастлива...

— Няма да е за дълго, ако си спомниш какво стори Аштън Уингейт със сестра ти. Той е виновен за смъртта ѝ и ти се закле да отмъстиш за нея. Не разбирам как можеш да мразиш толкова дълбоко този мъж и въпреки това да твърдиш, че е твой съпруг.

— Не го мразя — възрази тя. — Аз...

Той я гледаше настойчиво и чакаше да продължи, но тя замълча.

— Ти естествено знаеш, че Малкълм възнамерява да го извика на дуел — каза той.

Лиарин се вцепени и го изгледа ужасено.

— Малкълм е отличен стрелец — допълни Самъртън. — Съмнявам се, че Аштън ще остане жив.

— Трябва да го спрете! — замоли се тя.

— Как? — попита той учудено. — Ти си единственият човек, който би могъл да им попречи.

Тя стенеше и кършеше ръце. Беше попаднала в клопка.

— Ако остана при Аштън, Малкълм ще настоява за дуел. Ако тръгна с Малкълм, Аштън ще ни преследва и ще иска същото. Познавам го. Не мога да допусна някой да бъде убит.

— Точно затова ти казвам, че единствената възможност да предотвратиш нещастieto е да дойдеш с мен в Билокси. Малко

вероятно е някой от двамата да ме извика на дуел.

Лиарин се сви уморена на канапето. Предложението му никак не ѝ хареса, но не можеше да отрече, че е разумно. Вероятно това бе единственият начин да се измъкне от безизходното положение.

— Трябва да си помисля.

— Нямаш много време — настояваше Самъртън. — Малкълм вече се е подготвил и всеки момент ще дойде да предизвика Аштън с пистолета си. Ако отлагаш прекалено дълго, това може да означава смърт за един от двамата. — Той сви рамене. — Естествено смъртта на Аштън няма много да ме трогне, като си помисля, че той ни отне Лиарин.

— Може ли един баща да обърка собствените си дъщери — попита тя със слаб глас и умолително впи поглед в посетителя. — Сигурен ли сте, че аз съм Лианор?

Той вдигна нетърпеливо ръце.

— А какво да стори един баща, когато дъщеря му не му вярва? Как да ти обясня, че не греша аз, а Аштън? Той или е обезумял, или иска да ни измами. Много добре знае, че Лиарин се е удавила.

Лиарин се изправи бавно и потърка с трепереща ръка челото си.

— Аманда и леля Дженифър спят горе. Най-добре е да се измъкна веднага и да не им казвам нищо. Ако почакате отвън в каретата, ще отида набързо да оставя няколко реда на Аштън.

— Нали няма да му съобщиш къде отиваме?

— Не — въздъхна тя. — Иначе той веднага ще ни последва. Само ще го помоля да не предприема нищо.

Тя излезе от стаята и се качи на горния етаж. Имаше чувството, че на раменете ѝ се е стоварила огромна тежест. Със сълзи на очи написа кратко писмо и го подписа с „Лианор“, после свали халката, целуна я и я сложи върху плика. Не взе нищо със себе си, освен дрехите, които носеше. Бавно слезе на партера и се измъкна през предната врата. По бузите ѝ се стичаха сълзи, когато погледна от прозореца на каретата назад към къщата. Питаше се дали ще я види някога отново.

Аштън блъсна летящата врата на кръчмата и пристъпи в задименото, препълнено помещение. Беше се нахранил добре в

близкия ресторант, после бе отишъл до „Речната магьосница“, за да се измие и да се преоблече. Там го намери Джъд и след кратко обсъждане решиха, че ще е най-добре да започнат издирването на евентуалните подпалвачи оттук.

Тъй като не искаше да създава впечатление, че е дошъл да търси разправа, Аштън се беше облякъл като комарджия: с черно сако, черна вратовръзка и черни панталони, допълнени от снежнобяла риза и сребристосива брокатена жилетка. Елегантната му фигура веднага привлече възхитените погледи на бардамите в заведението. Те го поздравиха с прелъстителни усмивки, когато спря до вратата, за да се огледа.

Таванът беше нисък, но самото помещение беше много голямо. Тънки колони поддържаха горния етаж. В задната част имаше дълъг тезгях, по който личаха следите от безброй побоища. Пред него бяха наредени петнадесетина масички с груби дървени столове. Повечето от тях бяха заети; на бара се бяха подпрели неколцина мъже със съмнителни физиономии. Човек с по-чувствителен нос сигурно би избягал от смесената миризма на потни тела, блудкава бира, тютюнев дим и мухъл, но Аштън не беше чак толкова деликатен. Той познаваше света и откъм хубавата, и откъм лошата страна, и в моменти като този се радваше, че има късмета да живее в по-добрата му част.

Прекося бавно помещението, избра си една слабо осветена маса в дъното и се настани с лице към вратата. В същия миг за него се лепна крещящо облечена и гримирана проститутка. Бузите ѝ бяха щедро наплескани с руж, а когато се подпря с лакти на масата, тя му позволи да надникне дълбоко в деколтето ѝ, където ружът също не беше спестен.

— Какво ще искаш, сладур?

— Тази вечер — каза той, вадейки тесте карти от джоба си — само едно питие и една игричка.

Проститутката вдигна рамене.

— Щом искаш само пиене, ще ти изпратя Сара да те обслужи. Не мога да си губя времето с мъж, който не ще да плаща за други удоволствия, дори да е толкова хубав като теб. Но ако все пак си промениш намеренията, името ми е Фърн...

Аштън почна да разбърква картите, като оглеждаше лицата на мъжете по околните маси. Бяха неприятни типове. Един след друг

свеждаха очи, когато улавяха погледа му. Мълвата явно го беше изпреварила и те не се оставиха да бъдат заблудени от невинния му вид, елегантното облекло и лъснатите до блясък ботуши. Сутринта един склад беше изгорял на пристанището и според слуховете беше подпален умишлено. Известно беше и чий е този склад. Нямаше съмнение, че ще има неприятности. Никой не можеше да посяга безнаказано на нещо, което беше собственост на Аштън Уингейт.

Аштън забеляза, че до стола му е застанала млада жена. Облегна се назад и погледна изпитото ѝ лице. В задимения въздух не беше лесно да се разпознае цветът на помътнелите очи и на разчорлената коса, завита на тила ѝ в безформен кок. Синята рокля, която носеше, явно е била шита за жена, тежаща поне десетина килограма повече, а прекалено големите обувки бяха завързани с парцали, за да не се изхлузват от краката ѝ. Аштън прецени, че трябва да е горе-долу на неговите години, но изглеждаше така, сякаш животът е свършил за нея.

— Фърн каза, че искате нещо за пиене.

— Вие какво ще ми препоръчате?

— Бира — отвърна веднага момичето. — Тя не може да се разводнява много.

— Добре, донеси ми тогава една бира, по възможност в чиста чаша, нали, Сара?

— Чиста чаша можете да намерите по-скоро в Бел Шен, отколкото тук — отговори тя. — Впрочем там ще бъдете и на по-сигурно място.

— Значи ме познаваш? — попита изненадан Аштън.

Сара погледна към мъжете, които се бяха струпали около бара.

— Чух хората да говорят за вас, че сте прибрали някаква луда в дома си и сте твърдели, че тя ви е жена. Онези момчета са били в имението ви през нощта, когато се е случило това. Разправят, че заради вас загубили няколко коня.

Аштън се усмихна.

— Защо тогава не дойдат да ми се оплачат лично?

По намръщеното чело на Сара се появиха още по-дълбоки бръчки.

— Мисля, че се страхуват от вас, но не разбирам защо. Те са много, а вие сте сам.

— Потърсете си място, където бихте могли да се скриете, в случай че момчетата все пак съберат достатъчно кураж — посъветва я той.

— Няма да е зле и вие да сторите същото. Аз съм тук отскоро, но вече няколко пъти съм виждала на какво са способни тези побойници. Наистина ще е най-добре, ако си идете веднага вкъщи.

— Търся един човек, но още не съм го намерил. Липсват му два пръста на лявата ръка...

— Тук няма такъв — каза тя и изчезна.

Подгъвът на роклята ѝ беше разнищен, а твърде големите обувки шляпаха по посипания със стърготини под. Облеклото ѝ беше напълно подходящо за това окаяно място, но Аштън все пак имаше чувството, че Сара е виждала и по-добър живот. Тя се движеше с естествена грация, която беше съвсем неприсъща за проститутките наоколо. Когато се разхождаха бавно между масите, за да си търсят клиенти за през нощта, те се поклащаха отпуснато и тромаво, докато това момиче пристъпваше като кралица, облечена в дрипи. Дори начинът, по който се изразяваше, говореше за известно образование.

Сара се върна и сложи на масата светеща от чистота чаша и до нея калаена кана със студена бира, състояща се главно от пяна. После застана със скръстени ръце и зачака търпеливо, докато Аштън извади необходимите дребни пари. Очите ѝ се разшириха при вида на блестящата златна монета, която ѝ подаде.

— О, това е твърде много, сър, пък и аз не мога да ви върна. Ако ида при бармана да ги разваля, той веднага ще вдигне цената и ще гледа да задържи колкото може повече от парите.

Аштън бръкна повторно в джоба си и сложи една по-голяма, но не така блестяща монета до другата.

— Тази тук е за бармана, а златото е за вас... защото намерихте чиста чаша.

Тя се поколеба за миг, явно объркана от щедростта му. След това взе бързо монетата и каза със сълзи на очи:

— Благодаря, мистър Уингейт! Никога няма да забравя това.

Аштън опита бирата и сбърчи нос от острата миризма. Щом това беше най-добрата напитка на заведението, едва ли щяха да го накарат да поръча още.

Той бавно намести черната, плоска шапка на главата си и нареди картите на масата. С израз на крайна скука започна да играе сам със себе си, докато по едно време загуби търпение. Тъкмо се канеше да става, когато четирима мъже влязоха през летящата врата в кръчмата. Водачът приличаше на бик — с ниско чело и рошави вежди над хлътналите и близко поставени очи. Забележително голям, покрит с червени венички нос стърчеше над дебелиите му устни. Той спря до вратата и се подпря с лявата ръка на един стълб, докато разглеждаше навалищата в помещението. Аштън веднага забеляза, че на месестата лапа липсваха два пръста. Когато малките свински очички се втренчиха в него, по гърба му полазиха тръпки.

Грубиянът изпъна плещи и изпъчи подобните си на бъчва гърди, което сериозно застраши шевовете на късото му сако. Придърпа панталона над шкембето си и дръзко килна шапката върху квадратния си череп. Хвърли още един поглед към Аштън и трмаво се заклатушка през помещението. Собственикът на Бел Шен изправи рамене. Страховитото чудовище явно водеше спътниците си право към него. Но четиримата седнаха на съседната маса и Аштън въздъхна с облекчение.

— Напоследък и издокараните фукльовци от баровския квартал взеха да се навъртат из нашите дупки — провикна се бикоглавият и посочи с палец към Аштън.

Младият мъж разбираше, че много скоро негодниците ще намерят претекст, за да го нападнат, но въпреки това седеше спокойно. Бавно сложи обувия си в ботуш крак на пречката на стола вдясно и продължи да реди пасианс, ала беше нащрек.

Великанът заблъска с юмрук по масата и изрева гръмогласно:

— Прислуга! Бира, и то бързо! — После се обърна към другарите си и каза малко по-тихо: — Докъде я докарахме! Човек трябва да се моли, за да получи тук нещо за пиене.

Проститутките благоразумно стояха далеч от масата, така че Сара трябваше да занесе на страшилището и приятелите му четири пълни догоре кани с бира. Мъжете протегнаха мазолестите си ръце към каните, но спряха, когато Сара каза:

— Барманът иска първо да си платите.

Огромният мъж впери очи в нея, ала тя отвърна спокойно на погледа му, без да мигне. Най-сетне той бръкна в джоба на сако си,

извади шепа монети, отдели бавно една сума и я сложи на масата.

— Тези пари стигат само за три кани — осведоми го Сара. — А вие поръчахте четири.

Скърцайки със зъби, водачът прибави още монети, после, злобно ухилен, сложи допълнително няколко цента.

— А това е за теб, сладурано!

Младата жена му отправи безрадостна усмивка и протегна ръка, но още преди да вземе парите, негодникът я сграбчи над лакътя с осакатените си пръсти. С болезнен вик тя се отскубна и гневно го изгледа, докато разтриваше почервенялата си кожа.

— Грубиян такъв! — извика тя. — Да не сте посмели да ме пипнете още веднъж!

— Охо! — изрева той. — Много си падам по такива горещи жени! Защо не вземеш назаем няколко по-хубави парцала от посестримите си и не се понагласиш за мен? Ако се облечеш в нещо по-прилично, сигурно няма да изглеждаш чак толкова отвратително.

— Същото може да се каже и за вас — отвърна Сара и в последната секунда избягна една силна плесница, с което си спести няколко синини, но пък настърви още повече мъчителя си. Той бързо се надигна от стола, сграбчи фустата ѝ и я дръпна към себе си. Тя извика гневно, когато той я притегли на коленете си и пхна дясната си ръка между бедрата ѝ. Очите ѝ се разшириха и тя отчаяно запъшка, докато се опитваше да се освободи от хватката му.

Още от най-ранно детство бяха учили Аштън да проявява уважение към жените навсякъде и при всички обстоятелства, и той твърдо се придържаше към това правило. Ето защо отвратителното държание на едрия хулиган го вбеси. Той се изправи, опъна жилетката си и приближи към съседната маса.

— Извинете, сър, но мисля, че тази дама не се чувства добре при вас. Защо не спестите и на двама ни куп неприятности, и не я пуснете?

Мъжът беше толкова изненадан, че веднага пусна Сара и така силно я блъсна, че тя се препъна. Досега никой не се бе осмелявал да му се противопостави. Аштън помогна на младата жена да стане и я бутна леко към бара. В това време якият негодник скочи от стола си със зачервено лице. Аштън не му даде възможност да заеме позиция за бой, а вложи цялата си сила в един юмручен удар, който улучи мъжа по брадичката и го запрати през масата в ръцете на другарите му.

Столовете, на които седяха, се разпаднаха под допълнителната тежест и всички се озоваха с трясък на посипания със стърготини под. Четиримата се изправиха с мъка, грабнаха в ръце ножове, счупени крака от столовете и всичко, което ставаше за бой.

Аштън осуети намеренията им, като блъсна срещу тях масата. Калаени кани полетяха из въздуха, лепкавата бира обля лицата им. Разнесоха се бесни ругатни, когато четиримата се намериха отново на пода един върху друг. За да не ги остави да се окопитят, Аштън сграбчи и собствената си маса и я хвърли с все сила върху пъшкащата купчина. Водачът тъкмо се беше опрял на ръце и колене, когато тежката дървена маса се стовари с трясък на гърба му и погребва под отломките си него и придружителите му.

Но сред задимения полумрак бавно изплуваха и други силуети, които се сляха в стена от тъмни фигури и неумолимо започнаха да се приближават. Аштън забеляза отмъстителния блясък в очите им и взе да отстъпва, като размахваше заплашително един пречупен крак от стол.

— Мистър Уингейт! Насам!

Аштън хвърли бърз поглед зад себе си и различи Сара в рамката на някаква отворена врата. Прескочи един съборен стол, мина през вратата, блъсна я и сложи резето. След това двамата с момичето хукнаха през едно оскъдно осветено помещение, което явно беше склад. Заключената задна врата временно спря бягството им. Аштън се хвърли с рамо срещу неочакваното препятствие. В кръчмата отзад изглежда, беше настъпил същински ад. Най-сетне вратата поддаде. Улицата бе тясна и хлъзгава. Аштън барикадира, колкото можа, вратата, после догони Сара. Младата жена явно познаваше всяка издатина и всяка локва, и умело се промъкваше в тъмнината. Аштън я следваше по петите. Бяха само на крачка от ъгъла, когато задната врата на кръчмата отхвъркна с трясък. Внезапният рев на преследвачите им показва, че са ги видели и че ловът е започнал.

Аштън сграбчи тънката ръка на жената и я задърпа след себе си. С последни сили хукнаха по стръмната „Силвър стрийт“. Улицата беше мокра, калта полепваше по безформените обувки на Сара и ѝ пречеше да тича. Тъй като ревящите преследвачи скъсяваха бързо разстоянието, Аштън и Сара нямаха време да спрат и да развържат парцалените връзки. Внезапно една кола с коне препречи пътя им. Те я

заобиколиха само с няколко крачки преднина пред бандата хулигани. Побойниците вече предвкусваха удоволствието от залавянето на бегълците и нададоха тържествуващ рев. Те последваха плячката си около колата, но ненадейно се изправиха пред надвишаващ ги по брой противник. Множество тъмни фигури изникнаха в светлината на един уличен фенер. Понеже не знаеха с кого си имат работа, преследвачите се опитаха да спрат, като се бутаха и се хлъзгаха в калта.

При вида на втората група мъже Сара изкрещя ужасено и бързо се скри зад гърба на спасителя си. Аштън я успокои с усмивка:

— Не се страхувайте, това са приятели!

— Искате да кажете, че през цялото време са чакали тук? — попита Сара, докато двете групи бавно се приближаваха една към друга.

— Винаги се опитвам да предвиждам нещата — отвърна развеселено Аштън.

Но доброто му настроение изчезна, когато един брадат мъж го сграбчи за ревера. Аштън рязко се обърна и с лявата си ръка го удари в стомаха, а с дясната — в челюстта. Главата на мъжа отхвъркна назад, но Аштън нямаше време да види какво е станало, защото вниманието му беше привлечено от следващия противник.

Джъд Барнъм се хвърли в битката с такова въодушевление, че бандата преследвачи бързо започна да оредява. Той беше не само пъргав и силен, но имаше и дълги ръце, които му позволяваха да нанася удари отдалеч.

Сара пък даде своя принос, като скочи на гърба на един от побойниците, вкопчи се здраво в него, а със свободната си ръка му издра лицето. Същевременно дълбоко впи зъби в дясното му ухо, което го накара да нададе остър вик.

Схватката беше дива, участниците падаха и ставаха, наоколо хвърчаха пръски кал. Скоро и приятели, и врагове бяха еднакво оваляни в мръсотия, така че трудно се различаваха в слабата светлина на уличния фенер. Изкаляни от глава до пети, мнозина приличаха на фантастични речни чудовища и все по-често противниците трябваше да се вглеждат внимателно, преди да ударят, за да не улучат някой приятел. Редиците на побойниците от кръчмата постепенно се топяха. Аштън вече беше започнал да се надява на по-благоприятен изход от свадата, когато злорад рев го накара рязко да се обърне.

Четири мрачни фигури се приближаваха от горния край на улицата. Те бяха сравнително чисти, като че ли се бяха държали досега настрана от калната битка, но и бездруго не беше трудно да бъдат разпознати, защото водачът им беше якият нехранимайко от кръчмата. В огромните си юмруци държаха сопи и се пръснаха, преди да се хвърлят в боя.

— Мистър Уингейт — изрева великанът с осакатената ръка, — гответе се да се срещнете със Създателя!

— Четирима срещу един — обади се един плътен глас и Аштън се почувства извънредно облекчен, когато видя Джъд Барнъм до себе си. — Това хич не е честно. Какво ще кажете, ако се бием четирима срещу двама?

Огромният мъжага се нахвърли върху Аштън, без да се колебае нито за миг. Той беше унижен в кръчмата пред очите на всички и сега искаше да си отмъсти. Аштън избягна нападателя и му нанесе силен удар в слепоочието. Мъжът изрева и светкавично се обърна като ранена мечка гризли. Аштън удари отново, като се целеше в ръката, която държеше сопата. Оръжието изхвъркна от лапата на великана, но той не се стъписа, а скочи върху Аштън и го притисна в смъртоносна прегръдка.

Собственикът на Бел Шен усети как ребрата му запукаха и разкърши рамене. Хватката леко се разхлаби, Аштън успя да освободи ръцете си. С всяка сила заби юмруци под диафрагмата на противника си. Разнесе се болезнен рев. Другият залитна назад, като се държеше за корема. Аштън замахна, нанесе удар в носа на великана, втори в корема му и трети в челюстта. Но мъжът все още посягаше към него с дебелия си като дънери ръце. Аштън отстъпи крачка и вложи цялата си тежест в един прав удар, който улучи противника му по отпуснатата уста. Негодникът рухна безпаметен в ръцете на другарите си. Те го грабнаха под мишница и го повлякоха със себе си, като хукнаха с препъване и залитане надолу по улицата. Аштън се огледа учудено. Джъд широко се ухили. Стоеше разкراчен между няколко проснати тела, подпрял юмруци на хълбоците си.

— Какво стана? — попита Аштън.

Чернокожият вдигна рамене.

— Комай им дойде малко нанагорно.

— Както винаги ти взе най-голям дял във веселбата — ухили се Аштън.

Джъд се засмя тихо.

— Ми като не знаех кой точно е моят дял, гледах да взема повечко.

Аштън го потупа по рамото.

— Ако не ти стига, можеш да вземеш и останалите.

Джъд посочи надолу по улицата към бягащите побойници.

— Да не мислите, че ще хукна да ги гоня? Само че не видях сред тях тлъстия издокаран дребосък. Мярнах само оня с осакатената лява ръка.

— Ще кажа на Харви къде може да ги намери, пък той да се оправя по-нататък. Вече съм на края на силите си.

Той отиде при каруцата. Сара седеше на стъпалото, подпряла брадичка с лявата си ръка. В дясната още стискаше сопа и ако се съди по неколцината мъже, които лежаха в краката ѝ в безсъзнание, тя явно добре си беше послужила с нея.

— Отдавна исках да направя нещо такова — промърмори тя, — особено като се сетя за животното, за което бях омъжена.

Аштън вдигна вежди развеселен.

— Мадам, мога само да съчувствам на мъжа ви, ако ви попадне в ръцете.

— Аз пък не — отвърна тя. — Ако наистина го хвана, ще накарам да го намажат с катран и пера заради това, което стори на мен и на семейството ми. — Тя премигна, когато очите ѝ внезапно се навлажниха и смутено взе да рови в гънките на полата си за носна кърпа. Накрая извади един мръсен парцал, избърса с него мокрите си бузи, подсмръкна и се поуспокои. — Извинявайте, мистър Уингейт. Не исках да ви досаждам с неприятностите си.

— Глупости, Сара! — каза меко той и после попита: — Какво ще правите сега? Не можете да се върнете в кръчмата, опасно е.

— Не знам — отговори тихо тя. — Имам брат, но той отплава преди няколко години за Далечния изток. Никой не знае кога ще се върне, освен това беше нещо като черната овца в семейството. Не искаше да поеме сделките на баща ми след смъртта му. — Тя се усмихна тъжно. — Не зная дали ще повярвате, мистър Уингейт, но аз не съм се родила бедна. Баща ми имаше верига от смесени магазини и

докарваше стоките за тях със собствени кораби. Аз водех счетоводството му, затова знам колко добре вървяха работите му. Но сега семейството ни е съсипано. Баща ми умря, богатството се разпиля, а аз нямам представа дали ще видя някога брат си. — Тя се загледа пред себе си, като че мислите ѝ я бяха отнесли надалеч, след това въздъхна дълбоко. — Струваше ми се, че живея само за да дочакам деня, в който мъжът ми ще си получи заслуженото.

Аштън замислено махна пръска кал от ръкава на сакото си.

— Ако наистина имате опит в счетоводството, бих могъл да ви намеря работа в моята корабна компания.

Сара го измери с учуден поглед.

— Не бива да се чувствате отговорен за мен, мистър Уингейт. Това, което направих в кръчмата за вас, беше от благодарност. В края на краищата побоят започна заради мен. Вие не ми дължите нищо.

По лицето на Аштън се плъзна усмивка.

— Фирмата ми има нужда от човек, който разбира от сметки и документи. Но ако смятате, че няма да се справите, ще трябва да се огледам за някой друг.

Слабото ѝ лице грейна така, че почти засенчи луната над главите им.

— Ще се справя, мистър Уингейт. Знам, че ще се справя!

— Чудесно! — Въпросът беше решен. — Най-добре е тази вечер да дойдете с нас в Бел Шен. Там ще сте на сигурно място. Утре сутринта жена ми ще ви даде няколко рокли. — Той се усмихна. — Тя изобщо не е луда, нали знаете?

Сара се усмихна тъжно.

— Да, знам, мистър Уингейт.

Беше вече късно, когато Аштън събу изкаляните си ботуши пред задната врата и поизчисти дрехите си. Тъкмо беше съблякъл сакото и жилетката, когато чу сподавено хлипане в къщата. Разтревожен изтича по чорапи към кухнята. Уилабел се стресна и се обърна рязко. Тя притискаше края на престилката към устата си, а по бузите ѝ се лееше истински порой от сълзи. Луела Мей и Берта седяха със зачервени от плач очи, разстроени не по-малко от нея. Когато Уилабел позна изцапаното с кал лице на господаря си, пое дъх и ревна още по-силно.

— Защо плачеш? — попита Аштън. — Какво е станало?

— Мис Лиарин, господарю... — едва успя да издума през плач Уилабел. Другите две отново избухнаха в сълзи.

Страхът заби нокти в сърцето на Аштън.

— Какво е станало с нея? — извика той. — Болна ли е?

Уилабел все още ридаеше в престилката си.

— Тя си отиде, господарю.

— Как така си е отишла? Къде? — Той не разбираше нищо.

Икономката подсмръкна силно, избърса лицето си и разтреперано си пое дъх, докато се мъчеше да се овладее.

— Не знам, господарю. Оня мистър Самъртън дойде и ѝ приказва сума ти време. После и двамата потънаха сякаш вдън земя, без да кажат никому нито дума. Баба ви и мис Джени лежат цял ден в леглото с болки в корема.

— Но защо? — попита възбудено Аштън. — Защо е избягала?

Уилабел вдигна безпомощно едрите си рамене.

— Де да знам, господарю. Може след тия приказки на мистър Самъртън да си е помислила, че е мис Лианор.

Огромна тежест се стовари на плещите на Аштън. Изведнъж се почувства съсипан, тялото го заболя от напрежението през последните часове. Опитваше се да проумее положението, но скоро разбра, че се намира пред планина, която не е в състояние да изкачи. Усети как в очите му напират сълзи и припряно се обърна към вратата.

— Ще я намеря — промълви той. — Още утре сутринта тръгвам да я търся. — Спря на прага и посочи задната врата, защото се сети, че беше оставил отвън Сара. — Доведох една жена. Погрижи се за нея и ѝ дай да облече нещо.

Плачът и вайкането започнаха отново и той хвърли мрачен поглед към икономката.

— Сега пък какво има?

— Мис Лиарин не си е взела дрехите — хълцаше сподавано Уилабел. — Всичките хубави рокли, дето ѝ ги купихте, си стоят. Като призрак се е стопила, сякаш вече нищичко не ѝ трябва...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лианор или Лиарин? Коя от двете беше? Откакто бе напуснала Бел Шен, не мислеше вече за нищо друго. Кръстопътят, на който се намираше, беше страшен. Нямаше смелостта да бъде Лиарин, като си помислеше за баща си и за доказателствата, които ѝ беше показал. Но ако се съгласеше да я наричат Лианор, губеше надеждата за бъдеще с Аштън.

Беше война между чувства и реалност и фактите говореха повече в полза на Малкълм Синклер. Голите истини на живота, изглежда, пренебрегваха копнежите на сърцето ѝ.

Докато пътуваха от Нечиз до Билокси, тя обмисляше положението от всички страни. Ако бяха взели параход от Нечиз до Ню Орлиънс и оттам кораб до Билокси, пътуването щеше да бъде по-кратко, но Робърт Самъртън не възнамеряваше да изостави хубавата си карета. Нощуваха край пътя, без здрав покрив над главите си, а следващата вечер ги завари в една съмнителна странноприемница.

През деня беше горещо и прашно, но Робърт Самъртън сякаш не забелязваше неудобствата. Колкото повече часове минаваха, толкова по-червени ставаха бузите му. Това, изглежда, беше свързано по-малко с горещината, отколкото със съдържанието на плоското сребърно шише, което постоянно допираше до устните си. При Пърл Ривър той се опита да предизвика салджията на състезание по надпиване, което вероятно щеше да накара и двамата да паднат под масата, ако дъщеря му не се беше възпротивила. Накрая той се подчини и неохотно заплати исканата такса за прехвърлянето през реката.

Самъртън беше много весел рано следобед. Дъщеря му беше учудена от безкрайния репертоар от истории, с който разполагаше, от многото стихове, които знаеше наизуст и които рецитираше така прочувствено, че сухият му английски акцент почти изчезваше. А когато беше пил много, ставаше просто бърлив и разказваше за преживелици, които никак не подходяха на професията му на търговец. След известно време той започваше да се киска, замахваше с

длан пред лицето си, сякаш искаше веднъж завинаги да пресече историята, и казваше: „Но това, мила моя, беше, преди да се запозная с майка ти“.

Понякога задрямваше, силното му хъркане кънтеше в каретата, а дъщеря му изпитваше желание да го събуди. Щеше ѝ се да заспи също така дълбоко, но винаги когато затвореше очи, Аштън се изправяше пред нея. Той я преследваше и наяве, и в обятията на неспокойната дрямка.

На третия ден беше напълно изтощена и напрегнатите ѝ нерви не можеха да се справят с вътрешния ѝ конфликт. Затова реши да приеме мъжа, който седеше в каретата, за свой баща, като отстрани съзнателно всяко съмнение за самоличността му. А тя щеше да бъде Лианор. В крайна сметка баща ѝ би трябвало най-добре да знае коя е. Но като гледаше как смуче шишето час по час, се питаше дали той има достатъчно разсъдък, за да я разпознае.

С усилие на волята се застави да приеме тази самоличност, въпреки че и това не разреши конфликта ѝ. Когато най-после стигнаха до голямата къща край брега и каретата пое по алеята към входа, тя беше съвсем близо до нервен припадък.

Робърт Самъртън бързо скочи, за да ѝ помогне при слизането. Лианор прие с благодарност ръката му, но избягваше погледа му. Тръгна към широкото стълбище и плъзна очи по прелестната фасада на двуетажната къща. Вратите и прозорците имаха тъмнозелени капаци и бяха подредени симетрично по продължение на верандите на двата етажа. Дървени парапети свързваха четириъгълните колони и ограждаха извитата стълба до горната веранда. Макар че къщата не можеше да се мери по красота с Бел Шен, тя беше очарователна и Лианор се почувства странно свързана с нея, сякаш и друг път е намирала уют и сигурност тук.

Когато започна да се изкачва по стълбата, на вратата се появи една жена и направи реверанс. Тя беше поне десетина години по-възрастна от нея, но изглеждаше толкова весела и енергична, сякаш бе открила тайната на вечната младост. Очите ѝ светеха любезно и тя поздрави Лианор със сияеща усмивка.

— Името ми е Мегън, мадам — каза тя. — Мистър Синклер ме назначи, за да се грижа за домакинството и за вас, ако нямате нищо против.

— Мистър Синклер? — попита Лианор. — Не знаех, че мистър Синклер се разпорежда с това домакинство.

Мегън изглеждаше малко объркана.

— Защо, не ви ли е приятно, че във ваше отсъствие съпругът ви се грижи за тези неща?

Лианор се обърна и се взря недоверчиво в баща си. Не беше ли я уверявал, че ще живеят тук сами?

Робърт Самъртън се изкашля бързо и промълви:

— Малкълм каза, че ще се премести другаде през това време, значи няма причина за безпокойство.

— Дано. — Тонът ѝ не беше особено любезен, пък и не ѝ беше много приятно това положение, което не смяташе да приеме. — Вече казах — имам нужда от спокойствие, за да свикна с всичко.

Беше ѝ омръзнало непрекъснато да изяснява позицията си. По време на пътуването баща ѝ хвалеше непрекъснато младия мъж, сякаш искаше да я накара по-скоро да свикне с мисълта, че е жена на Малкълм. Но тя не изпитваше ни най-малко желание да става интимна с него, защото сърцето ѝ беше все още при Аштън и нямаше намерение да променя нещо в отношенията си.

— Моля, влезте, мадам — настоя любезно Мегън. — Пътували сте дълго и сигурно сте напълно изтощена.

Жената отвори вратата и Лианор влезе във фоайето. Тя спря за момент, за да могат очите ѝ да свикнат с полумрака. Постепенно започна да възприема обстановката и у нея се надигна отчаяние. Стана ѝ ясно, че вече е била тук. Не се сещаше нито за деня, нито за годината, но без съмнение беше стояла често в това фоайе. Тесен коридор водеше към една стълба вдясно, която завършваше до насрещната страна на горния етаж. Обзавеждането беше подбрано с вкус, живите цветове създаваха впечатление за простор. Различни по големина килими бяха постлани по дъсчения под във фоайето и в съседните помещения. Най-големият килим покриваше почти целия салон; тук бяха подредени няколко малки маси и диван. От другата страна на фоайето беше трапезарията.

— Сложихме кана с лимонада да се изстудява в кладенеца, мадам — съобщи Мегън. — Бихте ли желали да ви донеса една чаша или предпочитате да хапнете от сладките за чай?

Лианор се усмихна.

— Това звучи много примамливо.

— Ами седнете в салона и си починете — препоръча ѝ Мегън. — Ей сега се връщам.

Робърт Самъртън погледна дъщеря си и пристъпи към нея.

— Е, нещо да ти се струва познато, дете?

Лианор влезе в салона, без да отговори, и се отправи към двукрилата врата, през чиито стъкла се откриваше изглед към брега. Отвори я, за да пусне вътре свежия солен въздух.

— Прислугата е отскоро тук, нали? — попита хладно тя.

Рошавите му вежди се вдигнаха.

— Как стигна до това заключение, мила моя?

— Мегън току-що ми се представи. — Лианор вдигна рамене. — Ако беше тук по-отдавна, би трябвало да ме познава.

— След отвличането ти, старата прислуга беше освободена. Малкълм се принуди да подмени целия персонаж.

Лианор го погледна учудено.

— Никой ли не се е завърнал? Нито един предан прислужник не е поискал да заеме пак старото си работно място?

— Не... Мисля, че бързо са си намерили работа. — Самъртън избърса уста с опакото на ръката си и очите му зашариха из помещението. На един скрин той зърна няколко кристални гарафи. Облиза сухите си устни, подвоуми се, като че се бореше с някакъв силен вътрешен враг, след това се поддаде на влечението и прекоси бързо стаята, за да си налее уиски.

— Подробности не знам. Аз самият пристигнах наскоро тук. — Той отпи солидна глътка и я погледна в очите. — След като ти... и Лиарин... напуснахте дома ни, аз доста обикалях по света. След това реших да ви посетя, за да видя как сте с Малкълм. Мисля, че идеята не беше лоша.

— Не беше лоша... — повтори шепнешком Лианор и се усмихна насила. — Е, това тепърва ще се разбере.

Самъртън я изгледа остро.

— Какво искаш да кажеш?

Лианор свали замислено ръкавиците и шапката си, сложи ги на една маса и обходи бавно помещението. Разглеждаше обзавеждането с надеждата, че може би някой от предметите ще предизвика у нея по-

ясен спомен. После огледа по същия начин баща си, защото искаше да се увери, че наистина ги свързва кръвно родство.

— Имам предвид, че не мога така бързо да свикна с Малкълм. Тъкмо бях започнала да вярвам, че съм жена на Аштън и за мен беше голям шок да науча, че съм се лъгала.

Баща ѝ я гледаше слисан.

— Да не искаш да кажеш, че ти... че действително си делила леглото с този мъж?

Лианор усети, че бузите ѝ се наливат с предателска топлина. Как би могла да му разкаже за всичките нощи, които бе прекарала в ръцете на Аштън? Как би могла да позволи тези моменти, които значеха толкова много за нея, да бъдат омърсени от Малкълм и баща ѝ? Беше се отдала на Аштън с убеждението, че е негова жена, и не възнамеряваше да им довери каквото и да било.

— Била съм вече тук — каза тя, без да отговори на въпроса му. — Сигурна съм в това. Всичко ми изглежда познато. — За момент се загледа как морето ближеше лениво песъчливия бряг. — Усещала съм там долу вълните, когато се разхождах боса. — Тя посочи с плавно движение цялото помещение. — Мога да приема, че вероятно тук е моят дом, но... — Тя се обърна и се втренчи в Самъртън. Червено-златистите лъчи на слънцето, които влизаха през стъклата, придаваха на зелените ѝ очи демоничен блясък. — Но за вас още не мога да си спомня.

Робърт Самъртън усети тръпки по гърба. Струваше му се, че го обхваща леден студ и се насили да се освободи от това усещане. Той отново отпи от уискито.

— Ужасно е, когато една дъщеря забрави собствения си родител. — Изтри носа си с опакото на ръката и подсмръкна, сякаш трябваше да се пребори със сълзите си. — Дълбоко съм натъжен, че си ме отблъснала от сърцето си, Лианор.

— И за Малкълм не мога да се сетя — промълви тя, като съзнателно пропусна видението на мъжа с мустаци, което я бе спохождало при пътуването с каретата през Ню Орлиънс, защото онзи спомен беше твърде мъгляв. Би могъл да се отнася до мнозина млади мъже.

— Това също е много лошо. Да забравиш съпруга си! — Самъртън се обърна и погледна дъщеря си, възмутен, че е могла да

каже такова нещо. Той отново отпи от чашата в ръката си, поклати се на токовете и завъртя загрижено глава. — Не знам какво ти е станало, момиче. Забравила си двамата мъже, които те обичат повече от всички други, като че ли не сме означавали нищо за теб, като че ли не сме нищо повече от пияната, която се носи долу по вълните. — Изпразни чашата си на един дъх и пое дълбоко въздух, когато алкохолът се стече като огън по гърлото му. — Ти си дарила сърцето си на един мъж, който поведе сестра ти по крив път и след това я захвърли като ненужен парцал, след като му се бе отдала. Може би Аштън Уингейт не е убил лично Лиарин, но във всеки случай е отговорен за смъртта ѝ. Ако не беше я взел със себе си на борда на парахода, тя и досега щеше да е сред нас. — Той се загледа в очите на Лианор, като че търсеше там поне капка съгласие. — Не си ли спомняш колко оплаквахме загубата ѝ? Ами клетвите за отмъщение?

Лианор поклати глава.

— Аштън е обичал Лиарин. Знам, че е било така! И няма да ти позволя да му приписваш, че я е убил или я е тласнал към смъртта.

Робърт Самъртън се приближи до дъщеря си, за да сложи ръка на рамото ѝ в знак на помирение, но тя избягна докосването с рязко движение. Въздъхна, когато той се обърна и отиде пак до скрина, за да напълни чашата си, преди да започне да крачи замислено напред-назад из салона.

— Мила Лианор! — Той заговори с тон на загрижен баща, приказваше бавно и настойчиво, за да могат думите му да ѝ въздействат. — Не искам да увеличавам тревогата ти. Разбирам душевното ти състояние. Само ще ти обърна внимание на няколко факта, които би трябвало да знаеш. Аштън Уингейт е известен развратник и ми е напълно ясно защо едно беззащитно, объркано младо момиче не е могло да устои на изкуството му да прелъстява. Но, мило мое дете — той се изкиска тихичко, — не мога да си представя, че един такъв мъж вярва в призраци. Струва ми се, че от самото начало е знаел коя си. — Самъртън вдигна отново чашата до устните си и се усмихна, доволен от логиката си. — Няма ли все пак да признаеш, че си се лъгала?

Баща ѝ обясняваше всичко толкова просто, но Лианор не можеше и не искаше да се съмнява в страстната любов на Аштън към Лиарин,

пък и беше твърде уморена, за да спори с баща си. Тя стисна юмруци, докато кокалчетата ѝ побеляха, и поклати бавно глава.

— Не искам да слушам нищо повече. — В гласа ѝ трепна леко раздразнение. — Не бих желала да говорите така унижително за Аштън Уингейт. Той е човек на честта и въпреки всичко, което казахте, е джентълмен.

— Какво чувам? Да не си влюбена в този човек?

Лианор гледаше баща си с горящи очи и ѝ идеше да извика силно: „Да, о, да, обичам го!“. Би изкрещяла на целия свят тези думи. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Дано Малкълм да не разбере, че си се влюбила в друг мъж. Знаеш какви мотат да бъдат последиците от това, нали? Дуел!

Лианор избяга от стаята. Не издържаше повече.

— Лианор!

Викът на баща ѝ я накара да се затича още по-бързо. Бузите ѝ бяха мокри от сълзи, а гърдите я боляха от напрежението да сдържа хлипането си. Във фойето едва не се блъсна в Мегън, която носеше табла, пълна с разхладителни напитки и сладкиши. Мина край нея, без да я е грижа, че не е яла от сутринта и хукна нагоре по стълбите.

Упреците на Самъртън бяха разкъсали сърцето ѝ. Когато стигна до горния етаж, започна неудържимо да плаче. Продължи да тича по коридора, без да обръща внимание на посоката, докато накрая сви вдясно през една отворена врата. Погледът ѝ блуждаеше лудо из помещението, в което беше влязла. През воала от сълзи съзря голямо легло с балдахин. Беше нечия спалня. Двукрилата врата и прозорците бяха широко отворени, за да нахлува хладният морски бриз, и също като салона в партера стаята беше залята от червеникавата светлина на залязващото слънце. Цветчетата по тапетите в нежни тонове сякаш горяха — приканващо и много познато. Лианор притисна треперееща ръка към устата си, залитна през помещението към отворената врата и облегна чело на рамката. С премрежен от сълзи поглед се загледа в дюните край морето. Въпреки че гледката успокояваше, тя копнееше за сочните зелени морави на Бел Шен и за увереността, че принадлежи само на Аштън.

Лианор вдигна глава. Сърцето ѝ ускори биенето си, когато видя един мъж да препуска в бърз галоп към къщата. За момент затаи дъх; искаше ѝ се да е Аштън, но това беше невъзможно.

Ездачът приближи и смелостта ѝ съвсем се стопи. Тялото му беше твърде набито, липсваше му лекотата на Аштън Уингейт при слизането от коня. Със свито сърце тя го видя да идва към къщата. Малкълм Синклер!

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато чуе тропота на ботушите му по стъпалата. Веднага след това крачките му прозвучаха във фоайето. Той се качи по стълбите, спираше се пред всяка врата, като че я търсеше в другите помещения. Лианор изпадна в паника. Огледа се бързо за някакво скривалище, но после се насили да остане където беше. Трябваше да приеме действителността и рано или късно да се изправи срещу Синклер.

Малкълм хвърли поглед в стаята, забеляза я и влезе, глупаво усмихнат.

— Мислех, че може да си забравила коя беше нашата стая. — Той разтвори ръце. — Чаках тук с надеждата, че баща ти ще успее да те доведе, и се опасявах, че Аштън няма да те пусне да си тръгнеш.

Тя го измери с хладен поглед. Беше висок колкото Аштън, може би шест-седем килограма по-тежък и приблизително пет години по-млад. С кафявите очи и светлата си коса имаше представителен вид. Мустаците му бяха грижливо подстригани и му придаваха вид на бонвиван. Беше облечен според последната мода, костюмът му за езда сигурно струваше доста пари, но дори и в него не изглеждаше така добре, както Аштън в старите си дрехи. Липсваха му гордостта, самоувереното излъчване. Вместо това в движенията му личеше непохватно самохвалство.

— Знам, че това е моята стая. — Лианор събра цялата си смелост и го погледна в очите. — Но не си спомням да съм я делила с някого. — По лицето ѝ заигра слаба усмивка. — Съжалявам, Малкълм, но не мога да си спомня нищо, свързано с вас.

— Проблемът може да се разреши бързо, мила моя. — Той се засмя тихо, сложи ръце на ханша ѝ и се опита да я притегли към себе си, но тя се освободи с рязко движение и се дръпна зад едно кресло.

— Трябва ми време, за да свикна с всичко, Малкълм — каза твърдо Лианор. Сега беше много по-сигурна в това, отколкото преди няколко седмици, когато беше поставила същото изискване в дома на Аштън. — Въпреки настойчивите твърдения, че сте мой мъж, не съм в

състояние да преобърна веднага вътрешния си живот и да приема мисълта за брака ни.

Той я гледаше с полуотворена уста, като че не разбираше напълно какво му говори. После бавно отпусна ръце.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да потърся друга спалня?

— Не само друга спалня, а и друга къща — заяви тя. — Оставих се да ме убедят да дойда тук, защото баща ми ме увери, че вие няма да живеете при нас и че сте готов да се изнесете, докато свикна с всичко.

Малкълм намръщи чело.

— Това ще създаде известни затруднения, Лианор.

Тя инстинктивно усещаше, че искат да я измамат и се съмняваше във всяка дума, изречена от него. Очите ѝ гледаха хладно и настойчиво, когато го запита:

— Какви затруднения?

Малкълм вдигна широките си рамене и бавно прекоси стаята, като застана уж случайно до креслото, зад което тя бе потърсила прикритие.

— Просто в Билокси няма друго място, където бих могъл да ида.

— В хотела положително има свободни стаи — рече Лианор.

Учтивото му държание се смени със зле прикрит яд.

— И при Аштън Уингейт ли си настоявала да живеете отделно? Видях как се целувахте дори наред улицата.

С откровената си омраза и ревност Малкълм би могъл да извика Аштън на дуел и тя не искаше той да узнае какво се бе случило в Бел Шен.

— След сблъскването бях настанена в една стая за гости и докато бях там, Аштън се държеше като джентълмен. Той никога не ми се е натрапвал.

Малкълм се опита да смели този отговор, но не стана ясно дали го приема или не, защото обърна гръб на Лианор. Отпусна се на креслото и опъна крака.

— Ти твърдиш, че не можеш да си спомниш нищо, свързано с мен, Лианор. Искам да те разбера, но ми е трудно, като си помисля колко близки сме били. — Той се наведе напред и потупа седалката на един стол близо до креслото. — Седни, мила моя, и нека поговорим спокойно за това. Сигурен съм, че ще намерим някакво разрешение на твоя проблем, ако го обсъдим заедно.

Лианор го изгледа хладно и сковано седна на края на стола. Малкълм не сваляше очи от нея.

— Хайде, скъпа, отпусни се — уговаряше я той мило. — В края на краищата аз не съм някакво чудовище, което иска да те разкъса. — Изправи се, за да пъхне възглавница зад гърба ѝ. — Облегни се удобно — каза той и сложи ръка на рамото ѝ.

Лианор я отблъсна и инстинктивно се отдръпна от него. Хвърли му подозрителен поглед, неспособна да обясни внезапната си паника. Видя, че я гледа изненадано и се насили да се усмихне слабо.

— Предпочитам да седя така, Малкълм. Ако се облегна назад, започва да ми се вие свят.

Малкълм се отпусна отново в креслото си и се вторачи безмълвно и объркано в нея.

— Страхуваш ли се от мен, Лианор?

— Имам ли причина за това? — попита тя, вече поуспокоена.

— Не, нямаш. Но изглеждаш някак хладна и далечна.

Все още нащрек, тя го наблюдаваше, без да отговаря.

Той внезапно въздъхна и наведе очи.

— Винаги съм бил твой пленник, Лианор — промълви Малкълм. Търсеше подходящите думи, за да я предразположи. — Наистина съм щастлив, че имам такава прелестна жена. Спомням си много добре, когато те видях за пръв път. Ти беше облечена в зелено, цвета на очите ти. Спрях и се загледах в теб, но те придружаваше някакъв мъж и не можах да ти се представя.

— Кой беше този мъж?

— Един възрастен човек. — Той вдигна рамене. — Вероятно някой братовчед. Наистина нямам понятие. Бях така зашеметен от красотата ти, че не му обърнах много внимание. — Затвори очи, облегна назад глава и се усмихна мечтателно. — Още помня, как блестеше кожата ти под светлината на фенерите и как примамливо се очертаваха извивките на гърдите ти под роклята...

Лианор посегна към ветрилото, което лежеше на една маса наблизо и започна да си вее, за да охлади пламналите си бузи. Малкълм беше отворил едно око и я наблюдаваше, самодоволно ухилен. Тя обърна лице, ядосана, че изчервяването ѝ го забавлява.

— Ако е бил мой братовчед, тогава трябва да сме били в Англия. Тук в Америка нямам вече роднини. — Стори ѝ се, че е намерила слабо

място в историята му. — Можете ли да ми опишете вътрешността на къщата ни в Англия?

— Бях там само веднъж като гост и не съм виждал всички стаи, но имаше едно обширно централно помещение — голямото фоайе, както го нарече баща ти. До него се намираше друго помещение с огромна камина и каменни стъпала.

— Спомняте ли си какво висеше по стените?

— Портрети на твоите предци, мисля — каза той след малко, — и части от бойни доспехи, шлем и щит... Видях и два портрета на теб и сестра ти... уголемени копия на картините, които баща ти беше подарил на съдията Касиди.

Тръпки полазиха Лианор, защото това, което ѝ описа, ѝ беше толкова познато. Тя ясно си спомняше двата портрета над камината.

— Къде казахте, че са висели картините?

— Струва ми се, че бяха над камината. — Той се замисли за момент и след това кимна. — Да, точно там бяха окачени.

Надеждите ѝ се стопиха. Тя неохотно продължи разпита.

— Откъде знаехте, че портретът ми се намира в къщата на дядо ми? Били ли сте там?

— Двамата бяхме там, мила. Не си ли спомняш?

Лианор напразно се опитваше да възстанови в паметта си това посещение.

— Не, не мога да си спомня.

— Забрави ли, колко се развълнува, като чу за смъртта на дядо си? Къщата вече беше заключена и ти постоянно се упрекуваше, че си се простила с него ядосана.

Тя вдигна глава и го погледна внимателно.

— А как отидохме дотам? Пеша ли?

— Взехме карета и ти плака толкова дълго, та помислих дали да не те заведа на лекар, за да ти даде успокоително.

Този епизод се наместваше точно в мозайката, но Лианор съвсем не се радваше, че тъкмо Малкълм я е утешавал в онзи тежък момент. У нея напираше вече следващият въпрос.

— Всъщност къде сме се венчали?

— В Билокси — отвърна той. — Аз се бях установил тук и малко по-късно ти реши да обърнеш завинаги гръб на Англия. Понякога се лаская от мисълта, че остана тук заради мен. — След като тя не

реагира, той въздъхна дълбоко и погледна към тавана. — Познаваме се вече от доста време, приблизително от три години. И всичките тези години — забравени! Това е огромна загуба.

— Съжалявам, че състоянието ми ви създава неприятности, Малкълм. — Гласът ѝ беше напълно безизразен. — На мен самата ми е далеч по-трудно.

— Убеден съм, мила — каза той тихо и потърси погледа ѝ. — Но няма причина да не се възстановят поне някои от спомените ти.

Усмивката му стана по-топла и тя отново застана нащрек. Тъмните му очи блестяха така странно, че започна да се страхува какво ще ѝ донесат следващите минути. Той дръзко я измери с поглед от горе до долу, съблече я с очи и лицето му придоби похотлив израз.

— Има моменти, в които един мъж се нуждае от самоутвърждаване. А доста вода изтече, откакто ние за последен път...

Лианор с мъка потисна треперенето си. Опита се да изглежда спокойна и като се преструваше, че не разбира, го запита:

— От какво самоутвърждаване се нуждаете, Малкълм? Ако се тревожите заради Аштън, аз ви казах, че той беше свършен джентълмен по време на пребиваването ми там. — Тя вдигна рамене и за да не изглежда, че го отблъсква твърде рязко, добави: — Нямам представа, може би д-р Пейдж му е обяснил здравословното ми състояние и го е убедил, че трябва да се отнася с мен внимателно и съдържано. Трудно е да се каже как бих реагирала, ако ме принудят да правя нещо. Сигурно поради шока съм получила някаква сериозна травма. И досега имам странни видения, когато се развълнувам. Представям си, че повалят и убиват някакъв мъж.

Малкълм вдигна изненадано вежди.

— Убиват?

— О, знам колко странно звучи това, но когато съм много напрегната, получавам халюцинации. И не мога да кажа, дали си спомням неща, които наистина са се случили, или фантазията ми ражда някакви ужасни химери. Както и да е, във всеки случай е доста обезпокоително. — Тя се надяваше, че е наследила артистичния талант на баща си и че ще успее да убеди Малкълм в сегашното си тежко състояние. Животът ѝ щеше да бъде по-лек, ако можеше да живее в тази къща, без да се страхува постоянно, че ще стане жертва на

изнасилване. — Представяте ли си последиците, ако някой ме принуди да правя нещо против волята си?

— Да, да, естествено. — Той, изглежда, гореше от желание да приспи страховете ѝ. — Не бих желал да се вълнуваш. Искам колкото се може по-скоро да се възстановиш.

По коридора се чу тропането на токчета. На прага се появи младо момиче. Когато видя Лианор и Малкълм, то се спря неуверено. Колебаеше се, дали да се оттегли тактично, или да влезе.

— Влез — подкани я Малкълм, благодарен за прекъсването.

Момичето нерешително се подчини. Черната му коса, сините очи и млечнобялата кожа, порозовяла от смущение, бяха прелестна гледка, но то явно не съзнаваше миловидността си. Започна да оправя нервно бонето си, няколко кичура бяха излезли изпод колосаната шапчица и се къдреха от двете страни на лицето. Престилката беше чиста и също колосана, но седеше малко накриво върху тъмносинята ѝ рокля. Това съвсем не намаляваше прелестта ѝ.

— Извинете, мадам — каза тя и направи реверанс, — аз съм Мери, домашната прислужница. Мегън ме изпрати да ви попитам дали бихте желали да вземете вана.

Лианор погледна бързо Малкълм, който замислено докосваше с показалец брадичката си. Той гледаше момичето, но изглежда, все още се занимаваше с казаното от нея. Може би бе започнал да се съмнява в душевното ѝ здраве. Ако това го задържеше на разстояние, тя нямаше нищо против. Сега най-много ѝ се искаше да се изкъпе, но не ѝ се щеше да отговори пред него.

Накрая Малкълм забеляза, че го наблюдават, и отвърна с любезна усмивка на погледа на зелените очи.

— Би ли ме извинила, мила? Имам да уреждам още нещо в града. — Стана, взе дясната ѝ ръка и докосна с устни върховете на пръстите ѝ. — До довечера.

Лианор кимна грациозно, доволна, че той се оттегля. Надяваше се, че ще премисли и ще реши все пак временно да живее другаде.

От първата си баня в Бел Шен не беше копняла толкова много за вана с гореща вода, за да премахне болките от мускулите си. Пътуването от Нечиз до Билокси беше едно тридневно мъчение, защото колелата на каретата не бяха пропуснали никоя дупка и никоя бразда по лошите пътища. Цялото тяло на Лианор беше натъртено.

Когато се отпусна с дълбока, благодарна въздишка в топлата вода, тя затвори очи и се отдаде на мислите си. Веднага си спомни как Аштън я беше наблюдавал, докато се къпеше, как я беше извадил по-късно от водата и я беше занесъл гола в леглото. Знаеше, че беше опасно, но се наслаждаваше на спомена за любовта и нежността на Аштън. Иначе отчаянието и грижите щяха да я сломят.

Изведнъж се появиха други видения, свързани също с някаква баня. Като че ли беше късно, тя току-що се беше завърнала от дълго пътуване и се готвеше да си ляга...

Послушно се остави да бъде поведена по тази пътека на спомените и се видя по нощница, върху която беше наметнала пелерина. Вървеше в тъмнината. После внезапно пламна ярка светлина и тя се озова отново сред познатия кошмар с високо вдигнатия ръжен. Но сега като че гледаше от разстояние. Силуетът на мъж с тъмна наметка пробяга покрай нея, ръце в ръкавици удряха с желязната пръчка по нечия чорлава глава.

Лианор подскочи във ваната и едва не изпищя. Но постепенно страхът ѝ затихна, мислите ѝ се избистриха. Изведнъж проумя какво беше видяла току-що и сърцето ѝ почти спря. „Значи не съм го сторила аз“, прошепна тя учудено и облекчено.

Ако историята на Малкълм отговаря на истината, тя е била отвлечена от тази къща и е била заведена в Нечиз. Може би причината беше благосъстоянието на баща ѝ...

Под повърхността на съзнанието ѝ започна да се появява някакво друго видение. Тя се облегна отново назад, затвори очи и остави мисълта си да работи. Отначало съзираше само някакво трепкане, неясни сенки, след това изплуваха сцени от мъглата на загубените ѝ спомени. Появи се група мъже; те изглеждаха доста пропаднали, речта им беше изпъстрена с непристойни думи. Един от тях пристъпи нахално близко и я загледа злобно в лицето.

„От теб ще спечелим добри пари, госпожичке — заяви той с крива усмивка. — Обаче не съм съгласен, дето не ни дават първо да се позабавляваме с теб. Ти си страшно фина дама. И понеже никога не съм бил с дама в кревата, ми е интересно като на козел при коза. И не съм само аз, да знаеш. Приятелчетата мислят същото.“

Тихо почукване на вратата прогони спомените. Лианор се стресна. Излезе бързо от ваната, зави се с една кърпа и отиде до

вратата.

— Кой е?

— Мегън, мадам.

Успокоена, Лианор обърна ключа в ключалката и я пусна да влезе. Беше заключила за всеки случай, ако Малкълм го подгони любопитство или жажда за любов. Тъй като баща ѝ не се уморяваше да го хвали, не беше сигурна дали има съюзник в къщата и трябваше да бъде крайно предпазлива.

— Намерих това в куфара ви, мадам. Мисля, че е подходяща. — Мегън разгъна една бледосиня рокля от органдин. Сложи я на леглото, за да може Лианор да я разгледа. — Беше лежала месеци наред в куфара с другите неща и трябваше първо да се изглади. Който е подреждал куфара, трябва много да е бързал.

Лианор се сети за думите на гостилничаря в Нечиз. Спомни си много точно как той описа заминаването на Малкълм: „Натовари куфарите на жена си в каретата ѝ, нае един мъж, който да я кара, и после тръгна обратно“.

Мегън въздъхна.

— Много хубав куфар. Отвътре още е съвсем нов и чист, и е достатъчно голям да се поберат почти всичките ви дрехи. Разбирам защо господарят е уволнил слугите, щом са се отнесли така с изящните ви рокли. Те би трябвало да се срамуват.

— Сега това няма никакво значение, Мегън. Ти си направила роклята като нова. — Лианор наистина не можеше да намери никакъв недостатък. Около кръглото деколте имаше апликация с листа от сатен, по които изкусна ръка беше избродирала жилките. Всичко това бе обсипано с дребни перлички, които изглеждаха като капки роса. Широките ръкави бяха извезани по същия начин. Сатенен колан обхващаше високата талия, украсен, както и широката пола с мотиви от листа.

Прислужницата сияеше.

— Това наистина е прекрасна рокля, мадам, и в нея ще изглеждате като булка.

Лианор трепна вътрешно, когато в мисълта ѝ изведнъж проблесна бегло видение. Не бяха ли някакви лица, стена от усмихващи се хора наоколо? И не стоеше ли до нея Малкълм Синклер, щастлив младоженец, който приемаше поздравленията на другите?

Тя започна да трепери и се отпусна на един стол. Отчаяно се мъчеше да види по-ясно тази картина. Тя ли беше булката на това сватбено тържество? И наистина ли Малкълм беше младоженецът?

Въпросите я измъчваха, но не намираше никакъв отговор. Струваше ѝ се, че след пристигането си в тази къща бе започнала да вижда по-често халюцинации или може би предизвикани спомени за действителни събития, някои — откъслечни и смътни, други — по-ясни. Тъжно беше само, че не хармонираха с желанията на сърцето ѝ. Тя беше намерила спомен за Малкълм в живота си, но досега не беше открила нищо за Аштън.

Разстроена, наведе глава и затвори очи. Искаше виденията да изчезнат, да ги забрави. Неспособността да намери някакъв спомен за Аштън сричаше всичките ѝ надежди. Чувстваше се слаба и отпаднала. Знаеше, че трябва да погледне истината в лицето, но сърцето ѝ копнееше за Аштън. Времето, прекарано с него, беше по-хубаво от всичко останало в живота ѝ.

— Мадам? — Мегън сложи предпазливо ръка на рамото на Лианор. — Не ви ли е добре?

С лека въздишка Лианор се отпусна на облегалката на стола.

— Не знам. Чувствам се толкова слаба този следобед.

— Хайде, полегнете си малко — посъветва я икономката. — Ще ви донеса влажна кърпа за челото.

— Не е ли по-добре да се облека за вечеря? — Лианор хвана по-здраво хавлията, но не можеше да събере сили да се облече.

— Имаме достатъчно време, мадам. Просто си наметнете нещо и си починете, докато ви стане по-добре. След дългото пътуване малко сън не би ви навредил.

Лианор послуша предложението и се изтегна на леглото. Чаршафите бяха хладни и напарфюмирани, а меката пухена възглавница я накара скоро да се потопи в езерото на съня. Известно време плуваше в някакво пространство, където нещата се виждаха неясни зад дълги, веещи се воали. Сънищата идваха и си отиваха, тя се плъзгаше безгрижно от един в друг, докато постепенно развяващите се завеси се склупчиха около нея и започнаха да светят, пронизани сякаш от слънчеви лъчи. Приблужи се някаква тъмна фигура, която не можа да познае в първия момент, но след това различи обветреното лице на Аштън. Той се наведе, за да целуне голите ѝ гърди, и пред очите ѝ

лицето му започна да става по-широко и да се изменя. Над усмихнатите устни се появиха тънки мустаци и тя изведнъж се намери срещу Малкълм Синклер. Воалите се превърнаха в море от пламъци, което я заобикаляше отвсякъде. Тя отчаяно се мятеше. След това от огъня се появиха човешки фигури и започнаха да се трупат наоколо, докато вече едва можеше да диша. Накъдето и да се обърнеше, виждаше захилени муцуни. Вдигаха се бокали, като че ли празнуваха слизането ѝ в ада. Само един мъж стоеше настрана. Приличаше на изплашен пор, който бяга от едно скривалище към друго и се приближаваше все повече. Внезапно застана точно пред нея, лицето му закри всичко друго и безгласният му вик отекна в главата ѝ.

Лианор се събуди с пъшкане и се огледа диво в непознатата стая, неспособна да се отърси от кошмара. Струваше ѝ се, че ще види всеки момент измъченото лице в някой от ъглите. Сърцето ѝ биеше неравномерно от страх. Една тъмна сянка дебнеше до леглото и едва след като реалността бавно надви, Лианор разпозна Мегън. Тя се беше навела съчувствено към господарката си.

— Вие се мяхте и стенехте, като че сънувахте лош сън, мадам, и ми се струва, че имате малко температура.

Все още изпълнена със страх, Лианор се огледа из стаята.

— Сама ли си?

Мегън смръщи чело.

— Да, мадам, тук сме само вие и аз, няма друг.

Лианор въздъхна облекчено.

— Трябва да съм сънувала кошмар.

— Да, мадам, сигурно е било така — съгласи се прислужницата, докато слагаше влажна кърпа на челото ѝ. — Поспете още малко. Ще ви събудя, когато стане време за вечеря. Ако дотогава не се почувствате по-добре, ще кажа на баща ви, че няма да слезете долу.

— Много съм умерена — призна Лианор.

— Разбира се, че сте уморена и има от какво.

Лианор затвори очи и заспа отново. Този път нищо не наруши спокойствието на дрямката ѝ, освен един кратък сън, който я поведе през замъглен лабиринт, където чу приглушени гласове, после сподадения плач на жена и неясното изпълнение на някакъв пиян поет.

Тя се събуди, след малко стана и с помощта на Мегън облече бледосинята органдинова рокля. После отвори вратата на спалнята,

тръгна по коридора и бавно слезе по стълбите.

Шумовете от близките дюни се смесваха с тихия плисък на вълните. Двукрилата врата на салона беше широко отворена, за да влиза хладен вечерен ветреца. Температурата ѝ не бе спаднала и тя виждаше всичко като през стъклена стена. Мегън ѝ беше фризирила косата толкова старателно, че не личеше колко зле се чувства. Треската беше зачервила бузите ѝ, очите ѝ блестяха, а синята рокля ѝ стоеше изключително добре.

Откъм салона долитаха приглушеният глас на баща ѝ. Тя се спря, за да чуе какво казва.

— Как можеш да разговаряш така с мен!? Не направих ли всичко, за да ти помогна? Спомни си думите на поета: „Умен е този баща, който познае собственото си дете“.

Отговорът на Малкълм беше крайно непоетичен:

— Щастливо е детето, чийто баща отиде в ада.

— Нямаш капка уважение към по-възрастните хора! — За миг се възцари тишина, последвана от сладостно изпъшкване, което подсказваше, че Самъртън тъкмо бе поел глътка от любимото си лекарство. Засмя се тихо. — Внимавай, момчето ми, иначе ще завеща състоянието си на някой друг и ще останеш с пръст в устата.

— Ти си пиан — укори го Малкълм.

— Така ли? — изсъска Самъртън и сигурно щеше да каже нещо неблагопристойно, ако Мери не беше дошла откъм коридора с табла измити чаши в ръце. Тя видя Лианор и я поздрави на висок глас:

— Добър вечер, мадам. Радвам се, че вече сте добре!

Лианор се усмихна вяло, но не поправи момичето. След това влезе в салона. Малкълм бързо стана от стола си и я пресрещна. По устните му играеше странна усмивка, а очите му я галеха. Когато сложи ръка на талията ѝ, тя се скова и с усилие потисна желанието си рязко да го отблъсне.

— Ела, седни при нас, Лианор. Зажаднали сме за красотата ти, но сега си тук и за нас е празник. Такава прелестна фигура не може да се обхване с един-единствен поглед. Позволи ни да ти се порадваме малко.

Робърт Самъртън стана доста непохватно и вдигна чашата си за тост.

— Напълно споделям това мнение. Положително си най-милата дъщеря, която може да си пожелае един баща. — Той отпи голяма глътка, за да не остави без последствие тоста си и приглади мустаци. Прокашля се, погледна в празната си чаша и кимна на Мери да му сипе пак. — Бъди добро момиче и ми донеси още едно уиски.

Малкълм намръщи неодобрително чело, докато настаняваше Лианор на канапето.

— Не трябва ли да почакаш, докато се нахраним.

Самъртън пренебрежително махна с ръка и се обърна към прислужницата:

— Една-две глътки няма да ми навредят, нали така малката?

Момичето не знаеше какво да прави и погледна въпросително Малкълм. Когато младият мъж кимна колебливо, тя изпълни нарежданията на Самъртън. Бащата на Лианор потри ръце, предвкушвайки удоволствието, и не свали очи от момичето, докато чашата не се озова в ръцете му. След това издекламира весело малко стихче:

— Вчера кралицата имаше четири Мери, днес са само три: тук са Мери Битън и Мери Ситън, и Мери Кармайкъл, но теб те няма... — той намигна на прислужницата и измени края така, че да подхожда за случая, — сладка, малка Мери Мърфи.

Момичето сложи ръка на устата си, изкиска се и бързо излезе от салона. Малкълм погледна след нея, поклати глава и седна до Лианор на канапето. Очите му топло проблясваха.

— Странно, че си решила да облечеш точно тази рокля, любов моя — промълви той и прокара върховете на пръстите си по мекия волан.

— Защо да е странно? — В гласа ѝ прозвуча лека загриженост. — Да не би да съм я носила по някакъв особен повод?

Той се усмихна леко.

— Би могло и така да се каже. Това е роклята, с която бе облечена на сватбата ни.

Думите му я улучиха право в сърцето. Виденията изглежда, не бяха я излъгали. Отговори с тих глас:

— Не мислех, че роклята е толкова стара, или може би съм се лъгала за времето на сватбата ни. Кога казвате... — Тя въздъхна примирено и се поправи: — Кога казваш, че била?

— Ние се оженихме малко след като се срещнахме. Роклята беше най-грижливо запазена.

— Мегън я намери в един куфар — обясни Лианор разсеяно и се опита да си спомни кога може да са се срещнали.

Той пхна ръката си под лакътя ѝ и го стисна нежно.

— Тогава не внимавах много при опаковането. Не знаех къде са те отвлекли онези негодници и бях страшно загрижен за живота ти.

Лианор огледа безучастно помещението; това, което виждаше, не означаваше нищо за нея. На източната стена между двата прозореца имаше камина и над нея висеше един доста посредствен пейзаж, който никак не подходеше на елегантната обстановка. Лианор си помисли, че тази картина отговаря доста точно на сегашното ѝ положение. Въпреки че непрекъснато я уверяваха в обратното, тя имаше чувството, че двамата мъже не бяха част от живота ѝ. Искаше да бъде при Аштън!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нежните цветове на настъпващото разсъмване нахлуваха от изток на сияйни талази по небето. Огряваха с розов блясък пенестите гребени на вълните и караха Лианор да разтвори сърцето си за красотата на утрото. Тя решише косата си, застанала на верандата, за да вижда по-добре прибоа. Прислугата приготвяше вече закуската в кухнята. Иначе в къщата край брега цареше тишина, с изключение на приглушеното хъркане от стаята на Робърт Самъртън. В мислите си тя го наричаше „Робърт“ или „мистър Самъртън“, а не „татко“, защото не си спомняше за него и не можеше да го почувства близък. Беше чисто и просто Робърт Самъртън. От разказите на Аштън беше разбрала, че е човек с труден характер, но не беше подготвена за увлечението му по уискито. Започваше всяка сутрин със солидна порция бренди в кафето, и от този момент алкохолът го съпътстваше през целия ден.

Свеж бриз лъхна на верандата и изду пеньоара ѝ. Лианор дълбоко пое ухаещия морски въздух. Беше едва от четиринадесет дни тук, но ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност, откакто напусна Бел Шен. Доста дни беше прикована на легло, в полусъзнание, бълнуваща, докато температурата спадна най-сетне и тя можа да стане и да се запознае с къщата, обитателите и близката околност. Разбра, че някога много е обичала тази къща и се е чувствала добре в нея. Всеки ъгъл, всяка завеса, всяка покривка за маса ѝ бяха познати; когато погледнеше през прозореца, виждаше дърветата в лятната им зеленина, но знаеше, че ги познава и в пъстрия блясък на есента, и в студената зимна голота. Шумът на прибоа я изпълваше с чувство на задоволство, а видът на морските птици, които се спускаха стремително, за да грабнат храната си от разбиващите се вълни, караше сърцето ѝ да се разтваря. Понякога седеше до прозореца и наблюдаваше светлите петна по повърхността на водата. Те се носеха към сушата, нарастваха все повече и се превръщаха в големи кораби с бели, блестящи на слънцето платна. Ако минеха достатъчно близко, тя имаше чувството, че усеща люлеенето на палубата под краката си и морския вятър в косите си.

Понякога ѝ се струваше, че един мъж се притиска до гърба ѝ и силни, загорели от слънцето ръце я прегръщат.

Лианор въздъхна и се върна в стаята. Напоследък не можеше да мисли за нищо друго, видението се промъкваше непрекъснато в ума ѝ. Не я облекчаваше и това, че знаеше кой стои зад всяка казана дума, зад всяка съзнателна мисъл. Все по-ясно разбираше, че човек не е в състояние да пренебрегне копнежите на сърцето.

Тя седна на малкото си писалище и се опита отново да напише писмо, с което да обясни на Аштън защо е трябвало да постъпи така. Но въпреки усилията не ѝ хрумваха логични и убедителни доводи, а думите не искаха да се леят изпод перото ѝ.

Лианор поклати недоволно глава, облегна се назад, опитвайки се да се съсредоточи. Мислите ѝ се гонеха като деца насам-натам, но избягваха пътя, по който искаше да ги насочи. Тя завъртя разсеяно писалката между палеца и показалеца си и се загледа в играта на светлините и сенките по сребристобялото перо. От дълбочината на паметта ѝ се появи едно лице със силни и привлекателни устни, които се разделяха, за да срещнат нейните...

„Аштън!“ Тя само прошепна името, но фантазията ѝ извика луди, смели видения. Имаше чувството, че усеща как ръката му се промъква под роклята ѝ, обхваща гърдата и нежно гали върха ѝ с палец. В нея топло се надигна възбудата. От устните ѝ се отрони безсилен стон. Лианор захвърли писалката на масата и се изправи. Започна да се разхожда нервно из стаята. Бузите ѝ бяха зачервени и сърцето ѝ биеше силно. Ето че не успя да се овладее и разумът ѝ отлетя. Започна да се пита дали отвъд вратата към паметта ѝ не стои своенравната Лиарин и не чака възможността да влезе и да поиска тялото ѝ, душата ѝ.

Високото огледало в ъгъла отразяваше образа ѝ и тя се спря, за да се огледа, преди да продължи неспокойната си разходка. Съзнаваше, че докато копнее така отчаяно по Аштън, не би се примирила да бъде жена на Малкълм. Беше разбрала, че мнимият ѝ мъж няма намерение да отиде другаде на квартира. Стаята му беше близо до нейната и Лианор всяка вечер слагаше резетата на всички врати и прозорци. Горещината и задухът в стаята ѝ ставаха почти непоносими, но тя не смееше да проветрява, за да осигури спокойствието си.

Следеше с недоверие всяка негова крачка, защото той идваше и си отиваше тайно като безплътен дух. Когато поискаше, прекосяваше

помещенията, без тя да усети присъствието му. Понякога установяваше, че я наблюдава внимателно и разбираше как се чувства мишката пред някоя гладна котка.

Очите му можеха за част от секундата да я разсъблекат гола, ленивият му, самоуверен поглед подсказваше и други способности, за които ѝ беше неудобно дори да си помисли. Явно му харесваше да демонстрира своята мъжественост, за да я примамва по най-краткия път в леглото. Панталоните му бяха скроени по-широко от тези на Аштън, но бяха силно опънати по мускулестите му хълбоци и по бедрата и си личеше, че не носи нищо отдолу. Един явно преднамерено търсен ефект, който засилваше предпазливостта ѝ. Сега тя всяка вечер барикадираше допълнително вратата си със столове, в случай че му хрумнеше да опита с физическа сила. Тя знаеше, че все някога ще трябва да се подчини на съдбата си и на този паун, но в момента предпочиташе да го държи на разстояние, поне докато успееше да прогони Аштън от сърцето си.

Постепенно започна да усеща, че у всеки от двамата има нещо, което напомняше за другия, но все още не беше открила какво е то: външният вид, поведението или характерът. Аштън беше чувствен и с гореща кръв, но мъжката му сила действаше по-изтънчено от тази на Малкълм. Може би и възрастта му беше причина за неговата вежливост, но дори само с беглата си усмивка и с погледа на прекрасните си очи той излъчваше огромна мъжка привлекателност и същевременно оплиташе сърцето ѝ с момчешкия си чар. Аристократичните черти на лицето и маниерите на принц го издигаха далеч над другия.

Впрочем Малкълм също притежаваше известен чар. Външният му вид беше добър, а понякога нещо в лицето му ѝ напомняше за Аштън, но когато разгледаше подробно широките скули и месестите устни, не ѝ се удаваше да открие тази прилика. Не се съмняваше, че може да е събуждал плътски желания у някои жени и изглежда, той целеше точно това с предизвикателното си държание. У него имаше някаква суровост, която се проявяваше, когато Робърт Самъртън пиеше твърде много или започваше да става досаден с безкрайните Шекспирови цитати. Тогава устата му се втвърдяваше, а очите му добиваха студен израз. Ядът му беше напълно разбираем, защото Самъртън понякога можеше да изкара и светец от търпение. Тя самата

реагираше много остро, когато той се опитваше да злослови по адрес на Аштън и често изпитваше желание да му отговори с думи, които не би забравил лесно. Щом се осмеляваше да клевети Аштън Уингейт, би трябвало да му се напомнят и неговите собствени грешки.

Силният тропот на конски копита пред къщата откъсна Лианор от мислите ѝ. Тя отиде до прозореца и видя карета, която се носеше по алеята към дома. Можеше да е само Малкълм, защото единствено той заставяше кочияша да кара с такава убийствена бързина. Градусът на възбудата или яда му винаги можеше да се познае по скоростта на каретата, но обикновено не му беше необходим специален повод, за да накара да шибат конете до края на силите им. Той беше просто пристрастен към високите скорости и колкото по-бързо препускаха конете, толкова по-добре се чувстваше.

Фактът, че беше използвал каретата в толкова ранен час, показваше, че беше прекарал нощта другаде. Лианор ни най-малко не се разстрои от това, само се питаше къде и в чия компания може да е бил. Предната вечер, малко след като Самъртън напусна имението с каретата си, той самият беше заминал на кон за града. Доста по-късно Самъртън се беше върнал пеша и се бе прибрал със залитане в стаята си. Сега Малкълм седеше в каретата, а конят му беше завързан отзад.

Тя чу тропота на ботушите му по верандата, тряскащото на предната врата, от което издрънчаха всички прозорци в къщата, след това бързите му стъпки нагоре по стълбата. Когато го чу шумно да крачи по коридора, се подготви за голяма разправа, макар да не знаеше каква е причината. Но за нейна изненада той се спря пред отсрещната врата. Без да почука, блъсна вратата и нахлу в стаята на Самъртън. Ако гръмотевичното му влизане не беше събудило възрастния мъж, това стори силният рев, който се разнесе веднага след това. След кратка размяна на реплики на висок тон двамата мъже понижиха гласове и само от време на време гневните крясъци на Малкълм показваха, че той далеч не се е успокоил. Лианор не мислеше, че баща ѝ може да раболепничи пред някого. Ядосваше се, че той не прекъсва потока от ругатни и не отвърща на нападките. А още повече я смущаваше пренебрежението, с което Малкълм се отнасяше понякога към Самъртън. Баща ѝ можеше и да се примирява с това, но не и тя!

Закопча пенъоара си, излезе и почука на отсрещната врата. Тя рязко се отвори и Лианор застана срещу Малкълм. Очите му горяха и изглеждаше все още разгневен, но изразът на лицето му моментално се промени. За миг погледът му обходи извивките на тялото ѝ, зле прикрити от пенъоара. После отстъпи в страни и я покани в стаята.

— Влез, мила — каза усмихнато той. — Тъкмо имах малък разговор с баща ти.

— Нямаше как да не чуя — отвърна сухо тя.

Малкълм повдигна вежда, защото укорителният ѝ тон не му беше убягнал.

— Може би трябва да ти обясня. Баща ти направил голяма обиколка из всички кръчми и забравил къде е накарал кочияша да го чака с каретата. Не само че се наложи цяла нощ да търся него и каретата, но трябваше да изслушам и някои от неприятните слухове, които дължим на този впиянчен самохвалко.

Лианор погледна към леглото, където се беше свил Робърт Самъртън. Жалка картина! Раменете му бяха увиснали, беше навел засрамено глава. Поведението му беше напълно непонятно. Много поестествено би ѝ се сторило, ако заради тези обидни думи той посочеше на Малкълм Синклер вратата. Напоследък много пъти я беше ядосвал, но все пак беше неин баща и тя почувства силен подтик да го защити.

— Ще ти бъда много задължена, Малкълм, ако не забравяш, че говориш с баща ми. Това е моята къща и тъй като все още не си спомням за теб като за свой съпруг, приемам те по-скоро като гост. Не ме интересува какви слухове е пуснал. Настоявам да се отнасяш към него с малко повече уважение. Ако това не е по силите ти, ще трябва да те помоля да си вървиш, и то веднага.

Очите на Малкълм станаха сурови, когато срещна погледа ѝ, и явно се канеше да ѝ отговори остро, но преглътна и отвърна със скована усмивка:

— Извинявай, любима. Ще се опитам занапред да проявявам повече уважение. Само бях загрижен за репутацията ни тук, в Билокси, и се страхувах, че баща ти може да я е накърнил.

Лианор го удостои с хладна усмивка, без да му отвърне. Робърт Самъртън изглеждаше съвсем объркан от това, че тя го беше защитила, и я гледаше с тъжни, зачервени очи. Бузите му бяха сбръчкани, а кожата под мекушавата му брадичка висеше отпусната. Долната му

челюст бе покрита със сива четина. Ризата, с която явно беше спал, бе мръсна и смачкана. Ставаше все по-нервен под изпитателния ѝ поглед, взе да пригладжа гънките по жилетката си и се огледа неспокойно за бутилка с уиски. Но не откри никъде своята радост и спасение.

— Аз... ами... — Той облиза с надебелял език сухите си напукани устни и се изкашля продължително. — Не исках никому да причинявам неприятности и мога да разбера, че Малкълм ми се сърди. Няма нужда да се заяждаш с него, мила. За всичко съм виновен аз. Не трябваше да се забравям до такава степен.

Тя хвърли кос поглед към Малкълм, забеляза доволната усмивка на лицето му и изпита желание да я изтрие с някоя остра реплика. Мразеше нахалството и сладострастния израз в очите му, когато се спираха на гърдите ѝ. Страхът, че може наистина да види нещо през тънкия пенъор, я накара да се извини и да се върне в стаята си.

За голямо нейно неудоволствие няколко секунди по-късно двамата я последваха. Малкълм държеше в ръка плоско куфарче за документи. Баща ѝ се спъна и едва успя да се подпре на писалището, на което седеше тя. Когато забеляза въпросително смръщеното ѝ чело, той закърши смутено ръце и побърза да обясни:

— Аз... е... Малкълм... е, да... той иска да обсъди някакъв делови въпрос с теб, детето ми. — Преглътна тежко и погледът му затърси нещо за пиене.

Лианор посочи с писалката към скрина.

— Там има гарафа със студена вода, ако си жаден.

Самъртън с мъка успя да потисне треперенето на ръката си. Докато наливаше, ясно се чуваше звънтенето на гарафата в ръба на чашата. Изпи една голяма глътка и потръпна от отвращение. Когато вдигна очи, забеляза презрителната усмивка на Малкълм. Зачервените му бузи потъмняха още повече и той остави засрамено чашата.

Малкълм прикри неодобрението си зад маската на мила доброжелателност и се приближи към писалището. Наведе се да целуне Лианор, но тя обърна бързо глава и устните му докоснаха бузата ѝ. Погледна я учудено, когато тя се изправи рязко и застана така, че писмената маса да ги разделя.

— Какво искаш да обсъдиш с мен?

Малкълм сложи плоското куфарче на плота на масата и извади куп книжа.

— Тази сутрин се срещнах в града с нашите адвокати и те ми дадоха тези документи, за да ги подпишеш.

— Добре, остави ми ги, ще ги прегледам през деня.

Малкълм започна несръчно да върти документите в ръце и се покашля. Тя го погледна ядосано и запита:

— Да не би нещо да не ти допада?

— Не, не, само че адвокатите искаха да ги получат още днес следобед. Баща ти ги прегледа подробно и даде вече съгласието си. Няма нищо особено важно, само някои незначителни неща, които трябва да се дооправят.

— Щом се налага да ги върнеш толкова бързо, мога и веднага да ги прегледам. Няма да отнеме много време. — Лианор протегна ръка, но той бързо прибра документите.

— Всъщност — каза Малкълм и ги сложи обратно в куфарчето — дошъл съм да взема баща ти, за да подпише в присъствие на адвоката. Но не искахме да те оставяме сама с прислугата и си помислихме, че подписът ти може да ни спести едно съвместно пътуване. — Той затвори капака на куфарчето.

Робърт Самъртън излезе на верандата. Той трепна, когато слънцето огря лицето му. Бързо се дръпна в сянката на вратата и се подпря, за да не загуби равновесие.

Плъзна поглед над морето и изведнъж се сепна.

— Какво, по дяволите, е това?

Малкълм стисна куфарчето под мишница и се запъти също към двукрилата врата.

— Хайде, ела, трябва да побързаш с обличането, ако искаш да... — Той проследи погледа на Самъртън и изхвъркна на верандата. — По дяволите!

Лианор се питаше какво им става на двамата мъже и се присъедини към тях. Видя с учудване облаците черен дим, които два високи и стройни комина бълваха сред морето. Един речен параход, боядисан в черно, бяло и златно се бореше с неспокойните вълни. Още докато гледаха натам, от предната и задната част на кораба бяха спуснати котви и параходът спря на двеста метра от брега, точно срещу къщата.

— „Речната магьосница“! — Устните на Лианор изрекоха беззвучно думите. Нямаше нужда да разчита буквите отстрани на

парахода, за да го познае.

Колелото спря да се върти и корабът застана неподвижно. Една висока фигура излезе от рубката, направи няколко крачки и се спря с ръце на хълбоците, за да се взре в къщата насреща. Коленете на Лианор омекнаха, когато позна мъжа. Не можеше да сбърка самоуверената стойка, на която така често се беше възхищавала с любящи очи. Сърцето ѝ започна силно да бие, дишането ѝ се учести. Обзе я безгранично ликуване.

— Не може да бъде! — Малкълм Синклер се озъби като разгневен плъх. — Аштън Уингейт, този кучи син. — Той хвърли обвинителен поглед към Робърт Самъртън, но последният само вдигна рамене. Тогава погледна Лианор, в очите му гореше ревност. — Знаеше ли за това? Ти ли го повика? — Очите му се насочиха към малката писмена маса, на която все още лежаха хартията за писане и пачето перо. — Писала си му! Ти си го уведомила къде сме!

— Не, не съм му писала. — Лианор поклати глава. Не смееше да покаже чувствата, които преливаха в нея. Радост! Възбуда! Щастие! Те бушуваха в жилите ѝ и се смесваха в дива екзалтация. Аштън беше тук! Аштън беше тук! Повтаряше си постоянно името му. Той беше дошъл и беше вдигнал флаг, за да покаже кой е, гордо и смело обявяваше на всички, че е негова, че няма намерение така лесно да се откаже от нея.

— Но тогава как е могъл... — Малкълм не довърши изречението. Погледна остро Лианор. — Той знаеше ли, че имаш къща в Билокси?

Лианор вдигна рамене и разпери ръце, за да го увери в невинността си.

— Да. Аз бях тази, която не знаеше.

— Трябваше да се сетя, че ще те намери — промълви тихо Малкълм. — Този негодник ни откри, както кучето подушва някоя разгонена кучка. Знам вече какво иска. Исква да те отвлече. — Малкълм посочи заплашително с пръст към кораба край брега. — Но няма да остане задълго, гарантирам ти това! Ще извикам шерифа и ще се погрижа да изчезне от там!

Самъртън се отпусна бавно на един от столовете на верандата и каза:

— Нищо не можеш да направиш, Малкълм. Човекът не е нарушил закона. Ако слезе на наша земя, можем да накараме да го

арестуват, но откритото море принадлежи на всеки, който е достатъчно смел да плава по него.

Малкълм напусна с широки крачки верандата и стаята, и се върна след малко с една двуцевка.

— Само да се опита да слезе на брега! Ще го застрелям, преди да е изсипал водата от ботушите си.

Радостното чувство на Лианор изчезна. Не можеше да се предвиди какво ще стори Малкълм в омразата си, а гневът му надали щеше да е намалял, когато двамата мъже се срещнеха. Трябваше да предупреди Аштън да не слиза на брега, но как?

— Единственият недостатък на огнестрелните оръжия е — промърмори Самъртън, — че човек никога не знае доколко ги владее другият. Казаха ми, че не е за препоръчване да се закачаш с Уингейт. Ако е толкова добър стрелец, както разправят, бъди по-предпазлив.

Лианор погледна изненадано баща си. Тя си спомни как беше хвалил през онзи следобед в Бел Шен способностите на Малкълм като стрелец. А сега го предупреждаваше да внимава. Всъщност каква игра играеше той?

— Може и да е добър — изфуча Малкълм, — но вероятно не е чак толкова. — Той поглади самодоволно цевта на оръжието. — Аштън Уингейт трябва да обърне веднага проклетия си кораб и да отплава незабавно за Ню Орлиънс. Иначе ще се разправя с мен.

— Да не смяташ да наблюдаваш непрекъснато кораба? — попита го учудено Самъртън.

Малкълм му хвърли мрачен поглед.

— Не, ти ще ме сменяш от време на време.

Самъртън вдигна рошавите си вежди, след това се намръщи.

— С удоволствие ще си отворям очите вместо теб, но пушкалото не взимам в ръка. Понятие си нямам от огнестрелни оръжия.

Малкълм се усмихна злобно:

— Не се грижи, това удоволствие запазвам за себе си.

Тръпки побиха Лианор, в стомаха ѝ се образува студена буца. Попита предпазливо:

— Няма да го убиеш наистина, нали?

Малкълм отговори студено:

— Това не би било никакво убийство, миличка. Аз съм в правото си да защитавам своята собственост, а няма съмнение какво иска този

тип. Той е тук, за да те отнеме от мен.

— Остави ме да поговоря с него — предложи тя. — Ще се върне, като му обясня, че съм тук по своя воля.

Малкълм се изсмя подигравателно.

— Достатъчно съм слушал за този мистър Уингейт. Никой не може да го спре, ако наистина желае да получи нещо. — Той тръгна покрай перилата на верандата, без да изпуска из очи кораба в открито море. — Трябва да призная, бива си го този тип. Да се закотви точно там, откъдето може да ни наблюдава! — Малкълм все повече се вбесяваше и започна да заплашва кораба с юмрук. — Я вижте! Той има даже далекоглед!

Самъртън примигна със зачервените си очи, за да не изтърве тази нова провокация. Дългият месингов цилиндър, който Аштън беше доближил до окото си, го накара да възкликне:

— Боже мой, наистина има!

Лианор също гледаше непрекъснато към Аштън. Почти усещаше, как я наблюдава през далекогледа. Бузите ѝ пламнаха, но това нямаше нищо общо с утринната жегга.

Малкълм изскърца със зъби.

— Бих искал да имам оръдие тук! Щях да го гръмна този проклет идиот сред водата и щях да се радвам, като го гледам как потъва, разкъсан на хиляди парченца.

Лианор направи нов отчаян опит.

— Може ли да му изпратя поне писмо?

— Не! — изрева Малкълм. — Да си стои там, докато обмисля как да се отърва от него! След това ще се погрижа да не може никога вече да ни досажда. Аштън Уингейт скоро ще разбере кой от нас двамата е по-силен.

На радостта и щастието, както и на приливите, не може да се устои. Щом мъжете престанаха да обръщат внимание на Лианор, отново я обзеха възторжени чувства. Мисълта, че Аштън толкова държи на нея, та е дошъл чак тук, я опияни. Забрави притеснението, предизвикано от заплахите на Малкълм, и се отдаде изцяло на радостта, че Аштън е наблизо. Притисна с две ръце устата си, за да не избухне във весел смях. Раменете ѝ се разтресоха, толкова силен беше поривът. Мегън тъкмо оправяше стаята. Лианор не искаше да показва чувствата си пред прислужницата. Но не ѝ беше лесно да крие

радостта си, особено когато жената изпитателно я поглеждаше в очите, сякаш усещаше промяната. След известно време Мегън полюбопитства съвсем открито:

— Добре ли сте, мадам?

Лианор с усилие прикри усмивката си, кимна бързо и отпусна ръце в скута си.

— Да, защо?

Мегън нацупи устни, гледайки господарката си. През последните седмици беше наблюдавала внимателно младата жена и със загриженост беше забелязала, че тя се подчинява на съдбата си и в присъствието на мъжете се държи послушно, както се очакваше от нея. Но когато бе сама в стаята си, тя стоеше нещастна на прозореца, като че копнееше за друг живот. Сега, напротив, очите ѝ играеха оживено и за пръв път от пристигането си в Билокси господарката изглеждаше наистина щастлива. Високите гласове на верандата се чуваха из цялата къща и Мегън разбра, че на кораба има някакъв мъж, който възнамерява да вземе със себе си госпожата. Доколкото можеше да прецени от промените в господарката, едва ли щеше да му се наложи да употреби сила за това.

— Няма нужда да се страхувате от мен — увери тя Лианор. — Не съм шпионка на мистър Синклер.

Лианор погледна жената, малко уплашена от прозорливостта ѝ. Нямахше намерение да разкрива тайните на сърцето си и запита невинно:

— За какво говориш, Мегън?

Прислужницата кимна с глава към парахода.

— Знам, че там чака един мъж, който е дошъл заради вас и така, както грее лицето ви, бих казала, че не сте нещастна от това.

Очите на Лианор се разшириха. Тя се спусна към Мегън, хвана ръката ѝ и каза настойчиво:

— Не бива да разкриваш на никого, че се радвам на присъствието му! На никого! Особено на мистър Синклер и на баща ми. Моля те! Те мразят мистър Уингейт и не знам какво могат да направят, ако научат това.

— Не се притеснявайте, мадам — успокои я Мегън и взе слабата ръка на господарката си. — Аз също съм била влюбена и добре разбирам, какво чувствате.

Лианор не се отказа веднага от предпазливостта си.

— Какво знаеш за мен?

Мегън сви рамене.

— Чух само това, което казваха мъжете. Че сте загубили паметта си и сте мислели, че сте омъжена за друг. — Тя млъкна, когато започна да разбира връзката. — Той е, нали? Този Уингейт е мъжът, за когото сте смятали, че сте омъжена?

Лианор сведе очи, не виждаше смисъл да лъже, още повече че прислужницата четеше по лицето ѝ какво става с нея.

— Да, аз го обичам, въпреки че много се старая да не е така...

— Добре сте се наредили, мадам, няма що!

Лианор бавно кимна. Би било много трудно, ако не и невъзможно да убие в себе си всяко чувство към Аштън.

Малкият часовник на писмената маса отбеляза с нежен звън два часа, а ударите на големия, долу във фойето, се чува навред из къщата. Лианор не прекъсна работата си. На сребърната лунна светлина подреди старателно възглавниците под завивката така, че да изглеждат като човешко тяло. Всеки, който хвърлеше поглед в стаята, би помислил, че тя кротко спи в леглото си. Сега можеше да се измъкне от къщата и да предупреди Аштън. На вечеря Малкълм отново яростно бе заплашвал и тя реши да не губи нито минута повече. Домашният прислужник беше завързал лодката край брега, когато ходи последния път за риба и Лианор смяташе да отиде с нея до „Речната магьосница“. По нейна молба Мегън беше заела от момчето някои дрехи, но благоразумно не бе попитала за какво ѝ трябва.

Лианор напъха гъстата си червено-златиста коса под един каскет и сбърчи нос, като се видя в огледалото. Една дама никога не би се появила в подобен вид. Ризата нямаше копчета, така че трябваше да я върже на кръста, при което се образува доста дълбоко деколте. Панталоните ѝ ставаха, но платът, стар и износен, беше тънък като хартия. Цепката отпред не се затваряше и те се държаха само на една връв. Общо взето, Лианор имаше доста разпасан вид и ако я хванеха, можеха с право да я упрекнат, че си проси да бъде изнасилена. За да се поприкрие наметна едно износено ленено сако.

Преди да тръгне, допря ухото до вратата към коридора и се послуша. По силното хъркане, което се чуваше откъм стаята на баща ѝ, разбра, че сутрешният скандал го е накарал да си остане вкъщи. Сега трябваше да се пази само от Малкълм. Той беше този, от когото се страхуваше най-много. Пред него не минаваха никакви извинения. Ако я хванеше, веднага щеше да разбере накъде се е запътила.

Лианор взе чифт сандали, измъкна се на верандата, спря в сянката и се огледа за подозрителни движения. Като не забеляза нищо, продължи бягството си, слизайки предпазливо стъпало по стъпало. Най-долното тихо изскърца, когато се отпусна с цялата си тежест на него. Затаи дъх и зачака да чуе някой заповеднически вик. Но нищо не се случи и когато животът се върна отново в примрялото ѝ от страх тяло, забърза по долната веранда към следващите стълби. Там нахлузи сандалите и изтича приведена по тревата. Тежката лодка беше изтеглена на брега. Тя нагласи веслата на мястото им и с пыскане я бутна в тихата вода, която милваше пясъка.

На палубата на „Речната магьосница“ горяха много лампи, каютата на Аштън също беше осветена. Лианор се обърна с гръб към светлините и докато гребеше, от време на време хвърляше поглед през рамо, за да се ориентира. Скоро се оказа, че неправилно е преценила разстоянието между брега и кораба. След известно време ръцете ѝ се разтрепериха и я заболяха от необичайното напрежение. Когато най-после достигна целта си, тя се отпусна и зачака да се възстановят силите ѝ, докато лодката леко се удряше о фалшборда на парахода. Но треперенето на ръцете не спираше и изглеждаше, че ще може да се изправи само с огромни усилия на волята. Когато се посъвзе, Лианор реши да се изкатери откъм едно тъмно място в задната част на кораба, където Малкълм и Самъртън нямаше да я забележат, ако случайно погледнеха към „Речната магьосница“. Стиснала въжето, тя се прехвърли през дъските, които защитаваха долната палуба. Завърза въжето за една подпора и се отпусна, напълно изнемооща. Наблизо нямаше фенери, които биха ѝ разкрили приближаването на друго човешко същество, и мина известно време, докато разбере, че някой се беше надвесил над нея. Напразно се опитваше да се измъкне. Една ръка я хвана за лявото коляно, друга — за яката на сакото. Болезненият натиск на грубите ръце засили още повече паниката ѝ и вместо да обясни присъствието си, тя само удряше сляпо около себе си. Изхлузи

се като хлъзгава змиорка от самото, което остана в ръката на мъжа. Другата ръка обаче затегна хватката около лявото коляно. Лианор залитна напред, но мъжът успя да я улови за ризата. Тя с ужас забеляза как възелът започна да се разхлабва. Шевовите на грубата дреха се впиха в подмишниците ѝ, след това се чу ясен звук от разпаряне и платът се скъса. Със задавен вик тя се сви и кръстоса ръце пред голите си гърди. Опита се отново да се измъкне от преследвача си, преди маскировката ѝ да се разпадне напълно. Мъжът тихо изруга и посегна пак към нея, като я хвана за колана. Дръпна я толкова силно към себе си, че коланът изкара всичкия въздух от дробовите ѝ и я разтърси грубо:

— Кой те изпрати тук, малкия? — изсъска той в ухото ѝ.

„Аштън!“ Заля я чувство на облекчение, когато позна гласа му. Никога не беше чувала по-приятен звук през краткия период от живота си, който помнеше.

— Какво, по... — Силните пръсти отпуснаха хватката. — Лиарин?

Тя усети, че той я разглежда внимателно. Изчерви се и скръсти плахо ръце пред гърдите си.

Аштън с радост установи, че мечтите му бяха станали действителност, но въпреки че облеклото ѝ или по-скоро липсата на облекло не му убягна, той не виждаше никаква причина да действа прибързано.

— Толкова съм щастлив, любима — промълви пресипнало той. — Ела да отидем в каютата ми. Дежурният може всеки момент да се появи, а ние не искаме да те види така, нали?

Тази мисъл наистина никак не се хареса на Лианор.

— Ризата ми... — напомни тя, докато притичваше към кабината му.

Аштън вдигна дрехите и я последва. Тя се спря на вратата и когато той се пресегна покрай нея, за да отвори, така дълго потисканият копнеж я заля с тръпнещо очакване. Затвори очи и опря голия си гръб на гърдите му.

За Аштън това докосване беше като експлозия. Гореща кръв нахлу в слабините му и той пусна на пода ризата и самото ѝ. Белите ѝ рамене блестяха в златната светлина на осветлението в каютата. Прегърна я и я притегли към себе си. Лек стон се изтръгна от Лианор,

когато започна да гали гърдите ѝ. Каскетът ѝ падна от главата, когато се облегна назад, и косите ѝ се разпиляха по раменете. Тънкият панталон беше слаба защита срещу горещата разпаленост на възбудата му. Тя не беше дошла за това, но всяка фибра на нейното същество горещо искаше той да я вземе, да я направи своя. Да го отблъсне, надминаваше и най-големите мъки на ада.

— Не бива... — протестира с тих шепот тя. — Аштън, моля те... сега не трябва да го правим.

— Трябва! — изпъшка той до ухото ѝ и покри шията ѝ с трескави целувки.

Вдигна я на ръце и с две крачки стигна до леглото, онова пристанище, където неотдавна бяха обгръщани от вълните на буйна страст. Положи я на дюшека. Погледът му беше като милувка, когато легна до нея и я прегърна отново. Лианор сложи ръка на гърдите му и обърна глава, за да не загуби разсъдъка си под бурните му целувки.

— Дойдох само да те предупредя, Аштън. — В гласа ѝ прозвуча отчаяние. — Малкълм ще те убие, ако слезеш на сушата. Трябва да си отидеш.

Аштън вдигна глава и погледна надолу към нея. Понякога любовта идваше и си отиваше като неспокойните ветрове, които нахлуваха над крайбрежието; или пък можеше да бъде безкрайна, непобедима за времето, мястото и всички превратности. Аштън познаваше тази любов повече от три години и тя беше самата сърцевина на съществуването му. Редовете, които Лианор му беше оставила, трябваше да го убедят, че тя постъпва правилно, но как можеше да се съгласи с това, когато беше отнесла със себе си и сърцето му?

— Забрави Малкълм и всичко, което ти е казал — отговори той. — Остани при мен, Лиарин, и аз ще вдигна веднага котва. Ако е необходимо, ще те заведа накрай света.

По бузите ѝ се зарониха сълзи.

— О, Аштън, не разбираш ли? Ти искаш нея, а не мен.

— Искam теб, само теб!

— Аз не съм жената, за която ме мислиш, Аштън! Аз съм Лианор, а не Лиарин.

— Паметта ти... — Той се поколеба, обзет от страх. — Възвърна ли се?

— Не. — Тя не се решаваше да го погледне в очите. — Но аз трябва да съм Лианор. Баща ми казва така.

— Баща ти ме мрази, не забравяй това. Той има всички причини да ни държи разделени, стига да може.

— Не би отишъл толкова далеч...

Аштън въздъхна.

— Ако настояваш, ще те наричам Лианор, но това не променя нещата. В сърцето ми ти си моята жена, част от мен самия.

— Трябва да се махнеш оттук — настояваше загрижено тя. — Вдигни котва и иди на сигурно място.

— Ще ме придружиш ли?

— Не мога, Аштън — тихо каза Лианор. — Искам да се върна, за да разбере истината.

— Тогава ще остана и ще се боря за теб, докато този въпрос се уреди веднъж завинаги.

— О, моля те, Аштън, моля те! Не бих понесла, ако ти се случи нещо.

— Твърдо съм решен да остана.

Тя тръсна сърдито глава.

— Ти наистина си толкова упорит, колкото казват хората. Защо не се примириш с неизбежното?

— Неизбежното? — Той се изсмя сурово, обърна се по гръб и се загледа в ниския таван над леглото му. — Три години наред търсих, но не намерих жена, която би могла да заеме мястото ти. Не можах да свикна с необвързания живот на ерген. В слабините ми гореше огън, но не исках никъде да zasiщам този непрекъснат глад. Може да съм бил обезумял. Може да съм бил луд. Но със сигурност бях безнадеждно и отчаяно влюбен в една мечта, в една химера, на която отговаряш само ти. — Той обърна глава и я погледна. — Знам какъв беше животът без теб и този опит ми стига. Тук съм, за да се боря, любима, и точно това ще направя.

Лианор се привдигна, за да може да го погледне. Гърдите ѝ се опираха в голото му здраво тяло, тя разглеждаше с всеотдайност лицето му, докато по устните ѝ се плъзна нежна, меланхолична усмивка.

— Хубава двойка сме ние с теб, обезумели от желанието за нещо, което не можем да имаме. Трябва да се връщам, а ти си решен да

останеш. И въпреки това, ако можех, щях да се опитам да променя намерението ти.

Тя се поколеба за секунда. После продължи, малко засрамена от предложението, което се канеше да му направи.

— Ако ти се отдам сега, ще си отидеш ли, преди се е случило нещо лошо?

Аштън я повдигна, докато тя легна изцяло отгоре му. Тялото му жадуваше да приеме предложението ѝ, тук и сега, но той поклати бавно глава.

— Не мога, мила, дори ако това би ми помогнало да задоволя копнежа си по теб. Твърде много те обичам, за да позволя да бъда отпратен с подарък за сбогом. Искам да бъдеш завинаги моя и с по-малко няма да се задоволя.

Лианор въздъхна нещастно.

— Тогава трябва да си тръгвам.

— Недей — помоли той. — Остани още малко. Позволи ми да те любя.

— Не би било редно, Аштън, вече не. Сега принадлежа на Малкълм.

Той сви вежди и отмести поглед, измъчван от ревност. Мускулите на лицето му потрепваха, докато потискаше порива да ѝ разкаже как е открил точното разположение на къщата ѝ. Една обиколка из кръчмите на Билокси го беше запознала не само с неколцина приятели по чашка на Робърт Самъртън, но и с много леки момичета. Няколко от тях, изглежда, бяха задоволявали желанията на жадния за любов Малкълм Синклер.

— Мисълта, че се връщаш при него, не ми харесва.

— Трябва — прошепна тя. Погали леко с устни неговите, след това се измъкна от прегръдката му. Облече отново скъсаната риза, нахлузи сакото и напъха косата си под каскета.

Аштън не я изпускаше нито за миг от очи.

— Ще те заведа обратно — каза той с въздишка, спусна крака от леглото и също се изправи.

Лианор не беше забравила колко трудно ѝ беше да гребе до „Речната магьосница“ и затова с удоволствие се подчини на волята му.

— Но как ще се върнеш?

— Ще завържа втора лодка за своята.

Посегна за ризата си и я нахлузи. Лианор го наблюдаваше как се облича. Той отговори на погледа ѝ и отново му се прииска да я грабне в прегръдките си. И въпреки че го болеше от тези думи, каза:

— Обичам те!

— Знам — рече тя тихо, — и аз те обичам.

— Ако не се страхувах, че ще ме намразиш, бих те задържал тук, но решението зависи само от теб. Докато го обмисляш, аз ще бъда наблизо, за да мога бързо да ти се притека на помощ в случай на нужда.

Той ѝ подаде един малък пистолет.

— Вземи, показвал съм ти вече как да си служиш с него. Ако се стреля в къщата, оттук ще мога да чуя.

Заведе я до брега и след една последна целувка за сбогом Лианор се промъкна отново в къщата. Проследи от верандата как той се върна обратно на кораба, после отиде в стаята си. Там я очакваше самотата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Силният плач нахлу в съня на Лианор със същата натрапчивост, както и утринната светлина, която влизаше през източния прозорец на спалнята ѝ. След връщането си от „Речната магьосница“ за щастие бе потънала веднага в света на сънищата и би предпочела да прекара така целия предобед. Заслепяващите лъчи на изгряващото слънце бавно се плъзгаха над леглото ѝ, докато непрестанното хлипане я преследваше и под възглавницата, с която запушваше ушите си. Накрая Лианор осъзна, че наблизил някой страдалец.

Тя стана, нахлузи пенъора си и побърза към една от отворените врати на верандата. Излезе навън и видя Мегън. С мокри от сълзи очи икономката гледаше към брега, а раменете ѝ се тресяха от плач. Лианор проследи объркана погледа на Мегън и видя Малкълм и Робърт да стоят до лодката. Имаше още двама мъже, които надничаха под платнището, простряно върху нея. Лианор си спомни, че го нямаше там, когато тя и Аштън се върнаха. Питаше се какво толкова е заинтересувало мъжете в тази лодка и защо жената плаче.

— Мегън, какво става? — Лианор постави успокоително ръка на рамото ѝ.

Обляна в нови потоци сълзи, икономката отговори:

— Заради Мери е, мадам. Тази сутрин момчето отишло долу на брега, за да налови малко риба за вечеря, и намерило Мери гола и мъртва в лодката. Шерифът казва, че е била убита.

— Убита? — Лианор гледаше неразбиращо прислужницата. — Мери беше така мила, толкова приятна и общителна... — Не можеше да си представи, че някому ще хрумне да ѝ причини болка. Смаяна каза: — Но тази нощ аз гребах до „Речната магьосница“. Към четири часа мистър Уингейт ме върна обратно.

— О, мадам, по-добре не казвайте нищо на шерифа за това. Мистър Синклер твърди, че е била убита от някого от екипажа на парахода и ако разбере, че мъжът ви е слизал на брега, сигурно ще обвини него.

— Но това са глупости! Аз видях с очите си Аштън да се връща обратно с втората лодка. По-скоро аз бих могла да я убия, отколкото той.

Мегън поклати загрижено глава.

— Била е изнасилена, мадам.

— Изнасилена? — Лианор повтори ужасено думата. — Но кой би могъл да направи такова нещо?

— Не знам, мадам. Аз съм спала дълбоко и едва когато прислужникът се разтича с викове из къщата, научих какво са сторили с клетото дете. А вие, мадам? Видяхте ли някого на брега, след като си тръгна мистър Уингейт?

— Не — отвърна Лианор. Не беше чула и никакъв шум, освен хъркането, което идваше от стаята на баща ѝ. Веднага беше заспала с мисли за Аштън и нищо не беше смутило спокойния ѝ сън. — Какво ще предприеме сега шерифът?

— Вероятно ще разпитат първо нас, а след това мистър Уингейт и екипажа му. Мери и кочияшът много се харесваха, затова накрая всичко ще се стовари върху Хенри. А той е толкова симпатичен.

Краката на Лианор се подкосиха, когато я връхлетя отново страшното видение. Мъжът, убит с ръжен, ѝ беше станал тъй познат, но за момент ѝ се стори, че убиецът, загърнат в тъмната си наметка и вдигнал пръта, иска да се нахвърли върху самата нея. Студена пот обля тялото ѝ и мина почти цяла минута, докато се върне в настоящето. Тя пое няколко пъти дълбоко въздух, за да успокои лудо разтуптяното си сърце, след това каза:

— Убиецът може да не е измежду мъжете тук, Мегън. Щом Мери е работила в Билокси, преди да дойде в тази къща, може да е някой от града.

Мегън избърса сълзите от бузите си.

— Мери не познаваше добре околността, мадам. Ако е живяла в Билокси, преди да я назначи мистър Синклер, то е било отскоро. Мисля, че е родена в Нечиз или някъде наблизо.

— Нечиз? — Лианор се сепна. — Оттам е и мистър Уингейт. Може да я е познавал.

— Шерифът сигурно ще го попита за това, мадам, и мисля, че не можем да направим нищо, освен да чакаме какво ще открие той. —

Мегън кимна с глава към мъжете, които идваха вече към къщата. — Те положително ще започнат веднага с разпитите.

Внезапно Лианор се сети, че още не се е облякла и загърна бързо пенъора около шията си.

— Тогава най-добре да се приведа в приличен вид.

— Ще ви донеса топла вода, мадам — й каза Мегън, и въздъхна на пресекулки. — По-добре да се захвана със задълженията си, вместо да мисля непрекъснато за бедната Мери.

След половинчасов утринен тоалет Мегън успя да прибере буйните къдрици на Лианор в кок и помогна на господарката си да облече бледосиня копринена рокля. Когато се почука на вратата, тя отиде да отвори. Малкълм влезе бавно и се облегна на стената до тоалетната масичка, откъдето можеше да гледа Лианор. Тя изглеждаше хладна и спокойна като Снежната царица и понякога той я наричаше така в себе си. Имаше моменти, когато се изкушаваше да пробие тънката ледена стена и да я подчини, но не знаеше как би реагирала тя, затова потискаше тези похотливи пориви. Но един ден в близко бъдеще очакваше да бъде напълно обезщетен за своята деликатност и търпение.

— Предполагам, че Мегън ти е разказала вече за Мери. — Той изрече думите с въпросително вдигната вежда и продължи, едва след като Лианор кимна в отговор. — Случилото се изпълни всички ни с ужас. Първо твоето отвлечение, а сега убийство... Впрочем не вярвам да има някаква връзка между двете, но би било по-добре, ако известно време не излизаш сама. Особено докато този параход е пуснал котва тук.

— Малкълм... — Лианор се хвана за ръба на тоалетната масичка, докато се готвеше да каже истината. — Знам, че ще се разгневиш, но тази нощ бях на „Речната магьосница“...

— Ти... какво? — изрева Малкълм толкова силно, че от уплаха Мегън изпусна четката. — Ти си отишла зад гърба ми там?! При този развратник! При убиеца на сестра ти! Ти си му се отдала, а още не се знае дали той не е убил Мери?

Лианор скочи с гневно святкащи очи. Погледна към Мегън, която кършеше объркано ръце, и й направи знак да излезе.

— Моля те, Мегън, остави ни сами. Имам да говоря нещо с моя... — тя се поколеба, преди да изговори думата „съпруг“.

Загрижена за господарката си, Мегън не излезе веднага, но Лианор ѝ направи знак с ръка и тя напусна стаята. Затвори вратата и въпреки че не обичаше да подслушва, остана наблизко за всеки случай. Тя наистина никога не се бе омъжвала, но въпреки това знаеше как някои мъже се държаха с жените си, особено ако са така красиви като госпожата, и Мегън се опасяваше, че спорът можеше да стане опасен за господарката на къщата.

— Как смееш да говориш с мен така пред прислугата! — извика Лианор на Малкълм. — Аз не съм се отдала на Аштън. Излязох в морето, за да го помоля да си отиде. — Тя кипеше от гняв и сновеше напред-назад из стаята. — Откакто съм в тази къща, чувам само лоши неща за Аштън Уингейт, а и двамата не го познавате — нито баща ми, нито ти.

— Но ти го познаваш! — ядосано отвърна Малкълм. Той не знаеше какво толкова я привличаше у другия мъж, но тя някога бе обичала него, Малкълм. Иначе не би се съгласила да отидат пред олтара. — Ти през цялото време ни отправяш упреци, защото си влюбена в този тип. Да не искаш да отречеш това?

Лианор премълча отговора, който би потвърдил обвинението му. Знаеше каква лудост щеше да е това.

— Научих се да уважавам Аштън Уингейт, докато бях в Бел Шен...

Малкълм удари с юмрук по тоалетната масичка и изрева:

— Аз твърдя, че ти изпитваш към него много повече от уважение!

Тя вирна брадичка.

— Не ми харесва, че ми приписваш думи, които съвсем не съм имала намерение да казвам. След сблъскването с каретата на Аштън паметта ми е запечатана в черна кутия и аз не знам как да я отворя. За теб въобще не можех да се сетя, но Аштън беше любезен с мен и в Бел Шен наистина си мислех, че съм негова жена. Това изглеждаше толкова естествено...

— Но не ти изглежда естествено да виждаш в мен своя съпруг — каза той с упрек. — Това искаше да кажеш, нали?

— Съвсем не исках да кажа това! — запротестира тя. — Ти преиначаваш всяка моя дума, вместо да ме изслушаш.

— Но и преди си го казвала. Може би не с тези думи, но смисълът беше същият.

Лианор затвори очи и разтри слепоочията си, зад които започна да пулсира тъпа болка. Халюцинацията ѝ се появи отново. През дълъг тъмен тунел виждаше Аштън да стои на релинга на кораба си, веднага след това я сграбчиха кокалести ръце, заровиха се в косата ѝ. Над нея се надвесиха смеещи се лица, докато дебели пръсти раздърпваха дрехите ѝ. Без съмнение щяха да я изнасят и тя вътрешно изкрещя. Изведнъж видя Малкълм над себе си. Той разблъска мъжете и внимателно я повдигна.

Тя отпусна ръце и се загледа изненадано в Малкълм. Дали беше забравен спомен, или измамна рожба на фантазията ѝ? Аштън не беше споменаващ никога, че я е спасил.

— Чуй ме, Лианор — настоя Малкълм, — добре ме чуй! Дали си спомняш за мен или не, но аз все още съм твой мъж. Няма да допусна отново да се измъкнеш в открито море, за да се видиш с този тип, разбра ли?

— При всичките приказки за убийство и застрелване какво трябваше да правя? — извика тя. — Да стоя бездейна в стаята си и да гледам как го убиваш? Никога!

— Моля те, постарай се да говориш по-тихо — предупреди я Малкълм. — Шерифът е вече вкъщи и можеш да го наведеш на идиотски мисли...

— Добре! — Изпусна си нервите, но при сегашното ѝ настроение ѝ беше безразлично. Отговори предизвикателно на яростния му поглед. — Може пък да реши да закриля Аштън, като чуе как си го заплашвал.

— Тихо, жено! Ще говорим по-късно за това. — С рязко движение на ръката той прекрати разговора и тръгна към вратата...

Като чу приближаващите стъпки, Мегън бързо се отдалечи, за пръв път този ден с усмивка на устните. Беше се опасявала, че господарката ѝ няма да може да се наложи срещу по-силния Синклер, но сега изпита възхищение към младата жена.

След разправията с Малкълм разпитът на шерифа се стори на Лианор едва ли не като освежителна разходка в парка. Той говореше доста прямо, но учтиво. След като ѝ се представи като Джеймс Коти, я

запита за отношенията ѝ със собственика на „Речната магьосница“ и дали смята, че някой от екипажа е способен да извърши убийство.

— Мистър Синклер несъмнено ви е разказал за моята загуба на паметта — започна Лианор. — Аштън Уингейт смяташе, че аз съм Лиарин, моята сестра близначка, за която се беше оженил преди три години. Известно време и аз мислех така. Що се отнася до мъжете на кораба, няколко пъти съм пътувала с тях и те се отнасяха към мен винаги с голямо уважение. Не мога да си представя, че биха могли да злоупотребят с една жена. Пък и те не биха имали възможност за това, защото аз лично гребях тази нощ до „Речната магьосница“ и се върнах едва след четири часа сутринта.

Тя срещна учудения му поглед открито и без свян.

— Аз посетих мистър Уингейт с надеждата да го убедя да се върне, преди да се стигне до сблъсък между него и мъжа ми. Ако не ви е достатъчна думата ми, попитайте моряка, който беше на пост на борда. Може би е видял някой след нас да напуска кораба.

— Вие казвате, че сте се върнали тук едва в четири сутринта. — Шерифът потри замислено брадичка. — Ако знаех само кога точно е извършено престъплението! Явно Мери е била убита другаде и след това е положена в лодката.

Лианор събра цялата си смелост и попита:

— Бихте ли ми казали по какъв начин е била убита Мери?

— Била е удушена — отговори кратко той. — Извършителят я е стиснал толкова силно, че пръстите му са ѝ пречупили врата.

Изплашена, Лианор се отпусна на един от близките столове. Преди да си тръгне, Джеймс Коти я увери, че няма да се успокои, докато не открие престъпника. Тя само кимна, беше твърде потресена, за да може да каже каквото и да било.

Гробището беше мрачно и въпреки че лятото го беше покрило със зеленина, изглеждаше страшно и изоставено. Лианор беше облечена цялата в черно, което създаваше у нея чувството, че се слива с околността. Страните ѝ бяха бледи, а тъмните кръгове правеха очите ѝ по-големи. Тя чакаше заедно с баща си в каретата да се появи свещеникът, неспособна да направи дори едно движение при тази жега. Постоянно поднасяше шишенцето с амоняк до носа си, за да

разпръсне мъглата в главата си, събра достатъчна сили и слезе от каретата.

Загрижен, Самъртън не се отделяше нито крачка от нея, докато стигнаха открития гроб, където вече чакаше Малкълм. Тя избягваше да гледа тъмната дупка, където лежеше ковчегът, а обърна очи към опечалените от другата страна. Тъй като вестта за ужасната смърт се беше разпространила бързо, повечето от присъстващите явно бяха дошли от любопитство. Вдясно зад семейството стояха Мегън и кочияшът, може би единствените истински опечалени, и хлипаха приглушено. Лианор ги изглежда със съчувствие и внезапно откри зад тях още едно познато лице.

— Хоръс Тич! — Тя само прошепна името, но Малкълм се наведе към нея:

— Каза ли нещо, мила?

С кимване Лианор посочи към Тич.

— Просто бях изненадана да видя онзи мъж там, това е всичко.

Малкълм погледна нататък и каза развеселено.

— А-а, мистър Тич.

— Познаваш ли го? — попита изненадано Лианор, защото не си спомняше да е споменавала пред него за Хоръс Тич и за неприятностите, които ѝ беше създал.

— Тук, в Билокси, се клюкарства също толкова, колкото в Нечиз или където и да е другаде, Лианор. Чувал съм за него и ако Тич е бил само в една от кръчмите, които баща ти посещава редовно, той знае за нас колкото всеки друг. Ако още не си забелязала, мила, в околността ние сме най-обсъжданите хора. Особено откакто високоблагородният господин Уингейт практически се настани на прага ни. — Той млъкна, като хвърли поглед през рамото ѝ, а очите му станаха студени и остри. — Говорим за вълка...

Лианор се обърна и сърцето ѝ се разтуптя силно, когато съзря Аштън. Изведнъж почувства, че има сили да издържи предстоящото погребение.

Аштън разтегна пресъхналите си устни в лека усмивка и докосна с показалец периферията на касторената си шапка. Само с един поглед той казваше повече за любовта си към нея, отколкото би могло да се каже с думи.

Сега, когато Малкълм и Лианор го бяха открили и не можеше вече да я наблюдава незабелязано, той бавно се приближи към долния край на гроба, като се надяваше, че присъствието му хубавичко ще обтегне нервите на неговия съперник. Освен това оттам можеше да вижда по-добре Лиарин, или Лианор, както се наричаше сега. Реши да употребява това име до окончателното изясняване на въпроса за нейната самоличност. В сърцето му тя беше все още Лиарин и ако разследването покажеше, че не е прав, щяха да са му необходими известни усилия, за да се оттегли с достойнство. Но дали беше Лиарин или Лианор, той обичаше тази жена, защото спомените от миналото се бяха превърнали в ярко настояще, което принадлежеше на двамата им.

Младата жена също го наблюдаваше, но не така явно. Отново беше запленена от фигурата му: той носеше черен фрак с връзка на тъмни и светли ивици, и раиран панталон в същия цвят. Както винаги ризата му беше бяла и прекрасно колосана, черните му ботуши блестяха. Лятото беше придало по-тъмен тен на кожата му, очите му с цвят на лешник сияеха с топъл блясък. Погледите им се срещнаха отново и се сляха.

Опечалените наблюдаваха мълчаливо как свещеникът хвърли шепа пръст върху ковчега и изрече монотонно:

— От пръст си направен, на пръст ще станеш...

Лианор избърса една сълза от крайчето на окото си и преглътна. Мегън изхлипа високо, а кочияшът заплака, без да се сдържа повече. Самъртън бръкна във фрака си, извади едно плоско шише и отпи няколко пъти. Малкълм гледаше само Аштън, който напусна мястото си и отиде при Хоръс Тич.

— Добро утро, мистър Тич. — Аштън му кимна, преди да погледне към заоблаченото небе. — Време точно като за погребение, нали?

— Така изглежда — промърмори Хоръс. — За моя вкус обаче е малко горещо. Може би няма да е лошо да капне дъждец, та да поохлади въздуха.

— Или да стане още по-влажен — рече Аштън, който забеляза капките пот по лицето на Тич. Запита се дали се дължаха само на горещината, или имаше и друга причина.

— Изненадан съм да ви видя тук, Хоръс. Да не сте на гости, може би при роднини?

— Да... — Хоръс прехапа устни, когато му се изплъзна тази лъжа. Можеше да каже истината, но се страхуваше, че Аштън би разказал тази история на шерифа, което пък би задвижило лавина от неприятности... — Всъщност Марелда искаше да дойде в Билокси, за да види морето... или нещо такова.

Аштън си спомни, че беше разказвал на Марелда за собствеността на Лиарин тук. И тъй като познаваше добре тази жена, не можеше да си представи, че неравностойната двойка бе случайно в Билокси. Марелда можеше да бъде изключително упорита, когато си наумеше нещо, и той постоянно се питаше какво крои този път. Изгледа остро Тич:

— Не познавахте ли случайно младата жена, която погребяхме?

Хоръс изсумтя възмутено:

— Какво значи това, да не искате да ме разпитвате? Да не сте се наели тук за помощник-шериф, Аштън?

— Ами, нищо подобно! Шерифът Коти ми показва трупа на момичето и въпреки че ми изглеждаше позната, не знаех къде съм я срещал. Едва като ви видях тази сутрин, се сетих отново.

Аштън забеляза как левият клепах на събеседника му започна да трепка нервно, а пълните ръце постоянно бършеха потта от влажните си вежди.

— Лъжа ли се, или Мери работеше известно време при сестра ви?

Хоръс се прокле вътрешно, че е дошъл тук. Онова време беше останало толкова далеч в миналото, че отдавна го беше забравил. Той потисна паниката си.

— И какво от това? Да не искате да ми припишете това убийство?

— Хоръс, мисля, че протестирайте твърде прибързано. Такава мисъл дори не ме е спохождала. Момичето е било изнасилено, както сигурно сте чули вече, а аз просто не вярвам, че можете да извършите подобно деяние.

Хоръс откри обида дори и в това заключение.

— Да не би да намекувате, че не съм мъж? — Гласът му се повиши. — Тогава знайте...

Внезапно той забеляза, че хората гледаха към него и млъкна. Ако се похвалеше сега с мъжката си сила, това би могло да събуди

подозренията на шерифа. Но му се струваше непоносимо Аштън Уингейт да си мисли, че е импотентен. Впрочем той не би разказал, че Кориса уволни Мери в неин интерес, защото се беше опитал веднъж да я замъкне в дървената барака. И досега си спомняше разправията със сестра си веднага след това. В крайна сметка имаше толкова плантатори, които държаха прислужнички и робини и за друго, не само за работа, та считаше, че има право да бъде като останалите. За него нямаше нищо по-важно от това, да бъде приет от мъжете наоколо като равен, а това все не му се удаваше. При съвсем младите момичета не възникваше необходимост да доказва своята мъжественост и докато Марелда го дари с вниманието си, той преследваше само невинни полужени, полудеца. Някога Мери също беше много млада и много неопитна.

Аштън кротко се усмихна.

— Съжалявам, ако съм ви поставил в неудобно положение, Хоръс.

— Вие непрекъснато ме поставяте в неловко положение! — Дребният мъж гневно размахна ръце. — В последно време постоянно ми досажда, ту вие, ту някой от вашите приятели. Наскоро се появи например Харви Добс и ме попита дали съм знаел нещо за пожара в един от складовете ви.

Изразът по лицето на Аштън не се промени.

— Странно, и аз исках да ви задам този въпрос, но в последно време твърде много неща поглъщаха вниманието ми.

— Знам какво толкова ви ангажира. — Хоръс се ухили и кимна към Лианор. — Не че ме интересува, но ще си спечелите някой куршум, ако продължавате да душите след чуждата жена. Или продължавате да убеждавате всички, че това е отдавна загубената ви Лиарин? — За своя голяма изненада с възторг установи, че е улучил право в целта. Беше открил ахилесовата пета на Уингейт.

Аштън гледаше надолу към дребничкия мъж. Мускулите на лицето му играеха. Идеше му да сграбчи Хоръс Тич и силно да го разтърси. Но само отрязва кратко:

— Ще видим кой ще се смее последен, Хоръс, вие или аз.

Обърна гръб на дребосъка и се присъедини към другите, които постепенно започнаха да се разотиват. Малкълм стоеше до гроба и разговаряше с шерифа, навярно, за да го накара да се занимае със

собственика на „Речната магьосница“. По устните на Аштън заигра крива усмивка. По-добре този тип да обясни къде е бил той самият по това време, ако Лианор се решише да разкаже на шерифа за посещенията си на парахода.

Аштън отиде при каретата си, която по негово указание Хайръм беше докарал в Билокси. Отзад зад колата стоеше привързан любимият жребец на Аштън. Хайръм беше намерил подслон в конюшната под наем в Билокси, където можеше да се грижи за конете, докато чакаше нарежданията на господаря си. Тази сутрин беше извикан със сигнал на рог на брега, за да откара господаря на гробищата.

— Господарката не изглежда хич добре, маса — забеляза негърът.

— И аз си го помислих — рече Аштън, докато я гледаше как върви, опряна на ръката на баща си към каретата на Самъртънови.

— Дали този мистър Синклер се отнася добре с нея, маса?

— Бих го посъветвал да го прави, ако му е мил животът — промълви Аштън.

Лианор вдигна бавно поглед към баща си.

— Мисля, че трябва да си почина за момент — прошепна тя, докато се бореше с пристъпа на гадене, който се засилваше с всяка минута. — Чувствам се ужасно зле.

Самъртън погали ръката ѝ в прилив на нежност и в зачервените му воднисти очи се появи съчувствие.

— Ще доведе Мегън, малката ми. Може би тя ще може да ти помогне.

Лианор облегна глава на стената на каретата и ѝ се прииска да си е вече вкъщи. С малка, обшита с дантели кърпичка попи потта от лицето си.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Тя отвори очи. Аштън стоеше на крачка от нея. Обгорялото му от слънцето лице бе загрижено, а очите му я гледаха ласкаво и нежно.

— Не ти ли е добре? — попита той.

Лианор погледна покрай него към мъжа, който се приближаваше с широки крачки.

— Моля те, върви си — помоли тя уплашено. — Малкълм идва.

Аштън отвори вратата на каретата, подпря я с рамо, взе Лианор на ръце и я положи във вътрешността на закритата кола.

— Какво става тук? — попита остро Малкълм и застана до тях. Хвана Аштън за лакътя, за да го обърне към себе си.

— Извинете, мистър Синклер. Изглежда, че дамата е болна, а не видях да бързате да ѝ се притечете на помощ — погледна го ледено той.

Лицето на Малкълм се зачерви до корените на косата. Малкълм знаеше последствията, ако предизвикаше Аштън сега.

След като не забеляза нищо по-заstraшително от едно гневно намръщване, господарят на Бел Шен отстъпи крачка назад и погледна Лианор, като докосна периферията на шапката си.

— Пожелавам ви лек ден, мадам. Сигурен съм, че скоро ще бъдете по-добре.

— Благодаря — промълви тя и хвърли загрижен поглед към Малкълм.

Мъжът ѝ видя как Аштън се качи в собствената си карета и студените му очи го изпратиха с неприкрита омраза.

Лианор изтича надолу по стълбите, без да се интересува, че тънките ѝ голи глезени се виждат под полите на нощницата. Пенъоарът ѝ се развяваше след нея като крила на странна птица. Сърцето ѝ биеше лудо. Тя току-що беше започнала утринния си тоалет, когато до ушите ѝ достигна гневният рев на Малкълм. Нямаше нужда някой да ѝ казва, че Аштън е причината за този изблик. Питаше се само какво е направил този път, за да подлуди така Малкълм.

Предната врата беше отворена и тя видя мъжа си да стои на верандата с ловната двуцевка в ръце, наметнал с хавлия голите си рамене. Явно тъкмо се е бръснел, защото лявата му буза все още беше покрита с пяна. Косата му беше разрошена, краката му боси. На партера Лианор поспря и загледа изпитателно Малкълм. Той наблюдаваше нещо и не я чу да идва. Внезапно изригна проклетия и с един скок се прехвърли през верандата.

Лианор изхвърча навън, изпълнена със страх, че той може да убие Аштън. Няколко малки, натоварени догоре лодки тъкмо влизаха в заливчето долу. От тях слязоха Аштън и половин дузина от неговите

хора. Докато няколко души измъкваха лодките на брега, други нарамваха вързопи и сандъци. Един от тях видя Малкълм да тича с пушката в ръце. Той предупреди с вик другарите си и те се разбягаха на всички страни. Аштън не мръдна от мястото си, като че искаше да предизвика нападателя си да стреля. Лианор, която се страхуваше точно от това, нададе вик, Малкълм вдигна оръжието, прицели се и натисна спусъка. Чу се силен гръм и Аштън се хвърли встрани. Малък пясъчен фонтан се издигна нагоре, когато сачмите се забиха в земята там, където току-що беше стоял.

Малкълм се прицели отново, като следваше лъкатушното движение на Аштън по дюните. Той дърпаше бавно спусъка със злобен смях. Когато Лианор го настигна, вдигна двете си ръце и удари отдолу цевите на оръжието. Дулата се насочиха нагоре и вторият заряд изгърмя към небето. Почти веднага Малкълм се обърна рязко и ударът му я повали по гръб на пясъка. В мозъка ѝ блесна ярка светкавица и тя видя тъмната фигура с вдигнатия ръжен в ръка.

— Мръсница такава! — изсъска Малкълм, запокити пушката настрана и се хвърли върху нея. — Ще те науча аз теб как ще ми се пречкаш втори път!

Сграбчи я за раменете, изправи я и се засили да я удари, когато с крайчеца на окото си забеляза Аштън да тича през дюните с изкривено лице. Той блъсна Лианор, за да освободи ръцете си, но не му остана време да се подготви за нападението.

Аштън го удари с рамо в гърдите и го повали със себе си в пясъка. Долу хвана хавлията около врата на Малкълм, скочи на крака и издърпа и врага си нагоре. Загубил напълно равновесие, Малкълм залитна безпомощно. Силен юмрук го удари в корема, веднага последван от втори в слепоочието. Докато юмруците на Малкълм удряха празното пространство в отчаян опит да се защити, Аштън обработваше лицето и тялото на омразния си съперник с добре премерени удари. Накрая кръстоса двата края на кърпата около врата на Малкълм, раздруса го с нея насам-натам, докато чу тракането на зъбите му, и изръмжа:

— Само да посегнеш още веднъж на Лианор, ще те убия!

Малкълм изцъкли очи, борейки се да си поеме дъх. Аштън го разтърси още веднъж и настоя за отговор. Накрая Малкълм издаде хриплив звук, който приличаше на съгласие. Аштън го блъсна с

презрение и пусна хавлията, при което нещастникът се просна на пясъка.

— Помни ми думата, ще те убия!

Пъшкайки, Малкълм се повдигна на лакти и разтърка гърлото си.

Аштън пристъпи към Лианор и ѝ помогна да стане. Тя му хвърли благодарен поглед и започна да изтърсва пясъка от пенъоара си.

— Сега готова ли си да дойдеш с мен? — попита той.

Лианор погледна към Малкълм, после поклати едва забележимо глава.

— Трябва да открия истината, Аштън.

Робърт Самъртън тичаше към Малкълм през пясъка, наведе се към него, за да му помогне и хвърли на Аштън сърдит поглед.

— Какво търсите на наша земя?

По лицето на Аштън плъзна ленива усмивка, сякаш се забавляваше.

— Май тази земя не е само ваша — каза той. — Щом и двамата настоявате, че Лиарин е мъртва, то това имущество принадлежи наполовина на мен. Лиарин и аз се оженихме в Луизиана, и според тамошното право аз съм неин наследник. Тъй като тази къща и принадлежащата към нея земя е била оставена по равно на Лианор и Лиарин от майка им, то сега сме, така да се каже, партньори. Ако желаете, можете да задържите къщата, тогава в замяна ще взема земята. Съгласни ли сте?

— По-скоро ще вляза в пъкъла, отколкото да ви дам и педя земя, — изграчи Малкълм.

Аштън се засмя в отговор:

— Ако бързате толкова да идете там, мога да ви помогна. Един дуел може би ще е най-доброто разрешение на целия спор.

— Не! — извика Лианор и хвана Аштън за ръката.

Сега беше ред на Малкълм да се ухили.

— Май дамата е загрижена за моето здраве.

— Явно е разбрала, че си служите с оръжието толкова зле, колкото и с юмруците си.

Малкълм позеленя от обидата.

— Ще ви докажа противното.

— Ще ми докажете какво? Как се използва пистолет от двадесет крачки разстояние, надявам се.

Малкълм си спомни в миг слуховете, че противникът му бил отличен стрелец и ловец, и не намери смелост да се отзове на предизвикателството.

— Е, хайде, човече, какво искате да ми докажете? — настояваше Аштън.

— Ще си говорим за това по-късно — изръмжа Малкълм. — Няма смисъл излишно да тревожим Лианор.

Аштън гледаше младия мъж с презрение. Може би малко пускане на кръв сега би го усмирило.

— Та значи сте съгласни да взема земята?

— Не! Мисля... — Малкълм познаваше закона толкова добре, колкото и Аштън, и знаеше, че няма изход. — Казах вече, ще говорим по-късно за това.

— Съжалявам, сега или никога — настоя Аштън. — Или вие ще напуснете къщата, или аз ще взема земята. Имате ли някакви съмнения относно правото ми на това?

Малкълм отвори уста, за да оспори, но не намери аргумент и замълча.

— Ще ви оставя малко земя, за да можете да стигате до къщата. Всичко останало ще наредя да се обозначи от моите хора и ви съветвам да не стъпвате на тази земя без разрешение. — После добави леко усмихнат: — Дамата естествено може да ходи, където си иска, но само тя и никой друг.

— А баща ѝ? — попита Малкълм. — Искате да кажете, че баща ѝ не може да се разхожда, където иска?

— Нищо вече не свързва баща ѝ и мен. Той е отстъпил всички права върху земята на своите дъщери. Аз претендирам за частта на Лиарин и ако той почувства желание да се разхожда из тази част, трябва да поиска разрешение от мен.

— Носи ви се славата, че сте крайно труден партньор при преговори — каза в отговор Малкълм.

— Правя каквото трябва, за да защита интересите си.

— Вие сте змия! — изсъска Малкълм.

Аштън реагира с безразлично повдигане на рамене, обърна гръб на Малкълм и се приближи до Лианор. Протегна ръка и оправи една къдрица, която беше паднала на лицето ѝ. Този жест приличаше на нежна милувка.

— Аз съм наблизно, в случай че имаш нужда от мен — каза той.

После се обърна и даде знак на хората да продължат своята работа.

— Хайде, побързайте да разтоварите материала от лодките. Ще ни трябва цял ден, за да свършим.

Малкълм гледаше след него с омраза, хвърли и на Лианор един почти толкова зъл поглед. Жена му сведе очи. После изтича към къщата, като едва прикриваше радостта си. Чак когато затвори вратата на стаята зад гърба си, тя се разсмя щастливо.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Екипажът на „Речната магьосница“ започна да изкоренява растенията и да чисти земята наоколо. Храсталаците отстъпиха място на ниски колове, на които бяха наковани дъски — от по-дебелите мъжете сковаха една платформа на около петдесет сантиметра над земята. Върху нея опънаха брезентови платна и издигнаха шатра, която изглеждаше достатъчно голяма да побере някой шейх с целия му харем, поне на Малкълм така му се струваше. Не беше далеч от истината, защото Аштън я беше получил от един човек, който търгуваше дълги години с бедуините и с този подарък се отблагодаряваше за услуга, оказана му от Аштън. Години наред той не намираще за какво да я употреби. Но за случая беше напълно подходяща.

Малкълм наблюдаваше строежа на лагера от долната веранда и този път той, а не Робърт Самъртън имаше нужда от едно силно уиски. Когато Лианор и баща ѝ излязоха при него на верандата, той им хвърли предупредителен поглед, за да възпре предизвикателните коментари.

Часовете отминаваха и бреговата ивица покрай малкия залив се превръщаше все повече в обитаемо място. Броят на работниците растеше. От „Речната магьосница“ или от града с големи каруци бяха докарани изящни мебели, скъпи ориенталски килими, голямо огледало на стойка, хранителни продукти и личния багаж на Аштън. Между вещите имаше дори и вана за къпане. Докато ги разтоварваха, лицето на Малкълм потъмня, а Лианор захапа кокалчетата на свитите си пръсти, за да не се изсмее високо. Още малко и от ушите на мъжа ѝ щеше да започне да излиза пара.

За конете и кочияша до главната палатка беше издигната една по-малка. Хайръм пристигна към обяд, кацнал високо на капрата, като влачеше зад себе си две други коли — едната пълна със сено, а другата — натоварена с дъски за строежа на конюшнията. Минавайки покрай къщата, се ухили толкова широко, че устата му стигна до ушите. От

гърлото на Малкълм се чу дрезгаво ръмжене, което му напомни, че спешно се нуждае от нова глътка уиски.

— Не можем да допуснем тази проклета чернилка да обикаля тук из нашата собственост! — изкрещя той гневно. — Ще ни обере и последната риза от гърба.

Лианор го изглежда с презрение.

— Хайръм е толкова честен, колкото въобще може да бъде човек, Малкълм. Няма защо да се страхуваш от него.

— Вероятно не е нито по-добър, нито по-лош от останалите крадци и убийци, които Уингейт е наел на кораба си. Дявол знае на какво престъпление са способни. Шерифът Коти трябва наистина да предприеме нещо срещу тях, преди да е станало късно. Най-добре ще е да сложим няколко човека на стража, които да те наблюдават, докато тези типове и капитанът им обикалят наоколо.

Лианор не се и съмняваше, че няма да я изпуснат от очи, докато Аштън се намира наблизо.

— Надявам се, че не вземаш всичко това толкова навътре, Малкълм.

— Каквото и да ми струва, мадам, заслужава си. Ти значиш твърде много за мен, за да те изложи на риск.

Хвърли ѝ поглед отстрани и установи още веднъж колко свежа и нежна изглеждаше, а днес това се подсилваше от розовия тен на бузите и от кремавата, обточена с дантели рокля. Ако не се обличаше винаги така старателно и не беше показала открай време изискан вкус, той не би се отървал от съмнението, че се гласи заради другия. Нежната червенина на бузите ѝ обаче беше така необичайна, че можеше да се свърже само с появата на Аштън Уингейт.

— Напоследък явно си по-добре — забеляза грубо Малкълм.

Лианор изпитваше желание да му каже, че сигурно щеше да е по-зле, ако Аштън не ѝ се беше притекъл на помощ тази сутрин, но само се усмихна невъзмутимо.

— Благодаря, Малкълм, наистина съм по-добре от доста време насам — съгласи се тя.

Робърт Самъртън посочи с чашата към работещия отсреща екипаж и каза:

— Май Уингейт иска да се установи тук.

Лианор пристъпи към парапета и загледа как Аштън се разпорежда с хората си. В момента правеха истинска градина от саксийни растения и дъбови качета, напълнени с изкоренени сутринта храсти. Около дървената тераса беше засадена ивица от по-дребни храсти, които отдалече приличаха на цъфнал жасмин. Венецът на тази богата градина беше появата на една маса със столове от ковано желязо.

В задуха и жегата мъжете бяха съблекли ризите си, свалили обувките и навили нагоре панталоните. Аштън изглеждаше като принц сред просяци в светлокафявия си панталон за езда, с високи ботуши и риза, разкопчана до пояса, с плоска шапка на главата. Даваше тук никакви указания, отговаряше там на някой въпрос и като че беше навсякъде. Когато слънцето се търкулна към хоризонта, той беше създал с хората си един малък рай до морето и нямаше никакво съмнение, че възнамерява да остане тук дълго.

Когато Лианор се присъедини към двамата мъже в салона, забеляза, че настроението на съпруга ѝ беше станало още по-мрачно. Той посягаше към гарафата с алкохол толкова често, колкото и тъстът му. Нервно се разхождаше до верандата и хвърляше поглед на запад, където слаба светлина показваше мястото на Аштъновата шатра. След известно време прекаляването с уиски започна да проличава и той прекъсна упоритото си мълчание.

— Този тип обаче ще яде сам довечера в циркаджийската си палатка.

Самъртън беше достатъчно трезвен, за да допълни забележката на Малкълм.

— Да, и ако се появи тази нощ някоя малка буря, изведнъж може да се събуди с проклетия си параход в скута.

Двамата мъже се наслаждаваха блажено на възможните катастрофи, на които можеше да стане жертва новият им съсед.

— Я вижте! — Гласът на Самъртън, нахлуващ през отворената врата, изразяваше любопитство и учудване. — Какво се отдели от сянката на това водно чудовище? Едно сладко забавление за смекчаване самотната съдба на мошеника?

Думите му бяха всичко друго, но не и Шекспир, в интонацията им личеше погълнатият алкохол, но бяха достатъчни, за да събудят

любопитството на Лианор. Тя взе чашата си с шери и излезе също на верандата на известно разстояние от двамата мъже.

От другата страна на слабия прибой от „Речната магьосница“ се отдели една лодка и пресече огряната от луната вода към фенера, който маркираше Аштъновото място за акостиране. Когато се доближи до брега, се чу тихото плискане на водата при потапянето на греблата. Малко по-късно лодката се плъзна по пясъчния бряг и мъжете скочиха от нея, за да я издърпат на сушата. Бяха двама прислужници в бели ливреи. Те извадиха голяма сребърна табла със сребърен похлупак и бързо я отнесоха към сложената на открито маса за хранене. След това запалиха факли и ги поставиха така, че и най-далечният ъгъл да бъде ярко осветен. Простряха бяла покривка на масата и подредиха всичко необходимо за една изискана вечеря за двама, като не пропуснаха и сребърните свещници с много свещи. Малкълм, Самъртън и Лианор очакваха с напрежение да видят какво ще стане по-нататък и кой ще бъде очакваният гост.

Малко по-късно прозвучаха меките, топли тонове на едно виолончело и бризът ги понесе към верандата. С голямо усилие Лианор успя да прикрие чувствата си, когато Малкълм потърси погледа ѝ с твърди като кремък очи. След кратки потпури от различни мелодии прозвуча песента, която тя и Аштън обичаха най-много.

Лианор се облегна напред, за да не пропусне нито звук, наслаждавайки се на спомена за вечерите с Аштън в Бел Шен. Малкълм рязко сложи край на удоволствието.

— Този вой не се издържа. Звучи като ранена блатна котка, попаднала в капан.

Самъртън се изкиска над чантата си.

— Не, лъжеш се, друже. На цигулката опъват само карантите.

— Това не е цигулка — поправи го остро Лианор, раздразнена от просташките забележки.

Баща ѝ я погледна лукаво:

— Ти тази вечер въобще не разбираш от шега, малката ми.

— Мисля, че мяукането на котарака, който обикаля навън, я е ударило в главата — подигра я Малкълм. — Тя би предпочела сега да изтича при него, нали?

А защо не? Тази мисъл ѝ мина бързо през главата. Не искаше нищо друго, освен да замени обществото на тези две недодялани

същества с милото внимание на Аштън, за когото копнееше толкова силно.

Един от прислужниците се приближи до входа на палатката и каза нещо. Музиката спря и Лианор затаи дъх, когато Аштън се появи сам, но облечен изключително официално. Отиде до жасминовите храсти, откъсна клонче и го постави върху една от чиниите. След това седна от другата страна на масата. Вторият прислужник му наля вино в сребърна чаша. Отпи от него, кимна утвърдително и след това остави да му сервират блюдата едно след друго. Мястото срещу него остана празно. Накрая Лианор разбра какво значеше жасминовият цвят в недокоснатата чиния. Беше покана за нея. Дали Лианор или Лиарин, тя беше добре дошла да го посети, когато пожелае.

Малкълм също долови смисъла на този дързък жест и в очите му пламна гняв. Лианор срещна погледа му с мека усмивка, но отправи безмълвна благодарност към небето, когато Мегън ги извика за вечеря. През цялото време, докато се хранеше, тя мислеше за Аштън и за чувствата, които изпитваше към него, без да обръща внимание на мрачния израз на Малкълм и на баща си.

На следващата сутрин Лианор накара Мегън да я извини пред господата и закуси кротко и спокойно в стаята си. Това, изглежда, съвсем вбеси Малкълм след неспокойната нощ, защото малко по-късно той хукна навън, блъскайки вратите, като остави Робърт Самъртън да бди двамата влюбени да останат разделени — Лианор в къщата, а Аштън в неговата шатра. Но въпреки разстоянието сърцата им все още бяха в хармония, защото, когато Лианор излезе на горната веранда да се наслади на прекрасната сутрин, Аштън отметна брезентовия отвор на шатрата си. Те се гледаха един друг. Тя усещаше как въпреки разстоянието очите му я гаят, как тази милувка събужда за нов живот дълго потискани страсти и кръвта ѝ кипва по-силно в жилите. Запита се дали и той чувства същото. Аштън взе хавлия от един стол от ковано желязо и я метна на рамото си. После тръгна бавно към плажа, където вълните мързеливо облизваха брега. Жената го проследи с очи, впила поглед в стегнатата му фигура. Той пусна кърпата на пясъка, влезе навътре и се гмурна с безупречен скок. Ръцете му мощно пореха водата. Лианор почти физически усещаше как той излива яда си на вълните.

Разтри чело с надежда да намери най-после процеп в онази стена, която държеше в плен паметта ѝ. Да можеше само там да намери някакво място за Аштън, някакъв скъп момент, за който да си спомни... Но още преди да опита, знаеше, че е безполезно. Той принадлежеше към настоящето, не към миналото ѝ.

Слънцето я заля с трепкащите вълни на маранята и в съзнанието ѝ бавно се появи един мираж. Намираще се на някакъв бряг, който знае къде. Едно момиче с червеникаворуса коса строеше пясъчен замък, малка кукла лежеше до него на земята. Момичето беше тя самата. Или беше Лиарин? Зрителното ѝ поле беше ограничено, сякаш гледаше през някакъв къс тунел. Децата, които бяха може би по на шест години, се смееха и пищяха, гонеха се по пясъка. Тогава от далечината прозвуча женски глас: „Лианор“, извика той. Другото момиче се обърна и закри очи с ръка. „Лиарин!“ Сега зрителното ѝ поле се разшири и тя видя жената, която познаваше като Нани, да стои на едно тревисто възвишение. Зад нея се издигаше провинциална къща с внушителни размери. „Елате сега и двете — каза жената с червеното лице. — Крайно време е да хапнете нещо и да поспите, преди да се е върнал баща ви.“

Видението избледня и Лианор премигна, когато действителността отново влезе в правата си. Страхуваше се да извика отново тази сцена, но остана един въпрос. Беше ли този момент част от спомените ѝ, или бе само някаква желана картина, породена от най-смелите ѝ надежди? Ако другото момиче реагира на първото име, то...

Тя крачеше напред-назад по верандата и си блъскаше мозъка в търсене на някакъв знак, на някаква опорна точка. Нещо, което би я насочило по пътя към истината.

— Лианор!

Тръпки полазиха по гърба ѝ, когато това име нахълта в мозъка ѝ, но това беше пак действителността. Този път в образа на Робърт Самъртън, който, грижливо облечен, бързаше по стълбите нагоре. Бузите му бяха тъмночервени и изглеждаше силно ядосан.

— Не трябва да излизаш навън по нощница, момиче, където всеки може да те види — укори я той. — Влез вътре и се облечи.

Лианор се канеше да изпълни желанието му, но забеляза как очите му поглеждат нервно към плажа. Последва любопитно посоката на погледа му и видя причината за неговото безпокойство. Аштън

излизаше от водата и колкото и добре да беше изглеждал, като влизаше в морето, то сега вече бе зашеметяващ. Косата му бе мокра, капките вода по него блестяха на слънцето и тъмната му кожа лъщеше като рицарска ризница. Тя разбираше какво смуцава най-много баща ѝ. Беше незначителната по размери дреха, която покриваше голотата му, и сега, натежала и плътно прилепнала от водата, не служеше дори за това.

— Този човек трябва да си е загубил ума! — Чувството за свян на Робърт Самъртън беше дълбоко накърнено. — Да се перчи така и да ти се показва! За каква те мисли всъщност? За някаква разпусната жена ли? Та това не е гледка за една дама!

Лианор потисна развеселена усмивката си, но преди да влезе в стаята си и да затвори вратата към верандата, хвърли към мускулестата фигура на плажа последен възхитен поглед.

Робърт Самъртън побърза по стълбите надолу, за да поиска обяснение от почти голия Аштън. Едно е да ти покажат голите бедра и напиратата плът на една жена в дом с лошо име, но съвсем друго е да си принуден да станеш свидетел как един мъж се показва толкова разголен пред една дама... При това пред благородна дама!

Самъртън засука нагоре краищата на мустаците си.

— Един момент, искам да си поговорим с вас — извика той.

Аштън се спря и зачака с въпросително повдигнати вежди Самъртън да стигне до него. Треперещ от вълнение, бащата на Лианор размаха показалец пред носа му.

— Ама че морал имате, да се разхождате така пред очите на дъщеря ми. Обръщам ви внимание, че тя е дама!

— Знам това — отвърна учтиво Аштън и по този начин пресече отчасти яда на Самъртън.

— Но вие, сър, не сте джентълмен, мога да ви го кажа — продължи белокосият мъж, като изгледа Аштън неодобрително от главата до петите. — Я се погледнете! Вие сте съвсем гол! И така да се изправите пред дъщеря ми!

— Тя е омъжена жена — отвърна с мека усмивка Аштън.

— Но не е вашата! — извика Самъртън. — Какви доказателства ви трябват още, за да го проумеете най-после?

— От вас или Малкълм — повече никакви — веднага отговори Аштън и продължи пътя си, като изтриваше с хавлията косата си.

За да може да върви в крак с него, по-ниският мъж трябваше леко да подтичва. Въпреки че имаше само няколко метра до дървената тераса, лицето на Самъртън потъмня съвсем, докато я стигнаха и той беше повече от готов да приеме освежителната напитка, предложена му от Аштън. Свали си сакото, разхлаби яката, отпусна се с въздишка на един от витите железни столове и веднага опита своето питие. Аштън се извини за момент. В негово отсъствие Самъртън се огледа наоколо и видя, че жилището предвидливо е построено под клоните на едно огромно дърво, чиято сянка даряваше хлад в горещи дни. Докато размисляше над безспорната интелигентност на Аштън Уингейт, изпразни чашата си наполовина. Домакинът му се завърна малко по-прилично облечен.

— Устроили сте се тук направо уютно — забеляза Самъртън и обхвана с широк жест на дясната ръка цялата площ. — Човек може да рече, че сте помислили за всичко.

Изненадан от неочаквания комплимент, Аштън изгледа своя гост. Самъртън сякаш беше забравил напълно гнева си и правеше почти приятно впечатление. Без съмнение тази промяна се дължеше на приспивното въздействие на студеното уиски и Аштън не отказа да му долее, когато бащата на Лианор помоли за още.

— И аз съм бил някога млад — каза Самъртън замислено след известно време. После потъна пак в размишления, изкиска се тихичко, обърна чашата на един дъх и я поднесе на Аштън, за да бъде напълнена отново. — По мое време бях завъртял главите на няколко дами. Да, сър. Във всеки случай, не чак толкова, колкото ви се е удало да го сторите с бедното създание там горе в къщата. Тя е съвсем хлътнала по вас и Малкълм вижда голям зор да я накара да го заобича отново.

— Обичала ли го е някога? — Аштън не можа да се въздържа от известна ирония, но старият човек не го разбра.

— Малкълм поне така си мисли... Преди тя да си загуби паметта. — Самъртън почеса замислено брадата си. — Понякога се питам докъде ще доведе всичко. Лианор е добро момиче, да, сър. От време на време може би се горещи малко. Веднага се застъпи за мен, когато Малкълм ме упрекна заради пиенето ми.

Аштън се усмихна.

— Да, това подхожда напълно на дъщеря ви.

— Ех, аз си заслужавах всяка дума, която каза Малкълм, а тя просто му затвори устата. Тя заслужава по-добър баща от мен — каза той и кимна настойчиво, напълно в унисон с мислите си. — И може би, но само може би, заслужава и по-добър съпруг от Малкълм.

Аштън вдигна вежди.

— Аз съм напълно съгласен с вас, но не мога да повярвам, че тя е негова жена.

— Вие сте твърдоглавец, мистър Уингейт — рече Самъртън с крива усмивка. — Фактът, че сте тук, го доказва.

— Та аз съвсем не отричам това — отвърна Аштън. — Малкълм ми открадна нещо, което означава много за мен, повече от всичко на света. Аз продължавам да настоявам, че първо трябва да докаже твърденията си.

— Но той вече стори това — упорстваше Самъртън. — Мислите ли, че не мога да различавам двете си дъщери?

Аштън вдигна рамене и започна да наблюдава как Самъртън изпразва чашата си.

— Общо взето, един баща би трябвало да може това.

— Именно, и ви казвам, че съм го правил и продължавам да го правя! — Самъртън се разхълца и се облегна назад на стола си, като гледаше замислено празната си чаша. Горещината и бързо погълнатият алкохол започнаха да оказват въздействието си. — Знам какво си мислите. Вие мислите, че аз пия твърде много, нали, и може би съм направил грешка. Да, ще ви разкрия една тайна, приятелю мой. Докато стигна дотам да не знам какво става, трябва да съм изпил много нещо. Малкълм знае това, а вие още не сте схванали съвсем. Аз съм мъж, който доста точно знае каква роля играе в живота! — За да подчертае заключението си, той тресна чашата в железния плот на масата и болезнено изстена, когато тя се счупи и парчетата се забиха в дланта му. Обърна ръка и ужасен се взря в кръвта, която потече от раните.

Аштън започна да вади стъкълцата от наранената длан. После отиде в палатката, донесе ленена салфетка и я притисна към дланта на Самъртън. Каза му рязко:

— Свийте ръката в юмрук и останете така, разбрахте ли? — Заповедта проникна в съзнанието на Самъртън и той се подчини. Аштън му помогна да се изправи.

— Хайде, елате, ще ви заведе вкъщи. Лиарин ще ви лекува, както се полага.

— Тя е добро момиче — промълви Самъртън и залитна несигурно, когато Аштън пусна ръката му. — Тя заслужава нещо по-добро...

Аштън видя, че старецът е в безнадеждно състояние, и го придружи обратно до дома, като го подкрепяше. Краткият път беше твърде дълъг за пияния и когато Аштън го поведе през верандата, той се отпусна още повече върху него. Младият мъж влезе през предната врата, не видя никого и извика:

— Лиарин! Лиарин, къде си?

— Аштън! — На първия етаж се чуха бързи стъпки, след това тя се появи на парапета. Той ѝ се усмихна. Очите ѝ се разшириха от изненада, тя сграбчи полите си и забърза надолу по стълбите. Загрижено го разпитва:

— О, Аштън, да не си му причинил болка?

— Кълна се в честта си, мадам, нямам никаква вина — отговори той с усмивка, докато тя прескачаше последното стъпало. Потърси с ръка рана под сакото на Самъртън.

— Баща ти само си поряза ръката, Лиарин. Повярвай ми, няма му нищо.

— Ръката му? — Мръщейки нос, тя махна салфетката и раззглежда порязаното.

— Може би трябва да я промиеш — предложи Аштън и се наклони към нея. Усети омайното ѝ ухание, очите му се спряха на нежния ѝ тил и му напомниха с какво удоволствие го беше покривал с целувки.

— Заведи го в салона — нареди Лианор. — Ще пратя Мегън да приготви гореща вода и марля.

Аштън се подчини и помогна на възрастния мъж да седне в едно кресло. Самъртън стискаше салфетката и притискаше наранената си ръка към гърдите.

— Тя винаги се е грижила за мен — скимтеше той. — Нежният ми ангел, а аз — най-големият негодяй от всички!... — Той примигна, защото очите му се бяха напълнили изведнъж със сълзи, после подсмръкна и вдигна нос. — Добро дете, да. Не сте ли и вие на това мнение?

— Много повече от дете, бих казал — измърмори Аштън, когато Лианор влезе отново в помещението. Очите му не можеха да се нагледат на нежната ѝ женствена красота. Тя коленичи пред баща си и разгледа подробно нараняванията му.

Отвън се чу конски тропот. И тримата се заслушаха, Лианор и Самъртън, не без загриженост. Както винаги, Малкълм пришпорваше безогледно коня си направо към къщата, преди да скочи в последната секунда от седлото и да изтрополи по стълбите.

— Казвам ви го неприкрито, злото с тихи стъпки иде — издекламира Самъртън. — О, отвори се ти, врата, за този, що от коня слезе!

Малкълм блъсна вратата, нахлу в преддверието и се спря като ударен от гръм, когато видя трите фигури във всекидневната. Очите му се присвиха, погледна двете угрижени лица и закова поглед в Аштън.

— Какво, по дяволите, търсите в дома ми? — попита гневно, дръпна шапката от главата си и я запокити на пода. Прииска му се да се хвърли към неканения гост и да му даде един хубав урок, но споменът за сблъсъка предната сутрин го накара да се откаже.

— Бащата на Лиарин си нарани ръката и имаше нужда от помощ — обясни лаконично Аштън. — Аз му я оказах, нищо повече.

— Оказали сте му я, а сега изчезвайте оттук! — Малкълм посочи входната врата на къщата. — Незабавно!

Аштън тръгна бавно към вратата и каза:

— Никой не ме е поканил, значи няма нужда да изкарвате яда си на Лиарин или на баща ѝ...

— Лианор! — изрева Малкълм толкова силно, че стъклата на прозорците издрънчаха. — Тя е моя жена, не ваша!

Аштън леко се усмихна и си тръгна. Когато пресичаше верандата, забеляза двама мъже да яздят към къщата. По-високият от тях му се стори познат, но не можеше да си спомни къде го е виждал вече. Може би на някой от своите параходи, или бе член на някой екипаж? Аштън вдигна рамене. Беше безсмислено да се опитва да си спомни всички лица, които постоянни идваха и си отиваха. Бяха просто твърде много.

Лианор реши, че е чакала достатъчно дълго в каретата. Беше горещо и задушно, и тя не знаеше кога точно ще се върне Малкълм. По горната ѝ устна избиха ситни капки пот, а муселинената ѝ рокля лепнеше на гърба. Каретата стоеше до тротоара, точно там, където Малкълм ѝ беше поръчал да чака, но нямаше никаква сянка и на конете им беше също толкова горещо, колкото и на нея. Те биеха неспокойно с опашки бръмчащите около тях мухи, ровеха с копита и от време на време мръдваха малко напред.

Лианор слезе от каретата в лошо настроение, без да я е грижа, че беше оставила бонето си там. Тя нареди на Хенри да съобщи на мистър Синклер къде може да я намери. Малкълм беше заповядал да го чака, но тя не искаше нито секунда повече да търпи това изтезание. Кочияшът прие заповедта ѝ с едно кимване и Лианор тръгна към най-близкия магазин.

— Добро утро, мисис Синклер — поздрави я собственикът. — Как сте? Боже мой, доста време вече не съм ви виждал.

Лианор се опитваше да си спомни мъжа, но както винаги не се сещаше откъде я познава той. Почти колебливо го попита:

— Вие ме познавате?

— Но да. Мисля... — Търговецът изглеждаше малко несигурен, когато продължи: — Смятах, че сте мисис Синклер. Не е ли така?

— Така е — отвърна спокойно Лианор. — Мисля, че да.

Объркан от отговора ѝ, мъжът я разгледа по-подробно.

— Не се ли чувствате добре, мадам?

Тя отново си заведе с кърпичката.

— Вероятно е от горещината.

Мъжът посочи няколко стола до стената в дъното на магазина.

— Не искате ли да си починете малко?

— Не. Днес седях достатъчно. — Тя смекчи отказа си с една усмивка. — Чаках в каретата завръщането на мъжа си. Вероятно сделките му продължават малко по-дълго, отколкото е очаквал.

Мъжът се усмихна и кимна.

— Известно ми е как става това понякога.

Тя се огледа и размисли как да попита за името му, без да разкрие заболяването си. Той и без това явно намираше поведението ѝ за доста странно.

— Възнамерявам да водя нещо като дневник и да пиша в него за всеки, когото познавам тук, в Билокси.

Действително сериозно я занимаваше тази мисъл, за да види дали няма да попадне на някакви имена, които биха извикали забравени спомени.

— И, разбира се, ще спомена и вас в него. Затова се питах дали бихте ми казали по букви името си.

— Б-л-е-к-у-е-л — каза той гордо буква по буква. — Д-ж-о-у-з-е-ф Блекуел.

Тя се изчерви леко, повее си с кърпичката и се засмя. Би предпочела да беше някое по-сложно име, защото сега той май ще я помисли за доста глупава личност.

— Да, точно както си мислех.

— Щом като смятате да изпълните дневника си с хора от Билокси, вероятно имате намерение да останете доста време тук — рече Блекуел.

— О, да — отговори тя. — Поне съпругът ми не е споменава, че ще отидем скоро другаде. Освен това баща ми живее при нас.

— Ах, така ли? — Блекуел вдигна изненадано вежди. — Как сте успели да го убедите да обърне гръб на Англия? Бяхте споменали, че мрази Щатите и ги нарича винаги „колониите“.

Тя вдигна рамене.

— Вероятно просто е променил мнението си.

Търговецът кимна с разбиране.

— Сигурно не е издържал да бъде разделен от семейството си. Понякога е трудно за един баща да приеме, че дъщеря му има по-други разбирания от него самия. Трябва да е било истински удар за него, когато сте решили да живеете тук. Между другото, как е сестра ви?

По лицето на Лианор се появи тъжен израз, когато се сети отново за малкото момиче от видението си.

— Тя е мъртва.

— О, съжалявам наистина, мисис Синклер. — Блекуел снижи съчувствено гласа си. — Нямах никаква представа... — Той поклати тъжно глава. — Първо съпругът ви, след това сестра ви. Възхищавам се от вашата смелост след всичките тези удари на съдбата.

Тя го погледна учудено.

— Моят съпруг?

Блекуел отвърна на погледа ѝ, също толкова учуден.

— Как така... да, но вие бяхте овдовяла, когато дойдохте в Билокси. — Той се почеса объркано по главата. — Най-малкото, така си мислех. Вие ми бяхте казвали нещо такова, но естествено може и да се заблуждавам. Никога не сме разговаряли много дълго, само от време на време по няколко думи. Минало е едва един месец, откакто чух за брака ви с мистър Синклер.

Бъркотия от най-различни картини връхлетя Лианор. Между размитите, неясни фигури тя позна инстинктивно само една, на баща си, въпреки че беше само една сянка. Той стоеше пред нея с протегнати ръце и я викаше да иде при него, за да я утеши. Появи се друга фигура и като че искаше да я побутне към възрастния мъж. Това бе Малкълм.

— Ето къде си била!

Премигвайки, тя се обърна, и видя Малкълм, забързан към нея. В момента ѝ беше трудно да отдели реалното от нереалното. В представата си видя как една силна мъжка ръка го удря по гърба.

— Не знаех, че смяташ да напускаш каретата — каза той с остра нотка в гласа. — Разтревожих се. Ей така просто да тръгнеш!

— Съжалявам, Малкълм — промълви тя. — Не исках да те обезпокоявам, но в каретата беше толкова горещо.

Малкълм забеляза, че мистър Блекуел ги наблюдава любопитно, и обясни с неохота:

— Жена ми беше болна. Надявам се, че не ви е притеснила много. — Той пренебрегна смутения поглед, който Лианор му хвърли. — Тя е малко объркана в последно време и много неща не може да си спомни.

— Съжалявам да чуя това — отговори учтиво Блекуел.

Малкълм се усмихна сковано.

— Извинете, ако обичате, трябва да продължим. Уговорил съм се с баща ѝ, а вече закъсняваме. Приятен ден, сър.

Той придружи Лианор навън, като стискаше здраво, почти до болка ръката ѝ, и ѝ помогна да се качи в каретата. Леко намръщен, седна до нея.

— Нали ти казах да чакаш тук!

— Беше ми страшно горещо — отговори тя с растящ гняв. — И освен това ти се забави. Мисля, че искаше да те придружавам, само

защото се страхуваше, че в твое отсъствие Аштън може да се приближи до мен.

— Не ме е страх от него — промълви Малкълм.

— Не разбирам въобще защо настояваше да остана тук в каретата. Поговорих си много приятно с мистър Блекуел.

— А, така ли? — Той ѝ хвърли студен поглед. — Че какво толкова може да ти разкаже старецът?

— Нещо много интересно. — Върху млечнобялото ѝ лице падна сянка. — Защо никога не си ми казвал, че съм била вдовица, когато сме се срещнали?

Малкълм намръщи ядосано вежди.

— Мислех, че това ще те обърка още повече. Затова и се опитах да те запазя от клюките тук в града. Не знаех каква травма би могло да ти причини това. И какво още ти разказа твойт любезен бакалин?

— Нищо друго. Ако се съди по думите му, той не ме познава особено добре. Та ние разговаряхме твърде кратко, аз не седях дълго там.

Малкълм се отпусна назад, свали шапката си и избърса с носна кърпа потта от челото си.

— Боже мой, каква горещина — каза той малко по-меко. — Извинявай, че те накарах да чакаш. Задържаха ме и просто не можах да се откъсна.

Но любопитството на Лианор не беше още задоволено и тя продължи да разпитва:

— Знаеш ли нещо за първия ми мъж?

Малкълм сви безразлично рамене.

— Мисля, че е умрял наскоро след сватбата ви от някаква тежка треска. Не си спомням вече какво ми беше разказала, освен че е живял на някакъв остров в Карибско море.

— А името му? Не помниш ли името му? — настояваше Лианор.

Малкълм подсуши лентата от вътрешната страна на шапката си и ѝ хвърли недоверчив поглед.

— Камерън Ливингстън — отговори той.

— Ливингстън... Ливингстън... — Тя заповтаря името и реши, че звучи познато. Намръщи чело, когато се опита да съчетае собственото и фамилното име. — Лианор Ливингстън! Да! Чувала съм вече това. — Тя се засмя щастливо. — Може би най-после ще започна

да си спомням. О, би било толкова хубаво, ако знаех отново всичко от миналото.

Малкълм я наблюдаваше с безцветна усмивка.

— Измина доста време от нещастния случай. Започвам да се питам дали паметта ти изобщо ще се върне някога и дали ще си спомниш отново какво означавахме един за друг.

— Вече си спомням повече неща, отколкото когато пристигнах — каза Лианор. — Напредвам, макар и бавно.

Малкълм посегна към плоското куфарче, което беше захвърлил на отсрещната седалка.

— Тук има някои документи, баща ти иска да ги подпишеш. Ще се срещнем с него след малко. В състояние ли си да сториш това?

— Не може ли да го отложим за утре? — попита тя, напълно изтощена от горещината. — В момента никак не ми е до четене.

— Няма нужда да ги четеш, любима. Баща ти се е погрижил за всичко.

— Баща ми ме е научил да разчитам само на себе си. — Тя наведе глава и се зачуди как е стигнала до тази мисъл.

Малкълм въздъхна нетърпеливо.

— Наистина, Лианор, документите не са толкова важни, че да трябва да ги прочетеш от край до край.

— Не желая да говоря повече по този въпрос сега, Малкълм — отговори тя решително. Не обичаше, когато той се опитваше да упражнява натиск върху нея. — Ако баща ми иска, нека донесе документите вкъщи, там ще ги прегледам. Не мога да ти обещаю нищо повече.

Той ѝ отвърна с презрителен смях.

— В последно време си станала доста високомерна, особено след като приятелят на чернилките се настани почти под верандата ни. Не забравяй, че аз съм твойт мъж, а не Аштън Уингейт. Трябва да се отнасяш към мен с нужното уважение.

Лианор го погледна учудено. Нямаше никакъв повод за внезапното му лошо настроение, особено след като сам каза, че документите не са особено важни.

— Малкълм, аз само те моля да прочета предварително това, което трябва да подпиша.

— Това е направо обидно. Изглежда, нямаш никакво доверие в мен, както и в баща си. А ние ти желаем само доброто.

— Още преди години баща ми ме научи да проверявам всичко лично.

— По дяволите баща ти!

— Малкълм! — Смайването ѝ растеше с всяка минута. — Не виждам никаква причина да избухваш по такъв начин.

— Аз пък виждам! — кресна ѝ той. — Моля те за една съвсем проста работа, а ти отказваш. Бас държа, че ако беше тук твоят драгоценен мистър Уингейт, щеше да се претрепеш, за да изпълниш желанията му.

— Ти просто ревнуваш — отговори спокойно тя.

— А нямам ли право? Ако можеш, щеше веднага да прибереш този кучи син в леглото си.

— Малкълм, отиваш твърде далеч — предупреди го тя.

— Защо? Защото го наричам кучи син, а теб — курва?

Лианор гневно пое въздух, сграбчи дръжката на чадърчето си и почука с него по малката вратичка зад кочияша.

— Хенри, моля те, остави ме тук — каза тя, когато врата се отвори. — Имам да правя още някои покупки.

— Никакво слизане! — възпротиви се Малкълм. — Ще те откарам вкъщи.

— Тогава трябва първо да ме убиеш, Малкълм. Ако не ме оставиш да сляза, ще ти направя такава сцена, че няма да можеш никога вече да се покажеш в града.

Тя говореше бавно и отчетливо, а решителността в очите ѝ не оставяше никакво съмнение в неприятните последици.

— Слезеш ли, ще се прибираш пеша! — заплаши я той.

— С удоволствие! — гневно го изгледа Лианор. — Махай се от пътя ми, и то веднага!

Със зачервено от яд лице тя блъсна вратата. Без да хвърли поглед назад, отвори чадърчето си и прекоси пращната улица.

— Отвратителен грубиян! — мърмореше си тя. — Просто не разбирам защо въобще съм се омъжила за него! По-добре никога да не бях го срещала!

Лианор тръгна по тротоара и бързо отмина няколко магазина. Един висок хубав мъж, който се беше облегал на една стена, свали

галантно шапката от главата си и очите му блеснаха от възхищение.

— Добро утро, мис. Мога ли да ви помогна с нещо?

Тя не му обърна внимание, но щом го отмина, той тръгна подире ѝ. С удоволствие разглеждаше хубавия ѝ гръб, окото му на познавач разсъбличаше стройното ѝ тяло под елегантната рокля. Когато Лианор погледна мрачно през рамо, той се ухили. Следващата витрина беше на бръснарския салон. Бръснарят, който тъкмо сапунисваше един клиент, подсвирна дълго и одобрително, като я видя.

— Гръм и мълнии, каква червенокоса кукла! — каза той. — Огнена като пипера, който садят каюните в Луизиана.

Клиентът вдигна глава, за да види за кого говори бръснарят, и позна мярналия се профил.

— Лиарин!

Той скочи от стола, дръпна кърпата от раменете си и избърса пияната от лицето си. Пътем обърна няколко стола и разблъска другите клиенти. Хвърли на коленете на един от тях влажния пешкир.

— Сакото ви, сър! — извика след него бръснарят. — Забравихте си сакото!

— Ще си го взема после — отвърна през рамо Аштън. Затича се след забързаната жена и с това привлече вниманието на контето, което вървеше след нея. Когато Аштън мина покрай него, той се спря и ядосано подпря ръце на хълбоците си.

Лианор усети как една ръка легна на рамото ѝ. Светкавично се обърна и тъкмо се канеше да стовари чадърчето си върху главата на нахалника, когато позна веселото усмихнато лице.

— Аштън! Ти пък какво правиш тук?

— Последвах теб и Малкълм до града — призна той — и като ви видях да се качвате в каретата, реших да се обръсна.

Тя се засмя и избърса ивица пяна от врата му.

— Май не си оставил време на бръснаря да си свърши работата докрай.

Аштън прекара ръка по брадясалото си лице.

— Тази сутрин бързах — извини се той и се огледа. — Какво правиш тук? Къде е каретата?

— Изпратих я вкъщи заедно с Малкълм.

В очите му се появи заинтересованост.

— И Малкълм те остави тук сама?

— Предполагам, че баща ми е някъде наоколо. — Тя вдигна рамене. — Въпреки че ми е все едно.

Аштън отстъпи встрани, сложи ръка на гърба ѝ и направи с другата широк полукръг.

— Ако ми позволите да си взема сакото, мадам, за мен ще бъде удоволствие да ви придружа, където желаете.

Хубавецът, който беше последвал Лианор, все още стоеше разкراчен наред тротоара. Малката си струваше една караница. Той нямаше намерение да се махне от пътя ѝ. Аштън отвърна на предизвикателния му поглед със заплаха в очите и преведе Лианор покрай живата преграда. Когато тя отмина напред, с рязко движение на лакътя той сръга натрапника в ребрата.

— Разкарай се, ако ти е мил животът! — изръмжа тихо, защото не възнамеряваше да позволи на другия да му обърка сметките. — Тази дама е моя.

Мъжът си пое дъх и сграбчи Аштън за рамото.

— Аз я видях пръв...

Върхът на светкавично затворения чадър го улучи право в хълбока. Той нададе дрезгав вик и реши, че тези двамата са твърде войнствени за него.

— Щом настоявате... — промърмори той и разпери ръце в знак, че се отказва от всякакви претенции към хубавата самка. Тя явно вече беше направила своя избор.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички проследяваха с очи младата двойка, която се разхождаше бавно по тротоара. Аштън се усмихваше, изпълнен с гордост, защото му се бе удало да завладее царствената красавица поне този следобед. Махна на Хайръм да докара каретата, отвори ѝ вратата и седна до нея. Посегна към ръката ѝ и задържа нежните ѝ пръсти в десницата си. Лианор го погледна, неспособна да прикрие блаженството, което винаги изпитваше от неговата близост. Очите му горяха. Тя се изчерви, когато забеляза как я гледаше. Гласът му беше мек и дрезгав и свидетелстваше повече от думите му за копнежа, който той изпитваше.

— Мадам, вие сте крайно възбуждаща гледка, на която напоследък твърде рядко мога да се наслаждавам.

Тя се усмихна леко.

— Баща ми и Малкълм са на мнение, че си видял твърде много от мен, а и аз от теб. — Ъгълчетата на устата ѝ трепнаха развеселено. — Баща ми беше направо шокиран от склонността ти да се показваш полугол.

— Да, горе-долу така се изрази и когато ме посети, за да ми чете конско. Счита, че си твърде чувствителна за подобни гледки. Явно не е наясно, че преди изчезването ти от Бел Шен сме живели като мъж и жена.

Руменината по бузите ѝ стана вишнева.

— Не знаех как да им разкажа за това, Аштън — промълви тя и сведе поглед. — Те положително щяха да го приемат като нещо мръсно. В техните очи всичко, което си направил, е достойно за презрение, а баща ми все още те обвинява за смъртта на Лиарин.

Нежно и с разбиране Аштън стисна ръката ѝ.

— Той е един измъчен, разпънат на кръст човек. Междувременно дори започна да ми става малко симпатичен.

Любовта ѝ към Аштън преодоля стената от сдържаност, която беше издигнала между себе си и него.

— О, Аштън, ти си толкова добър!

Той хвърли с усмивка шапката си на отсрещната седалка и я погледна със съмнение.

— Защо? Защото не храня злоба срещу един стар човек, който вярва, че има причина да ме мрази ли? Би било безсмислено да прахосвам чувствата си заради него, все едно дали са положителни или отрицателни. Не знаех, че има толкова сърдечно отношение към уискито, но явно алкохолът взима своята дан. Когато поряза ръката си със счупеното стъкло, изглеждаше напълно замаян. В този момент ми стана ясно, че той е само един слаб и заслужаващ състрадание човек. Ще си запазя гнева за други личности.

— За Малкълм ли? — попита тя с тих глас.

Лицето на Аштън доби сурово изражение.

— Е, той наистина заслужава омразата ми. Нали?

Лианор го погали успокояващо по ръката.

— Хайде да не говорим сега за него — помоли тя. — Каж ми по-добре какво възнамеряваш да правиш. Колко време смяташ да държиш тук на котва „Речната магьосница“?

— Колкото е необходимо. Или докато ме отпратиш.

— Аз вече те помолих да се върнеш обратно — напомни му тя.

Той вдигна ръката ѝ до устните си и целуна бледите пръсти, а очите му потърсиха погледа ѝ и го задържаха.

— Ако твоите очи ми кажат да си вървя, любима, тогава ще си тръгна. Но не по-рано.

Лианор сведе клепачи смутена, че чувствата ѝ можеха толкова лесно да се отгатнат. Той отпусна сплетените ѝ ръце на бедрото си. Когато долови ускорения му пулс, тя усети, че споделя копнежа му. Свободната му ръка докосна брадичката ѝ и леко я повдигна. Погледна я дълбоко в очите, докато нежно галеше шията ѝ.

— Искам те — промълви той дрезгаво. Премести малко по-нагоре ръката ѝ, за да ѝ покаже колко я желае. Тя умолително поклати глава и се опита да се отдръпне от него, но името „Лиарин“ и въздишката, отронени от устните му, пречупиха слабата ѝ съпротива. Той притисна главата ѝ назад към облегалката. Безпомощна, тя се отдаде на лудото, сладко удоволствие да го целува и да бъде целувана от него, макар да чувстваше, че не бива да го прави. Слабините му сякаш горяха под ръката ѝ и дивата му жажда я накара да потрепери.

Мълвейки думи на любов и страст, той покриваше шията ѝ, страните и очите ѝ с трескави целувки.

— Копнея по теб и знам, че не мога да те имам — шепнеше измъчено Аштън. — Всичко в мен се бунтува, когато помисля, че си в къщата на Малкълм, който стои между нас и те иска за себе си. Да, кипя от яд всеки път, когато се сетя за него, и тогава ме обзема дива ревност. Видя ли ви заедно, иде ми просто да го разкъсам. Умолявам те, имай милост към изтерзаната ми душа! Нека се махнем оттук сега, веднага! Позволи ми да те взема с мен в Бел Шен, вкъщи, където ще мога да те обичам, да сложа света в краката ти.

— О, Аштън, Аштън! — каза тя жално и в очите ѝ се появиха сълзи. — Какво бих била аз, ако сега се върна с теб в Бел Шен? Никога няма да съм сигурна дали съм Лиарин или Лианор и никога няма да зная дали върша прелюбодеяние, или наистина съм твоя жена. Тази къща тук, в Билокси, крие решението и аз твърдо вярвам, че ще узная тайните на душата си, за да сложа край на мъчението. Понякога имам видения, явяват ми се страшни неща, отвратителни картини и ако не намеря отговор на тези въпроси, те ще ме закарат в гроба. Толкова много копнея да ти се отдам, тук и веднага, искам това, което и на теб ти се иска, но не мога да го направя, без да познавам себе си. Трябва да знам коя съм, откъде идвам, какво съм извършила.

Тя дръпна ръката си, сякаш опарена от огъня на неговата, и я отпусна в скута си.

— Трябва да се върна в къщата край брега. Ще съм ти много благодарна, ако ме закараш сега там... — Лианор обърна глава, за да скрие, че очите ѝ отново са пълни със сълзи. — Преди да съм се забравила и да съм сторила всичко, което исках.

— Остани още малко, моля те. Вечеряй с мен, след това ще те върна обратно.

Тя го погледна умолително и той се усмихна тъжно, като видя зачервените ѝ очи.

— Може би искам твърде много. Знам, че всичко това е толкова тежко за теб, колкото и за мен. — Пое дълбоко дъх и се опита да укроти разума и тялото си. — Ще те върна обратно. Ще се срещнем тогава някой друг път.

Лианор извади облекчено носната си кърпичка и попи сълзите от клепачите си. Беше толкова трудно да му устои. Да устои на

чувствеността му, която разпалваше у нея същите усещания. Не можеше да забрави горещината, която бе опарила като огън ръката ѝ.

Аштън даде нарежданията си на Хайръм и пак се отпусна назад, за да погледне Лианор.

— Неколцина мои приятели и делови партньори от Билокси наеха „Речната магьосница“. — Той забеляза изненадата ѝ и обясни. — Запланували са голямо празненство и искат да поканят край игралните маси всички богати хора от околността.

В действителност предложението беше излязло от него, защото напълно отговаряше на плановете му и би му помогнало в опита да завоюва отново Лиарин.

Лианор забеляза блясъка в очите му и попита:

— Какво общо има това с мен?

Той се усмихна палаво.

— Естествено ти и Малкълм също ще бъдете поканени.

— Кракът на Малкълм няма и да стъпи на парахода ти! — Дори мисълта за това ѝ се стори абсурдна. — Твърде много те мрази, за да го направи.

— Може би, но аз чух, че той не можел да устои пред игралната маса, умее да цени лесно спечелени пари и обичал да бъде сред богати хора. Изглежда, че финансово не е така добре, както смятах в началото. Всъщност трудно може да се каже откъде получава парите си.

— И аз нямам представа с какво се занимава — промълви замислено Лианор. Малкълм никога не бе ѝ говорил за миналото си, за своето семейство или за работата си. — Не знам нищо за него.

— Наредих на неколцина от моите хора да го наблюдават и се изясни, че той ръководи сделките си от едно помещение над кръчмата.

— Мислиш... — червенина заля бузите ѝ, когато се постара да намери по-мек израз, — че той се намира там в компанията на продажни жени?

Аштън се усмихна:

— Ако беше така, мила моя, вероятно нямаше да ти го кажа. — Той поклати глава. — Не. Той редовно се среща там с неколцина мъже и според докладите на хората ми се касае за доста отвратителна пасмина. После те се разпръсват по всички посоки и се срещат отново с Малкълм след няколко дни.

— Когато Малкълм напуска къщата, само ми казва, че отива при адвокатите, и след това се връща с някакви документи, които трябвало да подпиша.

— Какви документи?

Тя вдигна рамене.

— Нямам представа. Той не ми дава да ги прочета.

— Да не би да си ги подписала? — загрижено попита Аштън.

— Не — отговори тя. — И няма да го направя, преди да съм ги прочела.

— Добро момиче.

— Какво мислиш, че може да пише в тях?

— Не зная, но ако имаше начин, той с най-голямо удоволствие би те накарал да подпишеш жалба против мен. За него би било добре дошло, ако шерифът ме тикне в затвора за убийството на малката Мери.

— Имаш ли някакво предположение кой може да я е убил?

— Възможно е да е Хоръс Тич. — Аштън помръдна рамо. — Мери е работила по-рано при сестра му. Наистина нямам представа. В края на краищата не сме откъснати от света. На практика всеки би могъл да дойде през нощта, да изнасили момичето, да го убие и да го скрие в лодката.

Тръпки полазиха по гърба на Лианор.

— Абсолютно нищо не съм чула.

— Вероятно е станало точно когато си била при мен на „Речната магьосница“. Сега ме обзема ужас, като си помисля, че тогава ти тръгна сама по брега. — В очите му нахлу нежност. — Благодарих ли ти вече за алибито, което ми даде? Не съм очаквал да признаеш пред шерифа, че си била с мен.

— Не можех да оставя да те затворят, за да спася името си.

Пръстите му играеха нежно с една къдрица, изплъзнала се иззад дясното ѝ ухо.

— Къде ти е всъщност бонето?

Тя вдигна изненадано глава.

— Беше толкова горещо, че го оставих в каретата. Но откъде...

Аштън довърши въпроса вместо нея.

— Откъде знам, че си носила боне? Та аз те видях да излизаш тази сутрин от къщи, забрави ли? Винаги забелязвам какво носиш. Ако

не те бях видял с боне на главата, може би щеше да ми направи впечатление, че косата ти е малко разрошена.

Лианор внезапно се смути и вдигна ръка, за да оправи фризура си, но по усмивката му разбра, че той се шегува с нея.

— Виждал съм косата ти и съвсем разбъркана, съкровище, и си ми вземала ума с красотата си.

Той сложи ръка на облегалката и тя се отпусна назад, неспособна да устои на близостта му.

— Знаеше ли всъщност, че съм била вдовица, когато Малкълм се е запознал с мен?

Лицето на Аштън отрази изненадата му.

— Имаш предвид Лианор...?

Тя кимна.

— Преди да се омъжа за Малкълм, съм била жена на Камерън Ливингстън.

— Ако въобще си омъжена за Малкълм — меко я поправи Аштън.

— Няма ли най-после да престанеш да ме смяташ за Лиарин?

— Само ако има неоспоримо доказателство за обратното.

— Лиарин Ливингстън просто не звучи.

— А и Лиарин не беше вдовица, когато се ожених за нея. — Той поклати глава и каза с лека усмивка: — Тя беше още девствена, когато спях за пръв път с нея.

— За разлика от мен, когато легнахме заедно в Бел Шен — промълви Лианор и в същия миг й се прииска да си вземе думите обратно. Бяха толкова неуместни! Дали Лиарин или Лианор, тя беше отишла при него като омъжена жена. Единственият въпрос беше само — като чия жена.

Аштън тихо се засмя и притисна устни към косата й.

— Тогава белята беше вече отдавна станала, мила моя. Случи се в един-единствен миг преди малко повече от три години и мога да кажа, както си и беше, че на следващата утрин слънцето ни поздрави като мъж и жена.

— Пристигнахме! — извика Хайръм от капрата.

Аштън хвърли поглед през прозореца към сиво-синьото море, простиращо се до хоризонта. Кочияшът беше карал доста бързо за

голямо разочарование на двамата пътници. Аштън хвана ръката на Лианор.

— Малкълм ще получи покана за това тържество на борда на „Речната магьосница“. Бих желал да дойдеш и ти.

— Щом означава толкова много за теб, добре.

— Така е, защото искам да бъдеш при мен. И ако видиш „Магьосницата“ да отплава, не се безпокой. Не съм те изоставил.

— Ще ми липсва, когато стоя на верандата.

— Друг кораб ще дойде на негово място — каза той с усмивка.
— Само търпение, мадам!

— Не трябваше ли корабите ти да пренасят стоки? — попита учудено Лианор. — Не губиш ли много пари, когато ги закотвяш без работа тук, в залива?

— Щом един мъж не е щастлив, мадам, богатството не означава нищо за него.

Времето изтичаше като пясък между пръстите им. Аштън гледаше Лианор с горящи очи. Не стана ясно тя ли се наклони към него, или той се приближи, но в следващия миг се намери в прегръдките му и устните му се притиснаха страстно към нейните. И въпреки че целувката беше кратка, тя предизвика вихър от страсти. Изведнъж Лианор съжали, че беше накарала Аштън да я върне толкова рано. Потръпна от желание, когато той сложи ръка на гърдите ѝ и след това се отдръпна. И на двамата им беше трудно да се овладеят отново. Каретата спря. Аштън пое дълбоко въздух, стегна се и слезе. След това посегна към ръката ѝ и я стисна, преди да ѝ помогне да стъпи на земята.

Едва беше стигнала най-долното стъпало, когато входната врата се отвори със замах и Малкълм изхвъркна на верандата с потъмняло от гняв лице. Въпреки че все още не му беше простила държанието от следобеда, Лианор се помъчи да бъде любезна.

— Мистър Уингейт беше така добър да ме докара до вкъщи, Малкълм. Нали е хубаво, че не стана нужда да ходя пеша?

Малкълм стисна юмруци. Очите му мяхаха мълнии. Той ненавиждаше меката усмивка, с която Аштън го наблюдаваше, и му се искаше още тук, веднага, да го набие така, както отдавна заслужаваше.

— Влизай вкъщи! — каза той на Лианор и придружи думите си с рязко движение на главата. — Ще говорим по-късно. Трябва първо да

разменя няколко думички с мистър Уингейт.

Лианор се подчини, но едва влязла вкъщи, отиде в салона, откъдето можеше да слуша разговора през отворената врата на верандата. Малкълм полагаше всички усилия да запази самообладание, но гневът му бе явен. Лианор беше готова да се хвърли между двамата мъже, ако се стигнеше до бой.

— Кога, по дяволите, ще изчезнете най-после оттук? — попита Малкълм. — Непрекъснато преследвате жена ми!

— Чия жена преследвам? — Аштън вдигна въпросително вежди. Тази реакция вбеси още повече Малкълм.

— Да ви...! Много добре знаете чия жена е тя!

— Наистина знам — отговори спокойно Аштън, — и съм тук, за да я отведа вкъщи, където ѝ е мястото.

— С вас просто не може да се говори разумно! — гневно избухна Малкълм. — Вие си затваряте очите пред фактите!

— Затварям си ушите пред хленченето ви, Синклер.

— Вие няма да искате да признаете истината дори когато ви я тикнат черно на бяло под носа.

— Знам, че ме считат за твърдоглав и упорит, но винаги съм бил готов да променя мнението си. Досега никой не е успял да ме убеди, че вие с право претендирате за Лиарин.

— Лианор!

Аштън поклати леко глава.

— Това тепърва ще се доказва, Малкълм Синклер! Ще видим! — Той сложи крак на стъпалото на каретата, но се обърна и каза на разгневения мъж на верандата: — Дори и да беше Лианор, вие не я заслужавате.

Качи се в каретата, затвори вратата и се отпусна назад. Хайръм изплющя с камшика. Конете препуснаха към шатрата долу на брега.

И през следващите дни Аштън вървеше по петите на Лианор. Ако тя останеше вкъщи, той стоеше пред шатрата си и чакаше възможност да я види. Когато излизаше сама или с придружител, я следваше като сянка и не я изпускаше нито за секунда от очи.

Близостта на Аштън играеше по нервите на Малкълм, но другите, изглежда, се радваха на това. Мегън беше застанала изцяло на

страната на мъжа от Нечиз и очите ѝ засияваха всеки път, когато видеше да следва на кон или с кабриолета каретата на господарката ѝ. А ако той отиваше да плува, тя свеждаше поглед, за да не я заподозрат, че тайно се възхищава от това пленително мъжко тяло.

Дори Робърт Самъртън започна да се примирява с присъствието на Аштън. Сега, когато видеше младия мъж облечен оскъдно, само с една препаска на бедрата, той вече не изпадаше в ярост. Понякога бавно слизаше до шатрата, за да изпие едно-две питиета със собственика на „Магьосницата“, който предпочиташе кафето.

Лианор се наслаждаваше на всичко: на близостта на Аштън, на упоритостта му, на загорялото му тяло. И въпреки че ѝ се струваше съвсем неподходящо за една дама, тя копнееше да усети под ръцете си стегнатите му хълбоци, да гали твърдите му бедра и да го възбужда с докосване. С всеки изминал ден губеше малко по малко самообладанието и самоконтрола си и скоро забеляза, че почти не гледаше на Малкълм като на свой съпруг.

Един ден „Речната магьосница“ вдигна котва и отплава. Малкълм беше объркан, но и облекчен. Изглежда, че хората на Аштън го бяха оставили на мира. Но рано на другата сутрин надеждите на Малкълм се разбиха в скалите на отчаянието. Защото там, където преди беше стоял витловият параход, сега пусна котва друг, удобен за презокеанско пътуване кораб на име „Сивият орел“. Докато разглеждаше тази нова неприятност, от кораба се отдели една лодка. В нея бяха капитанът, някаква жена и лодкарите. Когато достигнаха брега, любопитството на Малкълм се съсредоточи върху жената, която капитанът на „Сивият орел“ придружи до палатката на Аштън. Той се надяваше да е достатъчно хубава, за да предизвика подозрението на Лианор и да отслаби чувствата ѝ към Уингейт. Но скоро установи, че е само някаква прислужница. Червената ѝ, лишена от блясък коса беше свита на строг кок, а тъмносивата ѝ рокля висеше безформена от слабите ѝ рамене. За гърдите ѝ не си струваше да се говори и въпреки че не изглеждаше неприятна, тя не беше достатъчно интересна, за да създаде грижи на друга жена. Странно, стори му се някак позната, но не знаеше откъде.

Аштън излезе от шатрата, за да поздрави пристигащите и пое от ръцете на жената дебела книга.

— Счетоводството ви сега е в пълен ред, мистър Уингейт — докладва младата жена. — Погледнете в главната книга.

— Отлично, Сара. Надминахте и най-големите ми очаквания.

Сара се изчерви при този комплимент.

— Работата ми доставя удоволствие, сър. Тя ми помага да забравям.

Аштън отговори с малко крива усмивка:

— Някои правят всичко, за да си върнат паметта, други — да забравят. Чакам деня, когато Лиарин отново ще започне да си спомня.

— А аз чакам деня, в който ще забравя всичко и ще простя, но не вярвам това да стане някога.

Капитан Мейерс сподели мъдростта, която годините му бяха дарили:

— Да можеш да прощаваш — в това е тайната на спокойния живот, Сара. Вие сама си причинявате болка, като таите в сърцето си омраза.

Аштън смръщи чело; в това отношение и неговият живот не беше безоблачен. Той вдигна очи и погледна към верандата на къщата, където стоеше Малкълм.

— Не е лесно, когато противникът постоянно ти е пред очите.

Сара проследи посоката на погледа му и ѝ се стори, че вижда някакъв мираж, който вероятно се дължеше на горещината. Поклати глава; това беше просто невъзможно.

Аштън посочи зад себе си и попита своите гости:

— Не искате ли да влезете и да разгледате скромния ми дом? Взех временно прислужника от „Речната магьосница“ и той ни е сварил чай и кафе. Мога да ви предложа и малко бисквити, ако желаете.

Те влязоха в шатрата и им се стори, че изведнъж са попаднали в приказния свят на тънещ в разкош арабски шейх. Капитанът се кискаше, а Сара гледаше слисано. Огромното легло се състоеше от няколко пухени завивки, копринените калъфки бяха черни и украсени със златни листа. От кръглия балдахин се спускаше мрежа против комари от златиста коприна. Друга такава едва ли имаше в околностите на Мисисипи. Богато избродирани възглавници бяха натрупани в горния край на леглото. Пищното обзавеждане никак не се връзваше с

отличния вкус на домакина, който Сара и капитанът познаваха, но пък беше забавно да видиш подобно нещо на това място.

— Когато ми казаха, че живеете в палатка, Аштън, нито за миг не съм си представял такава чудо — извика капитан Мейерс. — Въобразявах си, че се свивате под малко парче брезент или че лежите на някоя тясна пейка. Сам ли измислихте всичко това?

Аштън се подсмихна.

— За мен е важно въздействието, Чарлз. Малкълм Синклер явно обича яркото и безвкусното, особено когато не е вкъщи, ако разбирате какво искам да кажа.

Компанията, която Синклер предполагаше, беше най-доброто доказателство за това. Въпреки всичките си усилия да изглеждат великолепно, жените изобщо не можеха да се мерят с Лиарин.

— Искях Малкълм да се чувства добре, ако се заблуди да влезе някога тук.

Капитан Мейерс се ухили.

— Този мъж май много обича жените, а?

— И така може да се каже — отговори сухо Аштън.

— Малкълм Синклер? — Сара въпросително повтори името. — Кой е той?

Аштън кимна към къщата насреща.

— Живее горе с Лиарин. Но твърди, че се казвала Лианор.

— Майката на мъжа ми по баща беше Синклер — рече замислено Сара и бавно отиде до входа на шатрата. Погледна към къщата, но мъжът на верандата беше изчезнал. С въздишка се върна обратно, седна върху купа меки възглавници, взе в ръка чинийката с чашата и отпи от чая. След това каза на Аштън: — Знаете ли, че Хоръс Тич беше долу край реката и разглеждаше новия параход, който наскоро купихте? Използва случая да огледа и складовете, и явно много се интересуваше какво е изгоряло тогава. Разказах за това на шерифа Добс. Той обеща да държи под око този човек.

— Хоръс беше и тук — каза Аштън и стана, за да долее кафе на капитана. — Постоянно се мотае наоколо. Харви му зададе тогава няколко въпроса, но не разполагаше с конкретни доказателства, че онзи е имал нещо общо с пожара. Дори мислех да поставя неколцина мъже да пазят къщата и да внимават да не се случи нещо, докато Лиарин е тук. — Аштън се засмя безрадостно. — Но Малкълм сам

използва двама неугледни селяни за тази цел... и на първо място, за да ме държи настрана от нея.

— Селяни^[1]? — Капитан Мейерс се почеса замислено по главата. — Да не играете тук шах или нещо подобно, Аштън?

— Да, Чарлз. Играем на шах, само че в тази игра е заложено сърцето ми.

Сега, когато Аштън Уингейт имаше гости, Малкълм съзря удобна възможност незабелязано от съперника си да отмъкне жена си в Билокси. Той тръгна по коридора към спалнята ѝ. Беше му безразлично, че Мегън още не я е събудила. На вратата имаше резе, но силното чукане стресна Лианор. Сънена, тя тръгна със залитане към вратата и изстена, когато видя Малкълм да стои отвън напълно облечен. Молеше се само да не я занимава пак със сделките си. Той се промъкна покрай нея в стаята, а тя се мушна обратно в леглото и се зави презглава. Искаше ѝ се посетителят да изчезне така бързо и лесно от стаята ѝ, както бе изчезнал от погледа ѝ.

— Имам да уреждам днес някои неща в Билокси и бих искал да дойдеш с мен. Много ще съм ти задължен, ако бързо се надигнеш от мекичкото си легло и се облечеш.

— О, Малкълм! — простена тя. — Моля те, върви днес без мен. Наистина не ми е добре, нямам желание в това състояние да те чакам цял ден в каретата.

— Хайде, Лианор, ще се почувстваш по-добре, когато тръгнем на път, сигурен съм.

И с вдигната ръка пресече всички аргументи, които тя смяташе да му противопостави.

— Не желая да слушам никакви възражения, мила моя. Ще изпратя Мегън да ти донесе чаша чай и да ти помогне при обличането. Моля те, побързай. Срещата ми е важна, не желая да закъснявам.

Той излезе, затвори вратата след себе си и така я лиши от всякаква възможност за съпротива. Когато Лианор го чу да си отива, огледа равнодушно стаята. Беше отворила прозореца сутринта, но бризът, който нахлуваше, бе топъл и влажен, предвестник на тежката жегата, която щеше да намалее едва привечер. Нощницата ѝ лепнеше по тялото, потта се стичаше на малки капчици между гърдите ѝ.

Тя внимателно отметна чаршафа и стана. Едва се решаваше да диша, защото стомахът ѝ се бунтуваше при всяко движение. След това,

като се подпираше, отиде до нишата за миене. Един поглед в малкото огледало над легена потвърди, че не беше в най-добра форма. Изглеждаше бледа и уморена, в очите ѝ липсваше обичайния блясък. Въздъхна дълбоко, после наплиска с хладка вода лицето и ръцете си с надеждата, че това ще я освежи. Не постигна особен успех и едва когато Мегън се появи с чая и няколко бисквити, Лианор се почувства по-силна и решителна. Но обличането просто не бе по силите ѝ, а когато Мегън ѝ подаде едно отворено шишенце с парфюм, за да го помирише, тя едва не повърна.

— Моля те... — промълви и обърна глава. Сладкият аромат на цветя предизвика спазъм в гърлото ѝ. — Моля те днес да е нещо по-леко, Мегън.

Прислужницата наблюдаваше внимателно младата си господарка.

— Какво ви е, мадам?

Лианор вдигна рамене.

— От горещината е. Не разбирам защо на теб не ти се отразява така.

— Ами аз съм здрава, мадам, а и не нося допълнителен товар.

Лианор попита предпазливо:

— Мислиш ли, че може да не е само от жегата?

— Е, да, мадам, аз самата не съм го изпитвала още, но сестра ми се чувстваше точно така, когато чакаше бебе.

Лианор пое ужасено дъх. Ако беше все още при Аштън в Бел Шен, би се радвала много на една бременност, но сега възникваха затруднения, които изглеждаха непреодолими. Тя въздъхна. Ако Мегън беше права, щеше да има големи неприятности и не знаеше как ще се справи с тях. Може би още в самото начало трябваше да си признае, че е спала с Аштън. Тогава Малкълм и Самъртън щяха да имат предвид възможността за евентуална бременност и да бъдат подготвени за това. Питаше се колко ли време ще мине, докато състоянието ѝ проличи. Ако вземеше мерки, може би щеше да опази тайната си още някой и друг месец.

— Мегън, искам да те помоля за една услуга.

— Да, мадам?

— Моля те, да не споделяш това предположение с никого. Съмнявам се, че мистър Синклер ще хареса новината.

— Разбирам, мадам — отговори любезно прислужницата. — Можете да разчитате на мен.

Лианор вдигна глава и погледна Мегън в очите.

— Наистина ли разбираш за какво става дума?

Прислужницата потвърди с лека усмивка.

— Това е заради мистър Уингейт, нали? Детето е от него.

Лианор кимна. Горещо се надяваше, че двамата мъже няма да бъдат така наблюдателни като Мегън. Страхът, че Малкълм може да стори нещо на Аштън или най-малкото да се опита, я накара да се почувства още по-зле. В безмълвна молба протегна ръце, когато силно ѝ се повдигна. Мегън разтълкува жеста и скочи, за да вземе легена. Едва след доста време Лианор се реши да вдигне очи, въпреки че Мегън беше изпълнена със съчувствие.

— Ако трябва да придружа Малкълм, сигурно ще припадна — промълви тя със слаб глас.

— Не се притеснявайте, мадам — каза Мегън успокоително и дръпна легена. — Ще кажа на мистър Синклер, че не можете да тръгнете с него и ако наистина настоява, ще му покажа доказателството.

Лианор поклати глава, ужасена от идеята на Мегън.

— Няма да направиш това, нали?

— Сега трябва да си починете, мадам — посъветва я прислужницата. — Може би наистина няма друг начин да бъде убеден. — Тя изпитваше неприязън към господаря си заради лошото му отношение към госпожата и добави полугласно: — Пада му се, ако от това и на самия него му се доповръща.

Сега дните бяха значително по-дълги, отколкото в началото на лятото, здрачът траеше кратко и когато Аштън излезе от шатрата си, цветовете на залеза бяха помръкнали. Небето бързо потъмняваше, звездите изгряваха една след друга. Стройният, елегантен силует на „Сивия орел“ се очертаваше ясно на фона на яркочервения хоризонт, а слабата светлина на фенера в рубката показваше на Аштън, че нарежданията му се изпълняват и бдителността на борда не отслабва. Зад „Орела“ се простираше безкрайната водна шир.

Някъде откъм блатото вик на чапла разкъса тишината. Аштън погледна към къщата отсреща. Надяваше се да съзре зад някой от осветените прозорци силуета на жената, която обичаше, но там нямаше никой. Почувства се страшно самотен. Запали една пура и тръгна бавно надолу към тясната ивица мокър пясък, останала след оттеглянето на морето. Приливът и отливът бяха образували малко поточе, което се простираше като тъмна лента през плажа. Аштън погледна отново към къщата насреща.

Лианор! Лиарин! Лианор! Лиарин! Лицето оставаше едно и също, имената се сливаха.

Изскърца със зъби и запрати недопушената пура в тихо плискащите се вълни. Почувства непреодолим порив да удари нещо — или някого. Най-добре Малкълм. Но той още не се беше върнал от града. Спокойното, невъзмутимо море укроти гнева му. Окоето му улови леко движение и Аштън се взря в тъмнината, докато различи някакъв силует в бяло. Фигурата се движеше безшумно като привидение по тясната пясъчна ивица край брега и се спря, загледана в „Сивия орел“. Аштън не смееше да диша, копнежът в сърцето му роди надеждата. Беше...

— Лиарин! — Думата бе само един шепот, който вятърът откъсна от устните му, но в него отекна като вик, когато разпозна белия, строен силует. Тя беше! С един скок се озова от другата страна на тесния поток и се затича към нея. Видя я да се обръща изненадано, когато го чу да идва. Беше само по нощница. Долният ѝ край беше мокър, защото вълните обливаха глезените ѝ; вятърът прилепваше тънкия плат към тялото ѝ, лунната светлина играеше в косите ѝ. Приличаше на уплашена фея от приказките.

— Лиарин! — Името прозвуча като нежен повей, събуден от несбъднатия копнеж на мъж, влюбен в една мечта.

— Лианор — отвърна отчаяно тя.

Въпреки че Аштън не различаваше ясно лицето, нито можеше да види движението на устните ѝ, чу сподавената мъка в гласа ѝ и сърцето му се сви от болка.

— Както и да се казваш, ти си и ще бъдеш единствената ми любов.

Тя отметна коси от лицето си и го погледна, изпълнена с мъка и страст. Копнееше да лежи на гърдите му и да чувства дъха му върху

кожата си. „Боже, какъв адски огън е любовта“ — мислеше си тя. Щеше ли някога да намери покой?

— Не предполагах, че ще те срещна тук — рече тя. — Баща ми каза, че си отишъл с лодката до твоя параход. Сега седи с пазачите в къщата и пие.

— Един от моите хора ми донесе малко провизии — отговори Аштън. — Сигурно баща ти го е сбъркал с мен.

— Аха...

— Добре ли си? — попита той загрижено.

Тя пое дълбоко въздух.

— Не можех да заспя и си помислих, че разходката ще ме успокои. — Млъкна, защото прекрасно знаеше, че бе напуснала стаята си и по още една причина. С треперещ глас каза: — Сънувах, че Малкълм ме е взел със себе си, за да ми покаже гроба ти. Дори видях надгробната плоча с твоето име. Валеше и духаше ужасен вятър. Всичко бе така истинско, така реално, че се ужасих.

— Било е само сън, мила — утеши я Аштън. — Нямам намерение да умирам и да те оставям в ръцете му.

Приближи се до нея, за да различи лицето ѝ. Усещаше колко е неспокойна и отново запита настойчиво:

— Наистина ли си добре?

Лианор отвори уста да го успокои, да обясни, че е добре, но не каза нищо. Поклати глава, обърна се и бавно тръгна по брега. По-скоро чувстваше, отколкото чуваше, че той върви до нея.

— Тази вечер си толкова замислена — обади се той. — Не искаш ли да ми кажеш какво те потиска?

Лианор зарея поглед над вълните и накрая каза:

— Аз... аз ще имам дете.

Аштън искаше да я грабне в прегръдките си, обзет от радост, но се спря. Изведнъж си помисли колко неясни бяха взаимоотношенията им. Тя изглеждаше така студена и далечна и беше изрекла думите сякаш с нежелание. Той помълча и накрая с мъка попита:

— От кого?

Заболя я като от удар с нож. Не можеше да разбере защо ѝ задава този въпрос.

— Малкълм и аз никога не сме спали заедно.

Аштън я обгърна с безкрайна нежност. Сложи едната си ръка под гърдите ѝ, а другата на корема. Чувстваше плътта ѝ твърда и стегната под тънкия плат. Наведе глава, а устните му докоснаха лявото ѝ ухо, когато я попита:

— Ще си дойдеш ли сега с мен у дома?

Тя дълбоко въздъхна.

— Бебето не решава въпроса, Аштън. Не мога да се върна, без да знам коя съм. Има много неща, които трябва да си припомня. Как мога да те приема за свой съпруг, когато постоянно имам видения, в които вдигат чаши към мен и ме поздравяват като жена на Малкълм?

— Виденията, любима, невинаги отговарят на истината. Как би могла да си сигурна дали това, което ти се явява, се е случило наистина?

Лианор отново въздъхна.

— Без да си дава сметка, Малкълм потвърди виденията ми. А той не знае какво става в душата ми.

Гласът на Аштън прозвуча дрезгаво и сурово.

— Не можеш да очакваш от мен, че ще се отдръпна и ще гледам безучастно как някой отнема жена ми и детето ми.

— Дай ми още малко време, Аштън — помоли тя и погали ръката, положена върху корема ѝ. — Тази къща крие толкова тайни. Ако я напусна, може би никога няма да узная коя съм.

— Тогава ми позволи да отпратя Малкълм Синклер — предложи Аштън. — Докато се намираш в една къща с него, непрекъснато се безпокоя за сигурността ти. Ако загуби търпение, няма ни най-малко да се съобразява с желанията ти. А баща ти не може да те защити, ако се стигне до сблъсък.

— Знам това и ти обещавам, че ще бъда предпазлива, но Малкълм е част от моя живот.

— А аз?

Лианор отпусна глава на гърдите му.

— Не зная, Аштън. Мога само да се надявам... — Устните ѝ затрепериха, по бузите ѝ се търкаляха сълзи. — Надявам се и заради себе си, и заради детето, че си нещо повече от моето настояще. Вечер си лягам в леглото и когато светлината угасне, си мисля за нас. Чувствам те до себе си, чувствам ръцете ти по кожата си и цялото тяло ме заболява от копнеж...

— О, Лиарин, твърде добре познавам болката на незадоволения копнеж!

— Но аз трябва да съм сигурна в самата себе си. — Тя хвърли загрижен поглед към алеята. В далечината се чува шум на карета и тропот на копита.

— Малкълм се връща. Трябва да вървя.

Аштън обви ръката си по-здраво около кръста ѝ и я задържа още един миг.

— Целуни ме, преди да ме напуснеш.

Тя почувства как се притиска към нея и тъжно въздъхна.

— Мислиш ме за много по-силна, отколкото съм.

Колебливо и неохотно Аштън я пусна да си върви и се загледа след нея, докато мракът я погълна. Нощта отново се изпълни със самота — пуста, лишена от всякакъв смисъл и топлота. Месецът беше вече само едно бледо, жълтеникаво петно на небето. Прииждащите облаци предвещаваха дъжд и водата започваше отново да се покачва. Приливът замени отлива и изтри всички следи от нощната среща на брега.

[1] Игра на думи, в случая се имат предвид пешките в шаха. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше спокоен следобед, а Лианор се чувстваше изнервена. Макар да знаеше, че Аштън е съвсем наблизко, струваше ѝ се, че е самотна и изоставена. Искаше ѝ се да го има до себе си и беше сигурна, че той веднага ще дойде, ако тя се поддаде на желанието си и го повикаше. Мислеше си постоянно за бебето, което растеше в корема ѝ. Щеше ѝ се да поговори с някого за това, да сподели най-съкровените си мисли с човек, който го е грижа за нея и за детето. Но заради двамата пазачи, които Малкълм беше поставил, беше опасно да извика Аштън, въпреки че той би се справил с всеки, който застанеше на пътя му.

Самъртън беше заминал по работа за Ню Орлиънс и възнамеряваше да остане там няколко дни. Малкълм беше отишъл отново в Билокси и както обикновено не беше казал кога ще се върне. Въпреки че в последно време беше свикнал да заминава и да се връща, без да я уведомява преди това, беше започнал да се държи значително по-внимателно към нея, като че ли се страхуваше за здравето ѝ или дори се опасяваше да не я загуби заради другия мъж.

Поканата за празненството на „Речната магьосница“ бе пристигнала и за голяма изненада на Лианор, Малкълм въодушевено я беше приел. Даже предложи по този случай тя да си ушие нова рокля, за да се представи в най-елегантния си вид и да направи добро впечатление на останалите гости. Все пак сред тях щяха да бъдат някои от най-богатите хора в околностите на Мисисипи и съседните щати. Естествено не било необходимо тя да ходи специално в Билокси. Той щял да се погрижи да дойде шивач вкъщи и да ѝ вземе мярка. Всичко показваше, че това ще бъде изключително събитие, и Малкълм не искаше в никакъв случай да е по-долу от другите гости, дори те да бяха приятели на Аштън Уингейт.

Лианор обикаляше безцелно из стаите на партера, търсейки занимание, нещо, което да отвлече мислите ѝ. Малкълм беше предложил да се заеме с иглата и конеца, и да прекарва времето си както другите жени. Но представата да седи в салона и да бродира не ѝ

харесваше. Вместо това тя посегна към един том с театрални пиеси, който баща ѝ беше оставил сутринта в трапезарията. Подвързията беше стара и износена, затова тя предпазливо отвори книгата. На заглавната страница някой беше писал нещо, но драсканицата беше нечетлива. Тя внимателно разгледа завъртулките и украшенията, докато установи, че думите бяха просто подпис, но името не ѝ говореше нищо. Не беше чувала никога досега за някой си Едуард Гейтлинг. От друга страна, имаше много имена, които някога са били част от живота ѝ, и може би това принадлежеше към тях, освен ако не беше просто автограф от някой артист.

От четенето ѝ се приспа. Тя посегна към чая, който Мегън ѝ беше донесла. Над ръба на чашата погледът ѝ падна върху пейзажа над камината. Запита се отново кой може да го е окачил и защо. Мястото му сякаш не беше тук.

Любопитството ѝ се събуди и тя се изправи, за да разгледа картината по-подробно. Въпреки че беше доста голяма, надали би получила висока цена в някоя галерия.

Лианор притисна пръсти към слепоочията си. Откъде знаеше това? Колко пъти през живота си е била в такива галерии, че да може да преценява стойността на дадена картина?

Сети се отново за рисунката, която баща ѝ ѝ показва в Бел Шен. Според думите му тя самата беше направила онази скица. Следователно разбираше нещо от живопис и беше в състояние да оценява работата на художниците.

Възможността да е била художничка я възбуди. С няколко бързи крачки отиде до писалището, потърси перо и мастило. В дългите, тесни чекмеджета под плота за писане имаше доста пергаментови листа и когато продължи да търси, откри в едно странично чекмедже няколко недовършени скици, грижливо завързани с панделка. Те явно са били толкова ценни за някого, че е поискал да ги запази. Тя предпазливо развърза възела и дълго разглежда рисунките, като че те можеха да ѝ открият коя е и откъде е дошла. Някои приличаха на тази, която баща ѝ беше извадил от чантата, други показваха пейзажи, които не значеха нищо за нея. Но по нейна преценка всичките бяха доста добри. Дали с това не правеше комплимент на самата себе си?

Интересът ѝ нарасна, когато попадна на изкусно направена рисунка, на която беше изобразена жена в облекло за езда. В позата ѝ

имаше нещо предизвикателно. Тя носеше ботуши, пола, блуза, жакет и дръзко накривена шапка с пера. Косите ѝ бяха гладко прибрани. В ръцете си държеше камшик за езда. Не толкова фигурата привлече интереса на Лианор, колкото лицето, защото то имаше известна прилика с нея самата — или с Лиарин. С надеждата да научи нещо повече тя изследва картината сантиметър по сантиметър и накрая откри името „Лианор“, изписано сред гънките на полата. Изглеждаше невероятно да е рисувала толкова старателно самата себе си. Следователно това трябваше да е Лиарин и рисунката сигурно беше отпреди няколко години.

Тя подпря картината на газената лампа, където можеше да я гледа, докато работеше. После потопи перото в мастилницата и започна да копира рисунката. Опитваше се с най-голямо старание да пресъздаде върху пергаментата плавните линии на оригинала, но скоро трябваше да установи за голямо свое неудовлетворение, че перото не се плъзга така, както ѝ се искаше. Малки мастиленни петна загрозиха очертанията, а понякога се получаваха само драскулки вместо линии. Разочарована смачка листа и го хвърли в ъгъла. Опита повторно, но и този път перото не ѝ се подчини. Разликата между старата рисунка и новия опит я доведе до заключението, че има нужда от друг инструмент за нанасяне на мастилото, иначе талантът ѝ нямаше да може да се разгърне.

Разтреби отново писмената маса и стана, за да се качи горе. За днес край на рисуването. Нямаше желание да прекара следобеда и с книгата с театрални пиеси, нито пък да поспи няколко часа. Знаеше на какви мъки щеше да се подложи тогава. Винаги ставаше така, откакто Аштън беше събудил жената в нея.

В коридора, докато все още се колебаеше с какво да се захване, изведнъж забеляза нещо интересно. Всички врати бяха подредени по двойки, но в дъното имаше три една до друга. Тя пристъпи любопитно към третата врата. Може би щеше да разбере какво се крие зад нея. Когато обаче натисна дръжката, разочаровано установи, че е заключено, а никъде не се виждаше ключ. Но в повечето къщи ключовете ставаха не само на една брава. Лианор извади ключа от спалнята си и го пхна в заключената врата. Механизмът щракна. Тя отвори предпазливо вратата, при което пантите злокобно изскърцаха. От другата страна на прага се намираше дълго, тясно помещение, в

дъното на което през един капак се излизаше на стръмна стълба, водеща към тавана. До вратата, през която влезе Лианор, висеше въже и когато го дръпна, капакът се откряна леко.

Лианор си представяше зад капака мрачен таван, пълен с прилепи и паяжини, но вместо това забеляза тънка сребриста ивица светлина. Окуражена, дръпна още веднъж въжето и го обви около една скоба, закрепена за стената. Капакът се отвори бавно, сякаш я примамваше да влезе.

Докато се качваше нагоре, напрегнато се вслушваше за предупредителното пърхане на крила, което незабавно би я подгонило обратно. Но всичко остана тихо и когато успя да погледне над горното стъпало, разбра, че напразно се е страхувала. Нямаше и следа от малките крилати зверчета. Четириъгълните отдушници под фронтоната бяха старателно затворени. Дървени решетки пречеха на неканените посетители да се настанят под сянката на полегатия покрив. Липсваха и дебелият слой прах, и паяжините, които Лианор бе очаквала. Следователно таванът се почистваше поне веднъж годишно. На пода, укрепен допълнително с дъски, се въргаляха обичайните камари от ненужни вещи, за които долу вече нямаше място. Стари пътнически чанти, куфари и сандъци бяха струпани около счупена рамка за легло, до тях бяха облепени завити с платно картини, а по-нататък имаше кутии с всевъзможни вехтории.

Тук беше ужасно задушно и кожата на Лианор лъсна от пот още преди да изкачи последното стъпало на стълбата. Тя побутна леко с върха на обувката си старите куфари, но всички къртяха на кухо, с изключение на един, който изглеждаше по-нов от останалите и ѝ се стори някак познат. Откопча с любопитство каишите му и поиска да вдигне капака, но усилията ѝ бяха осуетени от ключалката. С нарастваща увереност, че този куфар ѝ принадлежи, затърси инструмент, с който да счупи металната ключалка. Но намери само един изкривен нож за отваряне на писма, с който напразно я човъркаше, докато роклята залепна на гърба ѝ. Накрая се отказа.

Продължи обиколката си и разгледа по-внимателно картините. Повечето не бяха особено интересни, но по-назад имаше една, покрита с чисто платно, която привлече вниманието ѝ. Махна платното и занесе картината до един от отдушниците, където можеше да я разгледа на светло. На нея беше изобразен възрастен мъж, приблизително на

годините на Робърт Самъртън. Лицето му беше ъгловато, чертите — твърди и ясни, косата — гъста, но прошарена със сиви кичури. Въпреки че изразът на лицето изглеждаше по-скоро недружелюбен и затворен, зелените очи говореха за честност и правдивост. Тя разгледа портрета от различни зрителни ъгли, но не откри в лицето нищо, което би събудило у нея някакъв спомен. Върна обратно картината, но изведнъж се вцепени, когато се сети за пейзажа долу в партера. Представи си на негово място портрета на възрастния мъж.

Взе отново картината и внимателно слезе с нея по стръмната, тясна стълба. В салона я опря на стената, преди да примъкне един стол към камината. Свали пейзажа, окачи портрета и после отстъпи няколко крачки назад, за да прецени въздействието му. Пейзажът стоеше като някаква кръпка, беше неуместен и грозен; сега, напротив, салонът изглеждаше завършен и хармонираше с другите помещения в къщата. Но тъй като Лианор не познаваше историята на пейзажа и не желаше да нарани случайно Малкълм, като махне някой негов любим подарък, тя устоя на порива да остави портрета над камината.

Вместо това го занесе обратно на тавана, запомни точно къде го оставя и слезе пак по тясната стълба. Освободи въжето от скобата и затвори капака. После заключи вратата към коридора и извади ключа от бравата.

В спалнята седна на един стол до отворената врата и се зачете в сборника с театрални пиеси. Лек, свеж бриз откъм морето си играеше със завесите и разхлаждаше стаята. След малко Лианор остави книгата и се загледа навън. В съзнанието ѝ изплува едно лице, но не беше това, което очакваше, а по-скоро приличаше на мъжа от портрета. То започна да се движи, да се усмихва, да гледа сериозно, замислено, нежно...

Лианор сви вежди. Някъде зад бялата стена на паметта ѝ имаше спомен за този човек и тя чувстваше, че го познава добре.

Малко по-късно Малкълм се върна, яхнал черния си жребец. Животното беше обляно в пот, защото беше яздил бързо през целия път от града дотук. И сега не му даваше мира, а го подкара към палатката на Аштън. Обиколи няколко пъти в кръг, преди да дръпне юздите, и извика пренебрежително:

— Излезте от скривалището си, мистър Уингейт! Искam да говоря с вас.

Аштън се показа на входа, за да разбере какво е намислил пак Малкълм. И Лианор се появи на горната веранда, водена от същото любопитство. С ръка си правеше сянка над очите срещу лъчите на залязващото слънце.

— Какво има, Синклер? — попита Аштън, като подрязваше края на една пура.

Малкълм потупа коня си по врата — нежност, с която не го даряваше често. После отговори, сякаш едва сега беше чул въпроса:

— Научих, че търсите кон за езда, който искате да купите за някаква дама.

— Това е вярно — каза Аштън с крайчеца на устата си, докато си палеше пурата.

— Мога ли да ви попитам коя дама имате предвид?

Аштън засмука пурата, докато почна да гори както трябва, и я извади от устата си.

— Лиарин беше доста добра ездачка. — Той махна малко парченце тютюн от езика си и го изтърси в пясъка. — Мислех си, че може би ще се зарадва на такъв подарък.

Очите на Малкълм се превърнаха в две ледени топчета.

— И Лианор не е бездарна в тази област, но ако си въобразявате, че ще позволя жена ми да приеме подарък от друг мъж, лъжете се.

Аштън сви рамене с безразличие.

— Не съм имал намерение да подслонявам животното във вашата конюшня, Малкълм. Там надали ще го гледат както трябва. — Той посочи с пурата към изтощения черен кон. — Ако се отнасят така с него, не го очаква много добър живот.

Малкълм не желаше да отстъпи в словесния двубой.

— Конете ми дават това, което искам. — Устата му се разтегли в крива усмивка. — Впрочем същото се отнася и до жените.

Сега и очите на Аштън придобиха студен израз. Той бавно потърка с палец брадичката си.

— Видях жените, които имате навик да употребявате, в кръчмата на Ръби. Те са в същото окаяно състояние като коня тук.

Малкълм подскочи на седлото. Прииска му се да се хвърли от гърба на черния кон право върху Аштън, но разумът надделя. Той се отпусна и мръдна тежките си рамене.

— Поне по отношение на някои жени, изглежда, имаме напълно еднакъв вкус.

— Да се възхищаваш на жена като Лиарин не е особено трудно. — Аштън отново пхна пурата в устата си и известно време замислено се наслаждава на аромата. После добави: — Питам се само какво може да е намерила тя у вас.

Лицето на Малкълм потъмня. Скърцайки със зъби, той отговори:

— Аз си задавам същия въпрос по отношение на вас и полека-лека започвам да мисля, че сте я принудили насила да се омъжи. Във всеки случай тук се показахте повече от досаден.

Аштън тихо се засмя.

— За вас — може би.

— Не виждам смисъл да обсъждаме темата за отсъствието на взаимно уважение — каза хладно Малкълм. — Не вярвам някой от нас двамата да храни илюзии по отношение на другия.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Аштън. — Антипатията е напълно взаимна.

Малкълм се усмихна леко.

— Тогава разбирате защо няма да допусна Лианор да приеме подаръка ви. Значи можете да си спестите разходите.

— Когато започнах да търся, изобщо не ми е хрумвало да ви питам дали сте съгласен, Малкълм — отвърна невъзмутимо Аштън. — Това, че сега бяхте откровен с мен, не променя нещата. Аз вече намерих кон за дамата и сигурно скоро ще го доведат.

— Тя няма да го приеме! — изрева Малкълм. — Не можете ли да го проумеете с дебелията си глава?

Аштън сви лениво рамене.

— Животното ще стои тук и Лиарин ще може да го язди, когато пожелае. Хайръм ще го държи винаги готово за нея.

Безпомощен пред това нахалство, Малкълм се размърда нервно на седлото.

— Просто не мога да повярвам! Никога не съм предполагал, че има толкова твърдоглави хора като вас! Нямате ли капка разум? Трябва да сте луд, ако си мислите, че ще оставя Лианор да язди този кон!

— На всяка цена ви се иска да я задържите като пленница в къщата, нали? — отвърна Аштън. — Откакто съм тук, не сте я оставили да направи нито крачка сама.

— Учудва ли ви това? — извика Малкълм. — Единствено заради вас съм постоянно до нея. Не искам да ѝ се случи същото, което стана с Мери след пристигането ви. Е, мистър Уингейт, какво ще кажете по този въпрос? Преди да се появите тук, в Билокси царяха мир и спокойствие.

— Естествено — отговори язвително Аштън. — Защото досега никой не се решаваше да ви се противопостави. Много добре знаете, че нито аз, нито някой от екипажа ми има нещо общо със смъртта на Мери.

— Нищо подобно не ми е известно — възрази Малкълм.

— Тогава съм ви смятал за по-интелигентен, отколкото сте — каза презрително Аштън. — Вероятно съм се заблуждавал. От друга страна, прекрасно разбирам защо толкова ви се иска да бъда обвинен в това убийство. За вас ще бъде добре дошло да се махна от пътя ви, за да можете да държите Лиарин затворена в тази проклета къща! — При мисълта за това у него се надигна такъв гняв, че той посочи рязко към сградата и прибави обвинително: — Вие не я оставяте да се движи свободно наоколо, защото се страхувате да не загубите нея или нещо, което тя притежава и на което държите.

— И какво е това нещо?

— Е — отвърна дръзко Аштън, — бащата на Лиарин не е вече много млад, освен това е пияница и не се знае какво може да му се случи. Нищо чудно един ден да станете богат човек, ако просто изчакате и оставите нещата да се развиват.

— Аз самият съм достатъчно богат — заяви Малкълм.

— Така ли? Я ми кажете тогава как сте натрупали това богатство. Доколкото ми е известно, нямате собствено предприятие или магазин. Не сте плантатор и не притежавате земя. Идвате и си отивате като врабец, нощувате там, където намерите топло гнездо, и когато отново отлетите, не оставяте след себе си нищо друго, освен изпражнения.

— Стига вече! — изсъска Малкълм и дръпна рязко поводите. Жребецът отметна глава назад, когато юздата се вряза в муцуната му, и затанцува неспокойно. Малкълм го подкара в тръс и извиха през рамо на Аштън: — Забравете коня, Уингейт, и си спестете малко пари. Няма да позволя на Лианор да го язди.

Той пришпори жребеца и след малко спря пред къщата. Скочи от седлото, хвърли юздите на конярчето и хукна нагоре по стълбите.

Стъпките му трещяха като гръмотевици по дъските и издаваха яда му. Той се приближи към края на верандата, където стоеше Лианор. Не обърна внимание нито на разтрепераните ѝ ръце, нито на несигурността в очите ѝ.

— Този палячо долу наистина ти е купил кон! — Когато забеляза изненадата ѝ, той се ухили язвително. — Много щедро от негова страна, нали? Но няма нужда да се замисляш как да му благодариш, защото ти забранявам да приемеш подаръка. — Очите му гледаха студено и остро, когато добави: — Само да си посмяла да не ми се подчиниш.

После се завъртя на токовете си и изчезна в къщата, като затръшна толкова силно вратата, че Лианор трепна. След напускането му на верандата отново стана спокойно. Лианор въздъхна облекчено, защото за момента гневното избухване на Малкълм, изглежда, беше преминало.

Тя погледна към палатката. Аштън все още стоеше разкراчен пред нея, и с едната си ръка подпираше лакътя на другата, така че пурата оставаше на височината на устата му. Тя почти можеше да види как върти тънката пура насам-натам между палеца и показалеца си и премигва към нея през дима. Дори от това разстояние усещаше погледа му по тялото си. Лека червенина заля страните ѝ, защото знаеше за какво си мисли — то нямаше нищо общо с Малкълм.

Конят пристигна на следващия ден, слава богу, в отсъствието на Малкълм. Един ездач го доведе на поляната пред къщата и Лианор се спусна без дъх навън, за да види отблизо прекрасното животно. Беше червеникава кобила с буйна грива и гъста, извита опашка. Пристъпваше ситно, сякаш танцуваше, и изглежда, трудно сдържаше темперамента си. Беше висока и необикновено грациозна.

Без да обръща внимание на двамата пазачи, които веднага се появиха, ездачът се насочи към палатката на Аштън, където беше приет с широка усмивка и яко ръкостискане. Мъжът слезе от седлото и Аштън му направи знак да заведе кобилата по-близо до къщата, почти до чертата, която разделяше неговата територия от тази на Малкълм. Когато ездачът се подчини, двамата пазачи размениха загрижени погледи и забързаха в същата посока, за да предотвратят евентуално нарушаване на границата.

Лианор се върна на обичайното си място в края на верандата, но оттам не виждаше добре. Затова вдигна поли и изтича обратно надолу по стъпалата към малката група около кобилата. Единият от пазачите погледна през рамо, видя Лианор да идва и понечи да я спре. Аштън заобиколи кобилата, готов да ѝ се притече на помощ, но тя сама се справи с мъжа.

— Махнете се от пътя ми — заповяда тихо, но със заплашителен тон — или ще ви ударя. Ако решите да ме спрете, ще трябва да употребите сила, защото имам намерение да ви одера и ще започна от лицето. Ясно ли се изразих?

Аштън едва сдържа смеха си, когато мъжът погледна объркано към своя другар, но той въобще не мислеше да се намесва. Едно е да премериш сили с мъж, а съвсем друго — да се биеш с жена, особено пък с някоя толкова опърничава като тази, червенокосата. Пазачът изръмжа, но се дръпна встрани.

— О, Аштън, колко е красива! — извика Лианор и бавно обиколи кобилата, безразлична към границата, която делеше мъжете. — Как се казва?

— Любимо сърце — отговори усмихнат Аштън.

Лианор се засмя и погали животното по врата.

— Подходящо име.

— И аз така си помислих — съгласи се той. — Тя е изключителна, също като теб. Ще изглеждаш прекрасно на гърба ѝ.

Лианор въздъхна, като се сети за заповедта на Малкълм.

— Но не мога да я приема. Това ще предизвика още повече неприятности.

Аштън очакваше подобен отговор.

— Ще я задържа тук. При мен ще бъде на сигурно място. Когато ти се прииска да я видиш или да поядиш, ще бъде на твое разположение.

Лианор се разкъсваше между забраната и желанието си.

— Може би Малкълм би ми позволил да я яздя, ако я вземам назаем от време на време... — Тя поклати глава, отказа се от тази мисъл и накрая подпря ръце на хълбоците си с дълбока въздишка. — В тази къща ще умра от скука. Просто имам нужда от малко разнообразие. А какво по-хубаво от една разходка на кон? — Внезапно

на лицето ѝ светна нетърпелива усмивка. — Би ли наредил да я оседлаят сега, веднага?

Единият от пазачите се приближи.

— Мисис Синклер, не би трябвало...

— Пфу! — С рязко движение на ръката Лианор го накара да млъкне. — Ще правя, каквото искам, и ако това не се харесва на Малкълм, много му здраве!

Усмивнат, Аштън заведе кобилата до малката палатка, пред която вече чакаше Хайръм, а през това време Лианор се завтече към къщи с вдигнати над глезените поли — нещо крайно неподобаващо на една дама.

— Мегън! — извика тя, тичайки нагоре по стълбите. — Мегън, отивам на езда, донеси ми подходящи дрехи!

След няколко минути се върна обратно, облечена в бисерносива лятна рокля с бяла дантелена яка. Когато мина граничната линия, забеляза, че жребецът на Аштън също беше оседлан. Непознатият се сбогува, а Аштън се приближи до Любимо сърце, за да помогне на Лианор да се качи на седлото, докато Хайръм държеше кобилата за поводите.

— Да видим първо дали не си забравила да яздиш — рече Аштън, когато ѝ подаде юздите. — В никакъв случай не искам да ти се случи нещо.

Лианор го послуша и подкара коня в кръг между къщата и палатката — отначало бавно, после в тръс и накрая в лек галоп. С радост усети, че двете с кобилата напълно си допадат. Аштън също кимаше доволен. Той се метна на седлото и последва Лианор, която за голямо неудоволствие на пазачите се отдалечи от къщата и пое покрай брега.

Настроението на Лианор мигом се повиши. Наслаждаваше се безкрайно на ездата и на присъствието на Аштън. Имаше толкова много неща, които искаше да обсъди с него, а и той явно нямаше търпение да научи нещо ново за състоянието ѝ, искаше да знае кога очаква да се роди бебето и кога е забременяла.

— Мисля, че е станало, преди да заминем за Ню Орлиънс — промълви тя и му хвърли изпълнен с копнеж поглед. — Само ти и Мегън знаете за това.

— За бога, не го казвай на Малкълм! — предупреди я Аштън. — Или поне гледай да не сте сами в къщата. — Той не смееше дори да си представи какво би могъл да й стори Синклер. — Щях да се чувствам много по-добре, ако ми позволеше да пратя него и двамата му копои по дяволите. Можеш да останеш в къщата с баща си, щом толкова държиш на това, и аз дори няма да те моля да се пренесе при вас... или няма да настоявам да дойдеш с мен в Бел Шен.

Лианор се засмя.

— Та ти през цялото време настояваш!

Аштън смръщи чело и каза сърдито:

— Е, добре! Така е! Но го правя само защото означаваш толкова много за мен.

— Благодаря — отвърна тя нежно.

Мекият ѝ, гальовен поглед го прониза. Не знаеше ли какво става, когато на лицето ѝ се появяваше такава нежност?

— Обръщаш душата ми наопаки, жено — оплака се той с безпомощна усмивка. — В ръцете ти се разтапям като восък.

Лианор поклати глава.

— Изобщо не ти вярвам. — Хвърли поглед през рамо и установи, че се бяха отдалечили доста от къщата.

— Най-добре е да се връщаме. — Изкиска се, като си спомни смаяните физиономии на двамата пазачи, когато тръгна на езда. — Опасявам се, че ако Малкълм си дойде и мен ме няма, ще застреля хората си.

— Най-доброто, което би могъл да направи — заяви Аштън.

— О, Аштън, не го казваш сериозно, нали? — Когато погледна мрачното му лице, отново прихна. — Но може и да се лъжа.

Бяха обърнали конете и вече се прибираха, когато Аштън спря жребеца си и слезе. Лианор също спря своята кобила. Наблюдаваше го учудено как се върна по мокрия пясък до едно място, покрай което току-що бяха минали. Той порови с върха на ботуша си в пясъка, след това се наведе бързо и взе едно малко животинче с черупка. Приблужи се и го постави на дланта на Лианор.

— Раче бълха — осведоми я той.

— Изглежда, че го е страх — каза Лианор, когато видя как рачето сви крачета към тялото си.

— Страхува се. — Аштън се наведе, сложи отново малката животинка на пясъка и си избърса ръцете. Когато се изправи, откри в очите на Лианор онзи израз, който така добре разбираше, защото и той в последно време страдеше денонощно от същия копнеж. Колебливо постави ръка на лявото ѝ бедро и зачака, докато очите ѝ изучаваха лицето му. Бавно, съвсем бавно тя се наведе надолу и докосна с устни неговите. Сладкият нектар, който си размениха езиците им, възбуди сетивата му и в сърцето му пламнаха любовта и нежността, които изпитваше към нея.

— Когато котката излезе от къщата...! — Враждебният глас, който се разнесе, ги накара да се отдръпнат един от друг.

Огледаха се и видяха Малкълм да седи с изкривено от омраза лице на гърба на жребеца си само на няколко метра от тях. Той смуща коня и застана между Аштън и кобилата на Лианор. Аштън залитна назад, за да не попадне под копитата на неспокойно пристъпващото животно. Заслепен от гняв, Малкълм плътно се приближи до Лианор.

— Предупредих ви да не купувате кон на жена ми! — изфуча той. После остро изгледа Лианор. — А на теб ти забраних да приемаш подаръка.

— Не съм го приела — отговори рязко тя. — Само яздя кобилата, нищо повече.

— С това вече е свършено — отсече Малкълм и посочи с ръка към къщата насреща. — Марш у дома! Ще си поговорим по-късно.

— Тръгвам, но само защото и без това исках да се прибера. — Лианор вирна брадичка, пришпори коня и отмина в лек галоп.

Малкълм се обърна отново към Аштън.

— Знам, че много ви се ще да проснете жена ми по гръб и да се позабавлявате с нея, но ако направите някога това, ще ви изтръгна сърцето и ще нахраня с него рибите.

— Хайде, опитайте — отговори сухо Аштън.

Малкълм се ухили язвително.

— Сигурен съм, че хората ми с удоволствие ще ми помогнат.

— Изпълняват ли всичко, което им нареждате?

— Естествено — изпъчи се Малкълм. — От години работят за мен и не се съмнявам в предаността им.

— Тогава много бих искал да знам защо преди няколко години единият от тях се беше наел на моя параход.

Малкълм зяпна Аштън с отворена уста.

— Кога е било това?

— Не си спомням точно — отвърна Аштън, — но съм абсолютно уверен, че е работил при мен.

Малкълм презрително сви устни.

— Явно не е бил доволен от вас, иначе не би напуснал.

— Или е напуснал по други причини.

— Например?

Аштън вдигна рамене.

— Още не съм съвсем сигурен. Когато разбере, ще ви уведомя.

— Направете го. — Малкълм успя да се усмихне накриво. — А дотогава стойте заедно с проклетия кон по-надалеч.

Аштън лениво се усмихна.

— Както вече казах, Малкълм, не можете цял живот да я държите затворена.

Ръката на Синклер бръкна в сакото и бързо извади пистолет. Той запъна спусъка и насочи дулото към целта. Изненадан, Аштън отстъпи крачка назад, защото не беше подготвен за такава атака. Всеки момент можеше да получи куршум в гърдите или в черепа. Ако се опиташе да изпревари другия, само би ускорил смъртоносния изстрел.

Малкълм се наслаждаваше на силата, която му даваше оръжието. Очите на Аштън бяха загрижени, но не умоляваха, което би превърнало този ден в истински празник за Малкълм. Да накара високия, надменен мистър Уингейт да скимти за милост бе най-страстното му желание.

— Е? — попита остро Аштън. — Ще ме застреляте ли или не?

— С удоволствие бих го направил — отвърна Малкълм. — Наистина ужасно ми се ще да го сторя. — Той се изкиска, наслади се още малко на ситуацията, въздъхна дълбоко и отпусна пистолета. — Но куршумът ми трябва за кобилата.

Със силен смях заби шпори в коня си и го подгони към къщата. Аштън изтича към своя жребец, сграбчи юздите, метна се на гърба на животното и препусна в галоп. Малкълм знаеше, че другият ще се опита да го догони, но знаеше също как да изцеди и последните сили от един кон. Наведе се напред и започна да шибва с камшика хълбоците на жребеца. При това сатанински се усмихваше, като си представяше

червеникавата кобила, паднала сред локва кръв в краката на Уингейт. Справедливо наказание за всичко, което този мръсник му беше сторил!

Но само след няколко метра беше откъснат от мислите си, защото чу зад себе си тропота на копита. Хвърли поглед през рамо и отначало помисли, че сънува, но след това ужасен разбра, че Уингейт го настига, и то бързо! С диво проклятие зашиба тялото на жребеца си, докато от хълбоците му не запръска кръв. Въпреки това другото животно продължи да се приближава, скъсяваше бързо разстоянието, докато ездачите се изравниха. Малкълм бегло зърна устремения напред кон на Уингейт, галопиращите му крака. Жребецът сякаш изпитваше радост от бягането. Никакъв камшик не шибаше хълбоците му, само предизвикателството и гордото сърце го тласкаха към победата.

Лианор се обърна на седлото, като чу тропота на приближаващите ездачи. Тя видя как Аштън вдигна дясната си ръка ѝ и направи знак да мине покрай къщата.

— Давай към палатката! — извика той. — Бързо! Заведи коня на безопасно място!

— Задръжте я! — ревеше Малкълм на хората си. — Хванете и нея, и коня!

Лианор не разбираше какво става, но имаше пълно доверие в Аштън, затова веднага се подчини на заповедта му. Подкара кобилата в бърз галоп и заобиколи единия от мъжете, който беше изскочил на пътя ѝ и се опитваше да сплаши коня, като размахваше ръце. Това внезапно разгневи Лианор и тя подгони животното право към другия, който също тичаше насреща ѝ, за да я задържи. Когато вторият мъж забеляза, че тя няма никакво намерение да намали темпото, го хвана страх, че ще бъде прегазен. Очите му се разшириха, защото кобилата продължи да препуска право към него. Дамата хич и не мислеше да отклони животното встрани. Искаше да го стъпче и щеше да го направи, ако не се дръпнеше по най-бързия начин!

С един скок той се намери на безопасно място, но се подхлъзна и падна в тревата. Хайръм нервно тичаше пред палатката и замаха на Лианор да побърза. Тя спря кобилата до него. Черният кочияш ѝ помогна да скочи от седлото, грабна юздите и вкара коня в палатката. Лианор тъкмо се чудеше дали да го последва, когато долетя Аштън на своя жребец. Малкълм беше по петите му. Когато Аштън забави ход, Малкълм посегна към него, скочи от седлото и падайки, го повлече със

себе си. Лианор ужасено пое дъх. Двамата мъже се стовариха непосредствено пред нея. Малкълм падна отгоре. Той веднага се възползва от по-голямото си тегло и приклепчи ръцете на Аштън към земята с мускулестите си крака. След това стисна с две ръце своя съперник за гърлото и започна да го души.

— Малкълм, престани! — извика Лиарин и го дръпна за ръката, за да го откъсне от противника му.

С гневно ръмжение той я блъсна толкова силно, че тя политна. Но това движение беше достатъчно за Аштън. Той измъкна едната си ръка изпод крака на Малкълм, замахна и го удари с юмрук в лицето. Малкълм падна настрани. Аштън се превъртя и скочи. Още преди Малкълм да успее да се изправи напълно, Аштън вече беше до него и заби коляно под брадичката му. Главата на Малкълм отхвъркна назад, но той беше толкова разгневен, че почти не усети болката. Не дочака дори да му се проясни погледът, а се хвърли напред и обви силните си ръце около гърдите на противника. Жадуваше да чуе приятния звук на пукащи се ребра и започна да стиска, без да обръща внимание на сипещите се отляво и отдясно удари. Аштън отметна глава назад, когато натискът върху гръдния му кош стана прекалено силен, и промени тактиката си. Той забодде палци в очите на Малкълм и започна да натиска, докато противникът му не издържа на болката. Малкълм изрева, пусна го и притисна ръце към лицето си. Аштън се засили и го ритна в ребрата. Малкълм загуби равновесие и се стовари назад. Когато се посъвзе и огледа положението, видя жена си на входа на палатката, а зад нея стоеше черният кочияш. И двамата изглеждаха разтревожени. По-назад съзря неясния силует на кобилата, виновна за цялата свада, и изведнъж твърдо реши да се погрижи тя никога вече да не става повод за разправии.

Помъчи се да прогони болката от очите си и потърси пистолета, който беше загубил в началото на боя. Забеляза метален блясък в пръстта, протегна ръка, сграбчи дръжката, вдигна оръжието и запъна спусъка. Но още преди да го натисне, върху ръката му падна сянка и в следващия миг един ритник изби пистолета от дланта му. Оръжието описа дъга във въздуха. Когато падна, запънатият спусък се отпусна напред. Изтрещя изстрел и Малкълм извика. Нещо парна ръката му.

— Ранен съм! Имам нужда от помощ!

Аштън коленичи до него, дръпна самото му и разкъса ризата, докато успя да види обилно кървящата рана. Лианор притича към тях.

— Няма му нищо — каза той презрително, — обикновена мускулна рана. Просто драскотина. След ден-два ще бъде съвсем здрав.

Малкълм се изчерви и притисна носна кърпа към мястото, за да не се вижда. Ядосано погледна Аштън и каза:

— И да умирах, пак щяхте да твърдите, че нищо ми няма.

— Надявах се да е нещо по-сериозно — озъби се Аштън. Стана и хвана Лианор за лакътя, за да ѝ помогне да се изправи. — Достатъчно е само да промиеш раната, да я превържеш и после да го оставиш да се цупи колкото ще. Мисля, че няма повече да се опитва да убие кобилата, ако не иска да си има работа с шерифа.

Малкълм се надигна, отхвърли опита на Лианор да му помогне и се отдалечи. Аштън прибра пистолета си и се засмя, докато го оглеждаше.

— Чудна работа! Нечия невидима ръка трябва да е насочила куршума така, че да улучи единствения глупак сред нас.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Робърт Самъртън се завърна от пътуването си и доведе гостенин — един мъж, пристрастен към алкохола като самия него. Самюел Ивънс твърдеше, че е човек на изкуството, и наистина се оказа, че си служи умело с перото. Най-много обичаше да седи до писалището в салона, да драска нещо на листа пред себе си и да се наслаждава на компанията на баща ѝ, при което описваше разюздано и гръмогласно безбройните приключения, които бил преживял. Колкото повече се наливаше, толкова повече украсяваше с хвалби тези описания и толкова по-странни ставаха линиите, които излизаха изпод перото му. Той създаваше игриви завъртулки, дълги, начупени черти и други причудливи творения. Крайният резултат приличаше по-скоро на богато украсен ръкопис, отколкото на портрет или пейзаж. Наистина рисунките му не бяха особено добри, но умееше да променя почерка си по най-невероятен начин. Лианор беше очарована от тази негова способност и често гледаше през рамото му, когато той нахвърляше на хартия името си с различни почерци.

— И аз мога така — заяви веднъж Робърт Самъртън.

Самюел Ивънс се засмя покровителствено.

— Не ми се вярва, драги. Ти едва успяваш да напишеш собственото си име, така че да изглежда горе-долу четливо. Камо ли да украсиш или да разнообразиш почерка си.

— Сега ще ти покажа. — Подсмивайки се, Робърт Самъртън потопи перото в мастилницата, замахна елегантно над пергаментовата хартия и след придирчива проверка гордо показа резултата на Ивънс и на дъщеря си. — Ето! Робърт Самъртън! Ясно и отчетливо като нос на лицето ти.

Развеселена, Лианор взе в ръка листа и отначало не видя нищо, освен дива бъркотия от извити линии и завъртулки. Но после изненадано смръщи чело, защото се сети за един друг подпис. Онзи в книгата с театралните пиеси! Вярно, че догадката изглеждаше доста

странна. Защо трябва човек да пише чуждо име в собствената си книга?

Лианор вдигна очи и погледна въпросително Самъртън. В последно време той се държеше по-любезно и въпреки че не знаеше каква бе причината, тя предпочиташе да се отнася към нея като към дъщеря, с която се гордее, отколкото като към невъзпитано дете. И все пак имаше моменти, когато не изпитваше към него нищо друго, освен състрадание.

— Ела, Лианор — настоя той и ѝ подаде перото. — Покажи на този стар мърморко какъв хубав почерк имаш. — Той се усмихна лукаво и хвърли кос поглед към госта си. — Името, момиче! Напиши си името.

Лианор пое перото и се наведе напред, за да изпълни желанието му, но изведнъж я побиха студени тръпки. Очите на Самюел Ивънс светеха в очакване. Когато го погледна в лицето, без да знае защо, почувства, че трябва да бъде предпазлива. Да се сравнява един почерк с друг изглеждаше съвсем невинна работа. И все пак...

Тя сложи перото обратно в кутията, при което не ѝ убягна изненадата на двамата мъже. След това отиде бързо до вратата на верандата. Отвън се чу конско цвилене. Беше Любимо сърце, която Хайръм водеше през поляната. Както винаги кобилата послушно и грациозно се подчиняваше на заповедите му.

— Това е новата кобила на Аштън — обясни Лианор, зарадвана, че е намерила навреме подходящо извинение. В случай, че предпазливостта ѝ се окажеше просто глупаво хрумване, не би желала да обиди двамата мъже, но ако цялата работа беше нещо повече от игра, тя би отстъпила на искането им едва след като ѝ обяснят за какво става дума. — Прекрасно животно, нали?

Самъртън промърмори:

— Не разбирам нищо от коне. — После отиде до масата и си наля ново уиски.

Лианор се обърна изненадано. Тя си мислеше, че баща ѝ обича конете и че на младини е бил отличен ездач. Отново ѝ хрумна името в книгата с театрални пиеси.

— Питам се, Робърт... — Все още ѝ беше трудно да го нарича „татко“. — Кой ли може да е Едуард Гейтлинг?

Самъртън се задави и изплю глътката уиски право в лицето на седналия срещу него гост. Ивънс скочи и припряно взе да бърше бузата и рамото си, като хвърли остър поглед на Самъртън. Бащата на Лианор все още не можеше да си поеме дъх и мина доста време, докато спре да кашля и да се дави. Накрая избърса с носна кърпа потта от челото си, отпусна се на едно кресло и я погледна смутено.

— Какво значи този въпрос, момиче?

Лианор се обърна отново към верандата. Очите ѝ с нежност проследиха напетата кобилка, чиито копита сякаш не докосваха земята, а опашката ѝ беше гордо вирната. След това си спомни, че Самъртън я беше попитал нещо, и отговори:

— О, видях името в книгата с театрални пиеси и просто бях любопитна кой е този човек.

— А, това ли било! Гейтлинг беше един артист, с когото преди години се бях сприятелил. Той играеше в една от пиесите и ми надписа тома.

— Разбирам. — Но в действителност нищо не разбираше. Мислеше си пак за почерка на баща си, за приликата с подписа на артиста. Дали не вдигаше много шум за нищо?

Самъртън пристъпи към нея с любезна усмивка.

— Та като говорехме за имена и подписи, Лианор, ти нали тъкмо се канеше...

Тя излезе на верандата и остави смаяните мъже. Бавно се спусна по стълбите и се отправи към Хайръм, който галеше Любимо сърце и ѝ шепнеше в ухото какво добро животно била.

— Не е ли чудесна кобила, мисис Уингейт? — попита я той и се ухили широко.

Лианор вдигна изненадано вежди.

— Сега съм мисис Синклер, Хайръм.

— О, знам какво приказват всички, мисис, но ума ми не го побира как такава сладка лейди като вас ще вземе да се омъжи за някой като мистър Синклер. — Той поклати огорчено глава. — Човек, дето иска да убие красиво животно като това, трябва да е много, ама много лош.

Лианор се усмихна.

— Баща ми казваше, че един мъж се познава по темперамента на конете в конюш... — Тя млъкна по средата на думата, съвсем

объркана. Баща ѝ току-що беше заявил, че не разбира нищо от коне, откъде знаеше тогава тази мъдрост?

Хайръм се усмихна още по-широко. Белите му зъби блеснаха.

— Господарят има няколко страшно хубави коня в конюшната, мисис.

Тя погали замислено копринените ноздри на кобилата.

— Ти обичаш мистър Уингейт, нали, Хайръм?

— Да, мисис! — Чернокожият кимна енергично и потупа шията на коня. — И то много!

— И аз — въздъхна тя. — Там е цялата работа.

Хайръм се засмя.

— И аз тъй си помислих, че и вие го обичате, мисис.

Тя се питаше дали чувствата ѝ изобщо бяха тайна за някого. Тъжно промълви:

— Май сестра ми се е омъжила за по-добрия съпруг.

Хайръм се подсмихна.

— Господарят все казва, че туй трябва първо да се провери.

„Речната магьосница“ беше завързана здраво за кея и беше украсена с гирлянди и цветя, за да се прикрият промените по фалшборда и да се изпълни въздухът със сладко ухание, когато пристигнеха първите гости. Мъже в официални костюми и дами в коприна и сатен, с бляскави накити по шиите и ръцете се разхождаха по палубите и влизаха в ярко осветените салони, където под звуците на оркестър се разбъркваха и се раздаваха карти, докато щастieto следваше капризната си пътека.

Лианор влезе в игралния салон под ръка с Малкълм и всички присъстващи се обърнаха заинтригувано към тях. Естествено, повечето бяха чували носещите се навред слухове и бяха любопитни да огледат отблизо жената, около която се вдигаше такъв шум. Видът ѝ в никакъв случай не ги разочарова. Облечена в рокля от бледорозов сатен, чиито ръкави и корсаж бяха гарнирани с кремава коприна, тя изглеждаше сладка и съблазнителна като изобилните сладкиши по масите. Златисточервеникавата ѝ коса беше вдигната високо в елегантна фризура, а на ушите ѝ се поклащаха обици от диаманти, рубини и перли. На шията ѝ имаше двуредна огърлица от перли, закопчана

отпред с рубин, заобиколен от диаманти. Украшенията бяха подарък от Малкълм. Той каза, че по този начин искал да се извини, задето си изтървал нервите и се опитал да убие Любимо сърце. Изглежда, за него беше извънредно важно да ѝ покаже, че може да бъде не по-малко щедър от съперника си.

Деколтето откриваше раменете ѝ и беше толкова дълбоко, че извивките на белите ѝ гърди добре се открояваха. Малкълм беше много въодушевен от вида на бижутата на такъв пленителен фон, но посвещавахе на подаръка си далеч по-малко внимание, отколкото на примамливо закръгления бюст. Погледът му постоянно се спираше там, изпълнен с възхищение.

С Лианор до себе си той се разхождаше гордо като паун с женската си, само че в този случай женската беше далеч по-хубава. Изглеждаше силно загрижен за здравето ѝ, галеше я по ръката, обгръщаше талията ѝ, като винаги издебваше момент, когато наблизко имаше други гости и тя не можеше да се отдръпне от нежностите му, без да привлече вниманието им. Той се възползваше от тази възможност преди всичко край игралните маси и под предлог, че се интересува от картите, слагаше ръка на раменете ѝ, галеше меката ѝ кожа и от време на време докосваше с дългите си пръсти гърдите ѝ. Лианор се изчервяваше от тези дръзки милувки и скришом хвърляше погледи наоколо, за да види дали някой не ги наблюдава. За нейно облекчение всички, изглежда, се интересуваха повече от картите и високите залози, отколкото от нея и Малкълм. Всички, освен Марелда Рус, която стоеше от другата страна на масата зад играчите. Обичайният ѝ придружител Хоръс Тич беше нервен както винаги и се оглеждаше неспокойно за Аштън Уингейт. Марелда открито се забавляваше, следейки нежностите на Малкълм и неудобството, което предизвикваха у Лианор. Всичко, което нараняваше по някакъв начин червенокосата, беше балсам за душата ѝ. Тя забеляза как очите на Лианор помръкнаха и след това се разшириха изненадано, когато я съзря. Марелда вдигна подигравателно вежда, усмихна се студено и поздрави с кратко кимване съперницата си. Не желаше тя да си помисли, че в сърцето ѝ има място за помирение, защото това не беше вярно.

Вечерта стана поносима за Лианор, едва след като видя Аштън да влиза в салона. Без да се интересува от помрачнялото лице на

Малкълм, тя впи грейналите си очи в другия. Аштън изглеждаше великолепно в тъмносиния си фрак с панталон в същия цвят, допълнени от сива копринена жилетка и вратовръзка на сиво-сини райета. Бялата колосана риза изпъкваше ослепително на фона на загорялата му от слънцето кожа. Той се спря на вратата и напрегнато заоглежда присъстващите. Най-сетне очите им се срещнаха. Той бавно я изгледа от горе до долу, след това ѝ изказа с очи безмълвен, но недвусмислен комплимент. За момент почти ѝ се зави свят, но нежният му поглед сякаш я прихвана и ѝ даде опора. Тя го обичаше — това беше толкова явно, колкото и чувствата, които бяха изписани на лицето му.

Малкълм изсъска гневно:

— Този кучи син май смята, че може да те завлече в каютата си, понеже си на борда на парахода му. Сигурно много му се ще да ти покаже как изглежда светът от леглото му.

Лианор се задави. Обърна глава, за да скрие почервенялото си лице, и леко се закашля. Едва не му разказа, че вече многократно се е наслаждавала на тази гледка. Малкълм се изкиска ехидно.

— Без съмнение Уингейт е организиран всичко това, за да те примами в клопката, но аз ще го предотвратя. Цяла вечер няма да мръднеш от мен. Не съм забравил как го ошастливи с целувка и нямам намерение да изпадам в неудобно положение, като те оставя да му се хвърлиш на врата пред цялото общество тук.

— Не възнамерявам да се хвърлям на врата на когото и да било, Малкълм — забеляза Лианор ядосано.

— Аха, както виждам, поразроших ти перушината, гълъбче! — Той се засмя студено. — Но ако те хвана още веднъж с него, няма да минеш само с това. А него ще го кастрирам пред очите ти.

Лианор го изгледа ужасена, изпълнена със страх от деня, когато ще трябва да му каже, че носи дете от Аштън. Потрепери, когато той погали ръката ѝ, и сведе поглед, за да скрие отвращението си от него.

Аштън машинално отпиваше от някаква чаша. Видя месестата ръка да се плъзга по ръката на жената, която обичаше. Тъй като не виждаше лицето ѝ, не можеше да каже как реагира тя на този жест. Въпреки това ревността го прободеше като с нож, защото мисълта, че всъщност той трябваше да стои там и да я представя за своя жена, не

му даваше мира. Забеляза, че Марелда се приближава към двойката, и се замисли какво ли крои отново.

Тъмнокосата жена застана пред Малкълм и му протегна ръка.

— Мисля, че не сме се срещали, сър — каза тя любезно. — Аз съм Марелда Рус... А това е мистър Хоръс Тич, мой добър приятел.

Малкълм галантно докосна с устни тънките ѝ пръсти.

— Малкълм Синклер, на вашите услуги, мадам! — Той се изправи и отново сложи лявата си ръка на талията на Лианор. — Съпругата ми, Лианор Синклер.

Марелда хвърли бегъл поглед на Лианор и усмивката ѝ стана леко подигравателна.

— Имах вече удоволствието да срещна жена ви още когато пребиваваше в Бел Шен. Е, тогава всички мислеха, че е жена на Аштън. — Тя се обърна към Лианор с кратко кимване. — Бижутата ви са прекрасни, скъпа. Напомнят ми за някои накити, които съм виждала преди, само че те се загубиха или бяха откраднати...

След като ѝ отправи тази зловна забележка, продължи прекъснатия разговор с Малкълм:

— Разбира се, на мен ми беше ясно, че една жена, която се е удавила, едва ли може изведнъж да възкръсне, но Аштън несъмнено си беше загубил ума и настояваше, че тя е съпругата му.

— Понякога той е доста упорит — отговори Малкълм и хвърли студен поглед към домакина им.

— Сигурно сте имали някое и друго разногласие с него по този въпрос. — Краткото кимване на Малкълм беше прието от Марелда с весел смях. — Но май всички сме имали разногласия с него. — Погледът ѝ се насочи към Лианор. — Естествено, с изключение на жена ви. Известно време двамата като че ли се чувстваха много добре заедно. Цяло чудо е, че не се стигна до дуел между Аштън и вас.

Малкълм се намръщи.

— Страхувам се, че мистър Уингейт непочтено си е позволил някои своеволия, докато е пребивавала в дома му, но междувремето тя се освободи от мисълта, че е негова жена. Изключително приятно е да си е отново вкъщи, където ѝ е мястото.

— Чух, че Аштън все още не приемал новото положение. — Този път Марелда отправи бегъл поглед към Хоръс Тич. Дребният, тлъст мъж се радваше на всяка секунда внимание, което му отделяше.

Тъмните му влажни очи бяха приковани с благоговение в устните ѝ, когато тя продължи: — Някой би трябвало да му каже, че не е добре дошъл тук.

Хоръс отвори уста, за да заяви предварително, че той в никакъв случай няма да бъде този някой. Никога вече нямаше да се впусне в открит сблъсък с Аштън Уингейт. Но когато видя суровия поглед на Марелда, бързо затвори уста. Целият се обля в пот и вътрешно простена от отчаяние. Не беше ли направил достатъчно за нея?

— Аз вече опитах — обясни Малкълм и лицето му придоби обиден израз. — Но този човек е твърдоглав и отказва да се вслуша. Дори и бащата на Лианор не можа да го накара да промени намеренията си.

— И аз мисля, че на тази тема е съвсем оглупял — допълни бързо Хоръс.

— Тогава би трябвало да му се покаже по друг начин — не се предаваше Марелда. — Слепецът трябва да се хване за ръката и да се води.

— За съжаление той не позволява и да го водят — сухо отбеляза Малкълм.

— Хайде, хайде — започна да го убеждава Марелда, като изгледа подигравателно Лианор, която беше пребледняла като платно. Не допускаше, че Аштън означава толкова много за малката мърла, та разговорът им да предизвика у нея такива видими последствия. — Сигурно има начин човек да се справи с този мъж.

— Аз... ъ-ъ... мисля да ида да подишам малко чист въздух — успя да каже Хоръс и бързо се извини. С припрени крачки прекоси помещението, като бършеше потта от челото си. Разбира се, че нямаше абсолютно нищо против Аштън Уингейт да си получи заслуженото. Дори се надяваше това да стане час по-скоро... но в никакъв случай от неговата ръка.

Той се промъкна покрай малка група гости и достигна до едно празно място сред навалищата. Когато вдигна очи, срещна развеселения поглед на Аштън.

— Добър вечер, мистър Тич! — Аштън леко вдигна чашата си за поздрав.

Кръвта застина в жилите на Хоръс. Той сви глава и се шмугна покрай него, като промърмори:

— Извинете, имам делови разговор навън.

Той избяга от помещението, което внезапно му се бе сторило задушно, облегна се отвън на стената и се помъчи да си поеме въздух. Още веднъж се отърва! Все повече се страхуваше, че някой ден Аштън ще си отмъсти за всичко, което той, Хоръс Тич, му беше сторил. Една фигура се изправи пред него и той трепна.

— Мистър Тич?

Въздъхна облекчено. Не беше мъжът от Нечиз, а този, с когото се беше уговорил тук, на борда на парахода.

Вътре в залата Лианор също не се чувстваше никак добре. Малкълм постоянно слагаше ръка на голото ѝ рамо или я притегляше към себе си, от което направо ѝ се повдигаше. Марелда беше сменила темата: сега разговаряше с Малкълм за времето, преди всичко за силните бури, които се разразяваха напоследък по крайбрежието. Но нито за секунда не изпускаше от очи играта на дългите пръсти по кожата на Лианор. Това, че събеседникът ѝ показваше такъв интерес към жена си, я вбесяваше и в душата ѝ бушуваха бури, подобни на тези, за които тъкмо разговаряха. Аштън също беше влюбен в тази глупачка и когато Марелда му предложи като подарък своето непорочно тяло, той я беше отблъснал студено, сякаш в неговите очи тя нямаше никаква стойност. Огорчаваше я, че и двамата тичаха след малката уличница. Но сега, докато разговаряше с Малкълм Синклер, ѝ се стори, че усмивката му придоби нещо сладострастно и че в очите му се появи недвусмислен интерес към нея. Идеята да съблазни Синклер ѝ допадна. Тогава щеше да покаже на тази високомерна кучка до него какво значи да загубиш мъж заради друга жена.

— Ах, кажете, мистър Синклер...

— Хайде, хайде, защо така официално? — прекъсна я той усмихнат. — Собственото ми име е Малкълм и бих се радвал, ако го използвате.

Марелда прие упрека с леко кимване.

— Разбира се, Малкълм.

— Това звучи вече по-добре — каза той. — Та какво искахте да кажете преди малко?

— Исках да ви попитам дали сте разглеждали някога „Речната магьосница“. — Тъмните ѝ очи блестяха, устните ѝ се усмихваха прелъстително. — Тук, на борда, има доста спокойни и уютни кътчета, където човек може да се усамоти. Не бихте ли желали да ви поразведа? Сигурна съм, че Аштън няма да има нищо против.

Малкълм погледна жена си и въпросително вдигна едната си вежда, но Лианор не беше следила разговора, защото с всички сили се бореше да овладее пристъпите на гадене. От самото присъствие на Марелда Рус буквално ѝ призляваше.

— Извинявай, Малкълм, но в момента никак не се чувствам добре. — Говореше предпазливо и едва дишаше. Въздухът в помещението беше спарен и тежък. Стомахът ѝ се бунтуваше от силното вино, горещината изцеждаше силите ѝ. Дори Малкълм забеляза колко е бледа. Ала въпреки това тя настоя: — Но моля ви, не се отказвайте от удоволствието заради мен.

Той кимна и реши да се възползва от случая. Лианор явно беше болна и дори Аштън Уингейт не би се навъртал край нея, след като всеки момент можеше да повърне. Колкото до него, той щеше да си позволи няколко минути отдых и може би щеше да сложи началото на една интимна връзка.

Когато Малкълм и Марелда изчезнаха, Лианор се придвижи внимателно през навалицата. Целта ѝ беше да стигне до най-близката врата, все едно накъде водеше. Тя дори не смееше да се огледа за Аштън, защото и най-малкото движение на главата можеше да има лоши последици. Навън топлият нощен въздух погали кожата ѝ, а в далечината дочу ясният смях на Марелда, придружен от баса на Малкълм. Свърна в обратна посока.

Аштън натопи носната си кърпа в чаша вода и тръгна бавно към вратата, през която току-що беше излязла Лианор. Спря откъм палубата и се послуша. Стори му се, че видя Хоръс Тич да се отдръпва в сянката, за да не го срещне, но тази, която търсеше, не се виждаше никъде. Тръгна бавно покрай релинга, вглеждайки се в тъмнината между фенерите, докато забеляза пред себе си бледо петно — Лианор се беше облегла на един стълб, наклонила глава назад. Приблужи се до нея и я прегърна.

— Всичко ще се оправи — утеши я шепнешком.

Тя се отпусна облекчено на гърдите му. Чувстваше се напълно изтощена. Той избърса лицето ѝ с влажната кърпа и постепенно под нежните му грижи пристъпите на гадене стихнаха.

— По-добре ли си? — тихо попита след малко.

Тя леко кимна.

— Мисля, че да.

— Искаш ли да си полегнеш в каютата ми?

— Не, само това не! Малкълм ще се пръсне от яд. — Искаше да се засмее, но пак ѝ призля. Изчака да ѝ поразмине и рискува лекичко да се усмихне. — Той се страхува от гледката, която можеш да ми покажеш от леглото в твоята каюта.

Аштън сложи нежно пръст под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, докато срещна очите ѝ. В светлината на луната те блестяха като Млечния път.

— Ти си пил — забеляза тя. От него лъхаше толкова силно на бренди, че ѝ се зави свят. — И то повече от обичайните една или две чаши, бих казала.

— Мъката може да направи от мъжа пияница — отговори той.

— Мъка ли? — Очите ѝ изучаваха лицето му. — Какво те измъчва?

— Малкълм — каза той, — и ръцете му по кожата ти... И това, че през цялото време си с него горе, в къщата, а аз трябва да стоя долу и да ви наблюдавам само отдалече.

Дъските на палубата потрепериха под нечии тежко стъпващи токове и когато двамата се обърнаха, видяха Малкълм да се приближава с дълги, гневни крачки. Връзката му я нямаше. Жилетката и ризата бяха разкопчани, така че се виждаха широките му космати гърди. Явно след напускането на залата не си беше губил времето.

— Един вътрешен глас ми подшушна, че трябва да проверя с какво се занимавате, докато ме няма! — Той сграбчи Аштън за раменете и го блъсна с гръб към стълба. — По дяволите, казах ви да оставите жена ми на мира.

— А аз искам да оставите моята на мира! — отрязва Аштън и отблъсна ръцете на Малкълм. Тази вечер търпението му бързо се изчерпваше.

Малкълм размаха заплашително юмрук пред лицето на Аштън.

— Тя е моя!

— Аз твърдя обратното и ако сте готов, можем още сега да уредим спора веднъж завинаги.

В ръцете на Малкълм светкавично се появи един малък пистолет „Деринджър“. Без да обръща внимание на ужасения вик на Лианор, той тикна оръжието под брадичката на Аштън.

— Само не си мислете, че можете да я направите толкова бързо вдовица.

Надяваше се поне малко да стресне противника си, но пренебрежителната усмивка не слезе от устните на Аштън. Този човек лед ли имаше в жилите си вместо кръв? Искаше поне веднъж да види омразното лице без обичайната му самоувереност, да чуе Уингейт да скимти за милост в краката му. Ненавиждаше тази проклета невъзмутимост почти толкова, колкото и самия мъж.

— Е, хайде! — предизвика го той. — Направете само едно движение и с вас е свършено. Единственото ми желание е да ви тегля куршума и да нахраня рибите с трупа ви.

— Не забравяйте, че имате свидетелка — каза Аштън спокойно. — Или след това ще се отървете и от нея по същия начин?

— Сигурен съм, че и тя би се радвала да не се въртите постоянно около нея.

— Малкълм, престани вече! — За разлика от Аштън Лианор съвсем не се отнасяше така лекомислено към пистолета. — Моля те! Махни това, преди да си наранил някого с него. — Когато той пренебрегна молбата ѝ, страхът ѝ се превърна в паника и тя добави с отчаяна настойчивост: — Махни го, Малкълм, или, бога ми, ще отида в каютата на Аштън и ще забравя, че съм имала нещо общо с теб.

Аштън вдигна подигравателно вежда и попита Малкълм с крива усмивка:

— Е, какво да стори дамата, Синклер?

— Аштън! — извика Лианор, ужасена от безгрижието му пред опасността, която го заплашваше. — Той ще те убие!

Пистолетът се заби в шията на Аштън и пръстите на Малкълм стиснаха дръжката от слонова кост така, че кокалчетата му побеляха. Страшно му се искаше да се отърве най-после от Уингейт, но щеше да загуби твърде много, а когато се касаше за материални неща, той не беше безумец. И все пак изкушението беше толкова голямо, че започна да трепери. Изведнъж чу щракане и усети как нещо твърдо се забива в

корема му. Погледна невярващо надолу и очите му се разшириха, като видя, че към стомаха му е насочено дулото на едно далеч по-тежко оръжие.

— Омръзнаха ми постоянните ви заплахи — каза Аштън. — Какво ще кажете да си разменим за малко местата?

Думите улучиха Малкълм като юмручни удари в гърдите. Или беше сърцето му, което се блъскаше силно в ребрата? Не смееше да помръдне.

— Започвам да броя — спокойно заяви Аштън, — и ако не ме убие, докато кажа „три“, никога вече няма да имате този шанс. — Със свободната си ръка бутна настрани Лианор, без да обръща внимание на настойчивите й молби. — Едно... — Очите му блеснаха, когато натискът на пистолета в гърлото му отслабна. — Две...

Скърцайки със зъби, Малкълм отпусна оръжието. Аштън пхна пистолета си отново под фрака, извади пура и невъзмутимо я запали.

— Отсега нататък бъдете по-предпазлив в заплахите си, Малкълм — посъветва го той. — Някой може да се почувства обиден и да ви строши черепа.

Малкълм обаче не се вслуша в този разумен съвет.

— Само почакайте и ще видите какво ще ви се случи, мистър Уингейт! — изсумтя той, сграбчи Лианор за ръката и я повлече след себе си.

Аштън ги последва бавно. Горещо желаше да има разрешението на Лианор и да отстрани Малкълм завинаги от живота й. Но докато тя се съгласеше, не му оставаше нищо друго, освен да я наблюдава отдалече, а това съвсем не беше приятна задача.

Пред игралната зала Малкълм спря, за да оправи облеклото си, като гледаше гневно жена си.

— Вратовръзката ти е изчезнала — спокойно подхвърли Лианор. — Марелда наслади ли се на гледката откъм леглото? Във всеки случай ти държиш рекорда за най-бързо прелъстяване в историята.

Малкълм само изръмжа.

— Тъкмо когато... — Той търсеше подходящи думи, но не намери такива, които би могъл да употреби пред жена си. — Мислех само за теб... ти в неговите ръце... как се забавляваш с него!

— Марелда трябва да е била доста разочарована, че не си довършил това, което започна с такъв ентусиазъм. — Лианор иронично

повдигна дясната си вежда. — Много съжалявам, че попречих на завоевателните ти планове, Малкълм. Ако правилно съм схванала, само мисълта, че аз върша същото в момента, ти е попречила да стигнеш до целта си и намирам това за доста забавно.

Вместо отговор той сграбчи като в менгеме ръката ѝ над лакътя, насили се да се усмихне и я повлече към дансинга в залата. Те се движеха сковано под такта на валса, изпълнени с гняв един към друг. Ясно съзнаваха, че привличат вниманието на околните. Малкълм се ядосваше, че танцът им не притежаваше нищо от грацията, с която Аштън Уингейт беше въртял Лианор онзи следобед пред павилиона в градината. А този път липсваха и възхитените коментари на гостите.

— Изглеждаш прекрасно — каза той в отчаян опит да стопи леда помежду им. — От всички жени тук ти си най-хубавата.

Лианор съзря Марелда гневно да влиза през една от вратите. Ако се съдеше по зачервеното ѝ лице и по погледа, с който стрелна Малкълм, май не беше в най-добро настроение.

— Марелда отново е тук — студено осведоми мъжа си Лианор. — Изглежда малко ядосана. Не искаш ли да отидеш при нея и да оправиш нещата?

— Тя не означава нищо за мен — каза подигравателно той. — Тя е от тези, при които човек се облекчава, когато собствената му жена не го задоволява достатъчно.

Лианор го изгледа с изненадан поглед.

— Как можеш дори за миг да си помислиш, че ще ти се отдам, докато се държиш като някой уличен котарак? А още по-малко, след като току-що си се забавлявал с Марелда.

— Да не ревнуваш? — попита той усмихнато.

— Това е по-скоро страх, Малкълм. Опасявам се, че ако легна с теб, мога да пипна някоя болест.

Самочувствието на Малкълм спадна като балон, на който са изпуснали въздуха.

— Ти си студенокръвна кучка, Лианор Синклер!

Тя обърна глава и си спомни за една вечер в стаята на Аштън в Бел Шен. Бягаше от него, кискаше се и хвърляше една след друга дрехите си, за да разпали желанието му. На края не остана нищо по тялото ѝ. Тогава той се пресегна и я притегли към себе си. Уловена в ръцете му, тя го зацелува, но после пак му се изплъзна закачливо и

затанцува пред него, и то по начин, какъвто Саломе и насън не би посмяла да си представи. Наистина ли беше студена? Или само по отношение на мъжа, с когото в момента се носеше по дансинга?

Тя трепна, когато Малкълм обхвана още по-здравото талията ѝ и я притисна към себе си. Наведе се напред, за да я целуне по рамото, защото беше видял, че Аштън влиза в залата. Знаеше, че другият не я изпуска нито за секунда от погледа си, и настроението му се подобри неимоверно при мисълта да го поизмъчи по този начин. Горещият му дъх докосна лявото ѝ ухо.

— Щом твоят мистър Уингейт упорства да ходи подире ти, тогава би трябвало да го накарам да страда малко, не намираш ли?

— Какво искаш да кажеш? — В очите на Лианор имаше загриженост, когато погледна към него.

Малкълм разхлаби прегръдката си и ѝ позволи да увеличи разстоянието между тях. Със самонадеян израз на лицето я водеше по дансинга.

— Просто ще му напомня, че ми принадлежиш. — Пръстите му галеха гърба ѝ и когато тя се скова, той я погледна предупредително. — Внимавай, драга, ако не участваш в играта, ще те накарам да плащаш!

— Да плащам! — Тя повтори думата с недоумение. — Какво възнамеряваш да правиш?

Той кимна с глава по посока на Аштън.

— Искам този луд да разбере най-после чия жена си и ще се погрижа да прокълне деня, в който си е измислил тази малка играчка. Докато сме на борда на „Речната магьосница“, ще ми позволиш да те докосвам, когато и където поискам.

— Това заплаха ли е? — осведоми се Лианор с лек сарказъм.

Малкълм отговори със самодоволството на разглезен котарак:

— От доста време ме държиш далече от леглото си и постепенно започвам да губя търпение. Ситуацията става непоносима, затова си мисля, че скоро ще трябва да се откажем от отделните спални и да се завърнем пак към брачното ложе. Или може би си забравила как стояха нещата между нас по-рано? — Очите му се сведоха към пълния ѝ бюст в деколтето. — Досега бях загрижен за здравето ти и се съобразявах с това, но междувременно ти си придобила достатъчно сили, за да

приемаш неговото внимание. Защо да нямаш сили и за моето? В края на краищата аз съм ти мъж.

Мускулите по лицето на Аштън се сгърчиха, когато видя как Малкълм опипва жената в ръцете си. Машинално посегна и взе чаша бренди от таблата, която тъкмо разнасяше един корабен стюард. Ненавиждаше Малкълм заради погледа му, вперен в пазвата на Лианор. Мразеше устата, която целуваше гладката ѝ кожа, и ръцете, които обхващаха тънката ѝ талия. Може би все пак сгреши, като покани приятелите си на това празненство. Изглежда, че Малкълм се забавляваше чудесно през цялата вечер.

Ужасена от предложението на Малкълм, Лианор попита:

— Да не искаш да кажеш, че трябва да се оставя да ме опипваш пред всички?

Малкълм се ухили мръсно.

— Другите са ми безразлични, скъпа. Интересува ме единствено онзи глупак, който държи да те нарича Лиарин.

Лианор постепенно започна да разбира какво искаше и всичко в нея се съпротивяваше срещу това.

— Предполагам, че дори да не съм съгласна да участвам, ти ще продължиш да ми оказваш вниманието си, или както там го нарече.

Малкълм вдигна небрежно рамене.

— Докато си държиш леглото девствено чисто и ми отказваш съпружеските права, трябва да задоволявам апетита си с проститутки, но вече ми омръзна да чувствам под себе си само някое продажно тяло.

— Той се загледа настойчиво в смарагдовозелените ѝ очи. — Копнея за млада, непохабена плът.

— Значи съм така или иначе в капана?

— Все още имаш възможност да избереш по-малкото зло.

— Благодаря, знаеш вече отговора на това предложение.

Доця му се да избухне обидено, но на устните му се изписа само подигравателна усмивка.

— Сигурно смяташ, че Уингейт може да ти достави повече удоволствие от мен? — Той издаде презрителен звук. — Ако наистина мислиш така, значи нищо не разбираш от мъже.

— Аз наистина съм забравила много неща — каза безизразно тя. — Но се уча наново, и то бързо. Мисля си например, че трябва да съм

се омъжила за теб в състояние на умопомрачение. Или просто си ме заблудил.

Внезапно в залата настъпи смут и всички присъстващи се обърнаха към вратата, през която шерифът Коти бутна Хоръс Тич, който размахваше ръце и крака. Като стигнаха до Аштън, те спряха и бързо бяха заобиколени от любопитни зяпачи.

— Ето един от вашите крадци, мистър Уингейт. Хванах го на местопрестъплението, тъкмо когато се канеше да изчезне с останалите от пиратската банда, но, слава богу, успяхме да го заловим заедно с още неколцина. — Той разтърси Хоръс, както куче разтърсва плъх, което сериозно разгневи жертвата му.

— Идиот такъв! — Хоръс се опита да се извърти на пръсти — защото само с тази част на тялото си опираше в пода — и да се измъкне от унизителната хватка на представителя на закона. — Казвам ви, аз самият станах жертва на разбойниците! Те ме принудиха да тръгна с тях.

— Разбира се, мистър Тич, и съвсем случайно тези бижута бяха в джоба ви! — Шерифът Коти бръкна в собствения си джоб и извади диамантено колие. — Намерихме някои от гостите заключени в предните каюти. Преди това са били ограбени. Излезли на палубата да подишат чист въздух и там неговите хора — той кимна към Тич, — ги изненадали и им взели всичко, което имали у себе си. Сигурно скоро щяха да нахълтат и тук.

— Но аз също бях отвън на палубата — забеляза Лианор с ръка на гърлото.

— Тогава сте имали голям късмет, мадам — констатира учтиво шерифът. — Някой трябва да ви е закрилял.

— И аз също бях навън — заяви Марелда и се промъкна между насъбралите се.

— Марелда, кажи им, че нямам нищо общо с тази работа! — умоляваше Хоръс.

— Той ваш приятел ли е, мадам? — попита шерифът.

— Да — каза бавно Марелда, като се чудеше какви ли ядове си навлича с този отговор.

— Е, да, това обяснява защо не са ви ограбили. Мистър Тич вероятно е наредил на разбойниците да не закачат приятелите му.

— Но цялата тази история е просто смешна! — извика възмутено Тич.

— И аз мислех отначало така, когато мистър Уингейт ме помоли да наблюдавам парахода му, в случай че някому хрумнат лоши помисли. Можете да си представите изненадата ми, когато аз и хората ми видяхме крадците да изпълзват от скривалищата си и след това да тичат по кея, за да се покатерят на борда. Изглежда, са подготвили добре тази работа, само дето планът на мистър Уингейт беше по-добър.

— Ранен ли е някой от гостите? — загрижено се осведоми Аштън.

— Само са малко уплашени — отговори представителят на закона. След това отново кимна с глава към Тич. — Сега ще заведе този зад решетките, а после ще му задам няколко неудобни въпроса.

— Не може ли да го вразуми някой? — молеше се Хоръс с разперени ръце. — Аз наистина не съм откраднал нищо! Казвам ви, крадците са ми пъхнали бижутата в джоба, за да изглежда, че съм бил с тях.

— Лъжете, мистър Тич, един от крадците се закле, че принадлежите към бандата. Вие сте се срещнали с него тук, на борда, и сте му платили за кражбата.

Хоръс търсеше отчаяно някакво правдоподобно обяснение.

— Нямам представа кой беше той. Запознах се с него в кръчмата и той помоли да се срещне с мен тук.

— И каква причина изтъкна?

— Никаква. — Хоръс вдигна рамене. — Искам да кажа, че просто дойде при мен и ме ограби.

— Е, като се има предвид колието в джоба ви, след грабежа вие сте станали по-богат или по-точно щяхте да станете, ако не ви бяхме спипали.

>Шестнадесета глава

„Лиарин! Лиарин!“

Лианор мръщеше насън чело и въртеше неспокойно глава по възглавницата.

„Къде си? Лиарин? Лиарин? Излез, където и да си се скрила...”

Тя се криеше зад един грижливо подрязан храст, който беше засенчен отчасти от мрачната провинциална къща. Младо червенокосо момиче се промъкна до нея и те заглушиха кискането си с ръце, докато стъпките идваха по-близо... все по-близо.

„Лиарин, Лианор... излезте! Къде сте? Хайде, излезте вече...”

„Шшт — тихо предупреди тя сестра си, която щеше да се изсмее на глас и с това да издаде скривалището. — Ще те чуе и ще ни намери и двете.“

Малките кварцови камъчета по пътеката заскърцаха под стъпките, които се приближаваха все повече и повече. Една огромна сянка падна върху тревата. Те се свиха зад храста и зачакаха, като почти не смееха да дишат. Сянката се плъзна колебливо към тях. След това постепенно изчезна от тревата и вместо това падна върху храста, когато мъжът пристъпи по-наблизо. Изведнъж пред носовите им забръмча пчела и те нададоха уплашени викове.

„Аха!“

В гласа на мъжа прозвуча триумф, когато скочи зад храста и се хвърли към тях.

Стресната, Лианор рязко се изправи и се взря с широко отворени очи в тъмното помещение. Мъжът от портрета! Същият човек се яви в съня ѝ!

— Лиарин... Лиарин...

По гърба ѝ полазиха тръпки, тя се притисна отново във възглавниците и напрегна слух да долови нещо, но това беше почти невъзможно при лудото туптене на сърцето ѝ. Дали гласът идваше от съня, за да продължи да я преследва?

— Лиарин... Лиарин...

Аштън! Тя разпозна гласа му и разбра, че виковете не са нито сън, нито фантазия. Скочи от леглото, дръпна двойната врата и изтича на верандата. Хвана се за перилата и се наведе колкото може по-напред, за да зърне господаря на „Речната магьосница“. Но къде беше той? Погледът ѝ се плъзна наоколо, насочи се надолу към брега. Някакъв шум точно под нея привлече вниманието ѝ. Ето го, стоеше опрян на един стълб на долната веранда.

— Аштън! — прошепна тя.

— Ах, дамата на моето сърце! Лиарин, царице моя! — извика той, направи няколко несигурни крачки, излезе от сянката на къщата и я дари с галантен поклон. — Примамих ли те най-последно от твоите покои? Душата ми се отчайваше вече, неспособна да трогне сърцето ти, но сега тръпне от звука на гласа ти!

— Върви си, Аштън, моля те! — шепнеше тя. — Върни се в палатката и си легни.

— В никакъв случай, милейди. — Той поклати глава и се олюля. — Не без теб, без сладките ти, меки гърди, за да положи главата си на тях.

— Малкълм е вкъщи — напомни му тя тревожно.

— Знам! И точно това ме измъчва! Аз направих каквото беше по силите ми, но той все още е тук и те държи в плен.

— Ще те чуе, моля те, върви си! — Не знаеше какво друго да му каже. — Ще те убие, ако те намери тук!

Аштън се замисли за момент над това твърдение, после отметна назад глава и се засмя.

— Нека му позволим да опита, милейди.

— Казвам го сериозно, Аштън. Ти не си в състояние да се отбраняваш.

— Ах, мадам, не мисля за себе си. Дошъл съм да ви закрилям. Полагам мечи си в краката ви, предлагам ви услугите си... ръката си, за да ви защитавам... и всяка друга част от тялото ми, от която бихте имали нужда. — Той направи отново крачка напред. — Ще победи омразния змей, който ви държи в плен, и после ще ви заведе в онзи дворец. — С дясната си ръка той посочи към палатката, която беше станала негов дом. — Вижте! Стои там в очакване на вашето присъствие, милейди!

— Не мога да тръгна с теб! — извика приглушено Лианор. — Върви си сега, моля те...

— Няма да си тръгна без дамата на сърцето ми — заяви той твърдо и се изпъчи, но загуби равновесие и падна на колене. За миг остана в това положение, после омекна като парцалена кукла с подгънати крака. Отпусна глава в тревата и простена: — Лиарин... Лиарин... Слез при мен.

Дожаля й от измъчените му молби, почувства как очите й се напълниха със сълзи. За миг в гърдите й остро се сблъскаха съчувствие

и страх, след това хукна по стълбите надолу. Изтича боса по тревата. Нямахте го! Огледа се, но не можа да го види никъде в огряната от луната предна градина.

— Аштън! — прошепна тя. Тръгна предпазливо към малка група дървета от източната страна на имението. — Аштън, къде си?

Изведнъж бе сграбчена изотзад, една ръка обви хълбоците ѝ. Тя притаи дъх, когато ръцете се плъзнаха нагоре и я притиснаха към твърдите му гърди. Плътните му устни се впиха в нейните, усети силен вкус на бренди. Почувства настойчивата мъжественост на Аштън, когато той притисна бедрата ѝ към себе си.

— Аштън, дръж се прилично — помоли тя, останала без дъх в прегръдките му. Затвори очи и обърна глава, за да избегне пламенните му целувки, които сякаш щяха да я изпепелят. Светът започна да се върти лудо, когато устата му се плъзна надолу и погали гърдите ѝ. Копнежът заля тялото ѝ като река от лава. Тя потръпна. Дясната му ръка беше на ханша ѝ и я притискаше към него. При това докосване желанието ѝ нарасна неудържимо.

— Искам те, Лиарин — шепнеше той дрезгаво. — Не мога да се върна без теб.

Изведнъж ѝ стана ясно, че опасността, която ги дебнеше, се увеличава с всяка изминала секунда. „Заведи го на сигурно място — мислеше си тя, — после ще се върнеш пак в къщата.“

— Аштън, ще дойда с теб — прошепна тя бързо, когато устните му се плъзнаха още по-надолу. — Моля те, пусни ме и ще те придружа.

— Аз ще те нося. — Той я пусна, за да я вземе на ръце, но тя се засмя и сложи длан на гърдите му.

— Ако се опиташ, ще се търкулнем и двамата надолу из дюните — рече тя и го погали по бузата. — Ти си твърде пиян.

— Вярно, че обърнах няколко чаши — изфъфли той.

— Няколко! — Тя тихо се изкиска и плъзна пръстите си по мускулестите му ръце. — Изпил си повече от няколко, миличък! — Задърпа го леко, докато тръгна.

Вървяха един до друг по огряната от луната трева. Аштън искаше да се спира на всяка крачка, за да я прегръща, но тя всеки път го примамваше по-нататък със сладкото обещание: „В палатката, любими!“.

Когато стигнаха до целта, Аштън вдигна платнището и я пусна да влезе. Тя смаяно се огледа. Не беше очаквала да види такъв лукс. Светлината на множество лампи огряваше дебелите килими и трептеше по златистите завеси около леглото.

Аштън я наблюдаваше с онази момчешка несигурност, която така допълваше мъжкия му чар. Как можеше да му откаже нещо, когато я гледаше по този начин? Но трябваше да го направи за негово добро.

— Обичам те — прошепна тя с нежна усмивка, — и ще остана при теб още малко, но ми е нужно време, за да приведа в ред мислите си.

Аштън въздъхна разочаровано и кимна с нежелание. Обърна се и си свали ризата. Загорялата му кожа блестеше под светлината на лампите. Тя се изчерви и наведе очи. Толкова много го желаше!

Той се тръшна в едно кресло и събу с усилие ботушите си. След това подпря лакти на коленете си и отпусна унило глава. Видът му причиняваше болка на Лианор, но тя потисна надигащото се съчувствие — в него се криеше опасен копнеж. Дръпна с леки движения завесите на леглото и сгъна покривката. После отгърна завивката, изпъна чаршафа и отстъпи колебливо назад.

— Ела да си легнеш, Аштън — тихо каза тя.

Той вдигна глава и я погледна с неизречен въпрос в очите, но тя отбягна погледа му.

— Ще поседя малко при теб, след това трябва да се връщам.

Той се изправи с въздишка, обърна ѝ гръб, пусна панталоните да се смъкнат в краката му и седна на ръба на леглото. Не се опита повече да спори с нея. Лианор го погледна любопитно и установи, че беше затворил очи и беше смръщил вежди, сякаш го мъчеше силна болка.

— Аштън? — прошепна тя.

Гъстите му мигли се вдигнаха и той се втренчи в нея с неприкрито желание. След това пое дъх, издиша и се отпусна бавно назад върху възглавниците. Лианор усети, че ѝ става горещо и че кръвта запулсира по-бързо в жилите ѝ, когато очите ѝ се плъзнаха по изтегнатото тяло. Във въображението си често го беше сравнявала с гладиатор — мускулист, с бронзова кожа, и сега отново си помисли, че той действително прилича на бойна машина. Не за първи път виждаше голото му тяло, но едва сега си даде сметка колко ѝ е липсвал в последно време. Тя се наведе, събу панталоните и повдигна дългите му

крака на дюшека. Покри голотата му със завивката, събра дрехите му и ги окачи на закачалка. Духна лампите, после се върна на леглото и седна със скръстени крака в дъното под големия балдахин. Очите ѝ обиколиха тъмната палатка и ѝ се стори, че мракът я поглъща. Тя се отпуска назад, твърдо решена да не заспива, и насили паметта си да си спомня...

*„Насам искам да странствам, натам да отплавам,
да обиколя света и да се върна.
Нагоре по хълмовете и после надолу:
искам вечно да обикалям —
докато си бъда пак у дома.“*

... Морският вятър рошеше червено-русата ѝ коса със соления си дъх и караше къдриците и панделките на главата ѝ буйно да танцуват. Видя сестра си да лудува далеч напред по пясъка, засмя се и пъкна малката си ръка в широката, голяма длан, която галеше нейната. Високият мъж я вдигна и я сложи на раменете си. Тя надаваше възторжени писъци, особено когато той се преструваше на конче и галопираше след сестра ѝ. С тънките си пръсти се държеше здраво за гъстите му черни коси и знаеше, без да е нужно да поглежда надолу, че очите на ъгловатото му лице са тъмнозелени...

... Гората беше гъста и ставаше все по-мрачна, докато двете момичета се промъкваха бавно през нея. Сестра ѝ, вече петнадесетгодишна, сложи пръст на устните си и затаи дъх. Те се спряха, загледаха се в гъсталака и тогава видяха как сърната, към която се бяха приближили, вдигна глава и взе да души. Ушите ѝ трепнаха и тя обърна глава. Големите ѝ очи се вгледаха в шубраците, но пукането на клонка я изплаши и тя изчезна с един скок в храстите. Момичетата се изправиха разочаровани. Оттам, откъдето беше изпукал клонът, прозвуча познат глас: „Лианор... Лиарин...“. Между дърветата се появи мъж с кафяв ловен костюм и с дълга пушка в ръка. „Лианор, Лиарин, къде сте?“...

— Лиарин — прошепна глас до самото ѝ ухо, преди напукани устни да докоснат бузата ѝ. — Лиарин?...

— Да — въздъхна тя, обърна се и се притисна към топлото тяло.

— Искам да те любя, Лиарин...

Думите проникнаха в сънищата ѝ и тя видя в далечината фигура, която стоеше до релинга на един параход.

— Нека да те любя, Лиарин...

— Да — прошепна тя.

Все още замаяна от съня, тя прие с радост прегръдката му и легна по гръб. Ръцете му се плъзнаха нетърпеливо от талията ѝ нагоре и разкъсаха плата. Тя премигна и когато целувките му опариха гърдите ѝ, разбра с разтуптяно сърце, че вече не сънува. Поклати глава, но тъмнината погълна движението. После това изведнъж загуби всякакво значение. Тя беше там, където искаше да бъде — у дома!

Разтрепери се от страстта на милувките му. Дъхът им се сля, когато устните им се докоснаха, а езиците им се отдадоха на възбуждаща игра. Той смъкна напълно нощницата ѝ. Търкулнаха се бавно по леглото с притиснати устни. Дългата коса на Лианор обви и двамата; тя се изправи над него, облегна се назад, а устните му усещаха сладостта на гърдите ѝ. Стройните ѝ крака го обкрачиха и тя потрепери, когато потърси члена му и го пое в себе си. Парещата горещина запулсира в нея, събуди за живот всяка нейна фибра. Наведе се напред, плъзна ръка по гъстите косми на гърдите му. След това се наведе още, за да го целуне страстно, докато той се извиваше под нея и с всяко движение я възбуждаше все повече. Тя му отговаряше и нежните тласъци на тялото ѝ почти спряха дъха на Аштън. Двамата се носеха към върха на удоволствието, около тях изчезнаха и времето, и пространството и те се издигнаха над границите на настоящето в царството на блаженството.

После тя заспа в ръцете му, главата ѝ почиваше на широкото му рамо, червено-златистата коса падаше свободно по възглавниците. Аштън поемаше аромата ѝ с дълбоки, равномерни вдишвания и не смееше да помръдне. Сърцето му ликуваше.

Три часа по-късно гневен вик го събуди от най-дълбокия сън. Слънцето беше изгряло и светеше през входа на палатката. Аштън отвори очи и забеляза огромна, леко приведена сянка, която тъкмо нахълтваше вътре. Малкълм Синклер! С два скока той се приближи до

леглото, лицето му стана тъмночервено от гняв, щом съзря спящата жена, отпусната спокойно в ръцете на собственика на „Речната магьосница“. Пламналите му очи се приковаха в Аштън Уингейт, който го наблюдаваше спокойно.

— Копеле такова! — Ярост и презрение разкривяваха чертите на Малкълм. Той посегна да издърпа завивката, но докато се усети, ръката му беше стегната в желязна хватка от дългите, тънки пръсти на Уингейт.

— В момента жена ми не е облечена подходящо, за да приема гости, Синклер — каза кратко Аштън.

— Вашата жена?! — Малкълм успя да се освободи с огромно усилие.

Лианор отвори сънено очи. Когато забеляза натрапника, на лицето ѝ се изписа страх. Със смесица от омраза и отвращение очите му се плъзнаха по тялото ѝ, което ясно се очертаваше под тънкия чаршаф и сякаш му се подиграваше с всяка извивка, с всяка пищна закръгленост. Нямаше съмнение, че беше гола. Доказваха го нежните издутини на гърдите ѝ, извивката на тънката ѝ талия и дългите крака, един от които се подаваше изпод бедрото на Аштън и с това като че ли утвърждаваше неговите претенции за собственост. Тази картина поразി Малкълм и той стигна до заключението, че Лианор никога не е била по-хубава. Подлудяваше го мисълта, че тя обичаше именно Уингейт. С иронично изкривени устни той я запита:

— Добре ли спяхте, мадам?

Лианор не знаеше какво да отговори, обърна лице и срещна спокойния поглед на Аштън.

— След като сте се позабавлявали малко, бих желал да изчезнете оттук, мистър Уингейт! — изкрещя Малкълм. — Достатъчно щети ми нанесохте! Отсега нататък за мен всеки ден ще бъде ад, докато не се убедя дали отвратителното ви поведение няма да има никакви последици.

Бузите на Лианор пламнаха и тя тихо промълви:

— Мога да ти го кажа веднага, Малкълм. Още тази зима ще родя дете от Аштън.

— Не! — Малкълм се хвърли напред, за да я издърпа от леглото, но внезапно очите му се разшириха, като забеляза насоченото право към носа му дуло на голям пистолет. Не знаеше къде бе стояло

оръжието, но сега беше пред него. По челото на Малкълм изби пот, когато пръстът на Аштън бавно запъна спусъка.

— Веднъж вече ви казах, че ще ви убия, ако се докоснете до Лиарин! — Аштън изчака заплахата да стигне до съзнанието на противника му, после размахна пистолета. — А сега изчезвайте!

— Превърнахте ме в рогоносец! — ругаеше Малкълм, препъвайки се назад. Аштън се усмихна, поклати глава и отпусна пистолета. — През цялото време сте блудствали в това безпътно легло и сте се подигравали с мен!

— Аз го считах за свой мъж! — Лианор се изправи възмутено, като прикри гърдите си със завивката.

— А тя е моя жена — заяви Аштън.

— Ако е ваша жена, защо, по дяволите, се омъжи за мен? — попита Малкълм, кипящ от гняв.

— И аз много бих искал да знам това — отговори Аштън. — Просто не проумявам защо Лиарин е отишла с вас пред олтара.

— Но тя е Лианор! — извика Малкълм, сочейки с протегнатата ръка жената до Аштън.

— Лиарин — поправи го той.

Претърпял поражение, Малкълм скърцаше със зъби и си блъскаше главата за някой аргумент, който би могъл да убеди другия, но не намери такъв. Той погледна Лианор и нареди с протегнат показалец:

— Сега ще станеш от леглото и ще ме придружиш до вкъщи, където ти е мястото!

— Мисля, че трябва да си вървиш, Малкълм — отговори тя.

— Какво? Да не се срамуваш пред собствения си съпруг? Искаш да отпратиш мен, докато той те зяпа, без това да те смущава?

Лианор посрещна спокойно погледа му.

— Най-добре е да си прибереш нещата и да напуснеш къщата. Още днес преди обед.

Малкълм се втренчи в нея с широко отворени очи, отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Не! Имам право да бъда тук! — Той кимна към Аштън. — Уингейт е този, който трябва да изчезне. Не аз!

— Не искам повече да рискувам. Докато си тук, ти представляваш опасност за нас. Бих искала да се чувствам сигурна в

собствения си дом. Аз нося в себе си бебе, за което съм отговорна.

— А с него какво ще стане? — Малкълм беше почервенял като рак. — Той къде ще отиде?

— Където пожелае — отговори простиичко Лианор. — Ще го помоля да ме придружи до Англия. Като дете имах дойка, която положително ще ме познае и ще ми каже истината, защото няма нищо против Аштън.

— А ако откриеш, че действително си Лианор?

— Ще ми е необходимо доста време, за да обмисля положението си. Едва ли мога да остана омъжена за теб и да родя дете от друг мъж.

— И аз съм на това мнение — изсумтя Малкълм.

Лианор не обърна внимание на язвителната забележка.

— След всичко, което се случи, би било прекалено сложно да живея в една къща с теб. Затова настоявам още веднъж да се изнесеш.

— Ако си тръгна сега, няма да отсъствам дълго. Скоро пак ще се върна!

— Нямах причина да се връщаш, Малкълм. Дори и действително да съм Лианор, между нас всичко е свършено. Ще се разведе.

— За да можеш да се ожениш за него! — изрева Малкълм. — Целият щат ще говори за теб!

— Не мога да променя това — каза равнодушно Лианор. — Трябва на първо място да мисля за детето.

— Да, предполагам, че малкото копеле ще има нужда от име.

Аштън измери другия с леден поглед.

— Вие сипете обидите си точно толкова щедро, колкото и заплахите си, Малкълм, а това започва да ми омръзва. — Пръстът му сякаш случайно си играеше със спусъка на пистолета. — Мисля, че трябва да си вървите. Всичко вече е казано.

Малкълм му хвърли последен гневен поглед, след това се въртна унижен на токовете си и закрачи тежко към къщата, като през цялото време мърмореше проклетия и кроеше планове за отмъщение. Не беше свършил още с мистър Уингейт.

Аштън стана, загърна хълбоците си с една кърпа и тръгна към входа на палатката, за да погледне след него. Пусна платнището пред отвора и се върна в леглото.

— Несъмнено ще дойде пак — промълви той. — Няма да се откаже толкова лесно.

— Не виждам причина да се появи отново тук. — Лианор погледна въпросително към Аштън. — За какво?

— Има доста причини и всички са свързани с теб.

Тя се усмихна. Очите ѝ искряха от щастие, когато сложи ръка на бедрото му.

— Бог да ни е на помощ, ако е упорит като вас, мистър Уингейт. Аштън отвърна на усмивката ѝ.

— Аз само се борех за нещо, което ми е нужно повече от всичко друго на света. Моята царица!

Тя се изсмя тихо.

— А сега, след като спечели?

Той вдигна рамене.

— Докато спечеля окончателно, ще мине известно време. Още няколко хода в играта, едва тогава ще мога да празнувам победата си.

— Настояваш ли все още, че съм Лиарин?

Той се наведе над нея и целуна голото ѝ рамо.

— Не мога да си представя, че съществува друга като теб.

Лианор се засмя и хвана здраво ръката му, когато тялото му се наклони над нея и я накара да се отпусне отново в постелята. Аштън покри шията ѝ с целувки. Тя отметна глава назад, докато устните му се плъзгаха по-нагоре. Подпрян на едната си ръка, той пхна другата под гърба ѝ и я притисна към себе си. Завивката се смъкна на хълбоците ѝ, когато тя обви ръце около врата му и посрещна страстната му целувка с отворени устни.

Аштън хвърли поглед към малкия часовник, който украсяваше вътрешността на палатката му, и се запита колко ли време ще е нужно на Лиарин, за да се върне от града, където я бяха откарали с каретата баща ѝ и мистър Ивънс. Тя го беше поканила на обяд и се беше смяла, когато той я увери, че дори самото ѝ присъствие е храна за него.

Сара наблюдаваше потеглянето на каретата от входа на палатката. Чакаше Аштън да се сбогува с Лиарин, за да обърне внимание на счетоводството. „Речната магьосница“ още не беше заела мястото си до брега, но на борда на „Сивия орел“ цареше голямо

оживление, защото капитан Мейерс и екипажът се подготвяха за отплаването към Карибите. Сара щеше да продължи работата си в някоя каюта на кораба и ако всичко беше наред с Лиарин, Аштън възнамеряваше да вземе двете жени в Нечиз. За пръв път, откакто се бяха запознали в кръчмата, Сара се осмели да го запита за любимата му и как Лиарин или Лианор беше изпаднала в сегашното положение. Аштън ѝ разказа всичко, което знаеше.

Когато свърши, Сара въздъхна замислено.

— Сигурно е ужасно да се чувстваш в плен на подобен кошмар, да не знаеш дали си здрав и си станал жертва на някакво мошеничество, или пък си болен и с право си затворен. — Тя погледна надолу към сплетените си една в друга ръце. — Понякога се питам дали омразата ми и желанието да си отмъстя не са оставили и у мен своите следи. — Тя вдигна глава и впери поглед в далечината. — Понякога за миг виждам образа на мъж и тогава си мисля: „Ти го познаваш! Това е човекът, който превърна живота ти в ад“. Той взе името ми и го надраска на лист хартия! И тогава всичко мое стана негово; той можеше да направи с него, каквото пожелае, а мен ме хвърли в ръцете на дявола. Нямаше причина да чака смъртта ми, напротив, забавляваше се, като ме остави да живея. Защо пък не? Той си беше присвоил вече всичко с едно драсване на перото. — Тя сви вежди. — Перото на друг. Не моето! — Тя поглади разсеяно с дясната си ръка горната част на лявата, и премигна, за да сдържи сълзите си. Видя, че Аштън я гледа с въпросителен поглед, и каза: — Извинете, мистър Уингейт. Говоря твърде много.

— Няма нужда да се извинявате, Сара — рече Аштън със съчувствие. — Като ви слушам, започвам да мисля, че няма да ви навреди, ако се изприказвате поне веднъж истински.

— Да, прав сте, мистър Уингейт. — Тя тежко въздъхна. — Видях с очите си как беше съсипан, дори направо убит баща ми, а после ме затвориха неоснователно. — Поколеба се за момент, несигурна дали да продължи. — Не в затвора, за който може би си мислите, мистър Уингейт. Беше адът... ад с вериги... и побоища... и мокрици, които пълзяха по яденето. Плащаха на един мъж, за да ме пази да не избягам. Но след това го убиха и аз дори не знам защо — може би защото беше започнал да ми съчувства. А сега виждам неща, които ми се струват познати и се страхувам, че и на други може да се случи това, което

стана с мен, ако не си отворя устата... И все пак не съм сигурна в себе си, не знам дали не се заблуждавам, дали не ме лъжат очите? — Тя вдигна поглед и в него имаше молба, отчаяно желание той да разбере това, което се опитваше да му каже. — Разбирате ли, мистър Уингейт? Бях твърде дълго там, твърде дълго...

Аштън усети как космите по врата му настръхват и не знаеше какво да каже. Думите на Сара го разтревожиха, но не можеше да разбере причината. Забеляза, че тя се притесни от приказливостта си, и ѝ сипа нова чашка кафе, за да преодолее неловката пауза. Сложи малко сметана в чашата, пусна бучка захар вътре и ѝ я подаде. Когато видя сълзите в очите ѝ, у него се надигна вълна от съчувствие. Почака, докато тя остави чашата, после хвана ръцете ѝ и ги стисна.

— Всичко е наред, Сара — утеши я той. — Слушах внимателно и смятам, че започвам да разбирам.

Очите ѝ го гледаха плахо.

— Наистина ли, мистър Уингейт?

— Да, Сара, така мисля.

Когато тя си отиде, го обзе безпокойство. Поглеждаше постоянно към часовника, крачеше нервно напред-назад и му се искаше Лиарин вече да се е върнала. Накрая се преоблече, обу панталони за езда, риза и високи ботуши. Беше обещал на Лиарин да поязди следобед с нея. После му хрумна, че късно вечерта могат да се къпят голи в прибоа и да спят на плажа. Откакто пристигна тук, тази представа го беше изпълвала неведнъж с приятна тръпка, но сега щеше да бъде доволен, ако тя въобще се върнеше, за да не се тревожи за сигурността ѝ.

Неспокоен, той среса косата си и след това се огледа в малкото огледало, което висеше на един подпорен стълб над легена за миене.

Наведе се, за да вземе шапката си, която лежеше на един куфар, и трепна, когато нещо голямо и блестящо прелетя край него и за малко не го улучи. Огледалото се разби със звън, във въздуха полетяха парчета. Аштън подскочи и се вторачи в ножа, който стърчеше забит в стълба. Издърпа го и в същия миг чу зад себе си стъпките на нападателите. Грабна пистолета, който лежеше върху раклата, и рязко се обърна, но преди да успее да се прицели, две яки тела врхлетяха върху него. Лъсна втори нож. Една ръка замахна и Аштън грабна някакъв смачкан на топка чаршаф, за да отблъсне като с щит удара. Твърд юмрук го улучи болезнено в ребрата, но той успя да удари

нападателя с дулото на пистолета по слепоочието. Бандитът рухна в безсъзнание. Сега пред Аштън имаше само един противник, но видя, че през входа на палатката нахълтват други двама. Той насочи пистолета към мъжа, който го беше ударил с ножа, и натисна спусъка. Нападателят залитна назад и погледна учудено растящото петно на ризата си, преди да падне на колене и да се строполи мъртъв.

Аштън пусна безполезния вече пистолет и издърпа ножа от чаршафа. Единият от новодошлите, също въоръжен с нож, се нахвърли върху него. Вторият държеше къса абордажна кука в ръка и вървеше на три-четири крачки зад приятеля си.

Когато първият се приближи, Аштън го блъсна с юмрук в лицето. Мъжът залитна, ослепен от болката. От ноздрите му потече кръв. Аштън използва предимството си, подложи крак на своя противник, така че той загуби равновесие и падна по гръб върху съучастника си. Мъжът извика силно и се вцепени, оръжието се изплъзна от ръката му. Залитна бавно напред. Абордажната кука се беше забила дълбоко в гърба му и когато се сгромоляса на пода, тежестта на тялото му изтръгна дръжката от ръката на втория мъж.

Сега шансовете бяха изравнени. Аштън се обърна към последния си противник, който се отдръпна назад и изтегли от ботуша си дълъг, тънък нож. Очите му лукаво проблеснаха, когато погледна към дъното на палатката. Аштън се сети, че единият от двамата първи нападатели беше изпаднал само в безсъзнание, и съвсем навреме отскочи встрани, когато опомнилият се пират се хвърли отзад върху него. Той вдигна ножа си и нападателят изкрещя, улучен в левия хълбок. Надали беше кой знае каква рана, но мъжът побягна веднага и изчезна от палатката.

Последният противник нападна, преди Аштън да се беше съсредоточил, но навитият около лявата му ръка чаршаф отново пое удара. Дивите, искрящи очи на бандита не оставяха съмнение в неговата решимост. Аштън се извъртя и го удари с дръжката на ножа си в слепоочието. Те паднаха на пода, острието на кинжала се заби в покритите с килими дъски. Аштън нанесе още един удар, този път в брадата на противника си, но той въпреки това успя да сграбчи с дебелия си пръст дръжката на кинжала и да го изтръгне от пода.

Двамата мъже скочиха и започнаха да се дебнат в кръг. Якият бандит се хвърли напред, ножът прелетя във въздуха, но Аштън парира умело. Когато нападателят отстъпи, ръкавът му бе украсен с бързо

растящо кърваво петно. Аштън не му даде време да се опомни. Атакуваше, посрещаше удари, отскачаше и удряше, докато отбраната на противника му започна да отслабва. Бандитът разбра, че само една малка грешка го делеше от края. Опитва се да държи Аштън на разстояние, но ножът му беше твърде къс и тънък; Аштън го обърка, подмами го и после удари с всички сили. Якият като бик бандит изхриптя, пусна оръжието си и притисна с ръце корема си. Залитна към входа на палатката и рухна отвън.

Аштън се огледа и изведнъж забеляза, че стените на палатката бяха в пламъци. Пращенето на огъня изпълни въздуха, гъст дим задръсти дробовете му. Той си проправи път към изхода и тъкмо когато се канеше да излезе навън, видя насоченото към главата му дуло на пистолет. В трептящия от горещината и дима въздух плуваше подигравателно ухиленото лице на мъжа, когото беше ранил в хълбока. Преди да успее да отскочи назад, се чу оглушителен трясък. Пареща болка прободеше ребрата на Аштън. Той притисна ръка към раната и усети лепкавата, топла кръв. Започна да му се повдига, когато го обгърна нова вълна пушек. С мъка държеше зачервените си очи отворени и видя как бандитът извади втори пистолет.

— Хайде, излез и умри, дяволе! — Мъжът размахваше пистолета и ревеше от смях. — Или си остани вътре и изгори! Все тая, важното е да пукнеш!

Кашляйки, Аштън се запрепъва обратно, за да потърси собствения си пистолет. Пушекът ставаше все по-гъст. Като държеше едната си ръка пред лицето, за да се защити от пламъците, той изтича към раклата. Изборът, който му предложи мъжът, никак не му харесваше и той реши да използва трета възможност. Вдигна тежкия капак на раклата, извади своя „Деринджър“ и тръгна обратно към входа на палатката. Премигваше, за да вижда по-добре, но пиратът беше изчезнал. Измъкна се предпазливо отвън на платформата. Насълзените му очи съзряха една карета, която спря пред къщата. Лиарин скочи от стъпалото и се затича към него. Макар че беше щастлив да я види, за нея беше опасно да се приближава до палатката.

— Не! Бягай оттук, бързо! — викна Аштън. Зад гърба му прозвуча налудничав смях и той с един скок се обърна.

— Значи изпълзя навън, дяволе! — изкрещя пиратът с крива усмивка, излизайки иззад един храст, и насочи пистолета си към

корема на Аштън. — Дамата се завърна тъкмо навреме, за да види как ще пукнеш! — Малките свински очички хвърлиха кратък поглед към Аштъновия „Деринджър“. — Сигурен бях, че ще извадиш нещо такова, но няма да имаш време да го използваш.

Аштън чу трясъка на някаква детонация и зачака удара на куршума, болката, която щеше да разкъса вътрешностите му, но странно — нищо не последва. Мъжът пред него отвори уста и бавно се свлече. В първия момент Аштън не разбра какво става, докато не видя зад пирата една висока тъмна сянка. Беше Хайръм с пушката в ръце. Когато дотича до мъртвия бандит, кочияшът се спря за миг, след това погледна Аштън с ококорени очи.

— Той искаше да ви убие, господарю! — извика учудено негърът.

— Да, Хайръм, точно това щеше да направи. — Аштън въздъхна облекчено. — Но ти му попречи.

За секунда сърцето на Лианор беше спряло, но сега отново се заблъска в гърдите ѝ. С вдигнати високо над глезените поли тя тичаше към горящата палатка. Видя опръсканата с кръв риза на любимия си и страх сви сърцето ѝ. През главата ѝ минаваха трепкащи картини, безброй впечатления, които се преплитаха, и всичките бяха свързани с Аштън. Той вървеше, седеше, стоеше, смееше се, спеше, изпълваше съзнанието ѝ, цялото ѝ същество, душата ѝ до последното ъгълче. Тя тичаше и в ума ѝ се редяха видения, една препускаща въртележка, която внезапно спря и в последната сцена тя видя как беше стояла с Малкълм на неговия гроб...

— О, Аштън, Аштън — извика тя и се хвърли, хлипайки, в разтворените му ръце.

Той я притисна към себе си, докато тя се тресеше от страх. Усети устните му по косите си, гласът му мълвеше успокоителни слова в ухото ѝ. После тя изохка уплашено, когато цялата палатка внезапно лумна, обхваната от ревящи огнени езици. Аштън се отдалечи бързо с нея от опасната зона.

— Изкарай конете от другата палатка! — извика той на Хайръм и се спусна след чернокожия през ниския храсталак, за да отведе животните на сигурно място.

Лианор вдигна ръка и се загледа в кръвта, която лепнеше по дланите ѝ. Сърцето ѝ заби още по-бързо. Около нея всичко започна да

плува, стана тъмно, сякаш я обви мъртвешки саван, докато не остана нищо, освен непрогледен мрак. Посред най-тъмната нощ... точно в часа на призраците, когато зейват гробищата и от ада лъха чума върху земята...

Светло петно, което постепенно нараства...

Пламък! Огън! Камина! Печка с тенджери! Яка ръка, която посяга към ръжена, вдига го бързо нагоре и го стоварва върху главата на вцепенен от уплаха мъж! Отново и отново, докато човекът пада мъртъв. Един мъж с наметало, който се обръща бавно, вдига отново ръжена... после гореща, остра болка в гърба ѝ.

Тя тича през някакъв тъмен коридор! Преследват я тежки стъпки! Студеният дъх на страха докосва тила ѝ! Една врата се затваря след нея. Пуска се резе! Тя се спуска през един прозорец и тича! Тича! Не — язди!

Тесен път, дървета... и после огън! Домът, в който държаха жената затворена! Не! Помощ! Един черен силует зад нея. Гора, отново дървета! По-бързо, по-бързо! Скачай! Да, на завоя! По-нататък! Само да не падне сега! Той ще я хване!

Ето, открито поле! Бързо, скачай! Гърмящи копита! Конски впряг! Лети съм нея! Нееее!

И отново тъмнина — дълбока, мрачна, непрогледна...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клепачите на Лианор трепнаха, тя отвори очи и се загледа в едно загрижено, изцапано със сажди лице. Слаба усмивка се появи на устните ѝ. Тя вдигна ръка, Аштън я пое внимателно и целуна нежно тънките пръсти. Погледът ѝ обиколи бавно спалнята. Лежеше напълно облечена на леглото си, а Мегън ѝ слагаше мокра кърпа на челото. Робърт Самъртън стоеше в края на леглото, стиснал здраво рамката, и изглеждаше напълно объркан. Когато го погледна, нещо сякаш стана с лицето му, като че някаква сянка премина по него.

Тя премигна, за да го види по-ясно, но чертите му все още бяха призрачни и продължаваха да се променят, докато кръглата му брадичка стана ъгловата, бялата му коса потъмня, а очите му придобиха зелен цвят. Объркана, тя смръщи чело и отмести поглед.

— Какво е станало? — попита шепнешком.

— Мисля, че припадна — отговори Аштън, вече поуспокоен.

— Да, мадам, точно така беше — потвърди Мегън.

— Но как се озовах тук?

— Мистър Уингейт ви донесе — отговори прислужницата.

Лианор се опита да се изправи, но веднага се отпусна отново на възглавниците и затвори очи, защото цялото помещение се въртеше около нея. Аштън сложи ръка на рамото ѝ и по този начин мълчаливо я помоли да не надценява силите си. Тя го погледна и попита:

— Раната ти сериозна ли е? Боли ли те?

— Не, само една драскотина, любима — увери я той. — Мегън ей сега ще ме превърже.

Лианор въздъхна облекчено.

— Здравата ме изплаши.

— Нямах такива намерения — промълви той с извинителен тон.

— Ти не! Но онзи човек искаше да те убие!

— И на мен така ми се стори — призна Аштън. — Той и още неколцина.

— И други? — Тя се замисли и си спомни, че беше видяла някакво тяло да лежи на дървената платформа. — Двама ли бяха?

— Мисля, че преброих четирима — отговори той.

— Четирима! — изохка тя. — Как успя да се спасиш?

— Талант, мадам! — Очите му искряха развеселено. — Изглежда, че имам известна дарба за побоища.

Лианор простена.

— О, Аштън, ти не вземаш нищо на сериозно! Не разбираш ли, че тези мъже можеха да те убият?

— Спомням си, че ми мина нещо подобно през ума, мадам!

— Какво ли са искали тези бандити!

— Главата ми, мадам.

Тя го погледна въпросително.

— Смяташ, че не са били крадци?

— Убийци — заяви той. — Някой ги беше насъскал срещу мен.

— Но кой? — У нея се породило едно съмнение. — Малкълм?

Сега Самъртън се намеси в разговора. Клатейки глава, той каза:

— Е, момиче, нали не допускаш сериозно, че Малкълм може да направи това! Сигурен съм, че зад цялата работа стои онзи Тич, когото арестуваха на „Речната магьосница“. Малкълм ми разказа какво се е случило там. Тич има всички основания да желае смъртта на Уингейт.

— Но Хоръс е задържан от шерифа Коти — възрази Лианор.

Самъртън разпери ръце и вдигна рамене.

— Е, и какво? Както е наел крадци за снощи, така би могъл да прати и убийци тази сутрин.

Аштън погледна остро Самъртън.

— Хоръс обаче се кълне, че е невинен.

— И вие му вярвате? — Самъртън се засмя на пресекулки. — Тогава трябва да сте доста наивен.

— Просто още не съм съвсем сигурен — отвърна Аштън.

— Сега ме занимава въпросът, защо Марелда защити Хоръс и какво имаше предвид, като каза, че бижутата, които Малкълм е подарил на Лиарин, са били откраднати от нейна позната преди време. Когато ги видя за пръв път, тя се поколеба, но след известен размисъл заяви, че няма съмнение в това.

— Откраднати? — Лианор докосна шията си там, където беше лежала огърлицата, после погледна Мегън. — Донеси бижутата, моля

те. Някой трябва да ги занесе на шерифа, за да се провери твърдението на Марелда.

Мегън отиде до скрина, отвори едно тайно чекмедже и се обърна с отворена уста.

— Няма ги, мадам. Изчезнали са!

Лианор поклати объркано глава.

— Но снощи аз лично ги сложих там!

— Да, мадам, и аз присъствах — потвърди Мегън, също така объркана.

— Видя ли някой да влиза в стаята, докато ме нямаше? — попита Лианор.

— Мистър Синклер беше тук рано сутринта, но почти веднага изхвъркна разгневен навън. Не се задържа много дълго в стаята ви, мадам.

— И не е влизал втори път в нея?

— Е, това не знам точно, мадам. Когато се върна от палатката, той ме... — Тя хвърли бегъл поглед на Самъртън, сякаш не ѝ се искаше да продължи в негово присъствие. — Той каза, че имате нужда от няколко рокли, но като ги донесох, него вече го нямаше.

— А двамата пазачи? — попита Лианор. — Какво стана с тях?

— Когато слязох сутринта долу, те спяха в салона, мадам, и при тръгването си мистър Синклер ги взе със себе си. Докато се завърнахте днес следобед, тук бяхме домашният прислужник, готвачката и аз. На практика всеки би могъл да ги вземе.

— Тогава само Бог знае у кого са сега. Малкълм го няма, но мистър Ивънс ще се върне довечера.

— Да не искаш да припишеш кражбата на приятеля ми! — възмути се Самъртън. — Мен ако питаш, в тази работа е замесен друг. Докато бяхме в града, имаше достатъчно време да бъдат откраднати бижутата. — Той хвърли остър поглед към Аштън, но бързо вдигна рамене. — Може някой от хората на Тич да е изпразнил скрина, докато другите са били заети с Уингейт. Ти си носила снощи украшенията, значи е знаел, че ги имаш. Както и да е, сега във всеки случай ги няма и вероятно никога вече няма да се появят.

Лианор се надигна предпазливо и помоли Аштън да ѝ помогне да стане от леглото. Поседя за момент на ръба, докато спря да ѝ се вие свят. Аштън хвана ръката ѝ я попита:

— По-добре ли си?

Тя кимна бавно и предпазливо.

— Да, благодаря... Но съм ужасно гладна.

Мегън се засмя и побърза към вратата.

— Ще кажа на готвачката, че сте по-добре, мадам. Двамата с господина можете да слезете, когато пожелаете.

Икономката излезе и Самъртън неохотно се упъти към вратата.

— Аз... ъ-ъ... аз мисля също да сляза долу. — Той погледна въпросително Аштън. Не му се щеше да остави младата двойка насаме. — Вие идвате ли, мистър Уингейт?

— След малко — отговори Аштън и почака Самъртън да излезе и да затвори вратата.

Но бащата на Лианор изсумтя недоволно.

— Не донесохте ли вече достатъчно мъка в този дом, та сега се държите с дъщеря ми като с ваша метреса?

Аштън го погледна хладно.

— Някой от нас наистина трябва да напусне стаята, мистър Самъртън. Нямаме какво повече да си кажем.

Робърт Самъртън хвърли поглед към Лианор.

— Дъщеря ми вече ясно показва, че предпочита да си отида аз!

Вратата се хлопна след него, а Лианор наблюдаваше Аштън, докато стъпките на баща ѝ заглъхваха. За да укроти гнева на любимия си, тя обгърна с ръце врата му и леко целуна навъсеното му чело.

— Не му обръщай внимание — прошепна тя. — Все едно дали съм Лиарин или Лианор — аз те обичам.

Устата му потърси нейната и те потънаха в гореща, страстна целувка.

— Много дрехи си облякла — каза той след малко и лекичко захапа крайчето на ухото ѝ.

Тя се отпусна в ръцете му. Изведнъж ѝ хрумна една мисъл.

— Палатката?...

Аштън сви рамене.

— Опасявам се, че я няма.

— О! — Лианор беше разочарована. — Беше толкова уютно... там отвън.

Аштън се засмя.

— Палатката я няма, мадам, но това, което я правеше уютна, можем да го имаме навсякъде. — Той я целуна игриво по леко отворените устни, когато видя въпроса в очите ѝ. — Ние самите, любима! Нищо повече не ни е нужно.

— На мен ми е нужно да похапна малко — подразни го тя.

Това го накара да се засмее, но веднага направи гримаса и притисна с ръка ребрата си. Усмихна се и я предупреди:

— Не ме измъчвайте с шегите си, мадам.

Лианор разтвори предпазливо окървавената риза и разгледа раната му.

— Някой трябва да те превърже.

Аштън прекара ръка през косата си и усети, че мирише на дим.

— Преди всичко имам нужда от баня.

— И за това можем да се погрижим. Ще кажа на Мегън. — Тя се примъкна напред, за да слезе от кревата, но тъй като той стоеше пред нея, трябваше да стъпи вляво и вдясно от неговите крака. Полите ѝ се закачиха за рамката на леглото и Аштън съзря достатъчно, за да се надигне у него злосторника. Той мушна бързо ръце под фустите ѝ и изследва прекрасните закръглености, които се криеха там.

— Бихте ли могли да почакате минута-две, мадам?

Искрящите зелени очи му отговориха още преди устните ѝ да промълвят едва чуто:

— Не ми се вярва да се ограничим с минута-две...

Аштън я вдигна обратно върху леглото и доказа за сетен път таланта си в разкопчаването на дамски дрехи.

— Нали каза, че си гладна.

— Кой ти мисли за ядене, когато има по-приятни занимания? — попита Лианор със закачлива усмивка.

Много по-късно, току-що изкъпана и грижливо облечена, Лианор махна резето от вратата към тавана и се изкачи по стръмната стълба. Горещата палатка беше накарала неколцина мъже от „Сивия орел“ да слязат на сушата, но те вече се бяха върнали на кораба, след като Аштън ги беше уверил, че никой не е пострадал. За всеки случай им беше възложил да наблюдават околността на къщата. Сега той лежеше в стаята на Лианор и си почиваше. Тя самата обаче не можеше да

намери покой. Имаше чувството, че нещо се мъчи да пробие плътната стена, която обграждаше паметта ѝ. Сега вече знаеше кое я беше довело до сблъскването с каретата на Аштън, но все още оставаше неясен убитият мъж. Освен това във видението ѝ някой се беше опитал да убие и нея. Щом са искали да я ликвидират, защото е станала свидетелка на убийство, тогава извършителят вероятно все още обикаляше наоколо и чакаше, без тя да знае кой е.

На тавана както винаги беше задушно и Лианор започна да се поти. Проправи си предпазливо път сред вехториите. Знаеше защо е тук. Търсеше портрета на мъжа, който ѝ се беше привидял, когато погледна баща си! Тя взе картината, свали покривалото и се загледа в ъгловатото лице. Сега то съвсем не ѝ се виждаше толкова строго, защото междувременно го беше опознала в сънищата си и бе започнала да го обича. С трепереща ръка докосна изсъхналата маслена боя, погали силната брадичка и изведнъж видя в съзнанието си как лицето оживя и как една детска ръка погали същата брадичка. Мъжът целуна малката главица, която се притискаше към гърдите му, и Лианор примигна с просълзени очи, защото внезапно изпита същата привързаност, каквато беше изпитвало тогава онова момиче.

— Робърт Самъртън? — прошепна колебливо тя и продължи с растяща увереност: — Ти си моят баща! Ти си Робърт Самъртън!

Сърцето ѝ подскочи от радост. Тя притисна картината до себе си и направи крачка към капака, но нещо голямо препречи пътя ѝ и тя се спъна. Беше огромният куфар, който се беше опитвала да отвори още при предишното си посещение на тавана. Беше го забравила напълно, но сега усети как в съзнанието ѝ се заражда едно видение. Прислужници сваляха тежкия куфар от багажника на една карета, докато тя и Малкълм стояха на верандата и се сбогуваха със заминаващите гости. Тя носеше бледосинята рокля от органдин и по всичко личеше, че е булка. След като помахаша и на последните гости, Малкълм я прегърна и те се целунаха, преди да влязат усмихнати в къщата. Той отиде в салона, а тя се качи на горния етаж — ясно виждаше стълбите пред себе си — после вратата на спалнята се затвори зад нея. Видя собственото си лице в огледалото над тоалетната масичка. Не изглеждаше съвсем щастлива, по-скоро копнееше за нещо, което не можеше да се осъществи. След това се стегна и в зелените ѝ очи се появи решителен израз. Посегна да оправи фризурата си, но

изведнъж се вцепени. В рамката на отворената врата към верандата стоеше мъж.

Лицето му не беше хубаво, но тя го познаваше от безбройните кошмари, само че сега не беше разкрито от викове и не беше пребито до смърт от ръжена. Лианор усети, че в гърдите ѝ се надига писък, както тогава, когато мъжът влезе бързо в стаята и я замоли с боязлив, почти отчаян жест да не го издава. Очите му гледаха страхливо и той се озърташе нервно. Изтича до масата и посегна към смачкания пергамент, който ѝ беше дал преди това. Разгъна го и я накара да го прочете. Лианор изпита ужас, чиято причина не можеше да си обясни. Мъжът тикна в ръцете ѝ и други предмети, които още повече увеличиха тревогата ѝ, после вниманието ѝ отново се съсредоточи върху посетителя. Той вдигна ръка, махна ѝ да го последва... да го последва... да го последва...

... Клепките на Лианор затрепкаха, когато видението изчезна зад мъглива завеса и съзнанието ѝ се върна в настоящето. Тя гледаше куфара и изведнъж разбра, че трябва на всяка цена да узнае какво има в него. Но ѝ бяха необходими подходящи инструменти, за да изкърти ключалката. Реши да замени пейзажа в салона с портрета на баща си и след това да се качи горе с инструмента.

Предпазливо свали картината по стълбите. Примъкна стол до камината, махна пейзажа от куката и закачи портрета. После седна в едно голямо, високо кресло, за да чака човека, който се беше представил за неин родител. След около половин час той се появи в салона, забол нос в някаква разтворена книга.

— Ама че жег! — забеляза възрастният мъж, разхлаби възела на вратовръзката си и избърса потта от челото си. — Рибите направо изскачат от голямата тенджера вън.

Той се изсмя на собствената си шега, но веселото му настроение бързо се стопи под втренчения поглед на Лианор. Покашля се, отиде до масата за сервиране, за да си налее едно уиски, и седна на дивана. Когато съзря портрета, изведнъж се вцепени. Долната му челюст увисна.

— Велики боже! — изпъшка той. Наведе се напред, погледна Лианор и установи, че изразът в очите ѝ не се е променил. Лицето му помрачня, на челото му се появиха бръчки. Бързо отпи голяма глътка уиски и избърса уста с опакото на ръката си.

— Можете ли да ми отговорите на един въпрос? — Гласът на Лианор звучеше спокойно.

Той отново надигна чашата и попита:

— Какво искаш да знаеш, момиче?

— Кой сте вие?

Той нервно се размърда.

— Какво искаш да кажеш с това, дъще!

— Мисля, че не съм...

— Че не си какво?

— Че не съм ваша дъщеря.

Погледна я объркано.

— Разбира се, че си моя дъщеря!

Тя бавно поклати глава.

— Не, не ви вярвам.

— Как така? Пак ли се появиха празнини в спомените ти? — попита той ядосано и добави с измъчен смях: — Мислех, че с това вече е свършено.

— Да — съгласи се тя, — но постепенно започвам да си припомням и други неща. — Вдигна дясната си ръка и посочи портрета, но той дори не обърна глава натам, сякаш се боеше от гледката. — Това е баща ми, нали?

— Милостиви боже! Момиче, ти трябва напълно да си си загубила ума! — избухна той.

— Наистина ли? Или бавно си го възвръщам?

— Нищо не разбирам! — Той скочи и започна неспокойно да крачи напред-назад. — Какво ти става? Този проклет Уингейт влезе в къщата и ти вече отблъскваш всички, които те обичат.

— Името в книгата е вашето, нали? Едуард Гейтлинг, артист.

Белокосият мъж изстена и закръши смаяно ръце.

— Защо ме измъчваш по такъв жесток начин, дете? Не знаеш ли колко много означавах за мен?

— Така ли? — попита недоверчиво тя.

— Естествено! — Той вдигна лявата си ръка. — Аз съм ти баща и съм загрижен за теб.

Лианор скочи разгневена.

— Край на глупостите! Вие не сте ми баща! Вие сте Едуард Гейтлинг! Престанете да се правите на палячо! — Посочи отново към

портрета над камината. — Това е баща ми! Това е Робърт Самъртън! И аз искам да знам коя съм! Ако наистина съм Лианор Синклер, защо е тогава цялото това представление?

Гейтлинг разтвори изненадано очи.

— Но ти си Лианор и Малкълм действително е твой съпруг.

Тя поклати глава, объркана и болезнено разочарована. Беше се надявала на съвсем друг отговор.

— Защо са тези преструвки? Защо играхте ролята на мой баща?

— Толкова ли не разбираш, дете? — Той се приближи бързо към нея, вдигнал умолително едната си ръка. — Ти беше в дома на Уингейт и си мислеше, че си Лиарин и че си негова жена, а и той упорито твърдеше същото. Трябваше да се намерят по-силни аргументи от думата на Малкълм, за да се върнеш вкъщи.

— Но защо не повикахте истинския ми баща?

— Защото е в Англия, момиче, а Малкълм се страхуваше от това, което можеше да се случи между теб и Уингейт. Докато бъдеше уведомен баща ти, докато пристигнеше тук... Боже мой! Та дотогава ти можеше да родиш дете от този мъж!

Сега беше неин ред да закърши ръце.

— Значи Малкълм ви е наел, за да ми разигравате тази комедия?

Едуард Гейтлинг кимна едва-едва.

— Да, нещо подобно.

— Изглежда, сте много привързан към Малкълм — забеляза хладно тя. — Откога го познавате?

Гейтлинг отпи от уискито и стисна чашата с две ръце.

— Бих казал, от доста време.

— Още отпреди сватбата ни?

— Аз... ъ-ъ... аз бях... Дълго време ме нямаше — промърмори той.

— Значи изобщо не сте присъствали на сватбата.

— Не, не присъствах... Не мога да ти опиша всички подробности.

— Аз си спомням, поне отчасти — каза тя.

Едуард Гейтлинг рязко вдигна глава.

— Така ли? Аз пък си мислех, че не можеш нищо да си спомниш.

Лианор се усмихна.

— Нали ви казах, че започвам бавно да си припомням.

Той намръщи загрижено чело, после отново сведе поглед.

— Малкълм ще се зарадва да чуе това.

— Не виждам защо.

— Как така? — Той я погледна объркано.

— Дори да си възвърна напълно паметта, това не би променило нищо. Нямам представа защо съм се омъжила за него, но каквото и да е имало между нас, всичко е свършило.

Гейтлинг отпусна рамене и въздъхна дълбоко.

— Горкият Малкълм. Той толкова те обича...

— Не съм много сигурна, но дори да е така... Вече съм решила.

— Ще се върнеш ли с този Уингейт в Нечиз?

— Нямам намерение да ви информирам за плановете си. — Лианор се поколеба за момент, после продължи: — Бих желала да напуснете къщата колкото може по-бързо. Вече няма причини да оставате тук.

Гейтлинг ѝ хвърли изненадан поглед, след това кимна с нежелание, остави чашата си и тръгна към вратата. На прага се спря и я изгледа продължително, после напусна помещението. Лианор чу как бавно и тежко се качва по стълбите. Малко по-късно вратата на стаята му се отвори и отново се затвори.

Къщата утихна. В самотата на салона Лианор вдигна поглед към портрета на истинския си баща и се запита как ли изглежда сега. Ако тълкуваше правилно откъслечните си спомени, той вероятно искрено е обичал дъщерите си. И Аштън би бил такъв, помисли си тя с усмивка. Добър баща. Сърцето му беше изпълнено с любов. Запита се защо сестра ѝ не се е борила с всички сили, за да остане жива и да се радва на любовта, която той можеше да ѝ даде.

Поклати глава и се опита да отпъди мислите, които я измъчваха. Имаше ли право да заеме мястото на сестра си? Да се възползва от обожанието на Аштън към другата, за да се наслаждава на близостта му? Той я беше убеждавал, че я обича, независимо дали е Лиарин или Лианор, но беше ли вярно това? След като мечтата му бе разрушена от жестоката съдба, не беше ли се хвърлил твърде прибързано към нея, само защото беше копие на любимата му? И не използваше ли тя любовта му към сестра ѝ, просто за да запълни някаква празнина в самата себе си?

Едуард Гейтлинг я беше нарекъл метреса! Това беше тя: любовница на мъжа на сестра си! Прелюбодейка!

Обхвана я мрачно отчаяние. Когато прозря, че белокосият мъж не е баща ѝ, беше започнала да се надява, че може пък и тя да не е Лианор. Но ако тази надежда беше напразна, тогава би трябвало да приеме, че беглите ѝ спомени за сватбата с Малкълм са истина. Синята рокля... гостите... куфарът...

Лианор вдигна глава. Трябваше просто да разбере какво има в куфара. Тя тръгна да търси чук и длето, взе пейзажа под мишница и се заизкачва още веднъж към тавана. Сега, в късния следобед, горещината там беше непоносима, но тя човъркаше ключалката с дива решителност, без да обръща внимание на влажната задуха и на залепналата за гърба ѝ рокля. Най-после ключалката поддаде и тя вдигна капака. Горната част на куфара беше празна. Там обикновено се подреждаха различни тоалетни дреболии. Под дървената преграда трябваше да са дрехите ѝ. Тя бързо я извади и я остави настрана. Но на дъното на куфара нямаше нищо друго, освен големи камъни. Смаяно се наведе напред, за да обърне един от тях и внезапно усети странна, отвратително сладникава миризма, напомняща за развалено месо. Очите ѝ се разшириха, когато забеляза тъмночервените петна по вътрешните стени на куфара.

Отвратена политна назад и си удари силно главата в някаква греда. Стомахът ѝ се разбунтува. Притисна ръка към устата си. За да не погледне още веднъж към куфара, затвори очи и опря чело в дървената подпора. Кожата ѝ настръхна, тръпки полазиха по гърба ѝ, а сърцето ѝ заби учестено и неравномерно. Опитваше се да не мисли и стисна още по-здраво очи, за да се откъсне от кошмара, в който изведнъж попадна.

... „Не — стенеше тя, — не, не!“ Мъжът отново и отново издигаше ръжена и удряше с убийствена жестокост. Тя се сви, не искаше повече да гледа, но ужасът не отстъпваше, той проникваше в съзнанието ѝ, докато наоколо не остана нищо друго, освен кръв! Всичко у нея крещеше против престъплението, на което беше станала свидетелка. След това високата, широкоплещеста фигура се обърна, лицето беше изкривено от гняв, очите горяха и тя внезапно разбра кой стои срещу нея.

— Малкълм! — изпъшка Лианор и отвори очи.

— Мръсница такава! — викаше той откъм стълбите.

Тя се обърна рязко, за да побегне, но в следващия миг той беше зад нея, сграбчи грубо ръката ѝ и заби пръсти в тежкия кок на тила ѝ. Разтърси я така, сякаш искаше да ѝ прекърши врата. Тя вече не виждаше нищо, остра болка я стрелна в главата, но не желаше да плаче или да го моли за милост.

— Ти си го убил! — изсъска тя. — Ти си го убил и след това си скрил трупа в куфара ми, за да го пренесеш!

— Не трябваше да тръгваш оттук с него — изръмжа той до ухото ѝ. — Не трябваше въобще да го слушаш! Аз го чаках долу... чаках... чаках... Времето напредваше, трябваше да се качваме на борда на кораба. Щяхме да отплаваме за Европа, но ти просто не слезе. Тогава дотича кочияшът и каза, че някой го съборил на земята и откраднал каретата. Хукнах по стълбите, но не те намерих горе.

— А как разбра накъде сме тръгнали?

Малкълм се изсмя студено.

— Беше оставила на масата писмото, което онзи негодник ти беше написал. Тогава разбрах накъде те е повлякъл. Към Нечиз, при сестра ти, за да ти даде доказателство за твърденията си и за да я освободи с помощта на свидетелските ти показания. — Кратък презрителен смях прекъсна думите му. — Сара! Още една мръсница! И тя не ми се доверяваше, но поне ме обичаше. А ти тичаш само след този дявол Уингейт.

— Двуженец! — Жилите на врата ѝ изпъкнаха, когато се опита да се освободи от хватката му, но той дръпна главата ѝ назад и я стисна с другата ръка за гърлото, така че тя трябваше да се откаже от съпротивата си, ако не искаше да бъде удушена. Но ядът ѝ не можеше лесно да се укроти. — Убиец!

Малкълм обърна с ръка лицето ѝ към себе си и се втренчи в зелените ѝ искрящи очи.

— Няма нужда да ревнуваш, малката ми. Аз се оправих с нея. Тя сега е само купчина пепел.

— Ти ли подпали лудницата? — попита ужасена Лианор.

— Много ме бива, когато става дума да се запали огън — похвали се той. — Обичам добре свършената работа. Когато съм плащал на други, за да ми направят подобна услуга, всеки път нещата се проваляха. Както стана със складовете на Уингейт. Хубав номер, за да го подмамим да излезе от Бел Шен, та баща ти да те придума да

заминеш. Жалко, че тези проклетите бараки не изгоряха напълно. Щях да хвърля вината върху Хоръс Тич.

Стената постепенно започна да се руши и през растящите пукнатини проникваше голият ужас.

— Ти си накарал да затворят Сара, след като се срещнахме! По това време брат й е бил още в чужбина, а аз се намирах в Англия. Не знам как дяволският ти разум се е сетил за Нечиз и защо не си я убил.

— Успях да спечеля симпатиите на семейните адвокати... Трябваше да преодолее огромни трудности, докато я затворят в лудницата. Щеше да бъде глупаво да предизвикам съмнението им, още повече че всяко по-подробно разследване на нещастния случай, при който загина баща й, би разкрило вината ми. Адвокатите повярваха, че брат й няма да се върне никога, и ме оставиха да получа всичко, към което се стремях. Много бях разочарован, като установих колко бързо се харчи богатството на семейството. Тъкмо бях открил ново поле за действие, когато се появи брат й... и те отне от мен.

— Ние току-що бяхме пристигнали в Нечиз и възнамерявахме да посетим Сара на следващия ден. Как можа да уредиш всичко толкова бързо?

— Вие направихте грешката да пътувате с каретата по суша, мила моя. Аз, напротив, пътувах първо с кораб и после с витлов параход нагоре по Мисисипи. Вие трябваше да оставяте конете да си почиват и да си наемате стая за през нощта. А аз не се бавех никъде. — Малкълм отпусна хватката около ръката й и я погали нежно. — Не трябваше тогава да влизаш в стаята му...

— Чух гласове, караница...

— Да, и любопитството едва не те погуби. Колкото и да те обичах, не можех да те оставя жива, след като беше станала свидетелка на убийството. — Ръката му се придвижи към лявата й гръд. Побиха я тръпки. — Щеше да бъде много по-просто, ако бях успял да отстраня трупа на този нещастник, без ти да забележиш нещо. Тогава щеше да си помислиш, че той просто е изчезнал, без да ти се обади. А и положително нямаше да имаш възможност да узнаеш нещо сама в лудницата, тъй като вече я бях запалил.

— Просто не разбирам какво става в главата ти, Малкълм — казаше Лиянор. — Действително ли мислиш, че можеш да продължаваш така до безкрай!

— Аз съм много амбициозен, мила, и достатъчно интелигентен, за да постигна всичко, което съм си наумил.

— Щом си толкова невероятно интелигентен, тогава обясни ми защо си напълнил куфара ми с камъни и след това си го скрил тук, където можех да го намеря? Трябваше просто да го хвърлиш в реката.

— О, за съжаление не успях да го направя. Кочияшът, когото бях наел, ме наблюдаваше през цялото време. Той ми помогна да го изнесем от хотела и настояваше, че е отговорен за багажа дори когато пристигнахме тук. Не исках прислугата да отвори куфара, затова помолих мъжа да го качи с моя помощ на тавана. Стори ми се, че там е на сигурно място, поне на първо време.

— Ами трупът? Кога се отърва от него?

— Още първата вечер след завръщането. Измъкнах го от странноприемницата и го завлякох в гората. После напълних куфара с камъни, за да не се усъмни кочияшът. Нямах представа колко съжалявах, че си избягала без нашия кочияш.

— Той беше твой слуга — отговори тя. — Дори и да се беше съгласил да ни закара, щеше да остави толкова ясна диря, че ти много лесно щеше да ни проследиш.

— Предаността на моите хора винаги ми е била от полза — рече Малкълм.

— Убийци! Крадци! Насилници!

Гневът ѝ го развеселяваше.

— От време на време трябва да им позволявам да се позабавляват малко.

— Защо не допусна да ме изнасят? Защо ме спаси от ръцете им толкова театрално?

— Е, мила моя — въздъхна той. — Човек би желал да запази за себе си някои удоволствия.

— Тогава можеше да ме имаш със сила. Защо положи усилия да ме ухажваш, да искаш ръката ми?

— Не ми трябваха трохи. Исках да получа всичко. Когато те видях за пръв път, бях смаян от красотата ти. Последвалите проучвания те направиха още по-желана. Мислех вече, че съм те изгубил от очи, но... за моя голяма радост хората ми те бяха пленили. Всъщност те искаха да те пуснат на свобода срещу откуп, естествено, като преди това ти се изредят всички.

— Ала ти им попречи...

— Искях да ти направя добро впечатление, не разбираш ли? След като те върнах здрава и читава на баща ти, само за една нощ се превърнах в герой. — Малкълм намръщи чело. — Но ти и тогава не ми обърна внимание. Плановете ми, изглежда, щяха да се осуетят. Предложението ми беше отхвърлено, но след това ти дойде в Билокси и аз започнах да храня нови надежди. — Пръстите му обхванаха като стоманени клещи ръката ѝ и той се усмихна, когато тя изкриви лице от болка. — Но ти никак не улесни задачата ми. Беше потънала в скръб по мъжа си.

— И не биваше да допускам да преодолееш въздържанието ми! Щях да си спестя много грижи. — Тя едва се сдържа да не изкрещи, когато ръката му се вдигна към гърлото ѝ. — Ако си решил да ме убиеш, Малкълм, тогава хайде, направи го! Нямах причини да чакаш повече.

— О, за съжаление, имам, мила моя! — Той се изкиска развеселен. — Причината, поради която се ожених за теб. Твоето значително богатство! Имам всички документи, с които мога да докажа, че сме женени. Така ще получа цялото ти имущество. Разполагам дори със завещанието ти...

— Не си мисли, че ще го подпиша.

— Не е необходимо, мила. Самюел Ивънс е много способен в своята област. Той състави документите и им придаде необходимия юридически вид. Да ги подпише с твоето име е детска игра за него. Той преправи и документите за женитбата ни, но това не направи впечатление никому. Не можех да допусна този дявол Уингейт да разбере кога сме пристъпили към олтара.

— Въпреки хитроумните ти планове и машинации няма да получиш нито цент, Малкълм! Ако умра, всичко, с изключение на тази къща, получава обратно баща ми. Имуществото е негово и той ще е единственият, който ще го ползва.

Малкълм я наблюдаваше с високо вдигнати вежди и самодоволна усмивка.

— Вече съм се погрижил за това. Точно в този момент мъжът, когото наех, трябва да е изпълнил мисията си и скоро всички ще научат за смъртта на баща ти.

— Не! — изстена Лианор, смъртно пребледняла, и се отпусна в ръцете му.

— Хайде, хайде, мила, няма защо да скърбиш. Спокойно можеш да си въобразяваш, че е жив, в края на краищата той живее толкова далече. А аз само чакам потвърждението от моя човек, после ще започна да обирам каймака, защото съгласно закона получавам всичко, което ти е оставил.

Тя поклати уморено глава.

— И какво възнамеряваш да правиш с мен?

— О, ще те задържа още известно време тук, за да се подсигурия, в случай че възникнат някакви трудности с наследството. Не искам Уингейт отново да ми попречи. Знам една лудница наблизко, където ще се грижат добре за теб, когато вече няма да ми трябваш.

— А после? И нея ли ще подпалиш? — попита Лианор с горчива ирония.

— Не е изключено. Един малък пожар може много да улесни нещата.

— И ти е безразлично колко хора ще загинат при това?

— За тези нещастни, достойни за съжаление същества ще е по-добре да са мъртви.

— Не всеки ще се съгласи с теб, Малкълм.

— Зная. Пазачът на Сара ме откри и се опита да ме спре. Убих го в кухнята и след това го замъкнах в къщата, та да изгори заедно с нея. И без друго имах намерение да го убия, така че не е кой знае каква загуба.

— Ти си самият дявол, Малкълм — каза Лианор. — Целият си изтъкан от злина.

Но разговорът явно беше омръзнал на Малкълм и той дръпна Лианор към капака.

— Ела, трябва да намеря любовника ти.

— Любовникът ми ли? — запита тя остро.

— Не се вълнувай. Искам да видя лицето на Уингейт, когато го заплаша, че ще ти пръсна черепа.

Внезапно обзета от отчаяние, тя направи опит да се изтръгне от него, но той стисна още по-силно ръката ѝ и опря дулото на пистолета под брадичката ѝ.

— Ако си мислиш, че няма да натисна спусъка, лъжеш се. Самюел Ивънс вече от доста време работи за мен и ще направи всичко, което му кажа — дори ще състави писмо, в което ми обясняваш защо си се самоубила.

Той я задърпа към капака, обхвана с ръка талията ѝ, вдигна я и я понесе надолу по стръмната стълба. Тя не смееше да се съпротивлява, защото, ако той загубеше равновесие, и двамата щяха да си счупят вратовете. При долната врата Малкълм се спря и прошепна в ухото ѝ:

— Та значи къде е любовникът ти?

У нея се надигна страх, но отвърна спокойно:

— Трябва да съм луда, за да ти кажа.

— Е, добре. — Той не изглеждаше ни най-малко ядосан. — Тогава баща ми ще ми каже.

— Баща ти ли? — Тя се спря, но той я побутна да продължи напред. — Кой е пък той?

— Пияницата — отвърна Малкълм подигравателно.

— Едуард Гейтлинг ти е баща?! — Тя беше направо слисана.

— Е, не бих казал, че се гордея особено с него, но това е истината.

— И на него са му известни всички твои действия?

— Повечето, предполагам. Сигурно не одобрява някои от тях, но и самият той не е безгрешен. Изоставил е майка ми още когато съм бил малко момче. И едва след смъртта ѝ, а по това време аз отдавна вече бях зрял мъж, той дойде да лази в краката ми и да ме моли за прошка. Оттогава насам изкупва греховете си.

— Като прави други. — Лианор се изсмя кратко и презрително. — Нищо чудно, че пие толкова много. Вероятно ще мине доста време, докато приспи съвестта си.

— Пфу! Той просто е твърде превзет. Извъръща глава и се прави, че не вижда какво става. Играе си на невинен. Мисля, че все още се пита кой ли е убил Мери, а много добре знае, че тя беше подслушала разговорите ни и, разбира се, трябваше да бъде отстранена. Но поне се погрижих да ѝ доставя удоволствие в последните мигове.

Лианор потръпна от ужас. Не познаваше друг толкова зъл човек. Ако трябваше някой да бъде затворен в лудница, това беше той.

Малкълм отвори вратата към коридора и задърпа пленницата подире си, като че беше парцалена кукла. В партера се чува бързи

стъпки. Мегън тихичко си тананикаше някаква мелодия. Малкълм изръмжа предупредително и притисна Лианор толкова силно към себе си, че тя простена болезнено. Впи пръсти в ръкава му и се опита да охлаби хватката му, защото се страхуваше, че костта ѝ няма да издържи на натиска.

— Така или иначе ще разбера — прошепна Малкълм. — Можеш да си спестиш болките, ако ми кажеш къде се намира Уингейт.

— В спалнята ми — простена измъчено тя.

— Колко удобно — да настаниш любовника в леглото си, докато се приготвиш за него!

Не беше в състояние да му отвърне. Той поотпусна малко ръката ѝ, но дулото на пистолета все още беше опряно в долната ѝ челюст, така че не можеше да направи нищо друго, освен да го последва мълчаливо по коридора. Вратата на спалнята беше затворена.

— Аз съм непосредствено зад гърба ти — каза шепнешком Малкълм. — Опиташ ли се да ми избягаш, ще улуча или теб, или него с куршума си. Разбра ли ме? — Почака, докато тя отвърна с колебливо кимване. — А сега отвори вратата много бавно.

Ръката ѝ трепереше, когато хвана дръжката и я натисна бавно, докато бравата тракна. С разтуптяно сърце бутна вратата и прекрачи прага. Аштън лежеше на една страна с лице към нея. Явно беше спал, но при влизането ѝ отвори очи. Усмихна ѝ се, когато я съзря, но след това видя пистолета до лицето ѝ и високата фигура зад нея. Без да задава въпроси, той се хвърли към долния край на леглото, където беше оставил собствения си „Деринджър“.

— Ще я убия! — изрева Малкълм и притисна пистолета към шията на Лианор. — Бога ми, ще го направя! — Почака, докато Аштън схване, че заплахата е сериозна, след това изкомандва: — А сега много внимателно извадете оръжието, което сте скрили там. Сложете го на пода и го плъзнете към мен... бавно, много бавно. Ако направите само едно излишно движение, Лианор ще плати за това. И не си мислете, че няма да я убия. Тя може да ви разкаже колко хора съм убил вече.

Аштън погледна Лианор и загрижеността в очите ѝ му подсказа, че си имат работа с далеч по-опасен човек, отколкото бяха предполагали досега. Той измъкна оръжието изпод дрехите си, сложи го на килима и го бутна леко към Малкълм.

Малкълм хвана китката на Лианор и размаха пистолета си.

— Вдигни го, но така, че пръстите ти да не попадат на спусъка.
— Ухили се доволно, когато заповедта му беше изпълнена, пхна втория пистолет в джоба си и се захили, опиянен от силата, която му даваше оръжието.

— Странно, колко почитателно взехте да се отнасяте изведнъж към мен. Може би започвате да се учите. — Той сложи ръка на рамото на заложницата си и махна на Аштън с пистолета. — Сега може да си обуете панталона. Въпреки че жена ми явно предпочита сегашното ви състояние, сигурен съм, че Мегън ще бъде възмутена, ако слезете долу гол, само с една превръзка на ребрата. Моите хора щяха да ми спестят доста ядове, ако се бяха справили по-добре с вас.

Аштън нахлузи панталона и запита рязко:

— Какво искате?

— Възнамерявам да ви заведа долу и там да почакаме заедно останалата част от хората ми. Наредих им да се промъкнат до къщата с най-голяма предпазливост, за да не се усъмни някой от кораба.

— И когато дойдат тук? — попита Аштън и закопча колана си.

— Тогава ще сме достатъчно на брой, за да мога най-сетне да си разчистя сметките с вас. Бях обещал на Лианор, че ще ви кастрирам, ако ви хвана още веднъж заедно.

— Не! — извика Лианор и се опита отново да се освободи от хватката му.

— Знам колко много означава за теб тази част от тялото му, скъпа, но не биваше да ми изневеряваш точно с него.

— Да ти изневерявам! На теб! — Тя пламна от гняв и въпреки че ръцете му заплашваха да я смачкат, продължи да се дърпа.

Аштън направи крачка напред, но в следващия миг дулото на пистолета се насочи към него и го принуди да спре. Лианор веднага се отказа от съпротивата си и замоли:

— Не! Не му прави нищо, ще сторя каквото поискаш. Само не му причинявай болка... моля те!

— Загрижеността ти за него е трогателна, мила. — Гласът на Малкълм беше изпълнен с подигравка. — Ако ми беше оказвала същото внимание преди време, щеше да си спестиш куп неприятности.

— А с какво си заслужил вниманието ми? — попита Лианор. — С лъжите и измамите си ли?

— Дребна работа — малко двуженство, нищо повече — изсмя се пренебрежително Малкълм. — Но сега Сара е мъртва, а и другите проблеми скоро ще бъдат разрешени.

Аштън погледна въпросително Лианор. Тя му обясни през сълзи:

— Малкълм е бил женен, когато е пристъпил пред олтара с мен. Той затворил жена си в приют за душевноболни и после го подпалил, за да се отърве от нея.

— Значи вие сте съпругът на Сара — каза замислено Аштън. — И това, което тя е видяла тук, съвсем не е било игра на въображението ѝ.

Малкълм смръщи чело и се загледа в мъжа пред себе си.

— Откъде знаете за Сара?

Аштън вдигна рамене.

— Не сте успели да я убиете. Сега тя работи за мен.

— Тази малка мръсница! — изруга Малкълм. — Вечно ми създаваше ядове.

— Ако попаднете някога в ръцете на Сара, Синклер, ядовите, които сте имали досега, ще ви се сторят детска игра — подхвърли Аштън. — Никак не ѝ беше приятно, че сте я тикнали в лудницата.

— И на Лианор няма да ѝ хареса — отговори цинично Малкълм.

Аштън забеляза, че Лианор потръпна от страх, но в момента не можеше нито да каже, нито да направи нещо, за да я успокои.

— Сега ще тръгнете надолу по стълбите, Уингейт — нареди Малкълм, — и ще вървите на достатъчно голямо разстояние пред нас. Можете да си представите какво ще се случи с любимата ви, ако се опитате да избягате или да направите някое рязко движение.

— Нали не очаквате баща ѝ и прислугата да гледат спокойно как ни държите като заложенници?

— Аштън, този човек не е мой баща, той е баща на Малкълм!

— Така е — каза Малкълм, — и междувременно трябва вече да е заключил слугите. — Той посочи с пистолета към вратата и последва Аштън на известно разстояние, като теглеше Лианор със себе си. — Вървете! И внимавайте, ако нашата червенокоса красавица означава нещо за вас.

Аштън тръгна бавно към вратата и излезе в коридора. Постоянно се обръщаше назад, за да гледа Лианор. Малкълм здраво я държеше над лакътя, докато с другата си ръка насочваше пистолета напред.

Когато той и заложницата му достигнаха партера, Аштън беше вече до канапето. По заповед на Малкълм той спря и се обърна с лице към вратата.

Едуард Гейтлинг притича с дълго въже в ръка.

— Бързо! — нареди Малкълм. — Гледай да вържеш Уингейт както трябва. Не бива да правим никакви грешки.

Аштън погледна Гейтлинг право в зачервените очи, но артистът наведе глава и пристъпи зад него. Дръпна ръцете на Аштън зад гърба му и завърза китките му една за друга.

— И глезените също — заповяда Малкълм. — Не ми се ще проклетият кучи син да ме ритне.

Гейтлинг блъсна Аштън на дивана и го предупреди:

— Надявам се, знаете, че не би било добре за вас, ако се опитате да ме нападнете.

Малкълм се ухили.

— Уингейт знае, че Лианор ще умре, ако му хрумне някоя глупост. А сега прави каквото ти казах.

Отвън се чу шум от стъпки и всички в помещението се послушаха със затаен дъх. Две исполински фигури влязоха през вратата откъм верандата. При вида им Малкълм въздъхна облекчено. Единият мъж имаше сплъстена червена коса и носеше два дългоцевни пистолета, затъкнати в колана. Другият държеше в ръце ловна пушка, а на бедрото му висеше кожена кания с нож в нея. Мазната му черна коса падаше до раменете.

Аштън изгледа двамата мъже, след това хвърли остър поглед към Малкълм.

— От вашите хора ли са?

Единият негодник застана на пост до вратата към верандата, а другият до вратата към коридора. Малкълм отвърна с подигравателна усмивка:

— И какво, ако е така?

Аштън посочи с глава по-ниския разбойник.

— Този беше между пиратите, които нападнаха кораба ми. Той стреля по мен, след като Лиарин падна зад борда.

Малкълм се изсмя кратко.

— Скоро пак ще има такава възможност.

— А другият работеше в машинното отделение. Сигурно той е повредил двигателя, когато се появи пиратската лодка.

— Я виж ти, колко бил умен господинът! — иронично каза Малкълм.

— Щом това са ваши хора, значи вие сте водачът на речните пирати!

Малкълм се престори, че не чува последната забележка на Аштън, и се обърна към червенокосия:

— Кога ще пристигнат другите, Тепи?

— Първите трябва всеки момент да бъдат тук, останалите ще дойдат малко по-късно — гласеше отговорът. — Няколко души подготвят кораба за отплаване.

— Ще напуснем къщата чак след като се мръкне — каза Малкълм. — Не ми се ще хората на Уингейт да ни последват.

— И вие мобилизирахте цяла армия само заради този мъж!? — попита Тепи. — А на всичкото отгоре май че е и ранен.

— Уингейт изби тази сутрин четирима от нашите хора, а самият той се отърва с една драскотина — каза рязко Малкълм. — Не искам повече да рискувам с него. Робърт Самъртън беше много богат човек и няма да допусна нещо да ми обърка плановите с наследството.

— А какво ще правите с този тип? — попита другият негодник и се захили кръвожадно.

Малкълм се изсмя, като забеляза нетърпението на главореза.

— Е, да, Барнъби, мислех си, че ще ти достави голямо удоволствие да го поразпориш. Тогава дамата ще може в буквалния смисъл на думата да отнесе сърцето му със себе си, когато иде в лудницата.

Внезапен гневен вик процепи въздуха и Малкълм залитна назад, когато остър ток се заби яростно в крака му. В следващия миг беше нападател от една фучаща, драскаща и хапеща котка. Изкрещя от болка, когато дългите ѝ нокти одраха бузата му. Бликна кръв. Със силен удар той запрати нападателката си на пода. Аштън изръмжа и се хвърли към Малкълм, но беше възпрян от заредения пистолет. Едуард Гейтлинг беше забравил да му върже краката.

— Е, хайде, натиснете спусъка! — Аштън предизвикателно изгледа водача на речните пирати. — Така или иначе ще умра, но като

ме застреляте, рискувате моите хора да чуят изстрела и да слязат на сушата, за да проверят какво става. Хайде, дайте им знак, че сте тук!

Барнъби пристъпи между двамата мъже, сложи мощната си ръка на гърдите на Аштън и го бутна обратно на дивана.

— Само не ми разваляйте кефа. Отсега предвкусявам как ще ви поодялкам, а дотогава искам да останете здрав и читав, за да имате сили да крещите яко.

Малкълм притисна носна кърпа към бузата си и гневно погледна надолу към жената, която го беше нападнала така внезапно. След това рязко се обърна към баща си:

— Проклет пияница! Нали ти казах да вържеш глезените на Уингейт! Не можеш ли поне едно нещо да свършиш както трябва?

— Съжалявам, Маркърс — извини се засрамено Гейтлинг.

— Маркърс? — попита Аштън.

— Точно така. Маркърс Гейтлинг — озъби му се Малкълм. — Но промених името си на Малкълм Синклер, както знаете. Майка ми се казваше Синклер. — Той измери баща си със злобен поглед. — Предпочитам това име.

Други трима мъже се приближиха по коридора и влязоха в салона. Малкълм им кимна, после хвана баща си за лакътя и каза:

— Иди при Мегън и ѝ кажи да опакова някои дрехи на господарката си. Аз ще пратя един от мъжете с Лианор горе, за да пази пред вратата ѝ, докато тя си облече нещо подходящо за пътуването. Когато минаваме с каретата през Билокси, всичко трябва да изглежда съвсем нормално.

Гейтлинг побърза да излезе от помещението. Малкълм дръпна Лианор да стане и изсъска:

— Сега ще идеш горе и ако още веднъж ме ядосаш, ще позволя на Барнъби да си поиграе първо с теб. Разбрахме ли се?

Тя кимна, погледна загрижено Аштън и напусна салона, придружена не от един, а от двама мъже. Те застанаха пред вратите на спалнята ѝ, единият откъм верандата, а другият откъм коридора. Когато Мегън влезе, Лианор вече беше съставила плана си. Докато обясняваше на икономката подробностите, тя извади пистолета, който Аштън ѝ беше дал на борда на кораба, и прегледа дали е зареден.

— Ще кажеш на пазача отвън, че съм загубила съзнание, и като се наведе над мен, ще го удариш. — Тя подаде на прислужницата един

ръжен, макар че вътрешно се разтrese от отвращение. — Това е единственото нещо, с което можем да го ударим, без да привлечем вниманието на другия пазач. Разбра ли, Мегън?

Прислужницата, която нямаше кошмарни спомени за окървавени ръжени, отговори:

— Мадам, щом от това зависи животът ви — а имам всички основания да мисля, че е така — ще го сторя с готовност.

Мегън хвана желязото и Лианор отново изтръпна. Не беше сигурна дали ще издържи, ако трябва втори път да гледа как нападат някого с ръжен, но в момента най-важното беше да спасят живота на Аштън. Освен това в стаята нямаше друг подходящ инструмент. Ако използваша лампа или ваза, те можеха да се счупят и мъжът в коридора щеше да чуе шума. А нито тя, нито Мегън бяха достатъчно силни, за да превърнат някой крак на стол в тояга. Ръженът си оставаше единствената възможност.

Лианор легна на пода и кимна на Мегън.

— Извикай го сега да влезе... и гледай да свършиш добре работата.

Мегън дръпна вратата на верандата и се хвърли с престорена паника към застаналия отвън пират.

— Бързо, елате, господарката припадна и си удари главата! Помогнете ми да я вдигнем на леглото!

Тепи изтича в стаята, видя безжизнената фигура и прибра пистолета, който беше извадил при появата на Мегън. Наведе се, за да вдигне Лианор. В следващия миг нещо експлодира в главата му, режещата болка премина в мрак и той се строполи в безсъзнание на пода.

— Готово, мадам!

Лианор отвори очи и първо провери дали мъжът диша. Той беше жив, но възникна друг проблем.

— Трябва да го вържем и да му запушим устата, иначе, като се свести, ще вдигне тревога — прошепна тя на Мегън. — След това ще отидеш да потърсиш помощ. Може да не са хванали Хайръм. Той трябва да доведе шерифа и толкова хора, колкото успее да събере. Кажи му, че тук просто гъмжи от пирати и убийци.

Мегън изгледа загрижено господарката си, когато Лианор издърпа пистолета от колана на пирата.

— Но, мадам, какво ще правите? Къде искате да идете?

— Долу. Те заплашиха, че ще измъчват мистър Уингейт, ако не ги послушам. Ще се опитам да предотвратя най-лошото и може би ще успея да им сервирам някоя изненада.

— Връщате се в бърлогата на лъвовете? — запита смаяно Мегън.
— Никога няма да излезете жива оттам!

Тъжна усмивка се появи на устните на Лианор, когато видя пред себе си lika на един висок мъж, облеган на релинга. От опит знаеше, че животът без него няма никаква стойност.

Слънцето залязваше. Аштън имаше чувството, че времето изтича като пясък в пясъчен часовник. Толкова много мъже го държаха на прицел, че само някакво чудо би му помогнало да вземе инициативата в свои ръце. За миг проблесна надежда, когато по алеята пред къщата се чу тропот на карета и Малкълм се спусна тревожно към прозореца. Но водачът на бандитите се усмихна облекчено, а секунда по-късно в салона нахлу набит мъж, повлякъл за ръка млада жена, която отчаяно се съпротивляваше.

— Гледайте кого срещнах в Билокси! — Със злорада усмивка мъжът представи на присъстващите своята пленница. Лицето ѝ беше зачервено от гняв, а зелените ѝ очи святкаха. Малкълм се вторачи в нея като ударен от гръм. Хората му наддадоха изненадани възклицания. Едуард Гейтлинг се отпусна на дивана, удивен не по-малко от останалите.

Аштън скочи и направи крачка напред, за да разгледа по-добре жената.

— Лиа... — започна той, но веднага спря. Чертите на лицето бяха почти същите, но не така фино изваяни. Той поклати глава, напълно сигурен в заключението си. — Ти не си Лиарин.

— Разбира се, че не съм. Аз съм сестра ѝ Лианор. А вие кой сте?
— Въпросът беше зададен с леден тон. — Един от тези подлеци, които ни отвлякоха, когато слизахме от кораба?

Аштън се усмихна, после започна да се смее с глас.

— Мисля, че някой ми е изпратил погрешния портрет. — След това отново стана сериозен. — Мисис Ливингстън?

— Да — отговори тя. — А вие кой сте?

— Аз съм вашият зет, Аштън Уингейт — отговори той.

— Аштън? — Очите ѝ се разшириха от изненада. — Но той е мъртъв!

— Не — отвърна мъжът от Нечиз с широка усмивка. — Все още съм жив, както виждате.

— Но Лиарин беше сигурна, че Аштън е загинал! — настояваше Лианор. — Видяла го е да умира. А Малкълм ѝ показал гроба му.

Аштън погледна с високо вдигнати вежди Малкълм, който най-сетне беше успял да затвори устата си.

— Моят гроб? И къде е той?

— Лиарин каза, че Аштън е погребан близо до мястото, където пиратите нападнали „Речната магьосница“. Малкълм ѝ показал гроба наскоро, след като я спасил.

— Страхувам се, че Малкълм е измамил всички ни. Кълна ви се, че нося името Аштън Уингейт и все още съм между живите. Сигурен съм, че сестра ви ще потвърди това.

— Къде е тя? Къде е Лиарин? — попита Лианор. — Искам да я видя.

Аштън тържествуващо се обърна към Малкълм.

— Бихте ли изпратили някой от хората си да доведе жена ми?

Малкълм му хвърли мрачен поглед, след това кимна на червенокосия пират.

— Доведи я и не забравяй прислужницата. — След като мъжът напусна помещението, Малкълм изгледа любопитно Лианор, която тъкмо си сваляше ръкавиците.

— Какво търсиш тук?

— Пристигнахме, за да видим какво става с Лиарин, Малкълм. Опитали са се да убият баща ми и той започнал да се тревожи за нея. На път за насам мина с кораба покрай островите и ме взе със себе си.

— И баща ти ли е тук? — попита изненадано Малкълм. — Къде е?

— В каретата. Тези негодници се отнесоха толкова грубо с нас, че предизвикаха гнева му и той започна да се съпротивлява. В отговор те го пребиха до безсъзнание. Още не е дошъл на себе си.

Малкълм впи поглед в мъжа, който я беше довел, и посочи с ръка към верандата.

— Доведи Самъртън, и то веднага, идиот такъв! Той е твърде опасен, за да бъде оставен сам отвън!

Лианор гледаше изненадано Малкълм.

— Да не би ти да си водачът на тази банда нехранимайковци?

Настроението на Аштън се подобряваше с всяка минута и той се възползва от случая.

— С това предположение улучихте точно в целта. Може би не знаете, че истинското му име е Маркърс Гейтлинг и че е син на... — Той се обърна леко, за да посочи с глава към стария пияница, който наблюдаваше Лианор със зачервените си очи. — Едуард Гейтлинг, артист. — Аштън кимна към другите мъже в помещението. — А господата там са делови партньори на Малкълм, които с удоволствие бих ти представил, но Малкълм пропусна официално да ме запознае с тях.

— Престанете да дрънкате глупости! — сръза го Малкълм.

— Само не се нервирайте — подигра му се Аштън.

Малкълм вбесено се обърна.

— Нямайте никакъв повод за веселие, Уингейт. Тя може да е ваша жена, но това няма да ви помогне, нито пък на нея и на детето в корема ѝ. Защото вие ще сте мъртъв след малко, а Лиарин, както казах, ще иде в лудница.

Лианор го изглежда ужасена.

— Не говориш сериозно!

— Съжалявам, че трябва да го кажа, мадам, но Малкълм не се спира пред нищо, за да постигне целите си — отбеляза Аштън. — Питам се само как ще отстрани от пътя си вас и баща ви.

Малкълм злобно се усмихна.

— Това никак няма да ме затрудни...

— Махнете си ръцете от мен, бандит такъв!

При звука на гръмливия глас Малкълм се стресна. Верандата потрепери от тропота на ботуши, след това се чу силен трясък, когато предната врата се блъсна в стената на къщата.

— Мога да вървя и сам, дявол да го вземе! Искам да ида при дъщеря си! Къде е Лиарин?!

Всички стъкла в салона зазвънтяха, когато стъпките приближиха вратата на помещението. Дори Малкълм не бе вдигал такъв шум и при най-страховитите си избухвания. Пиратите размениха объркани

погледи, но още преди Малкълм да им нареди да изтичат навън и да се заемат с новодошлия, той нахлу вътре.

Аштън вече не вярваше, че някога ще се запознае с Робърт Самъртън, ала щом съзря святкащите зелени очи и сивата коса над ъгловатото лице, разбра, че това наистина трябва да е бащата на Лиарин. Един от пиратите се втурна напред, за да сграбчи възрастния мъж, но с небрежно движение беше пометен встрани. Той се блъсна с гръб в стената и се свлече замаян на пода. Робърт Самъртън застана пред Малкълм и гласът му прогърмя:

— Искам да видя дъщеря си, и то веднага!

Бандитът, който беше изпратен да доведе Лиарин, се втурна през вратата, заобиколи Самъртън и прошепна нещо на Малкълм. Водачът на пиратите почервения.

— Намерете я! — изрева той. — Не позволявайте на тази мръсница да избяга!

Аштън хвърли поглед през рамо и долови някакво движение на верандата. Зърна само как една развята пола изчезва зад рамката на вратата. Втори поглед му показва, че Малкълм е изцяло зает да дава заповеди на хората си. Незабелязано се приближи до отворената врата, обърна се и протегна завързаните си ръце през прага. Почувства как невидими пръсти бързо развързаха възлите. Почти се беше стъмнило и той не разполагаше с много време, за да се справи с пиратите. Усети изненадано как му пхнаха пистолет в ръцете. Затъкна го отзад в колана на панталона си, след това се покашля високо.

— Лиарин сигурно се е скрила на тавана. Тя често се качваше там.

Малкълм се обърна, видя, че Аштън е твърде близо до вратата, и изрева:

— Дръжте здраво този кучи син, преди да...

— Няма да избягам — прекъсна го бързо Аштън и се върна към дивана, като държеше ръцете си зад гърба.

— Предупредих проклетата пачавра, че ще наредя да ви насекат на парчета — изръмжа Малкълм. — Мисля, че вече е време Барнъби да си получи удоволствието.

— Ама наистина, Малкълм, в последно време си станал ужасен грубиян — укори го Лиарин и се плъзна през вратата на верандата. Много се надяваше, че изглежда по-весела, отколкото беше в

действителност. Междувременно паметта ѝ напълно се беше възвърнала и тя си припомни миналото с всички подробности. Пиратите изумено се взираха в двете близначки, но Лиарин не им обърна никакво внимание и продължи да се кара на Малкълм. — Напоследък само сипеш заплахи, а не ги изпълняваш. След смъртта на клетата Мери не си успял да убиеш никого... — Тя чу как Едуард Гейтлинг хлъцна и се запита дали поне това злодеяние на сина му няма най-сетне да го ужаси. — Ако продължаваш така, скоро вече няма да те взимаме на сериозно!

— Уличница! — изръмжа той. — Когато те видях за пръв път с Уингейт на борда на „Речната магьосница“, те мислех за ангел. Аз наредих на хората си да го убият, за да мога да те спечеля за себе си, но ти ми създаваш само ядове.

— Горкичкият! — подигра му се тя, повдигна невинно рамене и прекоси салона, като държеше дясната си ръка под един шал. Приблужи се до баща си, към когото един мъж беше насочил дулото на пистолета си. Самъртън бързо огледа дъщеря си с гордо искрящи очи, след това тя се хвърли в разтворените му обятия. При това ловко плъзна малкия „Деринджър“, който държеше в дясната си ръка, в джоба на самото му.

— Този без ризата е наш приятел, татко — прошепна му тя. — Всички останали могат да вървят по дяволите.

Робърт Самъртън я целуна по челото, след това се отдръпна и тръгна към Малкълм.

— Проклетие! Още веднъж питам какво става тук! Когато придружихте Лиарин до Англия, казахте, че сте я освободили от ръцете на убийците на мъжа ѝ, а сега изглежда така, сякаш вие сте подлецът в тази игра.

— Такъв си е — измънка под носа си Едуард Гейтлинг. Той беше застанал до масата за сервиране и си сипваше уиски. — Синът ми използва случая и се опита да се намъкне в чуждо легло. Да се пържи в пъкъла дано!

Очите на Малкълм горяха от гняв, когато се вторачи в баща си. След това се обърна отново към Самъртън.

— Дъщеря ви щеше да се удави, ако моите хора не я бяха спасили. Издърпах я за косите в последната секунда, иначе щеше да

се блъсне в лодката и да потъне. Вместо да ме ругаете, би трябвало да сте ми благодарен.

— Благодарен ли?! — прекъсна го Лиарин. — Бих искала да знам за какво, негодник такъв! Ако хората ви не бяха нападнали парахода, изобщо нямаше да ме грози опасност. Те стреляха по мъжа ми, за да си помисля, че е мъртъв. После се яви ти — великият спасител, смелият герой, който се бори сам с цяла орда бандити. След моето така наречено спасение не ти хрумна нищо по-добро, освен да заведеш мен, опечалената вдовица, на гроба на мъжа ми, където беше поставен дори надгробен паметник. На празен гроб!

— Можех да променя това обстоятелство по всяко време! — кресна Малкълм. — Щеше ли да си по-щастлива тогава?

— Само не казвай, че не си се опитвал! — изсъска тя. — Ти даде нареждане на бандитите си да го убият, обаче той се оказа по-добър от тях.

Барнъби се ухили мазно.

— Ще видим колко е добър, като започна да точа ножа си в него!

Лиарин се извърна рязко към набития пират със сплъстената коса.

— Отвратителна, кръвожадна твар! Аз лично ще се погрижа да се печеш в пъкъла, и то в най-скоро време!

— Брей, каква огнена жена! — забавляваше се бандитът. — Случайно в жилите ми тече и малко индианска кръв, а знаете ли какво обичат индианците най-много? — Очите му блестяха. — Скалпове! Да, лейди, и вашият би изглеждал чудесно, окачен на колана ми.

Лиарин се изсмя пренебрежително и му обърна гръб.

— Когато ме придружи до къщата на дядо ми, нещо странно ми направи впечатление — каза тя на Малкълм. — Беше изчезнал портретът на Лианор и нито баща ми, нито тя знаеха какво е станало с него. Но ти знаеше, нали? Или най-малкото беше отгатнал. Знаеше, че Аштън е жив и че вероятно по недоглеждане са му изпратили погрешния портрет. Затова, когато се върна в дома на дядо ми, ти не търсеше него. Търсил си други неща, с чиято помощ да ме убедиш, че съм Лианор. И мисля, че беше още там, когато Аштън и аз се поогледахме из къщата.

— Точно така — презрително каза Малкълм. — Видях ви заедно и това затвърди намерението ми да ви разделя отново. Имах късмет с

твоята загуба на паметта и реших да я използвам колкото може по-добре. Уингейт дълго време те беше смятал мъртва и трябваше само да го убедя, че ти си Лианор. Дори се погрижих Самюел Ивънс да промени името на документа за женитба — Лианор вместо Лиарин Уингейт.

— Но Аштън не се остави така лесно да го убедят — подигра му се Лиарин. — Той още от самото начало прозря машинациите ти и ги обърна в своя полза.

— Въпреки това победата вече е съвсем близо, малката — отговори Малкълм със злобен смях. Мисълта за скорошната смърт на Аштън веднага подобри настроението му, но когато изгледа отвисоко съперника си, откри в очите му само насмешка. Това разклати собственото му самочувствие и той се запита има ли нещо на този свят, което би накарало Аштън да се почувства несигурен. Направи нов опит. — Ще оставим трупа на Уингейт тук и вината пак ще бъде приписана на мистър Тич. Бедният Хоръс! Много ми беше полезен в играта. Ще ми липсва.

— Възможно е шерифът да не е чак толкова лековерен, колкото си мислите — рече Аштън. — Снощи му казах, че всичко ми се вижда твърде просто и че Хоръс вероятно е използван от крадците само като изкупителна жертва.

— Вие поставихте клопка на хората ми, но в нея се хвана само малкото зайче — злорадо се усмихна Малкълм. — Скоро лисиците ще си тръгнат и тук няма да остане никой, освен дребната плячка.

— Убеден съм, че сте си взели обратно и бижутата, които Лиарин носеше на парахода като подарък от вас — каза Аштън.

Малкълм вдигна рамене и се ухили.

— Защо не? Тя ми отрязва квитанциите.

Откъм дивана се чу неясно мърморене:

— Маркъс ми казваше, че тя наистина била Лианор...

— Изглежда, че сте баламосвали всички ни — каза с обвинителен тон Самъртън. — Дори и баща си. Не сте се спрели пред нищо, само и само да се ожените за дъщеря ми.

— Лиарин имаше нещо, което исках да притежавам. — Малкълм облиза месестите си устни. — Богатство. Бракът с нея щеше да ме направи заможен човек. Затова започнах настойчиво да я ухажвам и накрая тя се съгласи да се омъжи за мен. — Той смръщи чело. — Но в

сватбената ни нощ тя ме напусна... само защото един човек твърдеше, че съм вече женен. Тя не се е поколебала нито за миг, а веднага е повярвала.

— Той ми показва доказателства! — извика Лиарин. — Документът за женитбата ви, медальона, където сте изобразени двамата със Сара, и писмо до брат й, написано от мъжа, когото си наел да я пази. Само че той започнал да се тревожи за нея, защото никак не му харесвало това, което си й сторил. Брат й тръгнал да я търси и установил, че ти си си намерил нова жертва — мен. Следобеда, когато беше сватбената церемония, той се опита да ме предупреди, като ми връчи едно писмо, но аз бях прекалено заета, за да го прочета... докато стана твърде късно.

— И тогава, в сватбената нощ, ти ме напусна! — изрева Малкълм, сякаш изживяваше отново болката на разочарованието.

— Точно така! — кресна Лиарин. — Не можеш да си представиш колко съм щастлива, че никога не съм спала с теб!

Аштън наблюдаваше двамата разпалени противници, които се гледаха с гневно святащи очи. Неволно започна да се подсмива. Робърт Самъртън се зарази от израза му и също се ухили. Лианор се кискаше с ръка на устата, а накрая се разсмя и Лиарин. Ала тъкмо усмивката на Аштън подразни най-много Малкълм.

Скърцайки със зъби, той се хвърли към него и го сграбчи за гърлото. Но когато понечи да го стисне, внезапно чу познато щракане и почувства как нещо твърдо се забива в корема му. Той се отдръпна предпазливо от съперника си, погледна надолу и видя матово проблясващото дуло на пистолет. С огромно усилие успя отново да вдигне глава и да погледне Аштън в очите. Стомахът му се сви от страх.

— Кажете на хората си да мируват или сте мъртъв! — тихо нареди Аштън.

Малкълм се опита да кимне, но главата му само малодушно потрепери. Чу щракането на втори предпазител и тъкмо щеше да си отдъхне, когато Барнъби изрева:

— Този кучи син има пистолет! Хайде, дръжте го!

Но още преди някой да успее да изпълни заповедта му, стана чудото. Дужина мъже с пистолети и пушки нахлуха през вратите на верандата начело с шерифа Коти. Бандитите се опитаха да избягат през

вратата към коридора, но Коти беше разположил и там тежковъоръжени мъже.

Лиарин усети как по бузите ѝ потекоха радостни сълзи. Мегън! Бог да я благослови! Успяла е да се промъкне и ги спаси!

Шерифът Коти здраво хвана Малкълм над десния лакът.

— Създали сте много неприятности, както чувам. Сигурен съм, че мистър Тич ще изпита голямо облекчение, като научи, че сте арестуван заради престъпленията, в които беше обвинен той.

Докато представителят на закона даваше заповеди да отведат Малкълм, Робърт Самъртън се приближи до Аштън и му протегна ръка.

— Не знам как се казвате, млади човече, но дъщеря ми каза, че сте приятел.

Лиарин се засмя облекчено и хвана ръката на Аштън.

— Нещо повече от приятел, татко! — С грейнали очи тя обясни на баща си, който внимателно я слушаше. — Това е моят съпруг Аштън Уингейт, когото обичам от все сърце.

Самъртън изненадано вдигна вежди. Загледа се за миг в младата двойка, очите му се напълниха със сълзи. После сложи десница върху ръцете им и каза:

— Хубаво е, че най-после се запознах с теб, синко, а още по-хубаво е, че отсега нататък ще принадлежиш към семейството.

Лиарин погали голата ръка на мъжа си и тихо каза:

— Толкова се радвам, че си съгласен с избора ми, татко. Сега внукът ти ще има име и баща, с които ще може да се гордее — както аз се гордея с теб.

Издание:

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1993

Редактор: Бистра Цолова

Коректор: Катя Ценова

ISBN: 954-455-022-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.